NORA ROBERTS

EDITURA MIRON

Doamna furată

NORA ROBERTS

DOAMNA FURATĂ

PARTEA I

Acasă

Capitolul 1

„Frumuseţea este singura raţiune a sa însăşi de a exista.”
Emerson

Vântul rece şi biciuitor îngheţa până-n măduva oaselor. Zăpada unui viscol de la începutul săptămânii se îngrămădea în troiene neregulate pe marginea drumului. Cerul era de un albastru intens. Copacii desfrunziţi, cu ramurile golaşe şi negre, se înălţau din iarba brună a iernii, agitându-şi crengile ca pe nişte pumni împotriva frigului.

Era luna martie în Maine.

Miranda reglă caloriferul la maximum, îşi programă *CD player-ul* să cânte *Boema* de Puccini şi conduse mai departe, în acordurile înălţătoare ale muzicii.

Se întorcea acasă. După cele zece zile ale turneului de conferinţe, alergând de la hoteluri în campusuri universitare, la aeroporturi şi la alte

hoteluri, Miranda abia aştepta să ajungă.

Era posibil ca uşurarea ei să fie legată de faptul că detesta să ţină conferinţe, suferind cumplit ori de câte ori trebuia să apară în faţa acelor şiruri de feţe curioase. Dar timiditatea şi tracul nu aveau voie să-i perturbe îndatoririle.

Era dr. Miranda Jones, o Jones din Jones Point. Şi nu-şi putea permite s-o uite vreodată.

Oraşul fusese întemeiat de primul Charles Jones care-şi lăsase amprenta în Lumea Nouă. Miranda ştia că tuturor celor din neamul Jones li se cerea să lase urme ale trecerii lor, să-şi menţină poziţia de familie fruntaşă a Point-ului, să contribuie la mersul înainte al societăţii, să se comporte aşa cum se aştepta din partea Jones-ilor din Jones Point, Maine.

Dornică să lase aeroportul cât mai în urmă, coti pe drumul de coastă, apăsând pe accelerator. Viteza la volan era una dintre micile ei plăceri. Îi plăcea să se deplaseze repede, să ajungă dintr-un loc în altul cu minimum de agitaţie şi în cât mai puţin timp. Femeie înaltă de aproape un metru optzeci când era desculţă şi cu părul de culoarea unei maşini de pompieri *Tonka* de jucărie rareori trecea neobservată. Chiar şi când nu era stăpână pe situaţie, arăta ca şi cum ar fi fost.

Iar când se mişca, precis şi hotărât ca o rachetă cu detector de căldură, de obicei se făcea loc în calea ei. Avea o voce pe care un bărbat îndrăgostit o comparase cu catifeaua învelită în şmirghel. Compensa accidentul soartei, cum îl considera ea, cultivându-şi o vorbire răspicată şi energică, adeseori frizând afectarea.

Dar dădea rezultate.

Trupul ei putea fi moştenit de la cine ştie de strămoş celt războinic, dar faţa îi era strict din Noua Anglie. Îngustă şi rece, cu nas prelung şi drept, bărbie uşor ascuţită şi nişte pometi care ar fi putut sparge gheaţa. Avea o gură largă şi, de cele mai multe ori, strânsă într-o linie serioasă. Ochii-i erau albaştri precum cerul în ziua de 4 Iulie şi, în majoritatea cazurilor, gravi.

Acum, însă, delectându-se cu drumul lung şi şerpuitor care ocolea colinele dantelate cu zăpadă, zâmbea atât cu gura, cât şi cu ochii. Dincolo

de faleză, marea se agita cenuşie ca oţelul. Mirandei îi plăceau toanele ei, puterea ei de a linişti sau a fascina. Când şoseaua coti ca un deget încovoiat, auzi bubuiturile tunătoare ale valurilor lovind stâncile, pentru ca apoi să se retragă ca un pumn gata să mai lovească o dată.

Lumina slabă a soarelui scânteia pe troiene, iar vântul răsfira capricios pânze de zăpadă prin aer, peste drum. În partea dinspre golf, copacii goi se cocârjau ca nişte moşnegi, împovăraţi de furtunile anilor. În copilărie, când încă mai avea fantezie, Miranda îşi imaginase acei copaci bombănindu-şi unii altora nemulţumirile, în timp ce se strângeau să reziste vântului.

Deşi nu considera că-şi mai făcea iluzii, încă îi mai plăcea cum arătau, noduroşi şi răşchiraţi, dar stând în şir ca soldaţii bătrâni de-a lungul dâmbului.

Şoseaua urca, pe măsură ce locul se îngusta, între apele ce se apropiau din ambele părţi. Mare şi sunet, ambele năzuroase, adeseori mohorâte, muşcau din maluri cu o foame continuă. Promontoriul încârligat se înălţa, cu vârful bulbucat ca un deget artritic şi împodobit de vechea casă victoriană ce domina marea şi pământul. Dincolo de ea, unde terenul se rostogolea din nou spre apă, se înălţa săgeata albă a farului care păzea coasta.

În copilărie, casa fusese refugiul şi bucuria Mirandei, datorită femeii care locuia acolo. Amelia Jones confirmase tradiţia familiei şi trăise aşa cum poftea, spusese ce-i trecea prin minte şi întotdeauna, dar întotdeauna avusese în inimă un loc pentru cei doi nepoţi ai ei.

Miranda o adorase. Singura suferinţă adevărată pe care o cunoscuse în viaţa ei fusese la moartea Ameliei – pe neanunţate, fără tapaj, în somn, cu opt ierni în urmă.

Le lăsase casa, portofoliul ordonat pe care-l adunase cu pricepere de-a lungul anilor şi colecţia de artă, Mirandei şi fratelui ei. Fiului său, tatăl Mirandei, îi lăsase dorinţa de a deveni măcar pe jumătate bărbatul sperat de ea, înainte de a se reîntâlni. Nurorii îi lăsase un colier de perle, fiindcă era singurul lucru care se putea gândi că-i plăcuse vreodată cu adevărat lui Elizabeth.

Fusese atât de tipic pentru ea, îşi spunea acum Miranda. Toate acele mici comentarii pline de tâlc din testament. Locuise ani de zile în casa cea mare de piatră, trăind singură, cu peste un deceniu mai mult decât soţul ei.

Cu gândul la bunica ei, Miranda ajunse la sfârşitul drumului de coastă şi coti pe aleea prelungă, şerpuită.

Casa din capătul acesteia supravieţuise anilor şi furtunilor, nemiloaselor friguri ale iernii, arşiţelor şocante şi neaşteptate din toiul verii. Iar acum, îşi spuse Miranda, cu un mic junghi de vinovăţie, supravieţuia neglijării benigne.

Nici ea şi nici Andrew nu păreau să-şi găsească timp pentru a aduce zugravi sau grădinari. Casa, care în copilăria ei arătase ca un muzeu, era acum învechită şi plină de cicatrice. Totuşi, o găsea fermecătoare, cam ca pe o bătrână care nu se teme să-şi poarte vârsta. Deloc dărăpănată, se înălţa în unghiuri drepte, soldăţeşti, cu demnitatea pietrei sale cenuşii şi distincţia frontoanelor şi a micilor turnuri.

În partea strâmtorii, o pergolă inspira farmec şi fantezie. Glicina se căţăra pe laturile ei, îngropându-i acoperişul sub boboci, primăvara. Miranda dorise întotdeauna să-şi găsească timp pentru a sta pe una dintre băncile de marmură de sub umbrarul acela înmiresmat şi a se bucura de parfumuri, umbră şi linişte. Cumva, însă, vara lua locul primăverii, iar toamna pe cel al verii, iar Miranda nu-şi mai amintea jurământul până iarna, când viţele groase ale glicinei erau dezgolite.

Poate că unele scânduri de pe veranda lată din faţa casei se cereau înlocuite. Cu siguranţă, brâul şi obloanele, decolorate din albastru în cenuşiu, cereau să fie răzuite şi vopsite proaspăt. Glicina de pe pergolă avea şi ea nevoie, probabil, să fie plivită, hrănită, sau ce s-o fi făcând cu astfel de lucruri.

Avea să se ocupe şi de asta. Mai devreme sau mai târziu.

Dar geamurile luceau, iar chipurile feroce ale garguilor chircite pe streşini rânjeau. Terasele lungi şi balcoanele înguste făceau să se poată admira priveliştea în toate direcţiile. Pe hornuri se învălătucea fum – când catadicsea cineva să aprindă focul. Uriaşii stejari bătrâni se înălţau şi,

înspre nord, un şir des de brazi stăvileau vântul.

Miranda şi fratele ei convieţuiau destul de paşnic în locuinţă sau, cel puţin, aşa făcuseră înainte ca băutura lui Andrew să devină atât de permanentă. Dar nu avea să se gândească la asta. Îi plăcea să-l ştie aproape, îl simpatiza şi-l iubea, astfel că munca şi convieţuirea alături de el erau o plăcere.

Vântul îi suflă părul în ochi imediat ce coborî din maşină. Cam nemulţumită, şi-l dădu la o parte, după care se aplecă să-şi ia laptopul şi servieta. Agăţându-şi-le pe amândouă pe umăr şi fredonând ultimele acorduri din Puccini, porni spre portbagaj şi-l deschise.

Părul îi veni iarăşi în ochi, făcând-o să pufnească iritată. Oftatul i se frânse într-un icnet sufocat, când o mână o smuci cu putere de păr, răsucindu-i-l ca pe o frânghie pentru a-i trage capul pe spate. În faţa ochilor îi explodară steluţe albe, când durerea şi şocul îi străpunseră ţeasta. Iar vârful unui cuţit, rece şi ascuţit, îi apăsă vena care pulsa în gât.

Frica ţipă în capul ei, cu o arsură primordială izbucnită din pântece, pentru a se repezi spre gâtlej. Înainte de a-i putea da drumul, fu răsucită în loc şi îmbrâncită peste maşină, astfel că durerea înflorind în şold îi înceţoşa vederea, făcând să i se înmoaie genunchii. Mâna care o ţinea de păr smuci din nou, zgâlţâindu-i capul înapoi ca pe al unei păpuşi.

Chipul individului era oribil. De un alb păstos, cu cicatrici şi trăsături obtuze. Miranda avu nevoie de câteva secunde, înainte ca groaza ce-i usca gura s-o lase să observe că era o mască – vopsea şi cauciuc schimonosite diform.

Nu se zbătu, n-avea cum. De nimic nu se temea mai mult că de vârful ucigător al unui cuţit, de tăişul său neted şi mortal. Vârful ascuţit îi apăsa carnea moale de sub maxilar, astfel că la fiecare respiraţie sufocată o străpungea câte un junghi arzător de durere şi spaimă.

Era înalt. De un metru nouăzeci, nouăzeci şi cinci, remarcă Miranda, făcând eforturi să fie atentă, să reţină detaliile, în timp ce inima i se zbătea în gât, sub cuţitul care o apăsa. O sută zece, douăzeci de kilograme, lat în umeri şi cu gât scurt. O, Doamne!

Ochi căprui, de un cafeniu tulbure. Numai atât vedea, prin deschizăturile

măştii de cauciuc. Şi o privire plată ca a unui rechin, la fel de nesimţitoare, în timp ce cobora vârful pumnalului, trăgându-i-l peste beregată pentru a spinteca delicat pielea. Un mic foc se aprinse pe gâtul Mirandei, în locul de unde un fir subţire de sânge începu să se prelingă spre guler.

— Te rog.

Cuvântul ieşi bolborosit, în timp ce îi împingea instinctiv încheietura mâinii cu cuţitul. Toate gândurile raţionale i se învălmăşeau într-o groază îngheţată, când omul îi săltă capul la loc cu vârful cuţitului, expunându-i linia vulnerabilă a gâtului.

Prin mintea Mirandei fulgeră imaginea cuţitului sfâşiind scurt, rapid şi fără zgomot, retezând artera carotidă, într-un şuvoi de sânge cald. Şi avea să moară pe picioare, înjunghiată ca un miel.

— Te rog, nu. Am trei sute cincizeci de dolari, cash.

„Doamne, te rog, să nu vrea decât banii”, cugetă ea, înnebunită. „Să fie numai banii.” Dacă voia s-o violeze, Miranda se ruga să aibă puterea de a lupta, deşi ştia că nu putea învinge.

Dacă de sânge avea poftă, spera să se termine cât mai repede.

— Îţi dau banii, începu ea, apoi scoase un ţipăt şocat, când agresorul o împinse în lături ca pe o grămadă de cârpe.

Miranda căzu zgomotos în patru labe, pe pietrişul aleii, simţind arsura micilor tăieturi dureroase în palme. Se auzi scâncind, îşi urî propria neputinţă, spaima care o amorţea, împiedicând-o să facă altceva decât a-l privi cu ochii tulburi.

Privi pumnalul care lucea în lumina palidă a soarelui. Chiar în timp ce mintea ei îi striga să fugă, să se împotrivească, Miranda se strânse în ea însăşi, paralizată. Individul îi luă poşeta şi servieta, întorcând cuţitul, astfel încât soarele o fulgeră în ochi cu o suliţă de lumină. Apoi se aplecă şi înfipse vârful în cauciucul din spate. Când îl trase, făcând un pas în direcţia ei, Miranda începu să se târască spre casă.

Îl aşteptă să lovească din nou, să-i sfâşie hainele, să-i înfigă pumnalul în spate cu aceeaşi forţă nepăsătoare cu care spărsese cauciucul, dar continuă să se târască prin iarba aspră a iernii.

Când ajunse la trepte, privi în urmă, cu ochii învârtindu-i-se în orbite şi

mici sunete de animal vânat bolborosindu-i printre buze.

Şi văzu că era singură.

Respiraţiile scurte, uscate, îi zgâriau gâtlejul, arzând în plămâni, pe când se târî în susul treptelor. Trebuia să ajungă în casă, să scape. Să încuie uşa. Înainte ca monstrul să se întoarcă, înainte de a se întoarce şi a-şi folosi cuţitul contra ei.

Mâna îi alunecă pe clanţă, o dată, de două ori, până reuşi s-o apuce cu degetele. Încuiată. Sigur că era încuiată. Acasă nu era nimeni. Nu avea pe nimeni care s-o ajute. Un moment, nu făcu decât să stea ghemuită pe loc, în faţa uşii, tremurând şocată şi înfrigurată de vântul care biciuia de peste culmea colinei.

„Mişcă”, îşi impuse. „Trebuie să te mişti, ia cheia, intră-n casă şi cheamă poliţia.”

Ochii îi săgetară într-o parte şi-n alta, ca ai unui iepure uitându-se după lupi, în timp ce dinţii începeau să-i clănţăne. Rezemându-se de clanţă, se ridică pe picioare. Genunchii ameninţau să i se îndoaie, stângul îi urla de durere, dar se repezi de pe verandă într-un salt ca de om beat, căutându-şi disperată poşeta înainte de a-şi aminti că atacantul i-o luase.

Începu să bâiguie cuvinte, rugăciuni, blesteme, implorări, în timp ce deschidea portiera maşinii pentru a bâjbâi în torpedou. Chiar în momentul când degetele ei găsiră celălalt set de chei, un sunet o făcu să se răsucească înnebunită, ridicând mâinile într-un gest de apărare. Nu era decât vântul vâjâind printre crengile negre şi desfrunzite ale copacilor, prin tulpinile spinoase ale trandafirilor căţărători, peste iarba ţepoasă. Cu respiraţia şuierătoare, o luă la fugă şchiopătând spre casă, înfipse deznădăjduită cheia în broască şi aproape se tângui de uşurare când uşa se descuie.

Năvăli înăuntru, trânti uşa şi răsuci încuietorile. Când spatele i se rezemă de lemnul solid, cheile îi alunecară dintre degete, căzând cu un zornăit melodios. Vederea i se împăienjeni, aşa că închise ochii. Acum amorţise cu totul, cu trup şi suflet. Trebuia să facă pasul următor, să acţioneze, să înfrunte situaţia, dar nu-şi putea aminti ce pas avea de făcut.

Îi răsunau urechile, iar greaţa i se înteţea într-un val prelung, unsuros.

Scrâşnind din dinţi, făcu un pas înainte, apoi încă unul, pe când vestibulul părea să se clatine uşor într-o parte şi-n cealaltă.

Aproape ajunsese la baza scării, când îşi dădu seama că nu urechile ei sunau, ci telefonul. Mecanic, merse prin ceaţă până în salon, unde totul era atât de normal, atât de familiar, şi ridică receptorul.

— Alo?

Vocea-i suna îndepărtată, a gol, ca o singură bătaie într-o tobă de lemn. Clătinându-se puţin pe picioare, privi modelul pe care-l formau razele soarelui pe podelele late de brad, intrând pe fereastră.

— Da. Da, înţeleg. Voi veni. Am...

Ce? Scuturându-şi capul ca să şi-l limpezească, Miranda făcu un efort să-şi aducă aminte ce avea de spus.

— Am de... de rezolvat nişte lucruri, mai întâi. Nu, voi pleca imediat ce pot.

Apoi, în ea se răzvrăti o stare pe care era prea buimăcită pentru a o recunoaşte ca fiind isterie.

— Am bagajele gata făcute, râse ea, ascuţit.

Încă mai râdea, când închise telefonul. Şi tot râzând, se lăsă să cadă moale într-un fotoliu, fără a-şi da seama, când se strânse ghem, defensiv, că râsul i se prefăcuse în suspine.

Ţinea strâns în ambele mâini o ceaşcă de ceai fierbinte, dar nu bea. Ştia că ar fi tremurat, dar o îmbărbăta s-o ţină astfel, să simtă căldura trecând prin porţelan până în degetele ei înfrigurate, alinându-i juliturile din palme.

Fusese coerentă – era obligatoriu să fie coerentă, să vorbească limpede, calm şi, precis, când reclama o tâlhărie la poliţie.

După ce reuşise să judece din nou, dăduse telefoanele necesare, vorbise cu ofiţerii care veniseră acasă. Acum**,** însă, când terminase şi era iarăşi singură, nu mai părea capabilă să se ţină de un singur gând cu şir, mai mult de zece secunde.

— Miranda!

Strigătul fu urmat de detunătura uşii din faţă trântindu-se. Andrew năvăli înăuntru, aruncând o privire îngrozită spre faţa surorii sale,

— O, Iisuse!

Se apropie grăbit, lăsându-se pe vine la picioarele ei, pentru a începe să-i mângâie obrajii cu degetele sale prelungi.

— Vai de mine, draga mea.

— N-am nimic. Doar nişte zgârieturi.

Dar stăpânirea de sine pe care reuşise să şi-o adune la loc era fragilă.

— Am fost mai mult speriată decât rănită.

Andrew îi văzu rupturile de la genunchii pantalonilor, sângele uscat pe lângă.

— Nenorocitul.

Ochii lui, de un albastru mai şters decât al surorii sale, se întunecară brusc de groază.

— Te-a...

Îşi coborî mâinile peste ale ei, ajungând sa ţină împreună ceaşca de porţelan.

— Te-a violat?

— Nu. Nu. Nimic de soiul ăsta. Mi-a furat doar poşeta. Nu voia decât bani. Îmi pare rău că am pus poliţia să te anunţe. Trebuia s-o fac eu însămi.

— Nu-i nimic. Nu te agita.

Îi strânse mai tare mâinile, apoi i le eliberă repede, când Miranda tresări.

— Aoleu, fetiţo, zise el luându-i ceaşca din mâini şi punând-o deoparte, după care îi întoarse palmele julite.

— Ce rău îmi pare. Haide, să te duc la spital.

— N-am nevoie de niciun spital. Am numai vânătăi şi zgârieturi.

Trase adânc aer în piept, constatând că-i era mai uşor s-o facă acum, când îl avea alături pe Andrew.

Putea s-o enerveze şi o dezamăgise. Dar, în toată viaţa ei, fusese singurul care n-o trădase niciodată, care-i fusese alături.

Andrew luă ceaşca de ceai, punându-i-o iarăşi în mâini.

— Bea puţin, îi ordonă, înainte de a se ridica pentru a se plimba puţin ca să-şi alunge o parte din frică şi furie.

Avea un chip slab, destul de osos, potrivit cu constituţia lui longilină şi costelivă. Tenul îi era asemănător cu al surorii sale, deşi avea părul de un

roşcat mai închis, aproape acaju. De enervare, se bătea cu mâna pe coapsă din mers.

— Aş vrea să fi fost aici. La naiba, Miranda, trebuia să fiu aici.

— Nu poţi fi peste tot, Andrew. Nimeni n-ar fi putut prevedea că aveam să fiu tâlhărită în faţa propriei noastre case. Cred – şi poliţia crede – că se pregătea să intre în casă, să ne jefuiască, iar sosirea mea l-a luat prin surprindere, făcându-l să-şi schimbe planurile.

— Au spus că avea cuţit.

— Mda.

Încet, Miranda ridică o mână la mica tăietură de pe beregată.

— Şi pot anunţa că n-am scăpat de fobia mea de cuţite. O singură privire i-am aruncat şi mi-a încremenit mintea.

Ochii lui Andrew se înverşunară, dar vorbi cu blândeţe, când reveni să se aşeze lângă ea:

— Ce-a făcut? Poţi să-mi spui?

— A apărut ca din senin. Tocmai îmi scoteam lucrurile din portbagaj. M-a tras de păr şi mi-a pus cuţitul la beregată. Am crezut că avea să mă omoare, dar m-a trântit pe jos, mi-a luat poşeta şi servieta, mi-a spart cauciucurile şi a plecat.

Reuşi să zâmbească şovăitor.

— N-a fost tocmai întâmpinarea la care mă aşteptasem.

— Trebuia să fiu aici, repetă Andrew.

— Andrew, nu, se aplecă Miranda spre el, închizând ochii. Acum eşti aici.

Şi se părea că atâta lucru era de ajuns ca s-o liniştească.

— A telefonat mama.

— Ce?

Andrew, care începuse s-o cuprindă cu un braţ pe după umeri, se aplecă să-i privească faţa.

— Când am intrat în casă, suna telefonul. Doamne, încă mai am mintea în ceaţă, se plânse ea, frecându-şi tâmpla. Mâine trebuie să mă duc la Florenţa.

— Nu fi ridicolă. Abia ai ajuns acasă şi eşti rănită, eşti zguduită. Christoase, cum îţi poate cere să te urci în avion imediat după ce ai fost

jefuită?

— Nu i-am spus, ridică Miranda din umeri. Nu gândeam. În orice caz, m-a chemat categoric şi clar. Trebuie să-mi rezerv bilet.

— Miranda, te duci imediat la culcare.

— A, da, zâmbi ea din nou. Nu peste mult.

— O sun, zise Andrew trăgând aer în piept, ca un om în faţa unei corvezi neplăcute. Am să-i explic.

— Eroul meu, îl sărută ea pe obraz, cu drag. Nu, am să mă duc. O baie fierbinte, o aspirină şi-am să-mi revin. Iar după această mică aventură, mi-ar prinde bine o diversiune. Se pare că are un bronz pe care vrea să i-l expertizez.

Puse la loc ceaiul, care se răcise.

— Nu m-ar chema la *Standjo* dacă n-ar fi ceva important. Are nevoie de un arheometrist, şi repede.

— Are destui arheometrişti angajaţi la *Standjo.*

— Exact.

De astă dată, zâmbetul Mirandei fu subţire şi vesel. „Standjo” venea de la Standford-Jones, Elizabeth luase măsuri ca nu numai numele ei, ci şi tot ce mai avea pe agendă, să fie pe primul plan în activităţile din Florenţa.

— Deci, dacă mă cheamă pe mine, înseamnă că este ceva important. Vrea să rămână în familie. Elizabeth Standford-Jones, directoare la *Standjo,* Florenţa, trimite după un expert în bronzurile renascentiste italiene şi doreşte unul care să poarte numele Jones. N-am de gând s-o dezamăgesc.

☼ ☼ ☼

Nu găsi bilet de avion pentru a doua zi dimineaţă şi trebui să se resemneze cu un loc seara, la cursa de Roma cu schimbare pentru Florenţa.

Aproape o zi întârziere.

Avea să tragă ponoasele.

În timp ce încerca să scape de dureri în baia fierbinte, Miranda calculă diferenţa de timp şi ajunse la concluzia că nu avea niciun rost să-i telefoneze mamei sale. Elizabeth era acasă, după toate probabilităţile în

pat.

Nu mai avea ce să facă în acea seară, îşi spuse ea. Dimineaţa, urma să sune la *Standjo.* O zi nu putea conta prea mult, nici chiar pentru Elizabeth.

Avea să închirieze o maşină până la aeroport, căci, după cum o durea genunchiul, şofatul ar fi putut să-i pună probleme, chiar dacă reuşea să-şi înlocuiască rapid pneurile. Nu trebuia decât să...

Se îndreptă de spate, în cadă, făcând apa să se reverse peste margine.

Paşaportul. Paşaportul ei, permisul de conducere, legitimaţia de la firmă, îi luase servieta şi poşeta – cu toate actele de identitate.

— Fir-ar al dracu', fu singurul lucru pe care-l putu spune, în timp ce-şi freca faţa cu mâinile. Numai asta mai lipsea.

Trase de lanţul dopului de modă veche al cadei cu gheare. Ieşeau aburi din ea, iar valul de energie furioasă o făcu să se ridice în picioare, luând un prosop, înainte ca genunchiul lovit să-i cedeze sub trup. Stăpânindu-şi un ţipăt, se rezemă cu mâna de perete şi se aşeză pe marginea cadei, scăpând prosopul în apă.

Îi venea să plângă, de neputinţă, de durere, de frica ascuţită şi neaşteptată care o străpunse din nou. Stătea aşezată pe margine, goală, dârdâind, cu respiraţia tremurătoare ieşindu-i în mici gâfâieli întretăiate pe care nu şi le putea controla.

Lacrimile n-aveau s-o ajute să-şi regăsească actele, nici să-şi vindece rănile sau să ajungă la Florenţa. Şi le înghiţi şi stoarse prosopul. Cu grijă, îşi ridică picioarele din cadă cu mâinile, unul câte unul. Îşi regăsi echilibrul, în timp ce pielea i se îmbrobona cu o sudoare rece, aducând-o iarăşi în pragul lacrimilor. Dar se ţinu bine, sprijinin-du-se de lavabou, şi se studie în oglinda întreagă de pe spatele uşii.

Avea vânătăi pe braţe. Nu-şi amintea s-o fi apucat de acolo, dar urmele erau de un cenuşiu închis, aşa că era logic s-o fi făcut. Şoldul îi era învineţit şi o durea intens. Îşi aminti că o trântise peste maşină.

Genunchii-i erau juliţi până la carne, cel stâng arătând dezgustător de umflat şi de roşu. Probabil că în cădere şi-l luxase. Podurile palmelor o ardeau după contactul dur cu prundişul aleii.

Însă cea care-i făcu capul să se învârtească, provocându-i un nou val de

greaţă în stomac, fu tăietura prelungă şi superficială de pe gât. Fascinată şi copleşită, îşi ridică într-acolo degetele. La un centimetru de vena jugulară, îşi spuse. La un pas de moarte.

Dacă atacantul i-ar fi dorit moartea, ar fi omorât-o.

Iar acest lucru era mai rău decât toate vânătâile şi durerile care-i pulsau greţos. Un străin avusese în mâini viaţa ei.

— Niciodată, zise ea întorcându-şi capul dinspre oglindă şi chinuindu-se să-şi ia halatul din cârligul de alamă de lângâ uşă. Niciodată nu voi lăsa să se mai întâmple una ca asta.

Îngheţa de frig şi se înfăşură cu halatul cât putu de repede. În timp ce se străduia să-i lege cordonul, o mişcare în dreptul ferestrei o făcu să ridice brusc capul, cu inima bubuindu-i în piept.

Se întorsese.

Ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să ţipe după Andrew, să se strângă ghem după o uşă încuiată. Şi, cu dinţii strânşi, se apropie de fereastră pentru a privi afară.

Nu era decât Andrew, văzu ea, cu un val ameţitor de uşurare. Avea pe el scurta cadrilată de ţapinar pe-care o purta când tăia lemne sau se plimba pe dealuri.

Aprinsese lămpile de afară, iar Miranda văzu un obiect sclipindu-i în mână, un lucru pe care îl legăna în timp ce mergea prin curte.

Nedumerită, îşi lipi faţa de geam.

O crosă de golf? Ce Dumnezeu căuta afară, patrulând pe peluza înzăpezită, cu o crosă de golf în mână?

Apoi înţelese şi o năpădi duioşia, mai liniştitoare decât orice analgezic.

O păzea. Din nou o podidiră lacrimile. Una i se prelinse pe obraz. Apoi, îl văzu oprindu-se, pentru a scoate un obiect din buzunar şi a-l ridica.

Şi îl văzu trăgând o duşcă prelungă dintr-o sticlă.

„O, Andrew,” îşi spuse ea, închizând ochii, în timp ce i se frângea inima. „În ce hal ai ajuns.”

☼ ☼ ☼

O trezi durerea, cu şocuri fierbinţi care-i palpitau în genunchi. Miranda dibui să aprindă lampa şi scutură câteva pilule din flaconul pe care-l

pusese pe noptieră. În timp ce le înghiţea, îşi dădu seama că ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Andrew şi să meargă la spital, unde vreun doctor înţelegător i-ar fi scris o reţetă pentru nişte medicamente bune şi puternice.

Privi cadranul luminiscent al ceasului şi văzu că era trecut de trei. Cel puţin, cocktail-ul de ibuprofen şi aspirină pe care-l luase la miezul nopţii îi asigurase trei ore de odihnă. Dar acum era trează şi încerca să alunge durerea. Putea foarte bine să termine cu toate, hotărî ea, şi să privească adevărul în faţă.

Ţinând seama de diferenţa de fus orar, Elizabeth trebuia să fie la birou. Miranda luă receptorul şi formă numărul. Gemând încet, îşi potrivi pernele pe tăblia arcuită de fier forjat a patului şi se rezemă.

— Miranda, tocmai mă pregăteam să-ţi las un mesaj la hotel, pentru mâine când soseşti.

— Voi întârzia. Am...

— Întârzii?

Cuvântul părea o aşchie de gheaţă, rece şi ascuţită.

— Îmi pare rău.

— Parcă spusesem clar că proiectul ăsta are maximă prioritate. Am garantat guvernului că astăzi începem testele.

— Îl voi trimite pe John Carter. Eu am...

— Eu nu pe John Carter l-am chemat, ci pe tine. Orice altă treabă mai ai, poţi s-o amâni. Cred că şi pe asta am spus-o la fel de clar.

— Da, ai spus-o.

Nu, reflectă ea, de data asta pastilele nu puteau s-o mai ajute. Dar furia rece care începea să i se aţâţe în suflet avea toate şansele de a alunga mica durere.

— Eram hotărâtă să ajung, aşa cum mi-ai cerut.

— Atunci, de ce nu ajungi?

— Ieri mi s-a furat paşaportul şi toate celelalte acte. Voi aranja să-mi scot altele cât pot de repede şi să iau alt bilet de avion. Fiind vineri, mă îndoiesc că pot obţine documentele înainte de săptămâna viitoare.

Ştia bine cum funcţionau birocraţiile, îşi spuse cu înverşunare Miranda.

În asemenea condiţii crescuse.

— Chiar şi într-un oraş relativ liniştit, ca Jones Point, e 0 prostie să nu-ţi încui maşina.

— Nu le aveam în maşină, ci la mine. Te anunţ imediat ce obţin altele noi şi-mi rezerv loc la avion. Scuză-mă pentru întârziere. Proiectul va beneficia de tot timpul şi atenţia mea, de îndată ce sosesc. La revedere, mamă.

Cu o satisfacţie perversă, închise înainte ca Elizabeth să mai poată scoate o vorbă.

☼ ☼ ☼

În cabinetul ei elegant şi spaţios, la peste patru mii cinci sute de kilometri distanţă, Elizabeth privi telefonul cu un amestec de nemulţumire şi derută.

— Ai vreo problemă?

Distrasă, Elizabeth o privi pe fosta ei noră. Elise Warfield stătea cu o planşetă pe genunchi, cu ochii verzi mari şi nedumeriţi şi gura senzuală, cu buze pline, arcuită uşor într-un surâs atent.

Căsnicia dintre Elise şi Andrew fusese nereuşită, ceea ce o dezamăgise pe Elizabeth. Dar relaţia ei profesională şi personală cu Elise nu avusese de suferit de pe urma divorţului.

— Da, Miranda întârzie.

— Întârzie? îşi înălţă Elise sprâncenele, făcându-ie să dispară sub bretonul de bucle care-i cădea pe frunte. Nu-i stă în fire.

— I s-au furat paşaportul şi toate actele.

— Vai, dar e îngrozitor.

Elise se ridică în picioare. Avea doar un metru şaizeci. Curbele feminine ale trupului ei planturos abia reuşeau să pară delicate. Cu părul de abanos, ca o bonetă lucitoare, ochii mari cu gene grele, pielea albă ca laptele şi gura foarte roşie, semăna cu o zână sexy şi eficientă.

— A fost prădată?

— Nu mi-a spus amănunte, se crispară un moment buzele lui Elizabeth. Va rezolva să şi le înlocuiască şi-o să-şi reprogrameze sosirea. S-ar putea să dureze câteva zile.

Elise dădu să întrebe dacă Miranda fusese rănită, apoi îşi înghiţi cuvintele. După expresia din ochii lui Elizabeth, sau nu ştia, sau n-o prea interesa,

— Ştiu că vrei să începi azi expertiza. Cu siguranţă, se poate aranja. Pot să-mi reorganizez unele activităţi şi să încep eu.

Pe gânduri, Elizabeth se ridică, întorcându-se spre fereastră, întotdeauna gândea mai limpede când privea oraşul. Florenţa era casa ei, fusese căminul ei de prima oară când o văzuse. Avea pe-atunci optsprezece ani, o tânără studentă de colegiu cu o iubire disperată pentru artă şi o sete secretă de aventuri.

Se îndrăgostise fără speranţă de oraş, cu acoperişurile sale roşii şi cupolele maiestuoase, cu străzile întortocheate şi pieţele agitate.

Şi se îndrăgostise de un tânăr sculptor, care cu farmecul lui o ademenise în pat, îi dăduse să mănânce spaghetti şi o învăţase să-şi cunoască propria inimă.

Desigur, fusese nepotrivit pentru ea. Complet nepotrivit. Sărac şi de o pasiune sălbatică. Părinţii ei o aduseseră cu forţa înapoi la Boston, imediat ce aflaseră de legătura lor.

Şi, firește, acesta fusese sfârşitul.

Elizabeth reveni la realitate, nemulţumită că mintea i se abătuse în acea direcţie. Luase propriile ei hotărâri În viaţă şi erau excelente.

Acum, era conducătoarea uneia dintre cele mai mari şi mai respectabile instituţii de cercetări ale artei din întreaga lume. O fi fost *Standjo* unul dintre braţele organizaţiei *Jones,* dar îi aparţinea ei. Numele ei apărea primul pe firmă, iar ea, de asemenea, era pe locul întâi.

Stătea în cadrul ferestrei, zveltă şi atrăgătoare la cei cincizeci şi opt de ani ai săi. Părul îi era de un blond cendru vopsit discret într-unul dintre cele mai elegante saloane de coafură din Florenţa. Gusturile impecabile i se reflectau în costumul *Valentino* pe care-l purta, de culoarea vinetei coapte, cu nasturi de aur brumat. Escarpenii de piele se potriveau exact la culoare.

Avea un ten curat, cu structura osoasă rafinată din New England învingând cele câteva riduri care îndrăzneau să se arate, Ochii-i erau de un

albastru intens şi nemilos de inteligent. Prezenta imaginea unei profesioniste calme şi sofisticate, cu avere şi prestigiu social.

Nici în ruptul capului nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Nu, îşi spuse ea, niciodată n-ar fi acceptat ceva mai prejos decât triumful absolut.

— O vom aştepta, spuse, întorcându-se spre Elise. E domeniul ei, specialitatea ei. Voi lua legătura personal cu ministrul, ca să-i explic scurta amânare.

Elise îi zâmbi:

— Nimeni nu înţelege amânările mai bine ca italienii.

— Destul de adevărat. În cursul zilei de azi vom trece peste rapoartele acelea, Elise. Vreau să dau telefonul chiar acum.

— Tu hotărăşti.

— Într-adevăr. A, şi mâine vine John Carter. Va lucra în echipa Mirandei. Ai libertatea ca între timp să-i repartizezi un alt proiect. N-are niciun rost să ardă gazul de pomană.

— Vine John? Mă bucur că-l voi revedea. Ne poate fi oricând de folos în laborator. Am eu grijă.

— Îţi mulţumesc, Elise.

Când rămase singură, Elizabeth se aşeză din nou la birou, privind seiful din partea opusă a încăperii. Cu gândul la ceea ce era înăuntru.

Miranda avea să conducă proiectul. Decizia ei fusese luată în momentul când văzuse bronzul. Avea să fie o mare operaţiune *Standjo,* cu o Jones la cârmă. Asta plănuise, asta pretindea.

Şi avea s-o aibă.

Capitolul 2

Întârziase cu cinci zile, aşa că se mişcă repede, intrând pe maiestuoasa poartă medievală a firmei *Standjo* din Florenţa şi străbătând cu paşi mari pardoseala, astfel că bocănitul pantofilor ei comozi răsuna ca o rafală de împuşcături repezi pe marmura albă, lucitoare.

Îşi prinse la reverul jachetei ecusonul *Standjo* cu care o gratificase asistenta lui Elizabeth, în timp ce contempla o excelentă reproducere în bronz a sculpturii lui Cellini cu Perseu ridicând capul tăiat al Meduzei.

Miranda se întrebase adesea ce anume spunea despre mama ei piesa de artă aleasă pentru holul de la intrare. Să-ţi învingi toţi duşmanii, probabil, dintr-o lovitură rapidă.

Se opri la comptoarul din hol, unde întoarse registrul şi îşi trecu apăsat numele, consultându-şi ceasul şi adăugând ora sosirii.

Se îmbrăcase cu grijă, strategic chiar, pentru acea zi alegând un taior de mătase albastră-regală cu croială de o austeritate militărească. Miranda îl considera atât provocator, cât şi impresionant.

Când ai întâlnire cu directoarea unuia dintre principalele laboratoare de arheometrie din lume, înfăţişarea este de o importanţă vitală. Chiar dacă respectiva directoare e mama ta.

Ba, chiar mai mult, îşi spuse Miranda cu o strâmbătură abia vizibilă, dacă acea directoare e propria ta mamă.

Apăsă pe butonul ascensorului şi aşteptă, trepidând de nerăbdare. Nervii îi tresăreau vesel în stomac, o gâdilau pe beregată, îi zumzăiau în cap. Dar nu-i lăsa să se vadă.

În clipa când intră în lift, deschise trusa de machiaj şi-şi retuşă rujul. Un singur tub îi ajungea un an, uneori chiar mai mult. Nu se deranja cu aceste mărunte neajunsuri decât atunci când n-avea încotro.

Convinsă că-şi dăduse toată silinţa, puse trusa la loc şi-şi trecu o mână peste sofisticata coadă franţuzească cu a cărei împletire consumase mult prea mult timp şi efort. Înfipse ferm la loc câteva agrafe slăbite, exact în momentul când-uşile se deschideau din nou.

Ieşi în holul tăcut şi elegant al spaţiului pe care ea îl considera ca un sanctuar interior. Mocheta gris-perie şi pereţii ivoire, scaunele antice cu spătare severe se potriveau de minune cu mama ei. Frumoase, de bun gust şi impersonale. Consola lucioasă unde lucra recepţionară, cu sistemul telefonic şi computerul de cea mai bună calitate, era de asemenea tipică pentru Elizabeth. Eficientă, economică şi la ordinea zilei.

— *Buon giorno,* se apropie Miranda de birou, declarându-şi problema pe

scurt, într-o italiană desăvârşită. *Sono la dottoressa Jones. Ho un appuntamento con la signora Standford-Jones:*

— *Şi, dottoressa. Un momento.*

În sinea ei, Miranda se foi pe picioare, îşi trase poalele hainei şi îşi răsuci umerii. Uneori, îi era mai uşor să stea nemişcată dacă-şi imagina că tresărea şi se frăsuia. Tocmai termina o preumblare imaginară de colo-colo, când recepţionera zâmbi şi-i făcu semn să intre.

Miranda trecu prin uşa dublă de sticlă din stânga, pornind pe culoarul alb şi răcoros care ducea la cabinetul *signorei direttrice.*

Ciocăni. Era oligatoriu să baţi la orice uşă a lui Elizabeth. Imediat se auzi răspunsul:

— *Entri.*

Elizabeth stătea la birou, un elegant *Hepplewhite* din lemn de santal, potrivit perfect cu alura ei aristocratică din New England. Prin cadrul ferestrei din spatele ei se vedea Florenţa, în toată splendoarea ei însorită.

Se priviră peste lăţimea camerei, amândouă măsurându-se rapid din ochi.

Elizabeth vorbi prima:

— Cum ai călătorit?

— Fără probleme.

— Perfect.

— Arăţi bine.

— Şi mă simt foarte bine. Tu?

— Bine.

Miranda îşi imagină că începea un step nebunatic prin cabinetul mobilat impecabil, în timp ce stătea dreaptă ca un cadet la inspecţie.

— Vrei o cafea? Ceva rece?

— Nu, mulţumesc, îşi arcui Miranda o sprânceană. Nu m-ai întrebat de Andrew.

Elizabeth îi indică un scaun:

— Ce face fratele tău?

„Mizerabil, răspunse în gând Miranda. Bea prea, mult. E revoltat, deprimat, înverşunat.”

— Minunat. Îţi trimite salutări, minţi ea fără să clipească din ochi. Presupun că i-ai spus lui Elise că vin.

— Bineînţeles.

Întrucât Miranda rămăsese în picioare, Elizabeth se ridică şi ea.

— Toţi şefii de departamente şi membrii adecvaţi ai personalului sunt la curent că vei lucra temporar aici. Bronzul Fiesole e principala prioritate. Evident, vei avea la dispoziţie toate laboratoarele şi echipamentele, plus cooperarea şi asistenţa tuturor membrilor din echipă pe care-i alegi.

— Am vorbit ieri cu John. Încă n-aţi început testele.

— Nu. Amânarea asta ne-a costat timp şi aşteptăm de la tine să începi imediat.

— De-asta mă şi aflu aici.

Elizabeth îşi înclină capul:

— Ce-ai păţit la picior? Şchiopătezi puţin.

— Am fost jefuită, ai uitat?

— Mi-ai spus că ai fost jefuită, dar nu şi rănită.

— Nu m-ai întrebat.

Elizabeth scoase un sunet pe care oricine altcineva cu excepţia Mirandei l-ar fi luat drept oftat.

— Ai fi putut să-mi explici că ai fost rănită în timpul incidentului.

— Aş fi putut. N-am făcut-o. În fond, principala problemă era pierderea documentelor şi întârzierea rezultată de aici, îşi înclină şi ea capul, oglindind gestul lui Elizabeth. Mi-ai dat-o de înţeles foarte clar.

— Am presupus...

Elizabeth se întrerupse, azvârlindu-şi mâna într-un gest de nemulţumire, poate, sau de înfrângere.

— Ce-ar fi să stai jos până te pun puţin la curent?

Deci, problema era lichidată. Miranda se aşteptase.

Se aşeză, punând picior peste picior.

— Omul care a descoperit bronzul...

— Instalatorul.

— Da.

Pentru prima oară, Elizabeth zâmbi, cu o scurtă arcuire a buzelor care

exprima mai mult recunoaşterea absurdităţii decât un amuzament sincer.

— Carlo Rinaldi. Se pare că e artist în suflet, dacă nu şi în faptă. Nu şi-a putut câştiga niciodată existenţa din pictură, iar tatăl soţiei lui are o firmă de instalaţii, aşa că...

Înălţarea rapidă a sprâncenelor Mirandei denotă o uşoară surpriză.

— Are vreo importanţă viaţa lui?

— Numai în măsura legăturii lui cu piesa. Nu pare să existe niciuna. După toate relatările, efectiv s-a împiedicat de ea. Susţine că a găsit-o ascunsă sub o treaptă ruptă din pivniţa de la Villa della Donna Oscura. Şi, conform verificărilor de până acum, se pare că aşa s-a întâmplat.

— A existat vreo îndoială? E bănuit că ar fi fabricat povestea – şi sculptura?

— Dacă a fost, acum ministrul e convins de povestea lui Rinaldi.

Elizabeth îşi împreună pe marginea biroului mâinile manichiurate perfect. Coloana ei vertebrală de femeie din Noua Anglie era dreaptă ca o riglă. Fără voie, Miranda îşi schimbă infim poziţia pentru a se îndrepta şi ea.

— Faptul că a găsit-o, continuă Elizabeth, că a scos-o din vilă în trusa de scule şi apoi a întârziat s-o aducă la cunoştinţa autorităţilor de rigoare a cauzat iniţial unele îngrijorări.

Tulburată, Miranda îşi uni mâinile pentru a nu se bate cu degetul pe genunchi. Nu-i trecu prin minte că poziţia ei o reflecta acum exact pe cea a mamei sale.

— Cât timp a ţinut-o?

— Cinci zile.

— N-a suferit nicio vătămare? Ai examinat-o?

— Da. Aş prefera să nu comentez nimic până n-o vezi cu ochii tăi.

— Bine, îşi înclină iarăşi Miranda capul. Hai să-i aruncăm o privire.

Drept răspuns, Elizabeth se apropie de un dulăpior şi, deschizând uşa, dezvălui un mic seif de oţel.

— Acolo o ţii?

— Am măsuri de protecţie mai mult decât adecvate. La seifurile din laboratoare au acces diverse persoane şi prefer ca în cazul ăsta să limitez

accesul. Şi m-am gândit că te-ar distrage mai puţin dacă i-ai face examenui iniţial aici.

Cu unghia lăcuită în culoare coral a unui deget, Elizabeth tastă un cod, aşteptă, apoi mai adăugă o serie de numere. Deschizând uşa blindată, scoase o cutie de metal. După ce o puse pe birou, deschise capacul şi luă dinăuntru un pachet învelit în catifea decolorată.

— Vom data şi materialul, precum şi lemnul treptei.

— Evident.

Deşi o mâncau degetele, Miranda se ridică şi porni încet înainte, când Elizabeth puse pachetul pe mapa de birou albă, imaculată.

— Nu există niciun document, corect?

— Până acum, niciunul. Istoria vilei o cunoşti.

— Da, desigur. A fost cândva locuinţa Giuliettei Buonadoni, o ţiitoare a lui Lorenzo Magnificul, cunoscută ca „Doamna întunecată”. După moartea lui, se crede că a devenit amanta altor Medici. Într-o perioadă sau alta, fiecare nume ilustru al Renaşterii, din Florenţa sau din împrejurimi, a fost binevenit în casa ei.

— Deci, înţelegi care sunt posibilităţile.

— Eu nu tratez cu posibilităţi, replică scurt Miranda.

— Exact. De-asta eşti aici.

Uşor, Miranda atinse cu un deget catifeaua zdrenţuită:

— Oare?

— Vreau rezultate de calitatea întâi şi mă aflu în situaţia de a obţine ceea ce doresc. Dacă transpiră vreun cuvânt despre descoperirea asta, se vor dezlănţui nişte speculaţii înnebunitoare. *Standjo* nu-şi poate permite să rişte aşa ceva. Guvernul nu vrea să se facă publicitate şi nicio speculaţie publică, până nu se datează bronzul şi nu se încheie toate testele.

— Probabil că instalatorul le-a şi spus tuturor amicilor săi de pahar.

— N-aş crede.

Pe buzele lui Elizabeth apăru din nou acel mic surâs.

— A luat statueta dintr-o clădire proprietate de stat. E pe deplin conştient, în momentul de faţă că, dacă nu face întocmai ce i se spune, poate ajunge la închisoare.

— Frica e adesea un căluş eficient.

— Exact. Dar asta nu ne priveşte. Am fost însărcinaţi să datăm bronzul şi să furnizăm guvernului toate informaţiile pe care le poate oferi ştiinţa. Avem nevoie de un ochi obiectiv, de cineva care să creadă în fapte, nu în romantisme.

— În ştiinţă nu există loc pentru romantisme, murmură Miranda, desfăşurând cu grijă catifeaua.

Inima i se zbătu o dată înfundat între coaste, când bronzul apăru la vedere. Ochiul ei ager şi experimentat recunoscu iscusinţa lucrăturii, splendoarea ei.

Se încruntă însă, îngropându-şi instinctiv admiraţia sub scepticism.

— E concepută şi executată superb, categoric, stilul se înscrie pe tărâmul Renaşterii.

Îşi scoase ochelarii din tocul pe care-l ţinea în buzunar şi şi-i puse pe nas, înainte de a ridica statueta. Îi aprecie greutatea, întorcând-o încet în mâini.

Proporţiile erau perfecte, iar senzualitatea subiectului evidentă. Cele mai mărunte detalii – unghiile de la picioare, fiecare şuviţă de păr, definiţia muşchilor pulpei – erau reprezentate uluitor de fidel.

Era strălucitoare, liberă, conştientă în chip minunat de propria ei putere. Trupul prelung şi cu curburi stătea încordat înapoi, cu braţele ridicate, nu în rugăciune sau implorare, observă Miranda. Ci triumfal. Faţa era seducătoare, nu delicată, cu ochii întredeschişi de voluptate şi gura arcuită ştrengăreşte în savurarea voluptăţii.

Stătea în echilibru pe vârfurile picioarelor, ca o femeie pregătindu-se să sară într-un bazin cu apă caldă şi parfumată. Sau în braţele unui iubit.

Inspira o sexualitate neruşinată şi, preţ de-o nedumeritoare clipă, Miranda avu impresia că-i putea simţi căldura. Ca şi cum ar fi fost vie.

Patina indica vechime, dar ştia că asemenea lucruri erau înşelătoare. Patina putea fi creată în mod artificial. Stilul artistului era inconfundabil. Dar aşa ceva ar fi fost aproape imposibil. Şi stilurile puteau fi imitate.

— Este „Doamna întunecată”, spuse ea. Giulietta Buonadoni. Nu încape nicio îndoială, l-am văzut faţa de nenumărate ori, în tablourile şi sculpturile

epocii, însă niciodată n-am văzut bronzul ăsta, nici n-am auzit de el. Voi face unele cercetări asupra lui, dar mă îndoiesc că l-aş fi putut trece cu vederea.

Elizabeth studia mai mult faţa Mirandei decât statuia. Văzuse licărul scurt de emoţie, de plăcere, ambele controlate rapid. Exact aşa cum se aşteptase.

— Dar eşti de acord că e un bronz în stil renascentist.

— Da. Ceea ce nu prea e de ajuns pentru a dovedi că o un bronz din secolul al cincisprezecelea.

Cu ochii îngustaţi, învârti încet sculptura în mâini.

— Orice student la arte cu simţ vizual bun i-a schiţat şi copiat faţa de-a lungul anilor. Şi eu am făcut-o.

Râcâi alene cu unghia degetului mare puţin din patina verde-albăstruie. Coroziunea suprafeţei era de o grosime vizibilă, însă avea nevoie de mai mult, de mult mai mult.

— Încep chiar acum.

☼ ☼ ☼

Muzica lui Vivaldi răsuna vesel în atmosfera laboratorului. Zidurile erau de un verde pal spitalicesc, iar pardoseala din linoleum alb imaculat.

La toate posturile de lucru domnea o ordine cazonă, printre microscoape, terminale de computer, fiole, eprubete sau plicuri cu mostre. Nu existau obiecte personale, litografii de familie înrămate drăguţ, mascote sau suveniruri.

Bărbaţii purtau cravată, femeile fustă, şi peste tot se vedeau halatele de laborator albe şi apretate cu emblema *Standjo* brodată cu negru pe buzunarul de la piept.

Conversaţiile se desfăşurau în surdină, reduse la minimum, iar echipamentele murmurau ca nişte ceasornice cu mecanismul bine uns.

Elizabeth pretindea o disciplină strictă ca la bordul unei nave, iar fosta ei noră ştia s-o coordoneze.

Casa din Maine unde crescuse Miranda se caracterizase exact prin aceeaşi atmosferă. Un cămin rece, reflectă ea, în timp ce scruta zona, dar un loc de muncă eficient.

— E ceva timp de când n-ai mai trecut pe-aici, începu Elizabeth. Dar Elise îţi va împrospăta memoria în privinţa organizării. Vei avea acces în toate zonele, fireşte. Am numărul legitimaţiei tale de securitate şi codurile.

— Perfect, îşi fixă Miranda un zâmbet politicos pe faţă, în timp ce Elise se întorcea din dreptul unui microscop, pornind spre ele.

— Bine ai venit la Florenţa, Miranda, o salută ea cu voce înceată, nu tocmai senzuală, dar făgăduindu-se capabilă de aşa ceva dacă era excitată cum se cuvine.

— Mă bucur că m-am întors. Ce faci?

— Bine. Ocupată, o fulgeră ea cu un surâs de o sută de waţi, luându-i mâna. Ce face Drew?

— Nu la fel de bine – dar tot ocupat.

Miranda îşi arcui o sprânceană, când Elise îi strânse mâna.

— Îmi pare rău,

— Nu mă priveşte.

— Mie tot rău îmi pare, îi eliberă ea mâna, întorcându-se spre Elizabeth. Faci tu pe ghidul, sau eu?

— N-am nevoie de niciun ghid, replică Miranda, înainte ca mama ei să poată răspunde. Am nevoie de un halat, un microscop, un computer. Va trebui să fac fotografii şi radiografii, bineînţeles.

— Iată-te, apăru John Carter, cu pas săltat.

Managerul de laborator al Mirandei arăta fermecător de şifonat, în mijlocul stilului şi eficienţei nemiloase. Cravata cu vaci rânjind prosteşte îi stătea deja strâmbă. Îşi agăţase de ceva buzunarul halatului, aşa că se bălăngănea în aţe. Avea o ciupitură pe bărbie, unde se tăiase la, bărbierit, un ciot de creion cât degetul mic după ureche şi pete pe lentilele ochelarilor.

O făcea pe Miranda să se simtă comod, ca acasă.

— Eşti okay? o bătu el pe braţ, cu trei lovituri apăsate, după care continuă. Ce-ţi face genunchiul? Andrew mi-a spus că ăla care te-a tâlhărit a dat cu tine de pământ.

— A dat de pământ? întrebă Elise întorcând capul. Nu ştiam că ai fost rănită.

— Doar cam zgâlţâită. N-am nimic. Mi-e bine.

— I-a pus cuţitul la beregată, anunţă Carter.

— Cuţitul, îşi duse Elise mâna la gât. Oribil. Este...

— E-n regulă, repetă Miranda. Nu voia decât bani.

Se întoarse, întâlnind ochii mamei sale.

— Şi cred că ne-a costat un timp preţios.

Un moment, Elizabeth nu spuse nimic. În privirea Mirandei se simţea o provocare şi ajunse la concluzia că timpul compasiunii trecuse.

— Atunci, o las pe Elise să te instaleze. Legitimaţia şi cartelele de securitate sunt aici, îi dădu Elizabeth un plic. Elise ar trebui să-ţi poată răspunde la toate întrebările sau solicitările. Ori mă poţi contacta pe mine.

Aruncă o privire spre ceasul subţire de la mână.

— În curând am altă întâlnire, aşa că vă las să începeţi. Sper să primesc un raport preliminar până la sfârşitul programului.

— Îl vei primi, murmură Miranda, în timp ce mama ei se îndepărta.

— Nu pierde timpul, gesticulă Elise, cu un zâmbet. Îmi bare atât de rău că ai trecut printr-un asemenea calvar îngrozitor, dar munca de-aici ar trebui să te-ajute să uiţi. Ţi-am pregătit un cabinet. Bronzul Fiesole are maximă prioritate. Eşti autorizată să-ţi alegi în echipă pe oricine din personalul cu categoria A de securitate.

— Miranda!

În cuvântul rostit se simţea o bogăţie de încântare şi fusese pronunţat cu intonaţia grea şi exotică a Italiei. Miranda simţi că surâdea încă înainte de a se întoarce puntru a-şi lăsa mâinile luate şi sărutate îndelung.

— Giovanni. Nu te-ai schimbat.

Într-adevăr, tehnicianul chimist era la fel de scandalos de chipeş cum şi-l amintea. Oacheş şi suplu, cu ochi precum ciocolata topită şi un zâmbet radiind numai farmec. Era cam cu un deget mai scund decât ea, dar totuşi reuşea s-o facă să se simtă mică şi feminină. Îşi purta părul negru, lucios, legat într-o coadă de cal – cochetărie pe care Elizabeth i-o permitea numai fiindcă, pe lângă înfăţişarea sa frumoasă, Giovanni Beredonno era un geniu,

— Tu, însă, te-ai schimbat, *bella donna.* Eşti din ce în ce mai minunată.

Dar ce-i povestea asta cu rănirea? o mângâie el pe faţă cu degetele.

— Nimic, doar o amintire.

— Vrei să rup pe cineva în două pentru tine?

O sărută uşor, pe un obraz, apoi pe celălalt.

— Pot să contez pe promisiunea asta?

— Giovanni, Miranda are de lucru.

— Bine, bine, alungă el cuvintele înţepate şi dezaprobatoare ale lui Elise cu un gest nepăsător – încă un motiv pentru ca Miranda să zâmbească. Ştiu toată povestea. Proiect mare, foarte secretos.

Îşi mişcă sprâncenele expresive.

— Când *direttrice* cheamă o expertă din America, nu-i un fleac. Deci, *bellissima,* îţi pot fi de folos cu ceva?

— Eşti primul pe listă.

Giovanni îi vârî mâna pe sub braţul lui, neluând în seamă crisparea buzelor lui Elise.

— Când începem?

— Azi, îi răspunse Miranda, în timp ce Elise le indica o uşă. Vreau să se analizeze imediat straturile de coroziune şi metalul.

— Cred că Richard Hawthorne ţi-ar fi de ajutor, bătu Elise umărul unui bărbat care se cocoşa peste un key-board de computer.

— Doctore Hawthorne, îl privi Miranda pe omul cu chelie clipind ca o bufniţă prin ochelari, pentru ca apoi să şi-i scoată pe dibuite. Avea ceva vag familiar şi nu ştia de unde să-l ia.

— Domnişoară doctor Jones, răspunse el cu un zâmbet sfios, care-i făcea chipul mai atrăgător; avea bărbia scurtă, ochii albaştri – deschişi şi distraţi, dar un surâs dulce ca ai unui băieţandru. Mă bucur că vă revăd. Suntem... încântaţi că aţi revenit aici. V-am citit articolul despre umanismul florentin timpuriu. A fost absolut strălucit.

— Vă mulţumesc.

A, da, şi-l amintea. Făcuse un stagiu la Institut, cu câţiva ani în urmă. După un moment de ezitare, despre care Miranda ştia că se datora numai faptului că i-l recomandase Elise, se îmblânzi.

— Elise mi-a pregătit un birou. Puteţi veni un moment cu noi? Aş dori să

vă arăt ce am.

— Cu mare plăcere, bâjbâi Hawthorne iarăşi cu ochelarii, în timp ce atingea câteva taste ca să-şi înregistreze ce lucrase.

— Nu e prea spaţios, începu Elise pe ton de scuză, în timp ce o introducea pe Miranda pe o uşă. L-am utilat cu tot ceea ce am presupus că-ţi trebuie. Sigur, poţi rechiziţiona orice vrei.

Miranda scrută rapid încăperea. Computerul părea eficient şi performant. Pe un bufet alb, lat, se aflau microscoape, lamele şi micile ustensile manuale ale meseriei ei. I se adusese şi un casetofon, pentru comentarii detaliate. Nu exista fereastră, numai o uşă şi, cu toţi patru înăuntru, abia era loc unde să se mişte.

Dar avea un scaun, telefon, iar creioanele erau ascuţite. Avea să meargă de minune.

Îşi puse servieta pe bufet, apoi cutia de metal. Cu grijă, scoase bronzul împachetat.

— Aş dori să vă aflu părerea, domnule doctor Hawthorne. Doar la o examinare vizuală a bronzului..

— Desigur, cu mare plăcere.

— Proiectul e cel mai tare subiect de discuţie pe-aici, de o zi, două, interveni Giovanni, în timp ce Miranda începea să desfăşoare catifeaua. Ahhh, oftă el prelung, când văzu bronzul despachetat pus pe bufet. *Bella*, *molto bella.*

— O lucrare rafinată, îşi împinse Richard ochelarii pe nas, mijindu-şi ochii spre statuetă. Simplă. Fluidă. Formă şi detalii minunate. Perspectivă.

— Senzuală, adăugă Giovanni, aplecându-se s-o vadă mai bine. Aroganţa şi alura eternului feminin.

Miranda îşi arcui o sprânceană spre el, înainte de a reveni cu atenţia spre Richard:

— O recunoaşteţi?

— Este „Doamna întunecată” a familiei de Medici.

— Sunt de aceeaşi părere. Şi stilul?

— Renascentist, indiscutabil, întinse Richard un deget ezitant, să atingă obrazul stâng al statuii. N-aş spune că modelul a fost folosit pentru a

reprezenta un personaj mitologic sau religios, ci pe ea însăşi.

— Da, doamna ca doamnă, fu Miranda de acord. Artistul a portretizat-o, cred, aşa cum era. Din punct de vedere al artistului, aş spune că a cunoscut-o personal. Va trebui să fac o cercetare documentară. La asta, ajutorul dumitale îmi va fi nepreţuit.

— Voi ajuta cu mare plăcere. Dacă poate fi autentificată ca piesă importantă din epoca Renaşterii, va fi o mare lovitură pentru *Standjo.* Şi pentru dumneata, domnişoară doctor Jones.

Se gândise şi ea la asta. Ba bine că nu. Dar zâmbi rece:

— Toamna se numără bobocii. Dacă a stat mai mult timp în locul unde a fost găsită – şi se pare că aşa s-a întâmplat – evoluţia coroziunii trebuie să fi fost afectată. Voi avea nevoie de rezultate, desigur, adăugă ea, spre Giovanni, dar nu mă pot baza pe ele pentru o exactitate veritabilă.

— Vei face comparaţii relative, termoluminiscenţă.

— Da, îi zâmbi ea din nou lui Richard. De asemenea, vom analiza catifeaua şi lemnul treptei de la scară. Dar documentaţia va face totul mai concludent.

Îşi sprijini un şold de micul birou de stejar băiţuit.

— A fost găsită în pivniţa din Villa della Donna Oscura, ascunsă sub ultima treaptă a scării. Voi scrie un raport despre detaliile pe care le cunoaştem în momentul de faţă, pentru toţi trei. Numai voi şi Vincente, adăugă ea. Securitatea este una dintre problemele de bază. Oricine de care aveţi nevoie să vă asiste trebuie să aibă autorizaţie de categoria A, iar datele pe care le comunicaţi să se menţină la minimum, până terminăm toate testele.

— Deci, pentru moment, e a noastră, îi făcu Giovanni cu ochiul.

— E a mea, îl corectă Miranda, cu un zâmbet discret şi serios. Am nevoie de toate informaţiile despre vilă, despre femeie. Vreau s-o cunosc.

Richard dădu din cap:

— Încep imediat.

Miranda reveni spre bronz.

— Ia să vedem din ce e e făcută, murmură ea.

☼ ☼ ☼

Peste câteva ore, Miranda îşi răsuci umerii, relaxându-se în scaun. Statueta stătea în faţa ei, cu un surâs şiret. Mostrele de patină pe care le prelevase nu prezentau niciun semn de alamă sau bronz cu silicon, nici de platină, niciunul dintre metalele sau materialele care să nu fi fost folosite în Renaştere. Bronzul avea un miez de lut, ca orice piesă din acea epocă.

Primele analize ale nivelurilor de coroziune indicau sfârşitul secolului ai cincisprezecelea.

„Nu te pripi," îşi impuse. Testele preliminare nu erau suficiente. Deocamdată, lucra în sistem negativ. La examenul vizual, nimic nu era nelalocul său – niciun aliaj anacronic, niciun semn de unealtă care să nu corespundă cu epoca, dar trebuia s-o determine categoric.

Era doamna autentică sau falsă?

Îşi îngădui puţin timp pentru o ceaşcă de cafea şi câteva dintre crochetele drăguţe cu brânză pe care i le adusese Elise pentru prânz. O ameninţau efectele decalajului orar, dar refuza să le ia în seamă. Cafeaua, neagră şi tare cum numai italienii ştiu s-o prepare, îi circula prin organism, mascându-i oboseala cu cafeina, în cele din urmă avea să se prăbuşească, ştia, dar mai era câtva timp până atunci.

Punându-şi mâinile pe keyboard, începu să bată raportul preliminar pentru mama ei. Era strict şi sec ca o mătuşă nemăritată, până una-alta lipsit de speculaţii şi cu foarte puţină personalitate. Poate că se gândea la bronz ca la un rebus, un mister de rezolvat, dar nimic din romantismul acestor sentimente nu-şi găsea locul în raport.

Expedie raportul prin *e-mail,* îl înregistra pe *hard-disk* sub parola ei, apoi luă cu ea statueta pentru ultimul test al zilei.

Tehniciana ştia prea puţină engleză şi era întru totul prea impresionată de fiica *direttrice*-i pentru ca Miranda să se simtă la largul ei. Inventă un comision, trimiţând-o să mai aducă nişte cafele şi, rămasă singură, începu procesul de termoluminiscenţă.

Radiaţiile ionizate aveau să capteze electronii încărcaţi energetic din miezul de lut al bronzului. Încălzite, cristalele din argilă aveau să lanseze emisii de lumină. Miranda regla echipamentele, luând note rapide în caiet la fiecare etapă şi rezultat.

Măsură emisiile şi le consemnă, adăugându-le însemnărilor ei precum şi ca rezerve. Mări doza de radiaţii, încălzind argila din nou, pentru a-i măsura susceptibilitatea la captarea electronilor. Consemnă cu grijă şi aceste măsurări.

Pasul următor era acela de a testa nivelurile radioactive din locul unde fusese descoperită statueta. Analiză atât probele de pământ, cât şi lemnul.

Acum, totul depindea de matematică. Deşi precizia metodei nu era nici pe departe garantată, reprezenta încă o greutate pe care s-o adauge întregului.

Sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

În acea perioadă, Savonarola predicase împotriva desfrâului şi a artei păgâne, medita Miranda. Piesa era un glorios şut în curul acelor opinii înguste.

Familia de Medici stăpânea Florenţa, cu nepriceputul de Piero Nenorocosul luând cârma pentru o scurtă perioadă înainte de a fi alungat din oraş de regele Carol al Vlll-lea al Franţei.

Renaşterea mergea înainte după începuturile gloriei sale, când arhitectul Brunelleschi, sculptorul Donatello şi pictorul Masaccio revoluţionaseră concepţia şi funcţiile artei.

De unde apăruse generaţia următoare şi zorii secolului al şaisprezecelea – Leonardo, Michetangelo; Rafael, nonconformişti în căutarea originalităţii pure.

Îl cunoştea pe artist. Îl cunoştea în inima ei, în viscere. Nu crease nicio operă pe care ea să n-o fi studiat la fel de intens şi de complet cum studiază o femeie chipul iubitului.

Dar laboratorul nu era locul potrivit pentru suflet, îşi reaminti Miranda, nici pentru instincte viscerale. Avea să refacă testele. A doua şi a treia oară. Avea să compare formula cunoscută a bronzurilor din acea perioadă, să verifice şi să răs-verifice fiecare ingredient şi aliaj din statuetă. Şi avea să-l hăituiască pe Richard Hawthorne pentru toată documentaţia posibilă.

Şi va afla răspunsurile.

Capitolul 3

Răsăritul soarelui peste acoperişurile şi domurile Florenţei era un moment magnific. Artă şi glorie. Aceeaşi lumină delicată scânteiase peste oraş când oamenii concepuseră şi construiseră marile cupole şi turnuri, le placaseră cu marmură extrasă din coline şi le decoraseră cu imagini de sfinţi şi zei.

Stelele se stingeau pe cerul ce devenea, din negru catifelat, cenuşiu perlat. Siluetele brazilor prelungi şi zvelţi care împestriţau coastele dealurilor toscane se înceţoşau, de unduiau şi înfloreau odată cu schimbările de lumină.

Oraşul era tăcut cum rareori i se întâmpla, în timp ce soarele urca treptat, înceţoşând văzduhul cu fire de aur. Porţile de fier ale debitului de ziare zăngăneau şi clănţăneau, pe când proprietarul se pregătea, căscând, pentru o nouă zi de muncă. Doar câteva lumini mai străluceau în nenumăratele ferestre ale oraşului. Una dintre ele era a Mirandei.

Se îmbrăcă repede, cu faţa întoarsă dinspre uluitoarea pânză ce se picta în tăcere dincolo de fereastra, camerei de hotel. Mintea îi stătea la lucru.

Cât avea să progreseze în acea zi? Cu cât urma să se apropie de răspunsuri? Ea trata cu faptele şi avea să se ţină de fapte, oricât de ispititor era să sară la nivelul următor. Instinctele nu erau întotdeauna demne de încredere. Ştiinţa, însă, da.

Îşi strânse părul cu o agrafă, apoi încălţă escarpinii cu tocuri joase, asortaţi cu taiorul bleumarin simplu.

Sosirea cu noaptea-n cap avea să-i garanteze două ore de muncă nederanjată. Deşi aprecia prezenţa experţilor la dispoziţia ei, şi-o însuşise deja pe „Doamna întunecată”. Intenţiona ca fiecare pas al proiectului să-i poarte amprenta.

Îşi ridică legitimaţia în faţa paznicului cu ochi cârpiţi de după uşa de

sticlă. Acesta îşi abandonă cafeaua şi prăjiturile de la micul dejun, fără tragere de inimă, şi-şi târşi picioarele să se încrunte la legitimaţie, la faţa Mirandei, apoi din nou la legitimaţie. Păru să ofteze când descuie uşa.

— Aţi venit foarte devreme, *dottoressa* Jones.

— Am de lucru.

Americanii, după părerea paznicului, rareori se gândeau la altceva.

— Trebuie să semnaţi în registru,.

— Desigur.

În timp ce se apropia de comptoar, mirosui cafelei ajunse la ea, înhăţând-o de gât. Se strădui să nu saliveze, în timp ce-şi mâzgălea în registru numele şi ora sosirii.

— *Grazie.*

— *Prego,* murmură ea, pornind spre lift. Deci, mai întâi avea să-şi fiarbă cafeaua. Nu se putea aştepta să gândească limpede înainte de cel puţin un şoc de cafeină.

Folosi cartela-cheie pentru a accesa etajul, apoi îşi introduse codul, când ajunse la postul de securitate din faţa laboratorului. Apăsă pe comutatoare, aprinzând tuburile de neon. O privire rapidă îi confirmă că toate erau la locul lor, lucrările în curs de desfăşurare fiind puse în ordine la sfârşitul programului.

Mama ei nici n-ar fi permis altceva. Nu tolera altceva decât ordine şi disciplină la salariaţii ei. Ca şi la copii. Miranda ridică din umeri, ca pentru a-şi lepăda povara resentimentelor. În câteva momente, puse cafeaua la fiert, îşi bută computerul şi începu să transcrie pe hard însemnările din seara trecută.

Dacă gemu la prima înghiţitură de cafea fierbinte şi tare, nu era cine s-o audă. Dacă se rezema de spătar, cu ochii închişi şi un zâmbet visător, nu avea cine s-o vadă. Timp de cinci minute, îşi permise să se complacă în a fi o femeie pierdută într-una din micile plăceri ale vieţii. Îşi scoase din picioare pantofii practici, lăsându-şi faţa cu osatură ascuţită să se îmblânzească. Numai că nu torcea. Dacă paznicul ar fi văzut-o în acel moment, ar fi fost întru totul de acord cu ea.

Apoi se ridică, îşi mai turnă o ceaşcă, luă pe ea halatul şi se apucă de

treabă.

Mai întâi, testă încă o dată pământul de la locul descoperirii, măsurând radiaţiile şi parcurgând cifre. Analiză din nou lutul care fusese extras cu multă grijă. Puse câte o mostră pe două lamele, apoi mai pregăti una cu pilitură de bronz şi patină, după care le studie pe rând la microscop. Studia displayul computerului, când primii angajaţi începură să sosească. Giovanni îi dădu de urmă cu o nouă cafea şi o ruladă zaharisită delicat.

— Spune-mi ce vezi, îi ceru ea, continuând să studieze culorile şi formele de pe ecran.

— Văd o femeie care nu ştie cum să se relaxeze, îi puse el mâinile pe umeri, masând-o încet. Miranda, eşti aici de o săptămână şi nu ţi-ai sacrificat nici măcar o oră pentru tine însăţi.

— Imaginile, Giovanni.

— Aşa... îşi schimbă el poziţia, continuând s-o maseze, pentru a ajunge cu capul lângă al ei. Procesul de descompunere primată, coroziunea. Linia albă de-aici indică suprafaţa iniţială a bronzului, *no?*

— Da.

— Coroziunea e groasă la suprafaţă şi se dezvoltă în jos, penetrând metalul, lucru tipic pentru un bronz vechi de patru sute de ani.

— Trebuie să indicăm ritmul de dezvoltare.

— Niciodată nu-i uşor. Şi a stat într-o pivniţă umedă. Acolo, coroziunea a evoluat foarte repede.

— Ţin seama de asta.

Îşi scoase ochelarii, pentru a-şi destinde apăsarea din şaua nasului.

— Temperatura şi umezeala. Putem calcula chiar şi o medie. N-am mai auzit niciodată de nişte niveluri de coroziune ca ăsta care să fie falsificate. Sunt acolo, Giovanni, înăuntrul ei.

— Catifeaua nu e mai veche de o sută de ani. Mai puţin, cred, cu un deceniu, două.

— O sută? întoarse Miranda capul spre el, iritată. Eşti sigur?

— Da. Vei face şi tu analizele tale, dar vei constata că am dreptate. Între optzeci şi o sută de ani. Nu mai mult.

Miranda reveni către computer. Ochii ei vedeau ceea ce vedeau, creierul

ştia ce ştia.

— În regulă. Atunci, e de crezut că bronzul a fost înfăşurat în material şi a stat în pivniţa aia timp de optzeci, o sută de ani. Dar toate testele arată că bronzul e mult mai vechi.

— Poate. Poftim, mănâncă-ţi micul dejun.

— Hm, luă ea rulada şi muşcă, absentă. Acum optzeci de ani – la începutul secolului. Primul război mondjal. În timp de război, valorile sunt ascunse adesea.

— Într-adevăr.

— Dar înainte unde a fost? De ce n-am auzit niciodată de ea? Ascunsă din nou, murmură Miranda. Când Piero de Medici a fost izgonit din oraş. În timpul războaielor italiene, probabil. Ascunsă, da, ar fi o ipoteză acceptabilă. Dar uitată?

Nemulţumită, clătină din cap.

— Asta nu-i o creaţie de amator, îi spuse lui Giovanni, apoi comandă computerului să printeze imaginea. Este opera unui maestru. Trebuie să existe vreo documentaţie, undeva. Am nevoie să ştiu mai multe despre vilă, despre femeie. Cui i-a lăsat averea, cine a locuit în casă imediat după moartea ei? A avut copii?

— Sunt chimist, zâmbi Giovanni. Nu istoric. Pentru asta, ai nevoie de Richard.

— A venit?

— Punctual ca întotdeauna. Stai, o luă el de braţ, râzând puţin, înainte de a putea ieşi grăbită. Hai să luăm cina împreună diseară.

— Giovanni, îl strânse Miranda cu afecţiune de mână, după care îşi retrase braţul. Apreciez făptul că-ţi faci griji pentru mine, dar n-am nicio problemă. Sunt prea ocupată ca să iau cina în oraş.

— Munceşti prea mult şi jau ai grijă de tine. Îţi sunt prieten, aşa că eu hotărăsc.

— Îţi promit că voi comanda o masă enormă la room service, diseară, în timp ce lucrez la hotel.

Îi atinse obrazul cu buzele exact în momentul când uşa se deschise. Elise îşi înălţă o sprânceană, cu gura strânsă dezaprobator.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, Miranda, directoarea ar vrea să vii în cabinetul ei la patru şi jumătate, pentru o discuţie despre progresele voastre.

— Desigur. Elise, ştii cumva dacă Richard e liber în momentul de faţă?

— Cu toţii îţi stăm la dispoziţie.

— Exact asta-i spuneam şi eu, zâmbi Giovanni, vizibil imun faţă de îngheţul din atmosferă, apoi ieşi din încăpere.

— Miranda...

După o scurtă ezitare, Elise mai făcu un pas şi închise uşa în urma ei.

— Sper să nu te simţi jignită, dar consider că e cazul să te previn în legătură cu Giovanni...

Amuzată de vizibila jenă a lui Elise, Miranda se mulţumi să zâmbească mai:

— Giovanni?

— Este excelent pe meserie, un om de preţ pentru *Standjo.* Dar în viaţa personală, e un afemeiat.

— N-aş fi de aceeaşi părere, îşi puse Miranda ochelarii, cu capul înclinat într-o parte, potrvindu-şi-i pe nas pentru a privi peste ramele de aramă. Un afemeiat se foloseşte de femei. Giovanni dăruieşte.

— O fi adevărat, dar la fel de adevărat e că flirtează cu toate salariatele.

— Inclusiv cu tine?

Sprâncenele bine arcuite ale lui Elise se împreunară.

— Ocazional, şi i-o pot tolera, ca parte din personalitatea lui. Totuşi, laboratorul nu e locul cel mai potrivit pentru flirturi şi sărutări furate.

— Dumnezeule, parc-ai fi maică-mea.

Şi nimic n-ar fi iritat-o pe Miranda mai mult.

— Dar voi ţine minte, Elise, data viitoare când Giovanni şi cu mine vom mai cocheta cu ideea unei aventuri nebunatice în laboratorul de chimie.

— Te-am jignit, oftă Elise, ridicându-şi mâinile a neputinţă. Nu voiam decât să... Pur şi simplu, poate fi atât de fermecător. Prima oară când s-a transferat aici, era să-mi pierd şi eu capul. Pe, urmă, m-am simţit atât de umilită şi de nefericită.

— Serios?

Răceala de gheaţă din tonul Mirandei o făcu pe Elise să-şi îndrepte umerii înguşti.

— Divorţul de fratele tău nu m-a făcut să sar în sus de bucurie, Miranda. A fost o hotărâre dificilă şi dureroasă, şi nu pot decât să sper că a fost cea potrivită. L-am iubit pe Drew, dar el...

Vocea i se frânse şi scutură aprig din cap:

— Nu pot spune decât că n-a fost de-ajuns pentru niciunul dintre noi.

Lucirea umedă din ochii lui Elise o făcu pe Miranda să simtă un junghi de ruşine dureros.

— Iartă-mă, murmură ea. S-a întâmplat atât de repede. N-am crezut că ţi-a păsa prea mult.

— Mi-a păsat. Şi încă îmi mai pasă, oftă Elise, după care îşi înghiţi lacrimile care ameninţau să i se reverse. Aş vrea şi eu să fi fost altfel, dar realitatea e că n-a fost şi nu este. Trebuie să-mi trăiesc viaţa.

— Într-adevăr, ridică din umeri Miranda. Andrew e atât de nefericit şi mi-a fost mai uşor să dau vina pe tine. Cred că destrămarea unei căsnicii nu se întâmplă niciodată numai din vina unuia dintre cei doi.

— Nici eu nu cred că vreunul dintre noi a fost vreodată prea priceput în căsnicie. A părut mai curat şi mai uman să-i punem capăt, decât să ne mai prefacem.

— La fel ca părinţii mei?

Elise făcu ochii mari.

— Oh, Miranda, n-am vrut...

— Nu-i nimic. Sunt de acord cu tine. Părinţii mei n-au mai trăit sub acelaşi acoperiş timp de peste douăzeci şi cinci de ani, dar niciunul dintre ei nu s-a ostenit să pună capăt situaţiei, nici curat şi nici uman. O fi suferind Andrew, dar, una peste alta, prefer soluţia ta.

Recunoştea că era calea pe care ar fi ales-o şi ea însăşi – dacă făcea vreodată greşeala de a se mărita, în primul rând. Divorţul, după părerea ei, era o alternativă mai civilizată decât iluzia palidă a căsniciei.

— Să-mi prezint scuzele pentru toate gândurile răutăcioase despre tine pe care le-am avut în ultimul an?

Buzele lui Elise se arcuiră.

— Nu neapărat. Îţi înţeleg loialitatea faţă de Drew. O admir, ca întotdeauna. Ştiu cât de apropiaţi sunteţi.

— Uniţi, ne ţinem pe picioare, despărţiţi, ne repezim la psihoterapie.

— Noi n-am reuşit niciodată să fim cu adevărat prieteni. Am fost colegi, apoi rude, dar niciodată n-am ajuns prieteni adevăraţi, în pofida a tot ceea ce avem în comun. Poate nu putem, dar mi-ar plăcea să cred că am reuşi să avem măcar relaţii amicale.

— Eu nu am mulţi prieteni.

Un risc prea mare pentru viaţa intimă, medită Miranda, cu un uşor dezgust de sine.

— Ar fi o prostie să refuz o asemenea ofertă.

Elise deschise din nou uşa.

— Nici eu nu prea am, spuse ea încet. Mă bucur că te am pe tine.

Mişcată, Miranda privi după ea, apoi îşi adună imprimatele şi mostrele ca să le închidă în seif. Îl instrui scurt pe Carter, însărcinându-l să cerceteze toate sursele despre formulele de bronz ale epocii respective, deşi o făcuse deja ea însăşi, şi avea s-o mai facă.

Pe Richard îl găsi aproape îngropat în imprimate de computer şi cărţi. Numai că nu freca hârtiile cu nasul, ca un câine adulmecând urma.

— Ai găsit ceva de folos? îl întrebă Miranda.

— Hm? clipi el din ochi spre pagină, fără să ridice privirea. Vila a fost terminată în 1489. Lorenzo de Medici i-a comandat-o arhitectului, dar titlul de proprietate i-a aparţinut Giuliettei Buonadoni.

— A fost o femeie puternică, aprecie Miranda trăgându-şi un scaun şi împingând hârtiile la o parte. Nu se obişnuia ca o metresă să aibă proprietăţi atât de valoroase. A încheiat un târg foarte avantajos.

— Femeile foarte frumoase au întotdeauna mare putere, bombăni Richard. Cele deştepte, ştiu şi cum să şi-o folosească. Istoria arată că a fost deşteaptă.

Intrigată, Miranda scoase din dosar o fotografie a statuetei.

— I se citeşte pe faţă că era o femeie care-şi cunoştea propria valoare. Ce altceva îmi mai poţi spune despre ea?

— Îi apare numele din când în când. Dar nu există prea multe detalii.

Genealogia ei, de pildă, e îngropată în negura timpului. Nu găsesc nimic. Primele menţionări ale ei pe care le-am descoperit încep din 1487. Există indicaţii că era membră a personalului casei de Medici, probabil o verişoară mai tânără a Claricei Orsini.

— Deci, conform teoriei ăsteia, Lorenzo şi-a luat-o ca amantă pe verişoară soţiei lui. Ca să rămână în familie, zâmbi Miranda.

Richard nu făcu decât să dea din cap, sumbru.

— Aşa s-ar explica felul cum i-a atras atenţia. Deşi o altă sursă indică faptul că e posibil să fi fost fiica nelegitimă a unuia dintre membrii Academiei Neoplatoniciene a lui Lorenzo. Şi aşa ceva ar fi adus-o în atenţia lui. Indiferent cum s-au cunoscut, a adus-o la vilă în 1489. După toate probabilităţile, era la fel de devotată artelor ca el şi şi-a folosit puterea şi influenţa pentru a aduna sub acoperişul ei stelele epocii. A murit în 1530, în timpul asediului Florenţei.

— Interesant.

»» lipseşte pagina 47-48««

— Cine le-a făcut?

— Eu.

— Şi procesul de termoluminiscentă? Cine l-a efectuat?

— Tot eu.

— Iar datele, după stil, sunt scrise tot de tine. Majoritatea documentaţiei provine din propriile tale cercetări. Ai supervizat analizele chimice, ai testat personal metalul şi patina, ai făcut comparaţiile între formule.

— Nu de-asta m-ai adus aici?

— Ba da, dar ţi-am oferit şi o echipă de experţi. Aştept să-i foloseşti mai mult.

— Dacă fac personal testele, am mai mult control asupra lor, răspunse scurt Miranda. Există mai puţine posibilităţi de eroare. Este domeniul meu. Am autentificat cinci piese din epocă, trei de bronz, un Cellini.

— Celtini-ul a avut o documentaţie incontestabilă şi documente de excavaţie.

— N-are importanţă, replică Miranda, cu o nemulţumire crescândă; deşi îşi imagina că dădea din mâini, agitându-şi pumnii, rămase cu braţele

nemişcate pe lângă trup. Am supus exact aceloraşi teste ambele piese, în scopul de a exclude un fals. M-am consultat cu Luvrul, cu Smithsonian-ul, cu Bargello. Cred că sunt în regulă cu acreditările.

Obosită, Elizabeth se rezemă de spătar,

— Nimeni nu-ţi pune la îndoială acreditările, nici competenţa. Dacă mă îndoiam de oricare dintre ele, nici nu te-aş fi chemat la proiectul ăsta.

— Atunci de ce mi le pui la îndoială, acum când am făcut treaba?

— Îţi comentez lipsa spiritului de echipă, Miranda, şi sunt îngrijorată că ţi-ai format opinia din momentul când ai văzut bronzul.

— Am recunoscut stilul, epoca, artistul.

„La fel ca tine," continuă Miranda în sinea ei, furioasă.

— Oricum, adăugă ea rece, am efectuat toate testele standard, apoi le-am refăcut şi am consemnat în scris procedurile şi rezultatele. Pe baza acestor rezultate, îmi pot forma o opinie şi convingerea că bronzul închis actualmente în seif o reprezintă pe Giulietta Buonadoni, a fost turnat pe la sfârşitul secolului al cincisprezecelea şi este opera unui anumit tânăr pe nume Michelangelo Buonarroti.

— Sunt de acord că e în stilul şcolii lui Michelangelo.

— Sculptura e o lucrare prea timpurie ca să aparţină şcolii lui. Avea doar douăzeci de ani. Şi numai un geniu îl poate imita pe un alt geniu.

— Din câte ştiu eu, nu există nicio consemnare despre vreun bronz al acestui artist care să confirme piesa ca aparţinându-i lui.

— Atunci, documentaţia rămâne să fie găsită sau nu a existat niciodată. Avem date despre multe opere de-ale lui care s-au pierdut. De ce n-ar exista şi o piesă fără documentaţie? Studiile pentru fresca Bătăliei de la Cascina. S-au pierdut. Statuia în bronz a lui Iuliu al ll-lea, distrusă şi topită, plus numeroase desene pe care se pare că le-a ars cu mâna lui, la scurt timp înainte de moarte.

— Totuşi, despre ele ştim că au existat.

— Şi „Doamna întunecată" există. Vechimea e corectă, stilul corespunde, mai ales pentru lucrările lui de tinereţe. Trebuie să fi avut vreo optsprezece ani când a fost turnată. Sculptase deja „Madonna Scării" şi „Lupta lui Lapiths cu Centaurul". Îşi demonstrase geniul.

Elizabeth, care se considera o femeie răbdătoare, nu făcu decât să dea din cap.

— Nu încape nicio discuţie că statueta e o operă de valoare şi aparţine stilului său. Totuşi, atâta lucru nu dovedeşte că ar fi lucrarea lui.

— A locuit în palatul Medici, tratat ca un fiu al lui Lorenzo. O cunoştea. *Există* documente care atestă că Michelangelo şi Giulietta Buonadoni se cunoşteau. Ea poza adesea ca model. Ar fi foarte nefiresc să n-o fi folosit şi el. Ai ştiut de existenţa acestei posibilităţi, când m-ai chemat.

— Între posibilităţi şi fapte e o diferenţă, Miranda, îşi împreună Eiizabeth mâinile. Cum spuneai în prima zi când ai venit, nu te ocupi de posibilităţi.

— Îţi prezint şi faptele. Formula bronzului e corectă, absolut corectă, iar radiografiile confirmă că lucrul cu ustensilele corespunde epocii. Miezul de lut şi piliturile au fost datate. Testele relevă dezvoltarea coroziunii în mare profunzime. Patina e autentică. Bronzul datează de la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Cel mai probabil, din ultimul deceniu.

Ridică o mână, înainte ca mama ei să poată vorbi.

— Ca expertă în domeniu, şi după un studiu atent şi obiectiv al piesei, am ajuns la concluzia că sculptura e opera lui Michelangelo. Nu lipseşte decât semnătura. Iar el nu-şi semna piesele, excepţie făcând „Piet” din Roma.

— N-am să-ţi contrazic rezultatele expertizei, zise Elizabeth înclinându-şi capul. Faţă de concluziile tale, însă, îmi păstrez anumite rezerve. Nu ne putem permite să lăsăm ca entuziasmul tău să influenţeze rezultatul într-un sens sau altul. În momentul de faţă, nu trebuie să spui nimic din toate astea angajaţilor. Şi trebuie să insist să nu scoţi o vorbă în afara laboratorului. Dacă se scurge vreo informaţie către presă, va fi un dezastru.

— Nu prea sunt şanse să chem ziarele şi să anunţ că am autentificat un Michelangelo pierdut. Dar ăsta e adevărul, îşi rezemă Miranda mâinile pe birou, aplecându-se înainte. O ştiu. Şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o recunoşti. Şi tu.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult, îţi dau cuvântul meu. Dar, între timp, trebuie să păstrăm tăcerea.

— Nu pentru glorie fac ceea ce fac.

Deşi îi simţea gustul, pe vârful limbii. O simţea furnicând-o în degete.

— Toţi o facem pentru glorie, o contrazise Eiizabeth, cu un uşor surâs. De ce să ne minţim? Dacă teoria ta se dovedeşte corectă, vei avea parte de destulă. Dacă nu, şi te-ai grăbit cu declaraţiile, îţi vei vătăma reputaţia. Şi pe-a mea, şi pe cea a acestei instituţii. Iar aşa ceva, Miranda, n-am să permit. Continuă cercetarea documentară.

— Asta am şi de gând.

Mimnda se răsuci pe călcâie şi ieşi. Urma să adune un maldăr de cărţi, să le ducă la hotel şi, pe toţi sfinţii, avea să găsească veriga lipsă.

☼ ☼ ☼

La ora trei dimineaţa, când sună telefonul, stătea în pat, înconjurată de cărţi şi hârtii. Apelul pe două tonuri o smulse dintr-un vis multicolor cu coline însorite şi curţi răcoroase de marmură, fântâni melodioase şi cântece de harpă. Dezorientată, clipi din ochi în lumina lămpilor pe care le lăsase aprinse, bâjbâind după receptor.

— *Pronto.* Doctor Jones. Alo?

— Miranda, trebuie să vii la mine neîntârziat.

— Ce? Mamă? privi Miranda cu ochi cârpiţi ceasul de pe noptieră. E trei dimineaţa.

— Ştiu foarte bine ce oră e. La fel ca ministrul adjunct care a fost trezit din somn acum vreo douăzeci de minute de un reporter curios să afle detalii despre bronzul pierdut al lui Michelangelo.

— Cum? Dar...

— Prefer să nu discutăm la telefon.

Vocea lui Elizabeth vibra de o furie rece, abia stăpânită.

— Mai ştii cum să ajungi aici?

— Da, desigur.

— Te aştept în treizeci de minute, mai spuse ea, cu o secumla înainte de a închide telefonul.

Miranda ajunse în douăzeci.

Casa lui Elizabeth era mică şi elegantă, o locuinţă cu un etaj tipică pentru Florenţa, cu pereţi ivoire îngălbeniţi şi acoperiş de ţiglă roşie. Din

ghivece şi lădiţe se revărsau flori, îngrijite cu religiozitate de servitoare.

În întuneric, ferestrele erau luminate, cu razele strălucitoare râzbătând prin jaluzelele în clin. Locuinţa era spaţioasă, din câte-şi amintea Miranda, o arenă atractivă pentru primiri mondene. Nici mamei şi nici fiicei nu le-ar fi trecut prin minte să împartă aceeaşi casă, cât timp stătea Miranda la Florenţa.

Uşa se deschise smucit înainte de a apuca să bată.

Elizabeth apăru în prag, aranjată cu grijă şi perfect prezentabilă, într-un capot de culoarea piersicii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Miranda.

— Exact asta voiam şi eu să te întreb.

Autocontrolul cel mai strict o împiedică să trântească uşa.

— Dacă a fost modul tău de a-ţi dovedi punctul de vedere, sau de a-ţi manifesta competenţa, ori a-mi cauza mie dificultăţi profesionale, n-ai reuşit-o decât pe ultima.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Miranda nu stătuse să se pieptene şi-şi trecu nervoasă o mână prin păr, pentru a şi-l da la o parte din ochi,

— Ai spus că a sunat un reporter...

— Corect.

Dreaptă, Elizabeth se răsuci şi intră în salonul din faţă. Focul era pregătit în cămin, dar încă nu fusese aprins. Lămpile ardeau, reflectându-se în lemnăria lustruită. Pe consolă stătea o vază cu trandafiri şi nimic altceva. Toate culorile erau discrete, palide.

O parte din mintea Mirandei înregistra ceea ce observa întotdeauna când intra acolo sau în oricare altă cameră a casei. Era mai mult o vitrină decât o locuinţă şi întru totul la fel de impersonală.

— Reporterul, firește, a refuzat să-şi dezvăluie sursa. Dar avea destule informaţii.

— Vincente nu s-ar fi adresat prematur presei.

— Nu, fu Elizabeth de acord. Vincente în niciun caz.

— S-ar putea ca instalatorul – cum îl cheamă – să fi vorbit cu un ziarist?

— Instalatorul nu i-ar fi putut oferi fotografii ale bronzului, cu rezultatele

testelor.

— Rezultatele testelor, se aşeză Miranda, simţind că i se înmuiaseră dintr-o dată genunchii. Ale testelor mele?

— Ale testelor *Standjo,* replică Elizabeth printre dinţi, în pofida faptului că tu le-ai efectuat, rămân în responsabilitatea laboratorului meu. Iar securitatea laboratorului e cea care a fost penetrată.

— Dar cum...

În acel moment înţelese tonul mamei sale, privirea din ochii ei. Se ridică încet.

— Crezi că eu am chemat un reporter şi i-am vândut informaţii? Că am transmis fotografii şi rezultate de expertiză?

Elizabeth studie faţa furioasă a Mirandei.

— Şi ai făcut-o?

— Nu, n-am făcut-o. Chiar dacă n-am fi discutat toate implicaţiile, nici în ruptul capului n-aş fi subminat un astfel de proiect. Este şi reputaţia mea în joc.

— În sens rău, sau bun.

Privindu-şi mama în ochi, Miranda observă că îşi formase deja părerea.

— Mai du-te dracului.

— Reporterul a citat din raportul tău.

— Direct la dracu’ să te duci, şi poţi să-ţi iei şi nepreţuitul laborator cu tine. Întotdeauna ai ţinut la el mai mult decât la cei din carnea şi sângele tău.

— Nepreţuitul meu laborator ţi-a oferit instruire şi muncă, plus posibilităţile de a ajunge o specialistă în domeniu. Iar acum, din cauza grabei, a încăpăţânării şi a orgoliului, integritatea mea profesională e în joc, iar reputaţia ta poate foarte bine să fie ruinată. Bronzul va fi transferat la altă instituţie – azi.

— Transferat?

— Am fost concediaţi, se răsti Elizabeth, după care înhaţă receptorul telefonului care începuse să sune pe masa de lângă ea. Buzele i se subţiară şi expiră o dată, şuierător. *No comment,* spuse ea în italiană după care închise. Alt reporter. Al treilea care m-a găsit la numărul privat.

— Nu contează.

Deşi avea un nod în stomac, Miranda vorbea calm.

— N-au decât s-o transfere. Orice laborator respectabil nu va face decât să-mi confirme concluziile.

— Exact genul ăsta de aroganţă ne-a adus în situaţia în care ne aflăm.

Din ochii lui Elizabeth emana o asemenea enervare glacială, încât Miranda nu-i observă încordarea, nici cearcănele vinete de sub ei.

— Am muncit ani de zile ca să ajung aici, să clădesc şi să menţin o instituţie aflată incontestabil printre cele mai bune din lume.

— Dar asta nu va schimba cu nimic situaţia. Au loc scurgeri de informaţii chiar şi din cele mai bune instituţii.

— La *Standjo* nu au loc.

Mătasea capotului se învolbura odată cu paşii lui Elizabeth. Papucii asortaţi nu scoteau niciun sunet, în timp ce călca în picioare nervoasă trandafirii roz înfloriţi pe covor.

— Voi începe să remediez pagubele imediat. Îţi cer să eviţi presa şi să iei primul avion pe care-l prinzi înapoi spre Maine.

— Nu plec până nu se termină totul.

— Pentru tine, s-a terminat. Serviciile tale nu mai sunt necesare la *Standjo,* Florenţa.

Se întoarse spre fiica ei, cu faţa hotărâtă şi ochii obosiţi, reci şi direcţi.

— Autorizaţia de securitate îţi va fi anulată.

— Înţeleg. Execuţie sumară, fără proces. Nici n-ar trebui să mă mir, adăugă Miranda, aproape pentru sine. Oare de ce sunt surprinsă?

— Nu e momentul pentru dramatisme.

Cu nervii întinşi la limită, Elizabeth îşi făcu hatârul şi se apropie de bar să-şi toarne un brandy. Simţea la baza craniului o pulsaţie scurtă, mai mult iritantă decât dureroasă.

— Va dura un timp până să readuc *Standjo* pe linia de plutire, după povestea asta. Şi se vor pune întrebări, o mulţime de întrebări.

Cu spatele spre Miranda, Elizabeth turnă două degete de brandy într-o cupă.

— Ar fi mai bine să nu te afli în ţară când vor începe.

— Nu mă tem de întrebări.

Panica începuse s-o cuprindă, strecurându-i-se vicleană pe şira spinării. Urma să fie izgonită, să i se ia „Doamna întunecată”. Munca ei avea să fie pusă sub semnul îndoielii, îi era pătată integritatea.

— N-am făcut nimic ilegal sau necinstit. Şi îmi menţin autentificarea bronzului. Fiindcă e corectă. E reală.

— Spre binele tău, sper că aşa e. Presa îţi ştie numele, Miranda, ridică Elizabeth paharul, parcă toastând fără voie. Crede-mă, se vor folosi de el.

— N-au decât.

— Aroganţă, şuieră Elizabeth. Evident, n-ai ţinut seamă că acţiunile tale se vor reflecta şi asupra mea, pe plan personal şi profesional.

— Te-ai gândit tu, ripostă Miranda, când m-ai adus aici ca să-ţi verific şi să-ţi confirm propriile suspiciuni. Oi fi conducând tu laboratorul *Standjo,* dar nu eşti calificată pentru munca de genul ăsta. Doreai gloria.

Inima îi bubuia dureros în gâtlej, când se apropie de mama ei.

— M-ai chemat fiindcă port o parte din numele tău şi am în vene sângele tău, oricât de mult o regretăm amândouă.

Ochii lui Elizabeth se îngustară. Acuzaţia nu era nedreaptă, dar nici completă.

— Ţi-am oferit o ocazie de-o viaţă, datorită calificărilor tale şi, da, fiindcă eşti o Jones. Ţi-ai bătut joc de şansa asta şi, cu acelaşi prilej, de organizaţia mea.

— N-am făcut nimic altceva decât ceea ce am fost solicitată să fac aici. N-am vorbit cu nimeni din afara organizaţiei şi cu nimeni din organizaţie care să nu corespundă precizărilor tale.

Elizabeth trase aer în piept să se calmeze, Hotărârea era deja luată, îşi reaminti ea. Nu avea niciun rost să mai discute.

— Vei pleca din Italia chiar azi. Nu te mai întorci la laborator, nici nu iei legătura cu nimeni de acolo. Dacă nu eşti de acord, voi fi nevoită să-ţi lichidez angajarea la muzeu.

— Nu mai conduci tu Institutul, şi nici tata. Andrew şi cu mine o facem.

— Iar dacă vrei să mai continuaţi, faci ce spun eu. Mă crezi sau nu, încerc să te scap dintr-o situaţie penibilă.

— Nu-mi face tu mie favoruri, mamă. N-ar fi bine să-ţi strici dosarul.

Alungată, era singurul lucru la care se putea gândi. Gonită din cea mai interesantă activitate a vieţii ei şi expediată ca un copil neputincios, trimis în camera lui.

— Îţi dau de ales, Miranda. Dacă rămâi, o faci pe cont propriu. Şi nu vei mai fi binevenită în niciun laborator *Standjo,* inclusiv Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Miranda simţi că o apuca tremuratul, de teamă şi furie. Însă chiar şi în timp ce auzea ţipetele lăuntrice ale acelei spaime şi furii răsunându-i în cap, continuă să vorbească liniştită:

— N-am să-ţi iert niciodată asta. Niciodată. Dar voi pleca, fiindcă Institutul e atât de important pentru mine. Şi pentru că, atunci când toate astea au să se termine, va trebui să-ţi prezinţi scuzele, iar eu te voi trimite la dracu'. Astea au să fie ultimele cuvinte pe care ţi le voi spune în viaţa mea.

Luă cupa din mâna mamei sale.

— *Salute,* mai spuse ea şi-şi turnă sfidător coniacul pe gât. Punând paharul jos, cu un zgomot de sticlă pe lemn, se răsuci pe călcâie şi porni. Nu aruncă nicio privire în urmă.

Capitolul 4

Andrew Jones se gândea la căsnicie şi nereuşită, în timp ce sorbea *Jack Daniel's Black,* sec, dintr-un pahar scurt. Era pe deplin conştient că oricine îl cunoştea considera că trecuse demult timpul să întoarcă fila divorţului din viaţa lui şi să meargă înainte.

Dar lui nu-i venea să meargă înainte. Mai ales când era atât de mângâietor să-şi plângă de milă.

Pentru Andrew, căsătoria fusese un pas enorm, la care se gândise cu multă băgare de seamă, deşi era îndrăgostit până peste cap. Încheierea acestui angajament, transformarea unei emoţii într-un document legal îi un provocaseră multe nopţi nedormite. Nimeni din ramura Jones a familiei

nu avusese vreodată noroc în căsnicie. El şi Miranda îl numeau blestemul neamului Jones. Bunica lui trăise cu zece ani mai mult decât soţul ei şi niciodată – cel puţin, din câte ştia nepotul ei – nu avusese o vorbă bună de spus despre omul cu care trăise vreo treizeci de ani.

Ar fi fost greu s-o condamne, din moment ce răposatul şi neregretatul Andrew Jones avusese o afecţiune notorie pentru tinere blonde şi *Jack Daniel's Black.*

Tizul său ştia prea bine că bătrânul fusese un ticălos, deştept şi cu succes, dar tot ticălos.

Tatăl lui Andrew preferase săpăturile în locul căldurii familiale şi petrecuse aproape tot timpul copilăriei fiului său periind ţărână veche de pe oase şi mai vechi. Când era acasă, încuviinţa tot ceea ce spunea soţia lui, clipea din ochi ca o bufniţă spre copii, de parcă ar fi uitat cum de ajunseseră în câmpul lui vizual şi se încuia ore întregi în cabinet. Pe Charles Jones nu-l interesaseră femeile şi whisky-ul. Îşi neglijase familia şi-şi înşelase soţia cu altă amantă – ştiinţa.

Iar acum, marea dr. Elizabeth Standford-Jones o făcuse fiartă şi ea, reflectă Andrew, în timp ce rumega ceea ce intenţionase să fie un păhărel plăcut la *Annie's Place.* Lăsase creşterea copiilor în seama servitorilor, condusese casa ca un general nazist şi-şi ignorase soţul într-un mod la fel de sublim pe cât o ignorase şi el pe ea.

Pe Andrew îl treceau întotdeauna fiorii imaginându-şi că, de cel puţin două ori, oamenii aceia cu sânge de gheaţă şi complet absorbiţi de ei înşişi se tăvăliseră în pat timp suficient pentru a procrea doi copii.

Când era mic, Andrew îşi închipuia adesea că Elizabeth şi Charles îi cumpăraseră, pe el şi pe sora lui, de la vreo pereche de oameni săraci care plânseseră amarnic când îşi dăduseră copii pe bani pentru chirie.

Crescând, îi plăcuse să-şi imagineze că el şi Miranda fuseseră creaţi în laborator, experimente concepute pe cale ştiinţifică, nu prin sex.

Dar tristul adevăr rămânea acela că avea în el destul din moştenirea familiei Jones pentru a nu se fi născut pe cale normală.

Mda, îşi spuse, ridicând paharul, bătrânii Charles şi Elizabeth se zbenguiseră într-o noapte, cu treizeci şi trei de ani în urmă, concepând

următoarea generaţie de căcănari. El, însă, se străduise, medita Andrew, lăsând whisky-ul să-i lunece pe beregată într-o mângâiere caldă. Îşi dăduse toată silinţa pentru ca mariajul său să reuşească, s-o facă pe Elise fericită, să fie genul de soţ pe care-l dorise ea întotdeauna şi să învingă blestemul neamului Jones.

Şi ratase pe toate planurile.

— Mai iau unul, Annie.

— Ba nu mai iei nimic.

Andrew se foi pe taburet, oftând din rărunchi. O cunoştea pe Annie Melean aproape de-o viaţă şi ştia cum s-o convingă.

În dulcea vară când aveau amândoi şaptesprezece ani, se rostogoliseră pe o pătură aspră întinsă peste nisip şi mai aspru şi făcuseră dragoste lângă valurile înspumate ale Atlanticului.

Presupunea că sexul bâlbâit – care reieşise a fi fost prima ocazie pentru amândoi – avea tot atât de mult de-a face cu berea pe care o consumaseră, cu noaptea în sine şi cu nesocotinţa tinereţii, ca şi cu valurile de căldură pe care şi le stârneau unul altuia.

Şi niciunul dintre ei n-avusese cum să ştie că acea singură noapte, acele câteva ore fierbinţi pe malul mării aveau să le vină de hac amândurora.

— Haide, Annie, mai dă-mi un rând.

— Ai băut deja două.

— Deci, unul în plus n-are să-mi strice.

Annie termină de turnat o bere şi împinse cu graţie halba de-a lungul tejghelei din lemn de cireş, spre clientul care aştepta. Cu mişcări repezi, îşi şterse pe şorţul de barmaniţă mâinile înguste.

Înaltă de un metru şaizeci şi cinci, la şaizeci şi cinci de kilograme bine tonifiate, Annie Melean dădea impresia celei mai serioase competenţe.

Puţini aleşi – inclusiv afemeiatul de fostul ei soţ – ştiau că avea pe fund un fluture albastru cu aripi delicate.

Purta părul de culoarea grâului tuns scurt şi ţepos, încadrând o faţă mai mult interesantă decât drăguţă. Avea bărbia ascuţită, o uşoară deviaţie de sept spre stânga şi o spuză de pistrui. Vorbea cu cel mai pur accent din Down East şi tindea să sincopeze vocalele.

Putea, şi o făcuse de nenumărate ori, să arunce afară din bar bărbaţi în toată firea, cu mâinile ei bătătorite de muncă.

Annie's Place era al ei fiindcă ea şi-l însuşise. Investise în bar fiecare bănuţ economisit de pe vremea când era chelneriţă de cocktail-uri – fiecare ban pe care nu i-l şterpelise fostul ei soţ cu vorba lunecoasă, iar pe ceilalţi îi ceruse sau îi împrumutase. Lucrase zi şi noapte ca să transforme fostul beci într-un comod bar de cartier. Ţinea localul ocupat, îşi cunoştea clienţii regulaţi, cu familiile şi necazurile lor. Ştia când să mai servească un rând, când să treacă pe cafea şi când să ceară cheile maşinii şi să telefoneze după un taxi.

Îl privi pe Andrew şi clătină din cap. Dacă-l lăsa în voia lui, bea până i se rupea filmul.

— Du-te acasă, Andrew. Fă-ţi ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, zâmbi el, ştiind cum să-şi pună gropiţele în funcţiune. Afară plouă şi e frig, Annie. Nu vreau decât un piculeţ care să-mi încălzească sângele.

— Perfect, se întoarse ea spre aparatul de cafea, umplând o cană. Asta-i fierbinte şi proaspătă.

— Christoase. Pot să mă duc mai încolo pe stradă şi să beau un pahar fără atâta bătaie de cap.

Annie se mulţumi să-şi înalţe sprâncenele.

— Bea-ţi cafeaua şi nu te mai smiorcăi.

Şi, cu aceste cuvinte, porni în lungul barului.

Ploaia îi ţinea în casă pe majoritatea clienţilor. Dar cei care înfruntaseră furtuna stăteau lipiţi de scaune, sorbind bere, adânciţi în conversaţii sau privind canalul sport la televizor.

În mica vatră de piatră ardea un foc vesel, iar cineva băgase fise în tonomat, făcând-o să cânte pe Ella Fitzgerald.

Era o seară pe placul ei. Caldă, prietenoasă, uşoară. Din acest motiv fusese dispusă să-şi rişte toţi banii, să muncească pe brânci şi să zacă în pat trează, făcându-şi griji noapte de noapte. Nu mulţi o crezuseră în stare să reuşească, o femeie de douăzeci şi şase de ani fără altă experienţă în afaceri decât servitul ţapilor de bere şi număratul bacşişurilor.

Şapte ani mai târziu, *Annie's Place* era un loc de marcă din Jones Point.

Andrew crezuse, îşi aminti ea cu un junghi de vinovăţie, în timp ce îl privea ieşind pe trei cărări din bar. Îi împrumutase bani, când băncile o refuzaseră. Îi adusese sandvişuri când ea zugrăvea pereţii şi vopsea lemnăria. Îi ascultase visurile, când alţii nu i le luaseră în seamă.

Presupusese că-i era dator, îşi spuse Annie. Şi era un om de bun simţ, care-şi plătea datoriile.

Dar Andrew nu-şi putea şterge din minte noaptea de acum şaisprezece ani când, pierdută în iubire pentru el, îi dăruise inocenţa ei şi i-o răpise pe a lui. N-o putea face să uite că, făcând acest lucru, creaseră o viaţă, care nu pâlpâise decât un moment.

N-o putea face să uite expresia de pe chipul lui când, cu bucuria tresărindu-i pe sub spaimă, îi spusese că era însărcinată. I se şterse orice expresie, stând aşezat cu trupul ţeapăn pe stânca de pe plaja prelungă şi privind spre mare.

Iar glasul îi fusese sec, rece, impersonal, când îi propusese s-o ia de soţie.

Achitarea unei datorii, medita Annie. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi, oferindu-se să facă lucrul pe care cei mai mulţi l-ar fi considerat onorabil.

Pierderea copilului peste numai două săptămâni se întâmplase din voia soartei, bănuia. Îi scutise pe amândoi de nişte decizii covârşitoare. Dar iubise ceea ce creştea în pântecul ei, la fel cum îl iubise şi pe Andrew.

Odată ce acceptase dispariţia copilului, încetase să mai iubească. Ştia că acest lucru fusese o uşurare, atât pentru ea cât şi pentru Andrew.

Murmurul prieteniei era un cântec mult mai uşor pentru dans decât jugul obligaţiilor.

☼ ☼ ☼

Afurisitele de femei erau osânda vieţii lui, conchise Andrew, în timp ce-şi descuia maşina şi se aşeza la volan. Mereu îţi spuneau ce să faci, cum să faci şi, mai ales, de ce nu făceai bine ceea ce făceai. Se bucura că terminase cu ele. Îi era mai bine să se îngroape în muncă la Institut ziua şi să tocească muchiile cu whiskey seara. Aşa, nimeni nu păţea nimic. Şi mai ales el.

Acum era mult prea treaz şi îl aştepta o noapte mult prea lungă.

Porni cu maşina prin ploaie, întrebându-se cum ar fi fost să conducă fără să se mai oprească. Să meargă înainte până i se termina benzina şi, acolo unde ajungea, s-o ia de la capăt. Putea să-şi schimbe numele, să-şi găsească o slujbă în construcţii. Poate că munca manuală grea era soluţia.

Nimeni n-avea să-l cunoască, nici să aştepte nimic de la el.

Dar ştia că nu putea s-o facă. Niciodată n-ar fi plecat de la Institut. Acolo era acasă, cum nicăieri nu mai fusese vreodată. Avea nevoie de Institut la fel de mult pe cât avea nevoie şi Institutul de el.

Ei bine, acasă îl aştepta o sticlă sau două. Nu exista niciun motiv să nu poată bea câteva păhărele în faţa focului, până adormea.

Dar, în timp ce urca aleea şerpuitoare, văzu luminile licărind prin ploaie. Miranda. Nu se aşteptase ca sora lui să vină acasă, cel puţin câteva zile. Degetele i se strânseră pe volan când se gândi că fusese la Florenţa, unde se întâlnise cu Elise.

După ce opri maşina, avu nevoie de câteva minute până să şi le poată relaxa.

Vântul îl biciui cu putere când deschise portiera. Ploaia îi plesni obrajii, începând să-i şiroiască pe sub guler. Drept peste turnuleţele şi frontoanele casei, cerul explodă într-un fulger năprasnic, ramificat.

Furtunoasă noapte. Şi-o imagină pe Miranda în casă, delectându-se. Îi plăceau furtunile puternice. El, unul, prefera pacea, liniştea şi uitarea.

Se repezi spre uşă, iar în clipa când ajunse în vestibul începu să se scuture ca un câine. Îşi agăţă haina udă pe vechiul cuier de stejar, trecându-şi o mână prin păr, fără a se privi în oglinda antică.

Auzea tonurile funebre ale *Recviemului* lui Mozart răsunând din salon.

Dacă Miranda pusese aşa ceva, însemna că voiajul nu decursese deloc bine.

O găsi ghemuită într-un fotoliu în faţa focului, cu halatul ei de caşmir favorit pe ea, sorbind ceai din cel mai bun serviciu de porţelan al bunicii lor.

Toate instrumentele ei de consolare, remarcă Andrew, la locul lor.

— Te-ai întors repede.

— Aşa se pare.

Îl studie lung. Era sigură că băuse, dar avea ochii limpezi şi culoarea feţei normală. Cel puţin, încă mai era relativ treaz.

Deşi voia să mai bea, se aşeză în faţa ei. Îi era uşor să recunoască semnele enervării mocnite. Dar o cunoştea mai bine decât oricine şi putea distinge şi nefericirea de dedesubt.

— Deci, care-i treaba?

— Avea un proiect pentru mine.

Întrucât sperase ca Andrew să vină acasă înainte ca ea să se ducă la culcare, Miranda adusese două ceşti. Turnă ceai şi în cea de a doua, prefăcându-se că nu vedea strâmbătura de dezgust a fratelui ei.

Ştia foarte bine că ar fi preferat un pahar de whiskey.

— Un proiect incredibil, continuă ea, întinzându-i ceaşca Şi farfurioara. S-a descoperit un bronz în pivniţa din Villa della Donna Oscura. Cunoşti istoria casei?

— Aminteşte-mi-o.

— Giulietta Buonadoni.

— Okay, acum o ştiu. „Doamna întunecată”, amanta unuia dintre de Medici.

— Lorenzo Magnificul – cel puţin, el a fost primul ei protector, preciză Miranda, recunoscătoare că Andrew avea cunoştinţe destul de complete despre acea epocă; avea să facă economie de timp. Bronzul o reprezenta chiar pe ea, e imposibil să-i confunzi faţa. Mi-a cerut să-i fac expertiza, datarea.

Andrew aşteptă un moment.

— Le-ar fi putut rezolva şi Elise.

— Domeniul lui Elise e mai larg decât al meu. În tonul ei se simţea o undă de nemulţumire.

— Renaşterea e perioada mea, bronzurile sunt specialitatea mea. Elizabeth voia tot ce poate fi mai bun.

— Ca întotdeauna. Şi, ai făcut expertiza?

— Am efectuat testele. O dată, şi încă o dată. Mă asistau cei mai competenţi membri ai colectivului. Am făcut totul personal, pas cu pas. Şi

pe urmă, am revenit şi am luat-o de la început.

— Şi?

— Era autentic, Andrew, se aplecă Miranda spre el, cu o parte din emoţie ieşindu-i la iveală. De la sfârşitul secolului al cincisprezecelea.

— Dar e incredibil. Minunat. De ce nu sărbătoreşti?

— N-a fost numai atât.

Fu nevoită să tragă aer în piept, pentru a se calma puţin.

— E un Michelangelo.

— Iisuse, puse grăbit Andrew ceaşca deoparte. Eşti sigură? Nu-mi amintesc nimic despre vreun bronz pierdut.

Între sprâncenele Mirandei se adânci o cută de îndărătnicie.

— Mi-aş miza reputaţia pe asta. E o lucrare de tinereţe, genial executată – o piesă extraordinară, inspirând acelaşi stil senzual din „Bacchus beat". Încă mai lucram la documentare, când am plecat, dar există destule argumente care s-o confirme.

— Bronzul nu avea documentaţie?

Miranda începu să bată din picior, nervoasă.

— Probabil că Giulietta l-a ascuns, sau cel puţin l-a păstrat pentru sine. Politica. Se leagă, insistă ea. Aş fi dovedit-o fără umbră de îndoială, dacă-mi lăsa timp.

— Şi de ce nu ţi-a lăsat?

Incapabilă să mai stea jos, Miranda îşi dezdoi picioarele şi se ridică să răscolească focul cu un vătrai.

— Cineva a vorbit cu presa. Nu eram nici pe departe gata pentru un anunţ oficial, iar guvernul s-a neliniştit. Au concediat organizaţia *Standjo,* iar Elizabeth m-a concediat pe mine. M-a acuzat că eu vorbisem.

Furioasă, se răsuci spre el.

— Că-mi doream atât de mult gloria, încât aş fi riscat proiectul ca s-o câştig. În viaţa mea n-aş fi făcut una ca asta.

— Nu, fireşte că nu.

Andrew putea respinge ideea fără a sta un moment pe gânduri.

— Au concediat-o?

Deşi era o meschinărie din partea lui, nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

— Pariez că asta a scos-o din ţâţâni.

— Era lividă. În alte împrejurări, aş fi putut găsi o anume satisfacţie. Acum, însă, am pierdut proiectul. Nu numai că nu voi obţine niciun credit, dar singurul loc unde voi mai vedea piesa aia va fi într-un muzeu. Ce naiba, Andrew, eram atât de aproape.

— Fii sigură că, atunci când bronzul va fi autentificat şi dat publicităţii, va găsi ea o cale să strecoare şi numele laboratorului *Standjo,* zise Andrew arucuinduşi o sprânceană spre sora lui. Iar când o va face, nu trebuie decât să te asiguri că nu rămâi pe dinafară.

— Nu e acelaşi lucru.

„Mi-a luat-o”, era singurul gând care-o frământa pe Miranda.

— Te mulţumeşti cu ce poţi, o consolă Andrew şi, ridicându-se, se îndreptă spre bar; căci trebuia să-i mai pună o întrebare. Ai văzut-o pe Elise?

— Da, îşi înfundă Miranda mâinile în buzunarele halatului; căci trebuia să răspundă. Arată bine. Cred că e potrivită pentru a conduce laboratorul de-acolo. A întrebat ce faci.

— Şi i-ai spus că o duc gigea.

Miranda îl privi turnându-şi primul pahar.

— N-am crezut că ai vrea să-i spun că te transformi într-un beţiv melancolic care se distruge singur.

— Toată viaţa am fost melancolic, închină el cu paharul. Toţi suntem aşa, deci unul în plus nu mai contează. E în relaţii cu cineva?

— Nu ştiu. N-am ajuns să ne discutăm vieţile sexuale. Andrew, trebuie să încetezi.

— De ce?

— Fiindcă e o mare pagubă şi o prostie. Şi, sinceră să fiu, deşi o plac, nu merită, ridică Miranda din umeri. Nimeni nu merită.

— Am iubit-o, murmură el, privind cum se învârtea alcoolul în pahar înainte de a bea. I-am dat tot ce-am avut mai bun în mine.

— Te-ai gândit vreodată că poate ea nu a dat ce avea mai bun? Poate că ea nu s-a ridicat la înălţimea ta?

O studie peste buza paharului.

— Nu.

— Poate ar fi cazul. Sau poate ar trebui să te gândeşti că tot ceea ce aveai tu mai bun şi ce avea ea nu erau totuna cu ce aveaţi mai bun amândoi la un loc. Tot timpul se destramă căsnicii. Oamenii trec şi peste asta.

Andrew studie băutura, observând lumina care licărea în pahar.

— Poate că, dacă n-ar trece atât de uşor, nici căsniciile nu s-ar rata aşa de des.

— Şi poate că, dacă oamenii nu şi-ar închipui că dragostea face pământul să se învârtească, şi-ar aiege partenerii cu mai multă grijă.

— Dragostea face pământul să se învârtească, Miranda. De-asta e atât de cacarisită lumea.

Ridică paharul şi bău cu sete.

Capitolul 5

Cerul pălea în lumina cenuşie şi rece a unei dimineţi mohorâte. Agitată, întunecoasă şi zgomotoasă, marea lovea stâncile şi se ridica să-şi azvârle prin văzduhul crud şi amarnic pumnii de spumă albă. Primăvara urma să aibă mult de furcă până să alunge iarna.

Nimic nu i-ar fi putut plăcea mai mult Mirandei.

Stătea pe faleză, cu o stare de spirit la fel ce capricioasă ca a apei ce clocotea jos. O privea prelingându-se de pe pietre, tăioasă şi rea, şi-i inspira mirosul de străveche violenţă.

Dormise prost, tulburată de vise pe care le punea pe seama enervării, ca şi pe a oboselii de pe drum. Nu era o visătoare. Încă nu se luminase de ziuă când renunţase la somn, îmbrăcându-se cu un pulover verde, gros, şi nişte pantaloni bej de lână moale. Adunase de pe fundul cutiei ultimele linguriţe de cafea – Andrew n-avea să se bucure deloc când se va trezi – şi-şi făcuse o cafetieră plină. Acum sorbea din cafeaua neagră şi tare, dintr-o ceaşcă mare, albă, privind cum zorii îşi croiau drum cu ghearele în sus pe cerul nefericit al răsăritului.

Ploaia încetase, dar avea să reînceapă, îşi spuse Miranda. Şi, cum temperatura scăzuse acut în timpul nopţii, probabil urma să aducă lapoviţă şi ninsoare. Era minunat, era delicios.

Era Maine.

Florenţa, cu soarele ei alb şi strălucitor şi vânturile calde, uscate, se afla la un ocean distanţă. Dar, în sinea el, în inima ei furioasă, era aproape.

„Doamna întunecată” fusese biletul ei spre glorie. Măcar aici, Elizabeth avea dreptate. Gloria era întotdeauna scopul. Dar, pe toţi sfinţii, muncise pentru ea. Studiase, se forţase brutal să înveţe, să asimileze, să reţină, când alţii de-o seamă cu ea zburdau de la o petrecere la alta şi de la o legătură la altă legătură.

În viaţa ei nu existase nicio perioadă nebunatică şi rebelă, niciun dat cu tifla regulilor şi tradiţiilor în anii de studenţie, nicio aventură dezlănţuită şi care să-i frângă inima. Reprimată, o numise o colegă de cameră. Plicticoasă de moarte, fusese opinia alteia. Întrucât o parte ascunsă din ea fusese de acord, rezolvase problema mutându-se din campus, într-un mic apartament propriu.

Îi fusese mai bine acolo, considerase întotdeauna Miranda. Nu avea talentul relaţiilor sociale. Pe sub armura calmului şi scrobeala instrucţiei, era mereu jalnic de timidă cu oamenii şi mult mai la largul ei cu informaţiile.

Aşa că citise, scrisesa, se închisese în alte secole, cu o disciplină alimentată de lumina arzătoare a ambiţiei.

Acea ambiţie avea un singur punct focal. Să fie cea mai bună. Şi, fiind cea mai bună, să-şi vadă părinţii privind-o cu mândrie, cu uimire încântată, cu respect. O, cât o mai înfuria să ştie că aceeaşi motivaţie încă mai era îngropată în sufletul ei, dar niciodată nu reuşise s-o scoată de-acolo şi s-o lepede.

Avea aproape treizeci de ani, îşi luase doctoratul, lucra la Institut, cu o reputaţie solidă în arheometrie. Şi mai avea o jalnică nevoie de a-şi auzi părinţii aplaudându-i realizările. Ei bine, acum nu-i mai rămânea decât să treacă peste asta.

Nu peste mult, medita ea, descoperirile aveau să-i fie confirmate.

Atunci, urma să se asigure că dobândea creditul pe care îl merita. Avea să scrie un articol despre „Doamna întunecată” şi despre propria ei participare la expertiză şi autentificare. Şi niciodată, niciodată n-avea s-o ierte pe Elizabeth pentru că-i luase din mâini controlul şi misiunea. Nici pentru că avusese puterea de a o face.

Vântul se înteţi, strecurându-i-se pe sub pulover ca nişte mâini dornice să-i apuce carnea. Începeau să se învolbureze primii fulgi, scămoşaţi şi umezi. Miranda se întoarse dinspre mare, bocănind cu ghetele pe stâncă în timp ce cobora faleza.

Fasciculul statornic de lumină al marelui far continua să se rotească din vârful turnului alb, trecând peste apă şi pietre, deşi în bătaia lui nu era nicio navă. Din asfinţit şi până-n zori, an după an, nu dăduse greş niciodată. Unii, privindu-l, l-ar fi găsit romantic, dar Miranda, când studia construcţia solidă şi văruită, vedea în ea un simbol al nădejdii.

Mai mult, îşi spunea ea acum, decât se găsea de obicei la oameni.

În depărtare, casa încă mai era întunecată şi adormită, o siluetă fantezistă din alte vremuri, profilată pe un cer neiertător.

Iarba avea o culoare brună, bolnăvicioasă, de iarnă, şi trosnea îngheţată sub tălpi. Urmele frumoasei grădini de odinioară a bunicii sale păreau s-o dojenească.

Chiar în acel an, îşi promise Miranda când trecu pe lângă frunzele înnegrite şi beţele ţepene ale tulpinilor, avea să-i acorde puţin timp şi atenţie. Avea să facă din grădinărit hobyy-ul ei – dintotdeauna îşi promisese un hobby.

În bucătărie, îşi turnă ultimele resturi de cafea în ceaşcă. După o ultimă privire afară, spre ninsoarea tot mai rapidă, se hotărî să meargă la institut mai devreme, înainte de a se acoperi cu zăpadă drumurile.

☼ ☼ ☼

Din căldura confortabilă a *Mercedes*-ului său de închiriat, privi *Land Rover*-ul lunecând fără efort peste stratul subţire de zăpadă de pe stradă, pentru a coti apoi în parcarea de lângă Institutul de Istorie a Artei din New England. Părea un vehicul condus de un general în timpul unui război mic.

Şi ea arăta nemaipomenit, reflectă, pe când o privea coborând. O

femeie înaltă de vreun metru optzeci, cu ghete, judecă el, şi înfăşurată aproape total într-un mantou gri-fer care datora mai mult căldurii decât modei. Părul îi era de un roşu-viu, sexy, scăpându-i în bucle dezordonate de sub un fes negru de schi. Ţinea în mână o servietă cam umflată şi mergea cu o precizie şi cu o hotărâre de care s-ar fi mândrit orice militar în vreme de război.

Dar, pe sub acest aparent mers, se simţea sexualitatea arogantă şi nespirituală a unei femei care se considera la un pas dincolo de nevoia fizică de bărbaţi. Era un mers săltat şi trufaş.

Chiar şi în lumina slabă o recunoştea. Era, îşi spuse el cu un uşor zâmbet, o femeie care cu greu putea să treacă neobservată.

Stătea acolo de aproape o oră, delectându-se cu diverse arii din *Carmen, Boema, Nunta lui Figaro.* Zău aşa, avea tot ce-i trebuia pe moment şi făcuse ceea ce avea de făcut, dar era mulţumit că zăbovise destul de mult pentru a o vedea sosind.

Cine se scoală devreme... conchise el, o femeie căreia îi plăcea destul de mult munca ei pentru a o înfrunta într-o dimineaţă rece şi cu ninsoare, înainte ca majoritatea orăşenilor să se clintească din pat. Aprecia persoanele care-şi iubeau munca. Dumnezeu îi era martor cât şi-o iubea pe a lui.

Dar ce putea face cu domnişoara doctor Miranda Jones? Îşi imagină că intra pe poarta laterală, introducându-şi cartela-cheie chiar atunci în fantă şi tastând codul pe tabloul numerotat. Fără îndoială, avea să reseteze cu grijă sistemul de alarmă imediat ce intra.

Toate rapoartele indicau că era o femeie practică şi meticuloasă. Aprecia femeile practice. Îi făcea atâta plăcere să le corupă.

Putea acţiona ocolind-o sau se putea folosi de ea. Oricum, avea să-şi facă treaba. Dar, folosindu-se de ea, ar fi fost mult mai... distractiv. Întrucât aceea urma să fie ultima lui misiune, i se părea cu atât mai cinstit să adauge şi puţină distracţie, pe lângă suspans şi profit.

Presupunea că merita efortul de a ajunge s-o cunoască pe Miranda Jones, de a-şi face de cap cu ea. Înainte de a o jefui.

Văzu lumina aprinzându-se la o fereastră de la etajul doi al clădirii de

granit. Direct la muncă, reflectă el, zâmbind din nou, când zări o umbră mişcându-se dincolo de fereastră.

Era timpul să se apuce de lucru. Porni motorul, plecă de la bordură şi se duse să se îmbrace pentru următorul rol din acea zi.

☼ ☼ ☼

Institutul de Istorie a Artei din New England fusese construit de străbunicul Mirandei. Dar bunicul ei, Andrew Jones, fusese cel care îl dezvoltase până la potenţialul său complet. Întotdeauna manifestase un interes acut pentru arte, ba chiar se şi dăduse pictor. Avusese cel puţin atâta talent cât să convingă câteva modele tinere şi sănătoase să se dezbrace şi să-i pozeze.

Îi plăcuse să se asocieze cu artiştii, să-i distreze, să joace rolul de patron când îi atrăgea atenţia câte unul, mai ales dacă era femeie, şi atrăgătoare pe deasupra. O fi fost el muieratic şi băutor entuziast, dar fusese şi generos, plin de imaginaţie şi fără să se teamă niciodată să mizeze încotro îl îndemna inima.

Clădirea era solidă, de granit cenuşiu, întinsă pe un cvartal întreg, cu coloanele ei înalte, aripile şi arcadele tăiate pătrat. Construcţia iniţială fusese un muzeu cu terenuri atent îngrijite, copaci mari şi umbroşi, şi o demnitate calmă, deşi cam austeră.

Andrew dorise mai mult. Văzuse în Institut un argument pentru artă şi artişti, o arenă unde arta era expusă, restaurată, învăţată şi analizată. Aşa că tăiase copacii, pietruise curtea şi înălţase adaosurile graţioase, oarecum fanteziste, pe lângă structura iniţială.

Existau săli de clasă cu ferestre înalte şi luminoase, laboratoare concepute judicios, depozite spaţioase şi un stup de birouri. Spaţiul galeriei fusese mai mult decât triplat.

Studenţii care doreau să înveţe acolo erau admişi după merite. Cei ce-şi puteau permite, plăteau scump acest privilegiu. Cei care nu puteau, dar erau consideraţi promiţători, primeau burse.

În institut, arta era sfântă, iar ştiinţa era zeitatea supremă.

Pe frontispiciul de piatră de deasupra intrării principale erau gravate cuvintele lui Longfellow:

ARTA ESTE LUNGĂ, IAR TIMPUL ZBOARĂ

În esenţă, rămânea fidel concepţiei lui Andrew, chiar şi după cincizeci de ani, cu nepoţii lui la cârmă.

Galeriile muzeale erau, în mod indiscutabil, cele mai reuşite din Mâine, iar operele expuse acolo fuseseră alese şi achiziţionate cu grijă de-a lungul anilor, începând cu colecţiile lui Charles, apoi cu ale lui Andrew.

Zonele publice cuprindeau parterul, sălile dând dintr-una în alta prin porţi largi, boltite. Clasele şi studiourile se îngrămădeau la etajul întâi, cu sectorul de restaurare despărţit de ele printr-un mic hol, unde vizitatorii cu permise adecvate puteau face un tur al spaţiilor de lucru.

Laboratoarele ocupau demisolul, răspândite prin toate aripile. În pofida marilor galerii şi amenajărilor de învăţământ, ele alcătuiau fundaţia.

„Laboratoarele, îşi spunea Miranda adesea, erau şi fundaţia vieţii ei.”

Punându-şi servieta deoparte, trecu la masa bibliotecii federale, sub fereastră, pentru a-şi face cafeaua. În timp ce punea ibricul electric în funcţiune, auzi sunând linia de fax. După ce ridică jaluzelele, se duse la aparat şi scoase foaia.

Bine ai venit acasă, Miranda. Ţi-a plăcut la Florenţa? Mare păcat că voiajul a fost atât de nedrept de scurt. Unde crezi că ai greşit? Te-ai gândit la asta? Sau eşti chiar atât de sigură că ai dreptate?

Pregăteşte-te pentru cădere. Va fi un şoc dureros.

Am aşteptat atât de mult. Te-am observat cu atâta răbdare.

Şi încă te mai observ, iar aşteptarea se apropie de sfârşit.

Miranda se pomeni frecându-şi braţul cu o mână, să se încălzească, în timp ce citea mesajul. Deşi îşi impuse să se oprească, fiorul rămase.

Nu figura niciun nume, niciun număr de răspuns. „Dădea senzaţia unui chicotit răutăcios”, îşi spuse ea. Pe un ton de tachinărie şi ameninţare sinistră. Dar cine îl trimisese şi de ce?

Mama ei? Îi fu ruşine că numele lui Elizabeth era primul care-i venise în minte. Dar, fără îndoială, o femeie cu puterea, personalitatea şi prestigiul lui Elizabeth nu s-ar fi coborât la nivelul mesajelor criptice şi anonime.

O lovise deja în cel mai direct mod posibil.

Părea mai degrabă un salariat nemulţumit, de la *Standjo* sau de la Institut, cineva care o considera nedreaptă în politica sau în însărcinările ei de muncă.

„Evident, asta era”, hotărî Miranda, încercând să respire din nou normal. Un tehnician pe care îl sancţionase sau un student nemulţumit de o notă. Nu avea alt rost decât s-o nelinişteascâ şi n-avea de gând să-i dea voie.

Dar, în loc să arunce mesajul, îl băgă în sertarul de jos şi răsuci cheia în broască.

Alungându-şi din minte incidentul, se aşeză să-şi schiţeze pe hârtie activităţile zilei. Până îşi termină primele sarcini – lectura corespondenţei şi a referatelor, organizarea mesajelor telefonice, soarele răsărise şi-şi trimitea razele printre jaluzele.

— Miranda?

— Da, intră.

Se uită ia ceas, observând că asistenta ei era punctuală ca de obicei.

— Ţi-am văzut maşina în parcare. Nu ştiam că te întorci azi.

— Da, a fost... neprevăzut.

— Şi cum a fost la Florenţa? o întrebă Lori, pornind cu mişcări repezi prin încăpere, căutând mesaje şi potrivind înclinaţia jaluzelelor.

— Caldă, însorită.

— Pare minunat.

Convinsă că toate erau la locurile lor, Lori se aşeză, rezemându-şi carnetul pe genunchi. Era o blondă drăgălaşă, cu gura ca de păpuşă *Kewpie,* o voce ca a lui Betty Boop şi o eficienţă tăioasă ca un brici bine ascuţit.

— Mă bucur că te-ai întors, zise ea.

— Mulţumesc.

Întrucât întâmpinarea era sinceră, Miranda zâmbi la rândul ei.

— Şi *eu* mă bucur că m-am întors. Am multe de recuperat, în momentul de faţă, am nevoie de informări la zi despre *Nudul* de Carbello şi restaurarea Bronzino-ului.

Rutina cotidiană era atât de liniştitoare, încât în următoarele două ore

Miranda uită de toate, cu excepţia problemelor imediate.

Lăsând-o pe Lori să-i programeze audienţele şi întâlnirile, plecă să inspecteze laboratorul.

Cu gândul la Andrew, se hotărî să facă un ocol pe la biroul său, înainte de a coborî. Domeniul lui Andrew se află în aripa opusă, mai aproape de zonele deschise publicului. Galeriile, achiziţiile şi expoziţiile erau sectorul lui, câtă vreme Miranda prefera să lucreze mai mult în culise.

Străbătu cu paşi mari coridoarele, călcând pe marmură cu ghetele ei practice. Ici şi colo, prin ferestrele rectangulare largi, intrau raze de lumină palidă, revărsându-se pe jos, şi se auzea sunetul înfundat al traficului de pe stradă.

Uşile birourilor erau închise discret. Sunetul ocazional al telefoanelor sau ţiuiturile faxurilor răsunau cu ecouri surde. O secretară ieşi din depozit, cu un teanc de coli, şi-i aruncă Mirandei o privire de iepure speriat, înainte de a se îndepărta repede, murmurând:

— Bună dimineaţa, domnişoară doctor Jones.

„Oare sunt chiar atât de înspăimântătoare?” se întrebă Miranda. „Atât de neprietenoasă?” Amintindu-şi de fax, îşi îngustă ochii spre spatele femeii care intra grăbită pe o uşă, închizând-o în urma ei.

Poate că nu era destul de exteriorizată, poate ca angajaţii nu simţeau pentru ea aceeaşi afecţiune comodă pe care păreau s-o aibă pentru Andrew, dar nu era... dură. Nu?

O tulbura gândul.

Nu, nu voia să creadă asta. Cei care o cunoşteau nu puteau fi de aceeaşi părere. O lega o prietenie solidă de Lori şi o camaraderie uşoară de John Carter. Nu conducea laboratorul ca pe o tabără de instrucţie, unde nimeni nu putea să spună ce avea în minte sau să glumească.

„Deşi cu ea nu glumea nimeni”, îşi spuse ea. „Era şefa”, îşi reaminti. La ce altceva putea să se aştepte?

Îşi relaxa din nou umerii. Nu putea lăsa o secretară timidă s-o trimită pe o tangentă a autoanalizăm.

Întrucât, din fericire, nu avea programată nicio audienţă sau întâlnire publică, purta aceiaşi pantaloni şi pulover pe care-i luase de dimineaţă ca

să privească ivirea zorilor. Avea părul strâns la spate, într-un fel de coadă, iar şuviţele îi scăpau deja din împletitura neglijentă,

Îşi spuse că în Italia era amiaza, iar bronzul trecea prin testări intense. Gândul îi făcu umerii să se crispeze din nou.

Intră pe uşa antecamerei fratelui său. Înăuntru se afla un birou victorian masiv, două scaune cu spătarul pervers de drept, fişete de un gri sumbru şi femeia care le păzea pe toate.

— Bună dimineaţa, domnişoară Purdue.

Asistenta lui Andrew era o femeie la cincizeci de ani şi ceva, pedantă ca o călugăriţă şi la fel de severă. Îşi purta părul vârstat cu cărunt într-un coc identic în fiecare zi, cât era anul de lung, şi niciodată nu ieşea în lume fără bluză scrobită, blezăr închis la culoare şi fustă.

Neschimbata domnişoară Purdue.

Femeia dădu din cap, luându-şi degetele grăbite de pe keyboard pentru a şi le înlănţui cu grijă.

— Bună dimineaţa, domnişoară doctor Jones. Nu ştiam că v-aţi întors din Italia.

— Ieri am venit, încercă Miranda un zâmbet, spunându-şi că niciodată nu era prea târziu pentru a deveni mai amicală cu personalul. A fost cam şocant să mă întorc pe frigul ăsta.

Cum domnişoara Purdue nu răspunse decât dând scurt din cap, Miranda renunţă – cu recunoştinţă – la ideea unei conversaţii..

— Fratele meu a venit?

— Domnul doctor Jones tocmai a coborât să primească un vizitator. Ar trebui să se înapoieze dintr-un moment în altul. Doriţi să-l aşteptaţi sau să-i transmit un mesaj?

— Nu, nu e nimic important. Îl caut eu mai încolo.

Tocmai se întorcea să iasă, când auzi glasuri bărbăteşti răsunând de pe scară. Dacă ochii critici ai domnişoarei Purdue n-ar fi fost aţintiţi asupra ei, Miranda s-ar fi repezit să se ascundă, pentru a nu risca nevoia amabilităţilor cu oaspetele lui Andrew. Dacă s-ar fi dus direct la laboratoare, acum nu ajungea în situaţia asta, îşi zise ea, dându-şi grăbită la o parte părul din ochi şi fixându-şi pe buze un zâmbet politicos.

Surâsul îi ezită, când Andrew şi însoţitorul lui ajunseră în capul scării.

— Miranda, ce bine că eşti aici, se bucură Andrew, radios, iar privirea scurtă pe care i-o aruncă nu-i dezvălui Mirandei nicio urmă a nopţii de băutură. Nu mai e nevoie să te sun la birou. Fă cunoştinţă cu Ryan Boldari, de la *Boldari Gallery.*

Boldari făcu un pas înainte, luă mâna Mirandei şi o ridică lin la buze.

— Ce plăcere să vă cunosc, în sfârşit.

Avea un chip care ar fi putut să fie reprodus cu trăsături de penel apăsate şi energice, pe una din pânzele Institutului. Aspectul întunecat, de o atracţie feroce, îi era doar vag îmblânzit de costumul gri croit impecabil şi de cravata de mătase înnodată perfect. Părul îi era des, negru precum cerneala şi ondulat cu savoare. Pielea, de un auriu închis, stătea întinsă peste oasele solide, marcată incitant de o mică cicatrice în formă de semilună în capătul din afară al sprâncenei stângi.

Îi susţinu privirea cu ochii săi de culoare căprui-închisă, profundă, cu mici luciri aurii în lumina soarelui. Gura îi părea sculptată de un maestru şi se arcuia într-un zâmbet destinat să facă femeile să se întrebe cum ar fi simţit-o lipită de a lor. Şi să ofteze.

Miranda auzi un semnal – un clinchet vesel în cap – pe când inima îi tresărea de două ori, scurt.

— Bine aţi venit la institut, domnule Boldari.

— Sunt încântat să mă aflu aici.

Îi ţinu mâna într-a lui, acest lucru părând s-o fâstâcească. Oricât de politicos ar fi zâmbit, între sprâncenele Mirandei se zărea o uşoară cută de nemulţumire.

Se întrebă dacă să-şi tragă scurt mâna, apoi conchise că ar fi părut o mişcare mult prea feminină.

— Ce-ar fi să intrăm în birou? gesticula Andrew spre uşă, fără să observe ce jocuri se desfăşurau sub nasul lui. Miranda, ai un minut liber?

— De fapt, eu tocmai...

— Aş aprecia câteva momente din timpul dumneavoastră, domnişoară doctor Jones, îi adresă Ryan surâsul său strălucitor, în timp ce îşi muta mâna dintr-a ei spre cot. Am o propunere pentru fratele dumneavoastră şi

cred că vă va interesa. Principalul dumneavoastră domeniu de studiu e Renaşterea, nu-i aşa?

Prinsă în cursă, Miranda se lăsă condusă în cabinetul lui Andrew.

— Întocmai.

— O epocă minunată, atât de bogată în frumuseţe şi energie. Cunoaşteţi opera lui Giorgio Vasari?

— Sigur că da, Renaşterea târzie, manierist, cu un stil care exemplifică mişcarea spre eleganţă.

— Ryan are trei Vasari-uri, indică Andrew fotoliile care, graţie domnişoarei Purdue, nu erau pline de cărţi şi hârtii, cum ar fi fost în mod normal.

— Serios? întrebă Miranda şi, aşezându-se, afişă un nou zâmbet.

Cabinetul lui Andrew era mult mai mic decât al ei, fiindcă aşa îl prefera el. Mai era şi aglomerat, pestriţ şi plin de flecuşteţele cu care-i plăcea să se înconjoare. Oase vechi, fragmente de ceramică, cioburi de sticlă, Miranda ar fi preferat ca acea întâlnire neaşteptată să aibă loc în atmosfera acerb-formală a propriului ei teritoriu.

Întrucât era nervoasă, îşi imagină că pianota cu degetele şi-şi legăna piciorul.

— Da, răspunse Ryan, săltându-şi dezinvolt pantalonii, pentru a nu le strica dunga, în timp ce se aşeza pe un scaun îngust, cu spătar de piele. Nu-i găsiţi opera cam infatuată? Cam prea încărcată?

— Şi aceste trăsături sunt tipice pentru manierism, ripostă Miranda. Vasari e un artist important al perioadei şi al stilului.

— De acord, se mulţumi Ryan să surâdă. Pe plan personal, prefer stilul Renaşterii timpurii şi medii, dar afacerile sunt afaceri.

Făcu un gest cu mâna – Miranda observă că avea mâini puternice şi graţioase. Late în palmă şi lungi în degete.

Spre iritarea şi jena ei, constată că-şi imaginase – pentru o secundă, două – senzaţia lor pe piele. Ca o adolescentă în faţa unui star rock, îşi spuse, uimită de ea însăşi.

Când îşi desprinse deliberat privirea de pe mâinile acelea, o întâlni pe a lui. Boldari zâmbi iarăşi, cu un licăr vizibil în ochi.

În defensivă, Miranda vorbi cu răceală:

— Şi ce afaceri aveţi cu Institutul?

Fascinantă femeie, remarcă Ryan în sinea lui. Trup de zeiţă, maniere de pudibondă, senzaţia de refugiată, la mare modă, şi o foarte atrăgătoare undă de sfială în ochii aceia albaştri, intenşi.

Rămase ţintuând-o cu privirea, încântat când în obraji îi înflori o roşeaţă slabă şi măgulitoare. După părerea lui Ryan, în ultima vreme, femeile nu mai roşeau nici pe departe atât de des cât ar fi trebuit.

Se întrebă cum arăta cu ochelarii aceia cu rame de sârmă pe care-i avea agăţaţi de gulerul puloverului.

Sexy-intelectuală.

— L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră acum câteva luni, când am fost amândoi în D.C., la acţiunea de binefacere Femeile în Artă. Cred că s-a dus în locul dumneavoastră.

— Da, eu n-am putut pleca.

— Miranda era adâncită pân-la gât în laborator, zâmbi Andrew. De mine se pot lipsi mai uşor.

Se rezemă de spătar.

— Pe Ryan îl interesează Madonna noastră de Cellini.

Miranda îşi arcui o sprânceană:

— E una din mândriile noastre.

— Da, tocmai am văzut-o. Superbă. Fratele dumneavoastră şi cu mine am discutat un târg.

— Cu Cellini-ul? întoarse brusc Miranda o privire tăioasă spre fratele ei. Andrew.

— Nu permanent, se grăbi Ryan să adauge, fără a se deranja să-şi ascundă chicotitul la adresa nemulţumirii ei prompte. Un schimb pe trei luni – reciproc avantajos. Plănuiesc să deschid o expoziţie Cellini în galeria noastră din New York, şi aş da o mare lovitură împrumutând Madonna dumneavoastră. În schimb, sunt dispus să-i împrumut Institutului toate trei Vasari-urile mele, pentru acelaşi interval de timp.

— Ai putea face expoziţia cu cele trei stiluri ale Renaşterii despre care bombăni de ani de zile, sublinie Andrew.

Era unul dintre visurile Mirandei, o expoziţie completă care să prezinte întreaga anvergură a domeniului ei de interes. Opere de artă, artifacte, istorie, documente, toate expuse, exact aşa cum le alegea.

Îşi ţinu mâinile împreunate cu grijă, pentru a nu-şi repezi triumfal pumnul în aer.

— Da, cred că aş putea.

Simţea clocotul rapid al emoţiei în pântec, dar se întoarse calmă către Ryan.

— Vasari-urile au fost autentificate?

Ryan îşi înclină capul, amândoi prefăcându-se că nu auzeau geamătul scăzut al lui Andrew.

— Da, desigur. Voi lua măsuri să primiţi copii după documente înainte de a redacta acordul. Iar dumneavoastră veţi face pentru mine acelaşi lucru, cu Cellini-ul.

— Vi le pot da chiar azi. Asistenta mea are să vi le trimită la hotel.

— Perfect. V-aş rămâne îndatorat.

— Ei bine, vă las să puneţi la punct detaliile.

Când se ridică, însă, Ryan se ridică odată cu ea, luându-i din nou mâna.

— Mă întreb dacă aş putea abuza de bunăvoinţa dumneavoastră ca să-mi arătaţi puţin spaţiile. Andrew mi-a spus că laboratoarele şi atelierele de restaurare sunt specialitatea dumneavoastră. Aş dori foarte mult să le văd.

— Păi...

Înainte de a apuca să se scuze, Andrew se ridicase şi el, pentru a-i da un ghiont nu prea subtil în coaste.

— Nici n-ai putea să încapi pe mâini mai bune. Te aştept din nou aici peste două ore, Ryan. Apoi, vom degusta salata aia de scoici pe care ţi-am promis-o.

— Abia aştept... Galeriile mele sunt numai pentru expunerea artei, începu el, ţinând-o firesc pe Miranda de mână, în timp ce porneau pe coridor spre aripa alăturată. Nu ştiu aproape nimic despre ştiinţa ei. Ţi-e greu vreodată să le combini pe amândouă?

— Nu, fără una n-ar exista nici cealaltă.

Dându-şi seama că răspunsese cam din scurt, Miranda trase aer în

piept, atentă. Omul o neliniştea, o neliniştea destul ca să se vadă. Iar aşa ceva nu se putea.

— Institutul a fost construit pentru a le găzdui pe amândouă, a le celebra pe amândouă, s-ar putea spune. Ca om de ştiinţă care studiază arta, apreciez acest lucru.

— Eu am fost un student jalnic la ştiinţe, mărturisi el, cu un surâs atât de fermecător, încât buzele Mirandei se arcuiră în semn de răspuns.

— Sunt sigură că ai avut alte calităţi.

— Aş dori s-o cred.

Era un om perspicace şi observa atent topografia spaţiului dintre aripile clădirii, birourile, magaziile, ferestrele. Şi, desigur, camerele de luat vederi. Totul era exact aşa cum indicaseră informaţiile primite. Totuşi, mai târziu avea să-şi transcrie amănunţit constatările. Deocamdată, însă, nu făcea decât să şi le ordoneze în minte, pe când savura mirosul subtil al parfumului Mirandei.

Nimic deschis, din partea doctoriţei Jones, medita el. Nimic evident feminin. Iar mirosul de pădure despre care presupunea că provenea de la săpun, mai degrabă decât de la o sticluţă delicată, i se potrivea perfect.

În capătul coridorului, Miranda coti la dreapta, după care se opri pentru a-şi introduce cartela într-o fantă, lângă o uşă cenuşie de metal. Se auzi o sonerie, încuietorile ţăcăniră. Ryan ridică într-o doară privirea spre camera de supraveghere.

— Avem o securitate internă strictă, începu Miranda. În departamentul ăsta nu intră nimeni, fără cheie sau escortă. Facem adeseori expertize independente, pentru persoane individuale sau alte muzee.

Îl conduse într-un sector foarte asemănător cu laboratorul *Standjo,* Florenţa, numai că redus la scară. Tehnicienii lucrau la computere şi microscoape, sau intrau grăbiţi în antecamere, cu câte un ecuson pe halat.

Miranda observă un angajat care lucra la o oală mânjită cu pământ uscat şi îl conduse pe Ryan într-acolo.

— Stanley, ce ne poţi spune despre asta?

Tehnicianul îşi scărpina mustaţa blondă, inspirând printre dinţii cam încălecaţi.

— A trimjs-o tatăl tău de pe şantierul din Utah, împreună cu alte câteva artifacte. Asta probabil este o Anasazi, secolul al doisprezecelea, şi era folosită ca vas de gătit.

Îşi drese glasul, aruncându-i o privire scurtă, iar Miranda îi făcu semn din cap să continue.

— Frumuseţea e aproape intactă, doar cu ciobitura asta mică pe buză.

— De ce vas de gătit? vru să ştie Ryan, iar Stanley clipi din ochi.

— După mărime, formă, grosime.

— Mulţumesc, Stanley.

Miranda se întoarse spre Ryan şi aproape se ciocni de el, căci se apropiase cât timp stătuse ea întoarsă cu spatele. Se retrase imediat, dar nu înainte de a observa că o depăşea în înălţime cu cinci centimetri şi ceva. Iar lucirea amuzată din ochi îi ducea chipul la un pas dincolo de aspectul senzual, direct în cel sexy.

Auzi din nou afurisitul semnal de alarmă.

— Suntem în primul rând un institut de artă dar, cum pe tatăl meu îl interesează arheologia, avem o secţie pentru expunerea artefactelor şi facem destule expertize şi datări şi în acel domeniu. Nu e specialitatea mea. Iar aici...

Se apropie de un dulap, deschise un sertar şi căută prin el până găsi o mică pungă brună. Mută micile fărâme de vopsea pe o lamelă şi o introduse într-un microscop liber.

— Aruncă o privire, îl invită ea. Spune-mi ce vezi.

Ryan se aplecă, reglând ocularul.

— Culoare, formă, interesante în felul lor – cam ca un tablou de Pollock.

Se ridică, fixând-o cu ochii lui de culoarea coniacului.

— La ce mă uit, domnişoară doctor Jones?

— La câteva mostre de pe un Bronzino pe care-l restaurăm. Pictura datează incontestabil din secolul al şaisprezecelea. Prelevăm o probă pentru siguranţă, atât înainte de a începe lucrul, cât şi după ce terminăm. Aşa, nu încape nicio îndoială că am primit o operă autentică şi că la sfârşit le-o restituim pe aceeaşi proprietarilor.

— De unde ştii că e o pictură din secolul al şaisprezecelea?

— Vrei să-ţi ţin o lecţie de ştiinţe, domnule Boldari?

— Ryan, ca să-ţi pot spune şi eu pe nume. Miranda e un nume atât de frumos.

Glasul lui era cald ca frişca peste whiskey şi îi trezea mâncărimi.

— Şi s-ar putea chiar să-mi placă lecţia aia de ştiinţe, cu o profesoară potrivită.

— Va trebui să te înscrii la curs.

— Studenţii slabi se descurcă mai bine la meditaţii individuale. Hai să luăm cina împreună diseară.

— Sunt o profesoară mediocră.

— Ia totuşi cina cu mine. Putem discuta despre artă şi ştiinţă, iar eu îţi voi putea vorbi despre Vasari-uri.

Simţi imboldul de a ridica mâna ca să se joace cu buclele dezordonate ce-i scăpau din coadă. Ar fi sărit ca un iepuraş, presupuse el.

— O vom numi întâlnire de afaceri, dacă aşa te simţi mai bine.

— Nu mă simt prost.

— Atunci e bine. Trec să te iau la şapte. Ştii, continuă el, luând-o iarăşi de mână, mi-ar face mare plăcere să văd acel Bronzino. Admir puritatea formală din opera lui.

Înainte de a apuca să calculeze cum să-şi retragă mâna, i-o băgă comod pe sub braţul lui şi porni spre uşă.

Capitolul 6

Nu ştia de ce acceptase invitaţia la cină. Cu toate că, dacă recapitula în gând conversaţia, nu consimţise efectiv. Ceea ce nu explica de ce se îmbrăca să iasă în oraş. Era asociat, îşi aminti ea. Galeria *Boldari* avea o impecabilă reputaţie de eleganţă şi exclusivism. Cu singura ocazie când, aflată la New York, reuşise să-şi sacrifice o oră pentru a o vizita, fusese impresionată de grandoarea discretă a clădirii, aproape la fel de mult ca de operele de artă propriu-zise.

N-avea cu ce să dăuneze Institutului dacă ajuta să se lege o relaţie între una din cele mai distinse galerii ale ţării şi organizaţia *Jones.*

Ryan o invitase la cină pentru a discuta afaceri. Avea să se asigure că rămâneau în zona afacerilor. Chiar dacă zâmbetul acela al lui îi provoca mici scântei de poftă nediluată, până drept în pântece. Dacă voia să flirteze cu ea, perfect. Semnal – nesemnal, flirtul n-o afecta cu nimic. Nu era o tălâmbă impresionabilă, la urma urmei.

Bărbaţii care arătau ca Ryan Boldari aveau talentul de a flirta complet dezvoltat încă de la naştere.

Îi plăcea să creadă că şi ea se născuse cu o imunitate congenitală în faţa acestor talente superficiale.

Ryan avea cei mai incredibili ochi. Ochi care te priveau, de parcă totul, cu excepţia ta pur şi simplu s-ar fi topit complet. Când îşi dădu seama că propriii ei ochi se închiseseră, cu un oftat, bombăni printre dinţi şi-şi smuci în sus fermoarul de la spatele rochiei.

Numai din motive de mândrie şi curtoazie profesională hotărâse să arate deosebit în seara aceea. Prima oară când îl văzuse, arăta ca o studentă jerpelită. Astă seară, Ryan urma să vadă că era o femeie matură, sofisticată, care nu avea nicio problemă să se descurce cu un bărbat la masă.

Alesese o rochie neagră de lână moale şi subţire, cu corsajul destul de decoltat pentru ca relieful sânilor să i se ridice ferm peste marginea dreaptă. Mânecile erau lungi şi strâmte, poalele înguste şi fluide la glezne. Adăugă şi o reproducere excelentă, indiscutabil sexy, a unei cruci bizantine. Piciorul ei vertical ornamentat se rezema comod în adâncitura dintre sâni.

Îşi ridică părul, înfigând agrafe la întâmplare. Rezultatul era, dacă şi-o spunea chiar ea însăşi, sexy-neglijent. Arăta bine, conchise Miranda, încrezătoare şi departe de lungana complet ineptă socialmente din anii studenţiei. Oricine-i arunca o privire acestei femei nu şi-ar fi dat seama că o apucau nevricalele la stomac din cauza unei simple cine de afaceri, sau că se temea să nu i se termine subiectele inteligente de conversaţie înainte de servirea aperitivelor.

Ar fi văzut stil şi distincţie. Toţi – inclusiv el – aveau să vadă exact ceea ce doreau ca ea să arate.

Îşi luă poşeta, lungi gâtul pentru a-şi studia fundul în oglindă ca să se asigure că rochia nu i-l făcea să pară prea mare, apoi porni în jos pe scară, Andrew era în salonul din faţă, ajuns deja la al doilea whiskey. Când Miranda intră, coborî paharul, înălţându-şi sprâncenele.

— Ia te uită. Mamă!

— Andrew, ce poet eşti. Arăt grasă în asta?

— La o asemenea întrebare nu există niciodată un răspuns corect. Sau, dacă este, nu l-a găsit niciun bărbat. Deci... închină el cu paharul. Mă abţin.

— Laşule.

Şi, fiindcă stomacul îi palpita prea tare, îşi turnă şi ea o jumătate de pahar de vin alb.

— Nu eşti cam prea dichisită pentru o cină de afaceri?

Miranda sorbi din pahar, lăsând vinul să se prelingă pentru a îneca o parte din fluturii ce i se zbăteau în burtă.

— Nu cumva tu eşti ăla care m-ai dăscălit douăzeci de minute azi după-amiază despre beneficiile pe care ni le-ar putea aduce o relaţie cu *Boldari Gallery?*

— Mda.

Totuşi, Andrew îşi îngustă ochii. Deşi n-o vedea prea des pe sora lui ca pe o femeie, acum i se întâmpla. Şi arăta, îşi spuse el stânjenit, uluitor.

— Ţi-a căzut cu tronc?

— Bagă-ţi minţile-n cap.

— Ţi-a căzut?

— Nu. Sau, nu prea, preciză ea. Iar dacă mi-a căzut, sau o să-mi cadă, sunt o femeie în toată firea, care ştie cum să pareze lovitura sau să riposteze, în funcţie de situaţie.

— Unde vă duceţi?

— N-am întrebat.

— Drumurile sunt încă destul de căcăcioase.

— E luna martie în Maine – sigur că-s căcăcioase drumurile. N-o face pe

fratele mai mare cu mine, Andrew, îl sărută ea pe obraz, mai relaxată, întrucât el nu era. Ăsta trebuie să fie Ryan, adăugă, când se auzi soneria. Fii cuminte.

— Pentru trei Vasari-uri, am să fiu, mormăi el, dar fruntea i se încreţi când o văzu pe Miranda ieşind. Uneori, uita cât de scandalos putea să arate dacă-şi sacrifica puţin timp. Iar faptul că o făcuse, atât de evident, îi stârnea o mâncărime între omoplaţi.

Mâncărimea s-ar fi putut transforma în arsură, dacă ar fi văzut sclipirea din ochii lui Ryan, clocotul scăzut al căldurii lor, când Miranda îi deschise, apărând în cadrul uşii.

Era o directă în plex, îşi spuse Ryan, şi ar fi trebuit lă fie mai bine pregătit s-o primească.

— Arăţi ca o posibilă pictură de Tizian, o luă el de mână, dar de astă dată se apropie şi-i atinse obrajii cu buzele – pe unul, apoi şi pe celălalt, în stil european,

— Mulţumesc.

Miranda închise uşa, rezistând pornirii de a se rezema de ea ca să-şi ţină echilibrul. Se simţea ceva impresionant şi neliniştitor, în modul cum botinele ei cu tocuri o înălţau la statura lui, astfel că gurile şi ochii li se aliniau. Aşa cum li s-ar fi aliniat şi în pat.

— Andrew e în salon, îi spuse ea. Vrei să intri un moment?

— Da, aş intra. Aveţi o casă fabuloasă.

Ryan scrută vestibulul, aruncând o privire şi spre scară, în timp ce o urma către salon.

— Dramatică şi confortabilă în acelaşi timp. Ar trebui să angajaţi pe cineva ca s-o picteze.

— A făcut odată bunicul meu un ulei după ea. Nu e foarte reuşit, dar ţinem la el. Să te servesc cu ceva de băut?

— Nu, nimic. Salut, Andrew, îi întinse ei mâna. Îţi răpesc sora pentru o seară, doar dacă nu vrei să vii şi tu.

Ryan mersese la risc toată viaţa, dar acum îşi blestemă ideea, când îl văzu pe Andrew cugetând dacă să accepte. Deşi habar n-avea că Miranda făcea la spatele lui tot felul de mutre ameninţătoare, Ryan fu uşurat când

Andrew clătină din cap.

— Îţi mulţumesc, dar am alte planuri. Distracţie plăcută.

— Merg să-mi iau mantoul.

Andrew îi conduse la uşă, apoi îşi scoase şi el paltonul din debara. Planurile i se schimbaseră. Nu mai avea chef să bea singur. Prefera să se îmbete în compania altora.

☼ ☼ ☼

Miranda îşi ţuguie buzele, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a limuzinei.

— Întotdeauna circuli aşa?

— Nu, zise Ryan aşezându-se lângă ea, luând un boboc de trandafir alb dintr-o vază îngustă, pentru a i-l oferi. Dar aveam o poftă de şampanie pe care nu mi-o puteam satisface dacă şofam.

Ca s-o dovedească, scoase dintr-o frapieră o sticlă de *Cristal* destupată deja şi-i turnă o cupă.

— Mesele de afaceri nu prea încep cu trandafiri şi şampanie.

— Ar fi cazul, îşi umplu şi el paharul, după care ciocni. Când includ femei care arată trăsnet. Pentru începutul unei relaţii plăcute.

— Al unei asocieri, îl corectă ea, sorbind. Ţi-am vizitat galeria de la New York.

— Serios? Şi cum ţi s-a părut?

— Intimă. Grandioasă. O mică nestemată şlefuită, cu artele în chip de faţete.

— Mă flatezi. Galeria noastră din San Francisco e mai aerisită, cu mai mult spaţiu şi lumină. Acolo, ne concentrăm asupra artei contemporane. Fratele meu, Michael, are flerul şi afecţiunea cuvenite pentru ea. Eu prefer clasicismul... şi intimitatea.

Glasul său i se unduia uşor peste piele. Un semn cu tâlc şi, după părerea Mirandei, periculos.

— Deci, *Boldari* e o firmă de familie.

— Da, ca a voastră.

— Mă îndoiesc, murmură Miranda

Imediat, îşi răsuci umerii. „Fă conversaţie,” îşi reaminti ea. Era o femeie

încrezătoare în forţele proprii. Putea lega o conversaţie.

— Cum aţi ajuns să vă ocupaţi de artă?

— Părinţii mei sunt artişti. În cea mai mare parte a timpului, predau, dar acuarelele mamei mele sunt splendide. Tatăl meu sculptează structuri complicate de metal pe care nu pare să le înţeleagă nimeni cu excepţia lui Michael. Dar sunt hrana lui sufletească.

În timp ce vorbea, o privea în ochi, direct, cu o intensitate calmă care-i făcea pielea să tresalte sub mici şi insistente şocuri sexuale.

— Iar tu pictezi sau sculpezi? îl întrebă ea.

— Nu, nu am nici mână, nici suflet pentru aşa ceva. A fost o enormă dezamăgire pentru părinţii mei, că niciunul dintre cei şase copii ai lor nu a avut talent în artă.

— Şase, clipi Miranda din ochi, în timp ce Ryan îi umplea din nou paharul. Şase copii.

— Mama mea e irlandeză, tata italian, zâmbi Ryan, scurt, fermecător. Ce altceva ar fi putut să facă? Am doi fraţi, trei surori, iar eu sunt cel mai mare. Ai cel mai fascinant păr, murmură, răsucindu-i pe deget o şuviţă.

Avusese dreptate. Miranda tresări.

— Cum te descurci cu el?

— E roşu şi rebel, şi dacă n-aş arăta ca o azalee înaltă de şase picioare, mi l-aş tunde băieţeşte.

— A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine, îşi coborî el privirea din nou spre ochii ei. Apoi, ţi-am observat ochii. Eşti făcută din culori şi forme îndrăzneţe.

Miranda făcu un efort să-şi reprime fascinanta imagine de a-l apuca de revere pentru a-i smuci trupul spre al ei până nu mai erau decât o învălmăşeală de membre pe canapeaua din spate. Şi, în pofida luptei de a se stăpâni, se foi în loc.

— Ca arta modernă?

Ryan râse.

— Nu, ai prea mult pragmatism clasic pentru aşa ceva. Îmi place cum arăţi, adăugă el, în momentul când limuzina se opri.

Portiera se deschise, iar Ryan o luă de mână pentru a o ajuta să

coboare. Gura lui aproape îi atinse urechea.

— Hai să vedem dacă ne place unuia compania celuilalt.

☼ ☼ ☼

Nu putea spune când începuse să se relaxeze. Poate că la un moment dat, în timpul celui de-al treilea pahar de şampanie. Trebuia să recunoască, era elegant – poate o idee prea elegant, dar dădea roade. De mult nu mai stătuse la o masă luminată de lumânări, în faţa unui bărbat, iar când bărbatul avea o faţă care aparţinea unui portret renascentist, îi era imposibil să nu aprecieze momentul.

Şi o asculta. O fi susţinut el că era un student slab la ştiinţe, dar era cert că punea întrebări şi părea interesat de răspunsuri. Poate nu făcea decât s-o relaxeze, conducând conversaţia pe tărâmul profesional, însă Miranda era recunoscătoare pentru rezultatele obţinute.

Nu-şi amintea când petrecuse ultima dată o seară vorbind despre munca ei şi, vorbind despre ea, îşi amintea de ce o iubea.

— Din cauza descoperirilor, îi explică ea. Studiul unei piese de artă, aflarea istoriei sale, a individualităţii, a personalităţii ei, cred.

— Disecţia?

— Într-un fel, da.

Era atât de plăcut să stea astfel, în căldura comodă a restaurantului, cu focul aprins în apropiere şi marea neagră şi rece imediat dincolo de fereastră.

— Pictura propriu-zisă, trăsăturile de pensulă, subiectul, scopul. Toate părţile ei care pot fi studiate şi analizate pentru a găsi răspunsurile.

— Şi nu consideri că, în ultimă instanţă, răspunsul nu e altul decât arta şi atât?

— Fără istorie şi analiză, nu e decât o pictură ca oricare alta.

— Când un lucru e frumos, ajunge şi atât. Dacă ar fi să-ţi analizez faţa, ţi-aş lua ochii, albastrul lor îndrăzneţ ca vara, inteligenţa din ei, unda de tristeţe. Şi suspiciunea, adăugă el, cu un surâs. Gura ta, largă, moale, ezitând să zâmbească. Pometii obrajilor, ascuţiţi, aristocratici. Nasul, îngust, elegant. Dacă aş separa trăsăturile, ca să le studiez şi să le analizez, tot aş ajunge la concluzia că eşti o femeie fermecătoare. Şi o pot

face doar stând şi apreciind întregul.

Jucându-se cu peştele cod din farfurie, Miranda se străduí să nu-şi trădeze sentimentul de măgulire şi încântare.

— Interesant spus.

— Sunt un om interesant, iar tu nu ai încredere în mine.

Îşi ridică din nou privirea spre el.

— Nu te cunosc.

— Ce altceva ţi-aş putea spune? Provin dintr-o familie de etnie străină, mare şi zgomotoasă, am crescut în New York, am studiat, fără prea mult entuziasm, la *Columbia.* Apoi, întrucât nu sunt artist, am intrat în afacerile cu obiecte de artă. Nu m-am căsătorit niciodată, spre nemulţumirea mamei mele – destul de mare încât să mă fi gândit o dată, scurt, şi la soluţia asta.

Miranda îşi arcui o sprânceană:

— Şi ai respins-o?

— În acel moment, cu acea femeie anume. Ne lipsea scânteia.

Se aplecă mai aproape, pentru a-i savura prezenţa şi fiindcă îi plăcea sclipirea de luciditate prudentă care-i apărea în ochi când o făcea.

— Crezi în scântei, Miranda?

Scânteile, îşi imagina ea, erau verişoare bune cu semnalele sonore.

— Cred că alimentează o atracţie iniţială, dar scânteile se sting şi, pe termen lung, nu sunt de ajuns.

— Eşti cinică, decise el. Eu sunt un romantic. Tu analizezi, iar eu apreciez. O combinaţie interesantă, nu găseşti?

Miranda ridică din umeri, descoperind că nu mai era chiar atât de relaxată. O luase iarăşi de mână, jucându-se cu degetele ei pe masă. Avea un obicei de a o atinge cu care ea nu era obişnuită şi o făcea mult prea conştientă de existenţa scânteilor.

Scânteile, îşi reaminti ea, luminau frumos. Dar puteau şi să ardă.

Faptul de a fi atrasă de el atât de rapid şi de scandalos era primejdios şi ilogic. Nu avea de-a face decât cu glandele şi deloc cu intelectul.

Prin urmare, conchise ea, putea şi avea să se controleze.

— Nu-i înţeleg pe romantici. Iau hotărâri bazate mai mult pe sentimente

decât pe fapte.

Andrew era un romantic, îşi spuse ea, şi suferea pentru el.

— Şi, pe urmă, se miră când reiese că acele hotărâri au fost greşite.

— Dar noi ne distrăm mult mai mult decât cinicii.

Şi, îşi dădu Ryan seama, îl atrăgea mult mai mult decât anticipase. Nu doar prin înfăţişare, înţelese el, în timp ce erau strânse farfuriile. Ci prin acea avangardă de spirit practic, de pragmatism. Pe care o găsea dificil de respins.

Şi, da, prin ochii ei mari şi trişti.

— Desert? o întrebă.

— Nu, n-aş mai putea. A fost o masă delicioasă.

— Cafea?

— E prea târzie ora pentru cafea.

Ryan zâmbi, absolut fermecat.

— Eşti o femeie ordonată, Miranda. Asta-mi place la tine.

Continuând s-o privească, făcu semn să le aducă nota.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? Mi-ai putea arăta faleza.

☼ ☼ ☼

— Jones Point e un oraş sigur, începu ea, când porniră prin vântul îngheţat care sufla dinspre mare.

Limuzina îi urma la pas, lucru care o amuza şi o tulbura. Oricâtă avere avea, niciun Jones n-ar fi închiriat vreodată o limuzină care să-l urmeze la pas în timp ce se plimba.

— E foarte potrivit pentru plimbări. Are câteva parcuri. Primăvara şi vara, sunt minunate. Copaci, umbră, ronduri de flori. N-ai mai fost niciodată aici?

— Nu. Familia ta a locuit în oraşul ăsta de generaţii?

— Da. Dintotdeauna au existat oameni numiţi Jones în Jones Point.

— De-asta locuieşti aici?

Degetele lui înmănuşate se înlănţuiră printre ale ei, pielea lunecând peste piele.

— Fiindcă asta se aşteaptă de la tine?

— Nu. De aici sunt, aici m-am născut.

Îi era dificil să explice, chiar şi sieşi, cât de adânc avea înfipte rădăcinile în acel sol stâncos din New England.

— Îmi place să călătoresc, dar aici vreau să vin când e vremea să mă întorc acasă.

— Atunci, vorbeşte-mi despre Jones Point.

— E liniştit şi aşezat. Oraşul propriu-zis s-a dezvoltat dintr-un sat de pescari, într-o comunitate cu accentul pus pe cultură şi turism. Un număr de locuitori încă îşi mai câştigă existenţa pe mare. Ceea ce numim cheiul se întinde de fapt de-a lungul Străzii Comerciale. Pescuitul de languste e profitabil – fabrica de conserve le expediază în toată lumea.

— Tu ai făcut-o vreodată?

— Ce anume?

— Ai pescuit languste?

— Nu, zâmbi ea uşor. Văd bărcile şi geamandurile de pe faleză din spatele casei. Îmi place să le privesc.

Observă, în loc să participe, medita Ryan.

— Zona asta e Portul Vechi, continuă ea. În această parte o oraşului se găsesc multe galerii. Poate te-ar interesa să le vizitezi pe unele înainte de a pleca.

— Poate.

— Oraşul arată cel mai bine primăvara, când poţi folosi parcurile şi plajele. Sunt câteva întinderi frumoase de nisip şi mlaştini, vederi spre Miracle Bay şi spre insule. Dar, în toiul iernii, poate arăta ca o carte poştală ilustrată. Eleşteul din Atlantic Park îngheaţă, iar oamenii vin să patineze,

— Şi tu? o cuprinse el cu un braţ pe după umăr pentru a o feri de vânt; trupurile li se ciocniră. Patinezi?

— Da.

Îi fierbea sângele în vene; gâtlejul i se uscase.

— E o gimnastică excelentă.

Ryan râse şi, chiar în afara fasciculului de lumină răspândit de un felinar, o întoarse cu faţa spre el. Acum îi ţinea mâinile pe umeri, iar vântul suflân’d din spate îi flutura părul.

— Deci, o faci pentru exerciţiul fizic, nu pentru distracţie.

— Îmi place. Acum e prea târziu în sezon ca să mai patinez.

Îi simţea nervii, vibrând sub mâinile lui. Intrigat, o trase puţin mai aproape.

— Şi cum îţi faci gimnastica în perioada asta a anului?

— Umblu mult. Înot, când pot.

Pulsul începea să i-o ia razna, senzaţie în care ştia ca nu putea avea încredere.

— E prea frig ca să stăm pe loc.

— Atunci, de ce nu ne-am gândi la un exerciţiu fizic de împărţire în comun a căldurii corporale?

Nu intenţionase s-o sărute – în cele din urmă, da, desigur, dar nu atât de curând. Totuşi, n-o minţise spunându-i că era un romantic. Iar momentul o cerea pur şi simplu.

Îi atinse buzele cu ale lui, tatonând, cu ochii la fel de deschişi ca ai ei. Precauţia din ochii Mirandei îi făcu buzele să se arcuiască, în timp ce o gusta pentru a doua oară. Era un om care credea în exerciţiu până dobândea talentul într-un domeniu, care-i făcea plăcere. Se pricepea foarte bine la femei şi, răbdător, îi încălzi buzele cu ale lui până se înmuiară şi se despărţiră, până când genele îi coborâră tremurând şi oftă încet în gura lui.

Poate că era o prostie, dar ce rău putea face? Micul război al raţiunii din mintea ei slăbise la nivelul unor şoapte, în timp ce senzaţiile se aşterneau pe deasupra. Gura lui era fermă şi persuasivă, trupul prelung, tare. Se simţea vag gustul vinului pe care-l băuseră împreună, întru totul la fel de excitant prin bogăţia şi gustul lui străin.

Se pomeni rezemându-se de el, apucându-l cu mâinile de mantou şi talie, iar mintea i se goli toată, de atâta voluptate.

Deodată, mâinile lui îi cuprinseră faţa, pielea netedă şi rece a mănuşilor şocându-i creierul cufundat în visare. Deschise ochii, pentru a-i găsi pe ai lui, îngustaţi spre faţa ei, arzând cu o intensitate nepotrivită cu sărutarea uşoară.

— Hai să mai încercăm o dată.

De astă dată, gura îi fu aspră şi fierbinte, prădând-o pe a ei până când

capul începu să-i vuiască de sunete ca mugetele mării sub falezele de acasă. Se simţea revendicarea şi certitudinea arogantă că avea să i se răspundă. Chiar în timp ce mintea i se smulgea înapoi, hotărâtă să refuze, gura îi răspunse.

Ryan ştia ce însemna a dori. Dorise multe în viaţa lui şi îşi impusese ca dorinţele să i se împlinească. Făptui că o dorea pe Miranda era acceptabil, firesc chiar. Dar a o dori acum, atât de forţat, devenea periculos. Chiar şi un om care miza pe noroc din proprie iniţiativă ştia să evite riscurile absurde.

Totuşi, stărui destul de mult pentru a fi sigur că avea să petreacă o noapte incomodă, singur. Nu-şi putea permite s-o seducă, s-o ia în patul lui. Avea de lucru, iar programul se stabilise deja. În primul rând, nu-şi putea permite să se ataşeze de ea. Legătura afectivă cu un pion era cel mai sigur mod de a pierde partida.

Iar el nu pierdea niciodată.

O îndepărtă, cutreierându-i faţa cu privirea. Avea obrajii înroşiţi, de frig şi de căldură. Ochii-i erau încă împăienjeniţi de o pasiune despre care îşi imagina că o surprinsese la fel de mult ca pe el. Se înfiora, în timp ce Ryan îşi coborî mângâietor mâinile iarăşi pe umerii ei. Şi nu spuse nimic.

— E timpul să te duc acasă.

Oricât de mult se blestema în sinea lui, zâmbetul îi era senin şi nepăsător.

— Da.

Miranda ar fi vrut să se aşeze, să-şi revină. Să judece din nou.

— S-a făcut târziu.

— Încă un minut, murmură el, şi ar fi fost prea târziu.

Luând-o de mână, o conduse spre limuzina care-i aştepta.

— Ajungi des la New York?

— Din când în când.

Căldura părea să i se fi concentrat într-un singur ghem în pântece. Restul trupului îi era înfrigurat, îngheţat amarnic.

— Să mă anunţi când te vor aduce planurile într-acolo. Mi le voi ajusta şi eu pe ale mele.

— În regulă, îşi auzi Miranda propria voce spunând, fără să se simtă deloc nefiresc.

☼ ☼ ☼

Cânta sub duş. Era un lucru pe care nu-l făcea niciodată. Nu trebuia să i se spună că avea o voce îngrozitoare, când o putea auzi şi cu urechile ei. În dimineaţa aceea răgea *Making Whoopee.* N-avea idee de ce i se fixase în cap tocmai melodia aia – habar n-avea nici măcar că ştiuse versurile, dar le bolborosea în timp ce upa îi curgea în cap.

Şi continuă să fredoneze şi pe când se ştergea.

Îndoindu-se de mijloc, îşi înfăşură claia de păr într-un prosop, legănându-şi cu acest prilej şoldurile. Nu avea talent la dans, deşi cunoştea toate stilurile la modă. Membrii consiliului artistic care o conduseseră rigidă prin valsuri ar fi fost şocaţi s-o vadă pe calma domnişoară doctor Jones dând din fund prin eficienta sa baie.

Chicoti închipuindu-şi, cu un sunet atât de insolit, încât trebui să se oprească pentru a-şi trage respiraţia. Îşi dădu seama, cu un mic şoc, că era fericită. Fericită cu adevărat. Ceea ce de asemenea era o raritate. I se întâmpla adesea să fie mulţumită, satisfăcută sau incitată. Dar ştia că fericirea simplă o ocolea adeseori.

Iar acum, îi dădea o senzaţie minunată.

Şi de ce nu? Trase pe ea un halat flauşat practic şi-şi unse braţele şi picioarele cu cremă de piele parfumată discret. O interesa un om foarte atrăgător, care era la rândul lui interesat de ea. Îi plăcea compania ei, îi aprecia munca, o găsea atrăgătoare atât pe plan fizic, cât şi intelectual.

Nu îl intimidau, ca pe atâţia alţii, personalitatea şi poziţia ei socială. Era fermecător, realizat – despre aspect, ce să mai vorbim – şi se comportase destul de civilizat pentru a nu profita de avantajul evident, încercând s-o ademenească în pat.

Oare s-ar fi dus? se întrebă Miranda, în timp ce ştergea cu mişcări repezi oglinda aburită. În mod normal, răspunsul ar fi fost un nu categoric. Nu se complăcea în aventuri necugetate cu bărbaţi pe care abia îi cunoştea. De fapt, nu se complăcea în niciun fel de aventuri. Trecuseră peste doi ani de când nu mai avusese un amant, iar legătura aceea se încheiase atât de

mizerabil, încât era hotărâtă să evite până şi relaţiile de tip sportiv.

Dar în seara aceea... Da, bănuia că s-ar fi putut lăsa convinsă. Împotriva oricărei chibzuinţe, ar fi putut să cedeze. Ei, însă, o respectease îndeajuns ca să nu i-o ceară. Continuă să fredoneze, în timp ce se îmbrăca pentru noua zi, alegând un costum de lână cu fustă scurtă şi jachetă lungă, într-o nuanţă avantajoasă de bleu-oţel. Se fardă cu grijă, lăsându-şi apoi părul să se reverse liber. Într-un ultim act de sfidare femeiască la adresa intemperiilor, încălţă o pereche de escarpini complet nepractici. Şi porni spre serviciu prin întunericul friguros, continuând să fredoneze.

☼ ☼ ☼

Andrew se trezi chinuit de mama tuturor mahmurelilor. Incapabil să-şi mai suporte propriile scâncete, încercă să se înăbuşe cu perna. Instinctul de supravieţuire fiind mai puternic decât jelania, îşi smulse faţa din puf, gâfâind şi apucându-se de cap ca să nu-i cadă de pe umeri. Apoi se lăsă în voia soartei, rugându-se să-i treacă. Se târî jos din pat. Ca om de ştiinţă, ştia că era imposibil ca oasele să i se zgâlţâie efectiv în încheieturi, dar se temea că acestea puteau sfida legile fizicii, făcând tocmai acel lucru.

Annie era de vină, decise Andrew. În noaptea dinainte, se supărase pe el exact atâta cât să-l lase să bea până uita de sine. Contase pe ea ca să-l oprească, aşa ca de obicei. Dar nu, ea continuase să-i trântească paharele alea în faţă, de fiecare dată când cerea câte unul. Îşi amintea vag că-l împinsese într-un taxi, spunând cu înverşunare ceva cum că spera să i se facă rău de mama focului.

I se împlinise dorinţa, reflectă Andrew, în timp ce cobora scara împleticit. O idee mai rău dacă se simţea, ar fi fost mort.

Când văzu că era deja făcută cafeaua, aşteptându-l fierbinte, mai că nu plânse de drag şi recunoştinţă pentru sora lui. Cu mâini care bâjbâiau tramurând, scutură din flacon patru pastile de excedrină extra-strong şi le înghiţi cu cafea clocotită, opărindu-şi gura.

Niciodată, îşi făgădui el, apăsându-şi cu degetele ochii ce-i pulsau în orbite. Niciodată n-avea să mai bea peste măsură. Chiar în timp ce se jura astfel, îl zgudui jindul lunecos după doar un pahar. Un singur pahar, ca să-şi calmeze mâinile, să-şi liniştească stomacul.

Îl refuză, spunându-şi că exista o diferenţă între îngăduinţa prea mare şi alcoolism. Dacă bea un pahar la şapte dimineaţa, însemna că era alcoolic. La şapte seara era perfect. Putea să aştepte. Avea să aştepte. Douăsprezece ore.

Soneria de la uşă îi sfredeli ţeasta ca un burghiu ascuţit. Fu cât pe ce să ţipe. În loc de a răspunde, se aşeză la masa lungă din bucătărie, îşi rezemă capul pe braţe şi se rugă să nu mai ştie de nimic.

Aproape aţipise, când uşa din spate se deschise, lăsând să intre o rafală de aer rece şi o femeie furioasă.

— Crezusem că aveam să te găsesc ghemuit pe undeva, plângându-ţi de milă, puse Annie o sacoşă cu cumpărături pe bufet, trântindu-şi apoi mâinile în şolduri, încruntată. Uită-te la tine, Andrew. În ce hal eşti. Pe jumătate gol, neras, cu ochii roşii şi duhneşti. Du-te să faici un duş.

Andrew săltă capul, clipind din ochi.

— Nu vreau.

— Du-te să faci un duş până-ţi pregătesc eu micul dejun.

Când încercă să-şi coboare din nou capul, Annie îl apucă scurt de păr, ridicându-i-l.

— Ce meriţi, aia ai căpătat.

— Iisuse, Annie, ai să-mi smulgi capul de pe umeri.

— Şi te-ai simţi considerabil mai bine dac-aş face-o. Mişcă-ţi fundul slăbănog de pe scaunul ăla şi treci la spălat – cu o apă de gură la nivel industrial. Ai nevoie.

— Christoase Atotputernice, Ce naiba cauţi aici?

Nu crezuse că printre ravagiile mahmurelii mai era loc de jenă, dar se înşelase. Simţea roşeaţa – mare pacoste, pentru coloraţia lui – urcându-i pe piept, spre faţă.

— Pleacă.

— Eu ţi-am vândut băutura, îi dădu drumul Annie, lăsându-i capul să cadă pe masă, cu o bufnitură care-l făcu să urle. M-ai înfuriat, aşa că te-am lăsat să bei înainte. Prin urmare, acum am să-ţi fac un mic dejun civilizat, voi avea grijă să te speli şi să pleci la lucru. Şi du-te odată la duş, sau te iau pe sus şi te-arunc în cadă cu mâinile mele.

— Bine, bine.

Orice ar fi fost de preferat, decât să-l mai piseze. Cu bruma de demnitate pe care şi-o putea aduna, numai în chiloţii de boxer, se ridică.

— Nu vreau nimic de mâncare.

— Ai să mănânci ce-ţi pun eu, se întoarse ea spre bufet, începând să golească sacoşa. Şi-acum, dispari de aici. Puţi ca podeaua unui bar de mâna a doua.

Aşteptă până îl auzi târşindu-şi picioarele din bucătărie, apoi închise ochii şi se rezemă de bufet. Doamne, ce jalnic arăta! Aşa de trist, de îngreţoşat şi de prost. Ar fi vrut să-l mângâie, să-l aline, să scoată din el toate otrăvurile alea. Otrăvuri, îşi spuse Annie cu vinovăţie, pe care ea i le vânduse, fiindcă era furioasă.

Nu alcoolul era cauza, de fapt. Ci inima lui, iar Annie pur şi simplu nu ştia cum să ajungă până la ea.

Se întrebă dacă ar fi putut, doar o idee mai puţin să fi ţinut la el. Auzi ţevile zăngănind când Andrew dădu drumul la duş, ceea ce o făcu să zâmbească. Semăna atât de mult cu casa aceea. Cam uzat, cam vătămat, dar surprinzător de solid, dincolo de toate aparenţele.

Pur şi simplu nu-şi putea da seama că Elise, cu toată inteligenţa şi frumuseţea ei, nu fusese femeia potrivită pentru el. Făcuseră un cuplu uluitor, spiritual şi agreabil, dar totul era numai la suprafaţă. Elise nu-i înţelesese fondul, nevoia de gingăşie şi durerea din inimă care provenea din faptul de a nu se crede demn de iubire.

Avea nevoie de îngrijire.

De aşa ceva era în stare, conchise Annie, suflecându-şi mânecile. Dacă altceva nu, putea măcar să-l bruscheze până se repunea pe picioare.

Prietenii, cugetă ea, rămâneau alături de prieteni.

Când Andrew reveni, bucătăria era plină de miresme îmbietoare. Să fi fost oricine altcineva şi nu Annie, poate s-ar fi încuiat în camera lui. Duşul îl ajutase, iar pilulele îi alungaseră în cea mai mare parte mahmureala. Colţurile acesteia continuau să-l împungă în stomac şi să i se rostogolească prin cap, dar bănuia că acum îi putea face faţă. Îşi drese glasul, făcând un efort să zâmbească.

— Miroase grozav.

— Stai jos, îi răspunse ea, fără să se întoarcă.

— Okay. Iartă-mă, Annie.

— Nu e nevoie să te scuzi faţă de mine. Ţie ar trebui să-ţi prezinţi scuzele. Tu eşti ăla care are de suferit.

— Oricum, îmi cer iertare.

Îşi coborî privirea spre farfuria pe care i-o puse Annie în faţă.

— Păsat de ovăz?

— O să-ţi cadă bine, îţi căptuşeşte stomacul.

— Doamna Patch mă punea să mănânc păsat de ovăz, aminti el de femeia ca un băţ noduros care le gătea în copilărie. În fiecare zi înainte de şcoală, toamna, iarna şi primăvara.

— Doamna Patch ştia ce-ţi prieşte.

— Punea în el puţin sirop de arţar.

Simţind că-i tresăltau buzele, Annie deschise un dulap. Cunoştea bucătăria lui Andrew la fel de bine ca pe-a ei de-acasă. Îi puse în faţă sticla cu sirop, adăugând o farfurie cu pâine prăjită fierbinte.

— Mănâncă.

— Da, să trăiţi.

Luă prima îmbucătură, prudent, nesigur că stomacul îl putea reţine ceva.

— E bun. Îţi mulţumesc.

Când văzu că rezista şi nu mai era pământiu, bolnăvicios la faţă, Annie se aşeză în faţa lui. Prietenii le stăteau alături prietenilor; îşi spuse ea din nou. Şi erau sinceri unii cu alţii.

— Andrew, trebuie să încetezi să-ţi mai baţi aşa joc de tine.

— Ştiu. N-ar fi trebuit să beau atât de mult.

Întinse mâna, atingându-i-o pe a lui.

— Dacă bei un pahar, ai să-l bei şi pe al doilea, şi pe al treilea.

Nemulţumit, Andrew smuci din umeri.

— Nu e nimic rău în a bea un păhărel din timp în timp. În a te îmbăta, când şi când.

— Ba este, când eşti alcoolic.

— Nu sunt alcoolic.

Annie se rezemă de spătar.

— Ţin un bar şi am fost măritată cu un beţiv. Cunosc semnele. Este o diferenţă între un om care întrece măsura şi altul care nu se mai poate opri.

— Eu mă pot opri.

Luă cafeaua pe care i-o turnase.

— Acum nu beau, nu? Nici la lucru nu beau – şi n-o las să-mi afecteze munca. Nu mă îmbăt în fiecare seară.

— Dar bei în fiecare seară.

— La fel ca jumătate din afurisita asta de lume. Care-i diferenţa între două pahare de vin la cină şi o duşcă, două, seara?

— Pe-asta trebuie s-o descoperi singur. La fel ca mine. Amândoi eram pe jumătate beţi în noaptea când am...

O durea s-o spună. Crezuse că era pregătită, dar o durea şi, la urma urmei, n-o putea spune.

— Christoase, Annie.

Amintirea îl făcu să-şi răvăşească părul cu o mână, dorindu-şi să nu-i fi căzut printre măruntaie bulgărele acela de ruşine şi vinovăţie.

— Eram doar nişte copii.

— Eram destul de mari ca să facem şi noi un copil. Temporar, îşi strânse Annie buzele; indiferent cât o costa, avea s-o spună, măcar parţial. Eram proşti, şi inocenţi, şi iresponsabili. Am acceptat ideea.

O, Doamne, cât încerca s-o accepte.

— Dar m-a învăţat ce poţi pierde în viaţă, ce efect poate avea dacă nu-ţi păstrezi controlul. Nu te controlezi, Andrew.

— O noapte de acum cinşpe ani nu are nicio legătură cu momentul prezent.

În clipa când rosti aceste cuvinte, în momentul când văzu cum îi zvâcni înapoi trupul, şi le regretă.

— N-am înţeles-o în sensul ăsta, Annie. Nu vreau să tipun că nu contează. Eu doar...

— Termină.

Vocea îi devenise rece şi distantă.

— Nu mai spune nimic. E mai bine să ne închipuim că nu s-a întâmplat nimic. Am adus vorba numai fiindcă se pare că nu observi diferenţa. Aveai doar şaptesprezece ani, dar îţi începuse deja problema cu alcoolul. Mie, nu. Nici atunci şi nici acum. Ai reuşit să-ţi trăieşti viaţa aproape fără a te lăsa învins de ea. Acum, ai întrecut limita. Începe să te domine, Andrew, şi trebuie să iei iarăşi hăţurile în mână. Ţi-o spun ca o prietenă.

Se ridică şi-i cuprinse faţa în mâini.

— Să nu mai vii la localul meu. N-am să te servesc.

— Haide, Annie...

— Poţi veni să stăm de vorbă, dar nu şi ca să bei, fiindcă n-o să-ţi mai dau.

Şi se întoarse, luându-şi paltonul şi ieşind grăbită.

Capitolul 7

Ryan se plimba prin galeria de la sud, admirând felul cum era folosită lumina, cum era împărţit spaţiul. Cei din familia Jones îşi cunoşteau meseria, reflectă el. Expoziţia era aranjată elegant, cu plăcuţele informative discrete şi elocvente.

O asculta doar parţial atent pe femeia cu păr albastru şi accent pronunţat din Down East, care vorbea unui mic grup despre o magnifică Madonna de Rafael.

Un alt grup, puţin mai mare şi mult mai zgomotos, era alcătuit din elevi de şcoală şi condus de o brunetă cochetă. Se îndreptau spre impresionişti, spre marea uşurare a lui Ryan.

Nu s-ar fi putut spune că nu-i plăceau copiii. Ba, chiar, nepoatele şi nepoţii lui erau o mare sursă de încântare şi amuzament pentru Ryan. Îi făcea plăcere să-i răsfeţe cu neruşinare, cât mai des posibil. Dar copiii tindeau să-i distragă atenţia în timp de lucra. Iar Ryan lucra mai tot timpul.

Paznicii erau discreţi, dar mulţi. Le reţinu posturile şi, judecând după privirea discretă a unui om în uniformă către ceas, înţelese că se apropiau

de ieşirea din schimb. Părea să hoinărească la întâmplare, oprindu-se ici şi colo pentru a studia câte un tablou, o sculptură sau o vitrină cu artifacte. Număra în minte paşii. De la uşă până la camera de luat vederi din colţul de sud-vest, de la cameră la arcadă, de la arcadă la următoarea cameră, iar de acolo până la obiectivul lui.

Nu zăbovi în faţa vitrinei mai mult decât orice iubitor de artă, când admiră rara frumuseţe a unui bronz din secolul al cincisprezecelea. Acel „David” era o mică bijuterie, tânăr, ţanţoş, zvelt, cu praştia avântată înapoi, în, istoricul moment al adevărului.

Deşi artistul era necunoscut, stilul îi aparţinea lui Leonardo. Şi, după cum indica plăcuţa, se presupunea a fi lucrarea unui elev de-al lui.

Clientul lui Ryan era un admirator deosebit al lui Leonardo şi îl angajase pentru acea piesă anume după ce o văzuse în Institut, cu şase luni în urmă.

Ryan presupunea că avea să fie foarte mulţumit şi prefera ca acest lucru să se întâmple mai devreme, nu mai târziu. Hotărî să-şi devanseze programul. Considera că era mai înţelept să-şi termine treaba şi să plece mai departe, înainte de a comite o greşeală cu Miranda. Deja îi părea cam rău pentru inconvenientele şi nemulţumirile pe care avea să i ie provoace.

Dar, în fond, era asigurată. Iar bronzul nu era nici pe departe cea mai valoroasă piesă a muzeului.

Dacă ar fi fost să aleagă singur, ar fi luat Cellini-ul, sau poate femeia de Tizian care-i amintea de Miranda. Dar bronzul de buzunar era preferinţa clientului. Şi avea să fie o misiune mai uşoară decât Ceilini-ul sau Tizian-ul.

În urma propriei sale reacţii neprevăzute faţă de Miranda, petrecuse una sau două ore productive, după ce o dusese acasă şi-şi schimbase costumul de seară, în spaţiul cât un tunel de metrou de sub Institut. Acolo, după cum ştia deja, se aflau instalaţiile sistemului de alarmă al clădirii. Sirene, camere, senzori.

Nu avea nevoie decât de laptop şi de puţin timp, pentru a reprograma sistemul conform cerinţelor lui personale. Nu umblase prea mult la el. Cea mai mare parte a misiunii avea să se îndeplinească în câteva ore, dar puţinele schimbări judicioase îi uşurau, în perspectivă, activitatea.

Îşi termină măsurătorile, după care, conform programului, puse în aplicare prima probă. Îi zâmbi doamnei cu păr albastru, în timp ce trecea pe lângă grupul ei.

Cu mâinile în buzunare, începu să studieze o pictură în clarobscur a Bunei-Vestiri. Luând în mână micul mecanism, îşi trecu degetul peste comenzi până găsi butonul potrivit. Camera de supraveghere se afla exact în dreapta lui. Îi zâmbi Fecioarei când văzu, cu coada ochiului, beculeţul roşu al camerei stingându-se.

Doamne, cât mai iubea tehnologia.

În celălalt buzunar, apăsă butonul unui cronometru. Şi aşteptă.

Aprecie că trecuseră aproape două minute, când se auzi un semnal de la walkie-talkie-ul celui mai apropiat paznic. Ryan apăsă din nou butonul cronometrului, cu cealaltă mână repuse în funcţiune camera şi porni să studieze chipul trist şi nedumerit al Sfântului Sebastian.

Mai mult decât satisfăcut, ieşi din galerie şi din clădire, pentru a-şi folosi telefonul celular.

— Cabinetul domnişoarei doctor Jones. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper.

Vocea subţire şi suavă a asistentei îl făcu să zâmbească.

— Domnişoara doctor Jones este disponibilă? Ryan Boldari la telefon.

— Un moment, domnule Boldari.

În timp ce aştepta, Ryan se retrase să se apere de vânt. Îi plăcea cum arăta centrul oraşului, diversitatea arhitecturală, granitul şi cărămizile. Trecuse pe lângă o demnă statuie a lui Longfellow în hoinărelile sale, constatând că, pe lângă celelalte statui şi monumente, contribuia la aspectul interesant al oraşului.

Poate că prefera New York-ul, cu ritmul agitat şi rigorile lui. Dar nu credea că l-ar fi deranjat să mai stea puţin timp aici. Cu altă ocazie, desigur. Niciodată nu era înţelept să rămână prea mult timp după ce-şi termina o misiune.

— Ryan?

Vocea ei suna puţin cam sufocată.

— Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi.

— Nu face nimic. Mi-am luat doar o mică vacanţă turistică şi ţi-am vizitat galeriile.

Era mai bine să ştie, fiind foarte probabil ca a doua zi să revadă benzile video de supraveghere.

— Aha. Aş fi vrut să-mi spui că urma să vii. Te-aş fi condus personal.

— N-am vrut să te reţin de la treabă. Dar doream să-ţi spun că, după câte mi se pare, Vasari-urile mele vor avea un cămin temporar minunat. Ar trebui să vii şi tu la New York, ca să vezi unde-ţi va sta Cellini-ul.

Nu intenţionase s-o spună. Fir-ar să fie. Îşi mută telefonul în mâna cealaltă, reamintindu-şi că, pentru un timp, era necesar să păstreze distanţa.

— S-ar putea să vin. Vrei să-mi faci o vizită? Îţi pot rezolva să intri.

— Aş vrea, dar am nişte întâlniri pe care nu le-am putut reprograma. Sperasem să te invit la masă, însă de la întâlnirile astea nu pot să lipsesc. Azi sunt ocupat toată ziua, dar mă întrebam dacă ai vrea să luăm prânzul împreună mâine.

— Sunt sigură că-mi pot găsi timp. La ce oră îţi convine?

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Vreau să te văd, Miranda.

Şi-o imagina aşezată la biroul ei, poate cu un halat de laborator peste cine ştie ce pulover larg. O, da, voia s-o vadă, cât mai mult.

— La douăsprezece, ce zici?

Auzi un foşnet de hârtii. Îşi verifica agenda, medita el şi, din cine ştie ce motiv, şi acest lucru i se păru fermecător.

— Da, la amiază e perfect. Ăă, tocmai mi-a sosit pe birou documentaţia despre Vasari-urile tale. Lucrezi repede.

— Femeile frumoase nu trebuie lăsate să aştepte. Ne vedem mâine. Diseară am să mă gândesc la tine.

Întrerupse legătura, suferind o senzaţie foarte rară. Recunoscu în ea vinovăţia numai fiindcă nu-şi amintea s-o mai fi simţit cu adevărat vreodată. Cu siguranţă, nu în materie de femei sau de muncă.

— N-ai ce face, murmură el încet, băgând în buzunar telefonul mobil. În timp ce mergea spre parcare, scoase cronometrul. Arăta o sută zece secunde.

Timp suficient. Mai mult decât suficient.

Îşi ridică privirea spre fereastra unde ştia că era cabinetul Mirandei. Şi pentru asta urma să aibă timp. În cele din urmă. Dar obligaţiile profesionale rămâneau pe primul loc. Era sigur că o femeie cu firea ei practică ar fi fost de acord.

☼ ☼ ☼

Ryan petrecu următoarele câteva ore închis în apartamentul său. Comandase un prânz frugal, deschisese radioul stereo, pe un post cu muzică clasică, şi-şi întinsese însemnările pentru a le revedea. Avea planurile Institutului fixate pe masa întinsă, cu solniţa, piperniţa şi sticluţele de muştar şi ketchup primite pe tava de la room service.

Schiţele sistemului de securitate erau afişate pe displayul laptopului. Ronţăind un cartof prăjit şi bând apă minerală *Evian,* le studia atent. Planurile fuseseră destul de uşor de obţinut. Cu relaţii şi bani, se putea face rost de aproape orice. Totodată, era foarte dibaci cu computerul, îşi dezvoltase şi îşi cizelase acest talent încă din timpul liceului.

Mama lui insistase să înveţe bătutul la maşină – că nu se ştie niciodată, dar Ryan avea lucruri mult mai interesante de făcut cu un keyboard decât să dactilografieze corespondenţa altora pe computer.

Construise personal laptopul pe care-l purta asupra sa, adăugând câteva avantaje nu tocmai legale. Dar, în fond, nici profesia lui nu era legală.

Boldari Gallery erau absolut în regulă, iar acum se autofinanţau, scoţând şi un profit frumos şi confortabil, însă le clădise din fonduri acumulate de-a lungul anilor, începând ca băiat cu degete iuţi şi gândire rapidă pe străzile din New York.

Unii oameni se născuseră artişti, alţii contabili. Ryan se născuse hoţ.

Iniţial, furase din buzunare şi şterpelise piese mărunte, fiindcă ducea lipsă de bani. La urma urmei, profesorii de artă nu se tăvăleau în lovele, iar în casa Boldari erau multe guri de hrănit.

Mai târziu, trecuse la munca de categoria a doua, fiindcă, ei bine, se pricepea şi îl atrăgea. Îşi mai amintea şi acum prima incursiune într-o casă întunecoasă, adormită. Liniştea, tensiunea, fiorul de a se afla într-un loc unde nu avea dreptul să fie, nervozitatea iniţială care-l cotropea la gândul

posibilităţii de a fi prins, toate sporiseră fascinaţia.

Ca şi cum ar fi avut relaţii sexuale într-un oarecare loc public, ziua-n amiaza mare. Cu nevasta altuia.

Întrucât avea un cod moral strict împotriva adulterului, îşi stimulase această senzaţie captivantă la furturi.

Iar acum, peste aproape douăzeci de ani, simţea acelaşi fior de fiecare dată când forţa o broască şi se strecura într-o clădire păzită. Îşi rafinase meşteşugul şi, de mai mult de un deceniu, se specializase în artă. Avea flerul artei, afecţiunea pentru ea, iar în adâncul inimii o considera un domeniu public. Dacă sustrăgea un tablou de la Smithsonian – şi o făcuse – pur şi simplu îl servea pe un individ care îl plătea bine.

Iar cu banii cumpăra noi obiecte de artă pe care să le expună în galeriile lui, pentru bucuria publicului.

Părea să echilibreze frumos situaţia.

Din moment ce avea simţul electronicii şi al dispozitivelor, de ce nu s-ar fi folosit de ele alături de talentul său la furtişaguri dăruit de Dumnezeu?

Întorcându-se spre laptop, introduse măsurătorile pe care le făcuse în Galeria de Sud şi afişă pe display planul în trei dimensiuni al etajului. Poziţiile camerelor de luat vederi erau marcate cu roşu. Din câteva apăsări pe taste, ceru aparatului să calculeze unghiurile, distanţele şi cel mai avantajos traseu.

Ajunsese departe de vremurile spargerilor în domicilii, când reţinea câte o casă, intra pe fereastră şi umbla pe furiş îndesându-şi sclipiciuri în geantă. Acel aspect al meseriei era pentru cei tineri, nepăsători sau nechibzuiţi. Şi, în aceste vremuri tulburi, prea mulţi oameni aveau arme în casă şi trăgeau în oricine se mişca noaptea prin zonă.

Prefera să-i evite pe locatarii cu mâncărici la deget.

Mai bine să se folosească de era tehnologiei, să facă treaba repede, curat şi îngrijit, şi să meargă mai departe.

În virtutea obişnuinţei, verifică bateriile aparatului de blocaj. Era o creaţie a lui proprie, compusă din piese recuperate de la o telecomandă de televizor, un telefon celular şi un pager.

După ce studia sistemul de securitate al unei ţinte – pe care Andrew

avusese amabilitatea să i-l arate – putea regla uşor gama şi frecvenţa pentru a afecta instalaţiile direct la sursă. Testul de dimineaţă îi dovedise că avusese succes în această privinţă.

Intrarea fusese mai problematică. Dacă lucra cu un partener, unul ar fi putut să opereze pe computer, în spaţiul subteran, pentru a scoate din funcţiune încuietorile. El acţiona singur şi avea nevoie de aparat pentru blocarea camerelor de supraveghere.

Broaştele erau o problemă relativ simplă. Obţinuse schema sistemului de pază cu săptâmâni în urmă şi în cele din urmă o penetrase. După nouă nopţi perecute la faţa locului, reţinuse uşa laterală şi-şi falsificase o cartelă de intrare.

Codul de securitate îl avea tot prin bunăvoinţa lui Andrew. Ryan era uimit cât de multe informaţii duceau oamenii în portofel. Numerele şi succesiunea lor fuseseră scrise ordonat pe o hârtie împăturită, lângă permisul de conducere. Avusese nevoie doar de câteva secunde pentru a lua portvizitul, a găsi numerele şi a le memora, şi doar de o mână amicală pe umărul lui Andrew, pentru a-i strecura portofelul la loc în buzunar.

Ryan socotea că pregătirea acţiunii îi luase aproximativ şaptezeci şi două de ore; plus ora de execuţie şi scăzând cheltuielile, avea să scoată un profit de optzeci şi cinci de mii.

Drăguţă treabă, pentru cine putea pune mâna pe ea, îşi spuse, încercând să nu regrete că era ultima lui aventură, îşi dăduse cuvântul şi niciodată nu-şi încălca promisiunile. Mai ales faţă de familie.

Se uită la ceas, calculând că mai avea opt ore până la ridicarea cortinei. Pe prima o petrecu ocupându-se de toate dovezile posibile, arzând planurile în şemineul vesel al apartamentului, încuindu-şi toată aparatura electronică într-un container blindat şi adăugând coduri şi parole suplimentare documentelor din computer pentru a-l putea închide în siguranţă şi pe acesta.

Astfel, îi rămânea timp pentru puţin exerciţiu fizic, o saună, o baie în piscină şi un pui de somn. Credea în vioiciunea trupului şi a minţii înaintea oricărei pătrunderi prin efracţie.

☼ ☼ ☼

La ora şase şi ceva, Miranda stătea singură în cabinetul ei, scriind o scrisoare pe care prefera să şi-o dactilografieze singură.

Deşi, în esenţă, ea şi Andrew conduceau institutul, încă se mai aplica procedura standard ca amândoi părinţii lor să fie informaţi despre orice împrumuturi sau transferuri ale operelor de artă şi să le aprobe.

Intenţiona ca scrisoarea să fie laconică şi pragmatică şi era dispusă s-o redacteze cuvânt cu cuvânt până devenea acidă ca oţetul şi întru totul la fel de neprietenoasă, dar de cei mai strict profesionalism.

Bănuia că oţetul se potrivea de minune cu starea de spirit a mamei sale.

Tocmai terminase prima ciornă şi începea să lucreze la rafinamente, când sună telefonul.

— New England Institute, Dr. Jones.

— Miranda, slavă Domnului că te-am prins.

— Mă scuzaţi...

Nemulţumită de ţăcănitul cercelului, îndepărtă receptorul şi şi-l scoase de la ureche.

— Cine-i la telefon?

— Giovanni.

— Giovanni? îşi privi ea ceasul de birou, calculând timpul. La voi este trecut de miezul nopţii. S-a-ntâmplat ceva?

— Şi-ncă cum. E un dezastru. N-am îndrăznit să te sun mai devreme, dar am considerat că trebuie să afli, cât mai mai curând, înainte... înainte de a veni mâine dimineaţă.

Inima îi tresări o dată, brutal de tare, iar cercelul pe care şi-l scosese căzu pe birou cu un zăngănit melodios.

— Mama? A păţit mama ceva?

— Nu... sau, da. E bine, n-are nimic. Iartă-mă, sunt răvăşit.

— E-n regulă.

Ca să se calmeze, închise ochii, inspirând adânc, fără zgomot.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Statueta, bronzul Fiesole. E un fals.

— Dar e ridicol, se răsti ea, îndreptându-se de spate. Imposibil să fie fals. Cine-a spus?

— Am primit astăzi rezultatele expertizei făcute la Roma. În laboratoarele *Arcana-Jasper.* Doctorul Ponţi a supervizat testele. Îi cunoşti activitatea?

— Da, desigur. Eşti dezinformat, Giovanni.

— Îţi spun eu, am văzut rezultatele cu ochii mei. Doamna doctor Stanford-Jones m-a chemat la ordine, împreună cu Richard şi Elise, noi fiind echipa iniţială. Până şi pe Vincente l-a muştruluit. E furibundă, Miranda, şi umilită şi-i e rău de-a binelea. Bronzul e fals. Probabil a fost turnat acum doar câteva luni, cel mult. Formula metalului este cea corectă, până şi patina e perfectă, şi putea păcăli cu mare uşurinţă.

— Pe mine nu mă păcăleşte nimic, insistă Miranda, deşi simţea ghearele de crab ale panicii târându-i-se pe şira spinării.

— Nivelurile de coroziune sunt anormale, complet anormale. Nu înţeleg cum au putut să ne scape, Miranda, dar sunt false. Cineva a încercat să le creeze în masa metalului, dar n-a reuşit.

— Am văzut rezultatele, fotografiile pe computer, radiografiile.

— Ştiu. I-am spus-o şi mamei tale, dar...

— Dar ce, Giovanni?

— M-a întrebat cine a făcut radiografiile, cine a programat computerul. Cine a făcut testele cu radiaţii. *Cara,* îmi pare foarte rău.

— Înţeleg.

Era complet amorţită, cu mintea ca în ceaţă.

— E responsabilitatea mea. Eu am făcut testele, eu am scris rapoartele.

— Dacă nu exista scurgerea de informaţii către presă, am fi putut-o muşamaliza, cel puţin parţial.

— S-ar putea ca Ponti să se înşele, îşi frecă Miranda gura cu o mână. Ar putea să se înşele. Mie nu-mi poate scăpa ceva atât de elementar ca nivelurile de coroziune. Trebuie să mă gândesc bine, Giovanni. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Sunt dezolat că ţi-o cer, Miranda, dar trebuie, dacă sper să-mi păstrez postul. Mama ta nu trebuie să ştie că ţi-am vorbit despre asta, că am vorbit cu tine pur şi simplu. Cred că intenţionează să te caute personal, mâine dimineaţă.

— Nicio grijă, n-am să pomenesc numele tău. Acum nu mai pot vorbi. Trebuie să mă gândesc.

— Bine. Îmi pare rău, atât de rău.

Încet, calculat, Miranda puse receptorul în furcă şi rămase încremenită ca o piatră, cu ochii mari, în gol. Se chinuia să-şi reamintească toate datele, să le pună în ordine, să le revadă la fel de clar ca la Florenţa. Dar nu percepea decât un bâzâit surd care-o făcu să cedeze, lăsându-şi capul între genunchi.

— Un fals? Cu neputinţă. Nu era posibil. Respiraţia i se scurtase, nereuşind să-i mai alimenteze plămânii cu oxigen. Apoi, degetele începură s-o furnice, când amorţeala trecu şi începu tremurul.

Fusese atentă, se încredinţa ea. Fusese meticuloasă. Fusese precisă. Inima îi bătea atât de dureros, încât îşi apăsă podul palmei peste stern, ca să şi-o liniştească. O, Doamne, nu fusese destul de atentă, destul de meticuloasă, destul de precisă.

Avusese dreptate mama ei? În pofida tuturor afirmaţiilor contrare, îşi formase părerea despre bronz în momentul când îl văzuse?

O dorise, recunoscu ea, ridicând capul pentru a se rezema în scaun, cu mişcarea înceată şi cumpănită a celor bătrâni sau bolnavi. Dorise să fie autentic, dorise să ştie că ţinuse în mână o piesă atât de importantă, atât de preţioasă şi de rară.

Aroganţă, aşa o numise Elizabeth. Aroganţa şi ambiţia ei. Oare lăsase ca acea înfumurare, acea jinduire, acea sete de admiraţie să-i tulbure judecata şi să-i afecteze munca? Nu, nu, nu. Ridică mâinile, apăsându-şi-le pe ochi. Văzuse fotografiile, rezultatele radiaţiilor, analizele chimice. Le studiase. Erau fapte concrete, iar faptele nu minţeau. Toate testele îi dovediseră convingerea. Trebuia să fie o greşeală, dar nu ea o comisese.

Căci, dacă greşise, îşi spuse Miranda, coborându-şi pumnii pe birou, era mai rău decât un simplu eşec. Nimeni n-avea să se mai încreadă în ea. Nici chiar ea n-ar mai fi putut să aibă încredere în ea însăşi.

Închise ochii, cu capul rezemat pe spate.

Astfef o găsi Andrew, peste douăzeci de minute.

— Am văzut lumina aprinsă. Şi eu lucram peste program, şi...

Lăsă fraza neterminată, oprindu-se în uşă. Miranda era palidă ca hârtia, iar când deschise ochii, erau prea umbriţi, prea strălucitori şi prea goi.

— Ce-i, ţi-e rău?

Deşi bolile îl nelinişteau, intră în cameră să-i pună o mână pe frunte.

— Eşti rece ca gheaţa.

Instinctiv, îi luă mâinile într-ale lui şi începu să i le frece.

— Ai răcit, său aşa ceva. Te duc acasă. Trebuie să te, culci în pat.

— Andrew…

Trebuia să i-o spună, s-o spună cu voce tare. Iar gâtlejul îi era numai carne vie, când rosti cuvintele:

— „Doamna întunecată”. E falsă.

— Ce?

Fratele ei începuse să-i maseze capul. Auzind-o, rămase cu mâna nemişcată.

— Bronzul? De la Florenţa?

— Noua expertiză. Au sosit rezultatele. Dezvoltarea coroziunii e nefirească, coeficienţii de radiaţie sunt incorecţi. Ponti, din Roma. A coordonat personal testele.

Andrew se aşează pe marginea biroului, ştiind că mân-gâierile frăţeşti pe cap n-aveau să-i alunge răul.

— De unde ştii?

— De la Giovanni, m-a sunat adineauri. Fără permisiune. Dacă află mama, ar putea să-l concedieze pentru asta.

— Okay.

Pentru moment, nu Giovanni îl interesa.

— Eşti sigură că informaţiile lui sunt corecte?

— Nici nu vreau să mă gândesc, îşi încrucişa Miranda braţele peste piept, înfigându-şi degetele în bicepşi. Strângând, slăbind, strângând, slăbind. Altfel, nu m-ar fi căutat. Mama i-a chemat pe el, pe Elise şi pe Richard Hawthorne, ca să le spună. Şi pe Vincente. Cred că i-a făcut cu ou şi cu oţet. Vor spune că eu am încurcat-o.

Vocea i se frânse, făcând-o să clatine din cap cu putere, ca pentru a-şi nega emoţia.

— Exact aşa cum a prezis.

— Şi are dreptate?

Miranda deschise gura să nege şi acest lucru, la fel de insistent. Dar o închise la loc, strângându-şi buzele. Calm, îşi impuse. Cel puţin, avea nevoie de calm.

— Nu văd cum. Am făcut testele, am urmat procedura. Am documentat rezultatele. Dar o doream, Andrew, poate că am dorit-o prea mult.

— N-am observat niciodată să laşi ceea ce doreşti să stea în calea realităţii.

Nu suporta s-o vadă atât de zdrobită. Dintre ei doi, ea fusese întotdeauna cea mai puternică. Amândoi contaseră pe asta.

— E posibil să fi fost vreo eroare tehnică, o defecţiune a echipamentelor?

Miranda fu cât pe ce să râdă.

— Este vorba de mândria şi bucuria lui Elizabeth, Andrew.

— Maşinile se mai şi strică.

— Sau oamenii care introduc date în maşini fac greşeli. E posibil să fi comis şi echipa lui Ponti una.

Se ridică deja birou şi, cu toate că îi tremurau picioarele, începu să se plimbe prin încăpere.

— Nu e mai neverosimil decât dacă aş fi făcut eu una. Trebuie să-mi revăd datele, şi rezultatele. Şi pe ale lui. Şi pe „Doamna întunecată”.

— Va trebui să discuţi cu ea.

— Ştiu, se opri Miranda în loc, întorcându-se spre fereastră, dar nu văzu decât întuneric. I-aş telefona chiar acum, dacă n-ar fi în joc loialitatea lui Giovanni. Aş prefera să fac ceva, decât să aştept până mă caută.

— Întotdeauna ai fost genul care ia medicamentul dintr-o înghiţitură. Eu cred în amânatul la nesfârşit a ceea ce nu vrei să înfrunţi azi.

— N-am cum s-o evit. Când rezultatele se vor da publicităţii, au să se stârnească valuri. Voi apărea sau ca o proastă, sau ca o escroacă, şi nici nu ştiu ce este mai rău. Vincente va găsi unele soluţii, dar nu va putea opri presa. A avut dreptate. Va afecta organizaţia *Standjo,* pe ea, pe mine.

Se întoarse cu faţa spre el:

— Va afecta Institutul.

— Ne descurcăm noi.

— E încurcătura mea, Andrew. Nu a ta.

Andrew se apropie, punându-i mâinile pe umeri.

— Nu, spuse el simplu, iar Miranda simţi că i se umpleau ochii de lacrimi. Vom rămâne uniţi, ca întotdeauna.

Expirând prelung, se rezemă de el, lăsându-l s-o consoleze. Dar şi spunea că s-ar fi putut ca mama ei să nu-i dea de ales. Dacă era vorba de Institut sau de propria ei fiică, nu încăpea nicio îndoială care avea prioritate.

Capitolul 8

Vântul de la miezul nopţii era înverşunat ca o femeie ofensată şi la fel de nervos. Pe Ryan nu-l deranja. Îl găsea înviorător, în timp ce parcurgea cele trei cvartaluri din locul unde-şi parcase maşina.

Tot ceea ce-i trebuia se găsea sub haină, în pungi, buzunare şi mica servietă pe care o ţinea în mână. Dacă poliţiştii îl opreau din cine ştie ce motiv şi aruncau o privire, ar fi ajuns după gratii înainte de a apuca să-şi exercite dreptul civil al unicului apel telefonic. Dar şi asta făcea parte din spiritul aventurii. Dumnezeule, cât avea să-i lipsească, se gândi el, mergând cu paşii mari şi grăbiţi ai unui om care se duce să-şi întâlnească iubita. Etapa planificărilor se încheiase şi, odată cu ea, acest aspect al vieţii lui. Acum se apropia execuţia, ultima. Dorea să-şi întipărească în minte fiecare detaliu, pentru ca, la bătrâneţe, cu nepoţii pe genunchi, să-şi poată reaminti acel tineresc şi vital sentiment de putere.

Scrută străzile. Copacii erau dezgoliţi şi se legănau în vânt, maşinile circulau răzleţe, luna pălise cu forma abia ghicindu-i-se pe lângă luminile oraşului şi norii ce pluteau pe cer. Trecu prin dreptul unui bar într-a cărui vitrină clipea un pahar de *Martini* din neon albastru şi zâmbi. Putea să intre la un păhărel, după lucru. Părea să se cuvină un mic toast pentru sfârşitul unei epoci.

Traversă strada la semafor, ca un cetăţean civilizat care nici nu s-ar fi gândit să treacă pe roşu. Cel puţin, nu când era în posesia unor instrumente de spărgător.

Văzu Institutul în faţă, cu silueta sa maiestuoasă de granit yankeu. Îi plăcea că ultima lui misiune era aceea de a pătrunde într-o clădire veche atât de mândră şi de demnă.

Ferestrele erau întunecate, cu excepţia luminilor de serviciu din hol. I se părea ciudat şi destul de înduioşător că oamenii lăsau luminile aprinse ca să descurajeze hoţii. Unul priceput putea să fure în plină lumină a zilei, la fel de uşor ca la adăpostul întunericului.

Iar el era foarte priceput.

Privi în susul şi-n josul străzii înainte de a-şi consulta ceasul. Observaţiile efectuate îl ajutaseră să afle sistemul de patrulare al maşinilor poliţiei din zonă. Dacă nu era chemată în mod special, avea la dispoziţie cincisprezece minute până să treacă pe-acolo o maşină alb cu negru.

Traversă spre latura de sud a clădirii, cu pasul vioi, dar fără grabă. Mantoul lung dădea impresia unei constituţii masive, pălăria îi umbrea faţa, iar părul de sub ea avea acum o culoare căruntă demnă şi destul de cochetă. Oricine îl observa n-ar fi reţinut decât un domn între două vârste, puţin cam supraponderal.

Mai avea doi metri până la uşă, încă în afara câmpului vizual al camerei, când scoase aparatul de blocaj din buzunar şi îl îndreptă spre ţintă. Văzu luminiţa roşie stingându-se şi porni repede mai departe.

Cartela falsificată presupuse o anume fineţe de acţiune, dar fanta o acceptă şi o citi de la a treia încercare. Ştiind codul pe dinafară, îl introduse şi intră în mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde. Repuse camera în funcţiune – nu avea niciun rost ca vreun paznic vigilent să vină s-o verifice, apoi închise uşa şi o încuie la loc.

Îşi scoase mantoul, agăţându-l ordonat lângă automatele cu răcoritoare şi gustări ale personalului. Mănuşile negre din piele de căprioară intrară în buzunar. Pe sub ele purta mănuşi chirurgicale subţiri, pe care orice om cinstit le putea cumpăra cu cutia de la un magazin de tehnică medicală. Îşi acoperi părul argintiu cu o bonetă neagră.

Eficient, îşi controla uneltele pentru ultima oară. Abia atunci îşi îngădui să se oprească, o clipă doar, şi să savureze senzaţia.

Stătu în întuneric, ascultând tăcerea care de fapt nici nu era tăcere. Clădirile aveau limbajul lor, iar aceasta murmura şi scârţâia. Auzea foşnetul aerului cald prin gurile de ventilaţie, vâjâitul vântului apăsând uşa din spatele său. Camerele de gardă şi securitate se aflau la nivelul superior, iar planşeele erau groase. Nu auzea nimic dintr-a-colo şi ştia că nici ei nu auzeau nimic de jos. Cu ochii adaptaţi la întuneric, trecu la uşa următoare. Avea o încuietoare solidă, care presupunea folosirea şperaclului şi a lanternei-creion, pe care o luă între dinţi şi, în aproximativ treizeci de secunde, rezolvă problema.

Zâmbi auzind muzica lamelelor care ţăcăneau, apoi intră în hol.

Prima cameră de supraveghere se găsea la capătul condorului, unde panorama într-o parte şi-n alta. Nu-l preocupa prea mult. Acolo, nu era decât o umbră printre umbre, iar camera stătea orientată spre galerie. Se strecură pe sub ea de-a lungul peretului, în afara razei vizuale, şi o luă spre stânga.

Grota lui Aladdin, îşi spuse, ajuns lângă Galeria de Sud; Turnul Londrei, Comoara lui Barbă-Neagră, Ţara Minunilor. Un asemenea loc era ca toate basmele pe care le citise şi recitise în copilărie.

O nerăbdare luminoasă îi scânteia pe piele, îi încorda muşchii, i se încleşta ca dorinţa în pântece. Să întindă mâna şi să ia. Îl făcea să cugete cât de uşor putea un profesionist să cadă pradă lăcomiei – şi catastrofei.

Se mai uită o dată la ceas. Într-un asemenea loc, conştiinciozitatea yankee însemna că paznicii încă îşi mai făceau rondul, deşi camerele şi senzorii ar fi trebuit să fie de ajuns. Desigur, el însuşi, era dovada contrară vie, iar dacă ar fi fost şeful pazei, ar fi angajat de două ori mai mulţi gardieni şi le-ar fi dublat rondurile.

Dar asta nu era treaba lui.

Nu-şi mai folosea lanterna, nu mai avea nevoie de ea. Până şi o lumină cât un vârf de ac ar fi alertat senzorii. Folosindu-şi măsurările şi excelenta vedere nocturnă, se duse în colţul galeriei, ţinti cu aparatul şi blocă nesuferita de cameră video.

O parte a creierului său număra secundele. Restul făpturii i se mişca rapid. Când se aplecă în faţa vitrinei, avea deja diamantul în mână. Tăie în geam un cerc perfect, puţin mai mare decât pumnul, îl scoase cu ventuza, aproape fără niciun zgomot, şi îl puse gospodăreşte deasupra vitrinei.

Lucra repede, dar cu o economie a mişcărilor care-i era la fel de înnăscută ca şi culoarea ochilor. Nu pierdu timpul admirindu-şi prada sau gândindu-se la plăcerea de a lua mai mult. Aşa ceva era pentru amatori. Se rezumă să introducă mâna, să ia bronzul şi să-l vâre în punga de la centură.

Întrucât aprecia ordinea şi ironia, potrivi cercul de sticlă la loc, după care reveni tiptil în colţ. Puse iarăşi camera în funcţiune şi porni înapoi pe unde venise.

După numărătoarea lui, totul durase şaptezeci şi cinci de secunde.

Când ajunse în holul de la ieşire, mută bronzul în servietă, potrivindu-l între două plăci groase de polistiren. Îşi schimbă boneta cu pălăria, scoase mănuşile chirurgicale şi le făcu sul cu grijă, băgându-le în buzunar.

Îşi luă pe el mantoul, ieşi, încuie îngrijit în urma lui şi ajunse la un cvartal distanţă în mai puţin de zece minute după momentul când intrase în clădire.

Văzut, plăcut, făcut, reflectă Ryan. Frumos sfârşit de carieră. Privi din nou spre bar şi fu gata să intre. În ultimul moment, se hotărî să se ducă în schimb la hotel şi să comande o sticlă de şampanie. Unele toasturi aveau un caracter mai degrabă personal.

☼ ☼ ☼

La ora şase dimineaţa, după o noapte nedormită, Miranda se trezi din prima aţipeală adevărată tresărind la apelul telefonului. Cu dureri de cap, dezorientată, bâjbâi după receptor.

— Dr. Jones. *Pronto.*

Nu. Nu era în Italia. Era în Maine. Acasă.

— Alo?

— Domnişoară doctor Jones, aici Ken Scutter, de la pază.

— Domnul Scutter...

Nu asocia nicio faţă cu numele şi era prea buimacă pentru a încerca.

— Ce este?

— Am avut un incident.

— Un incident?

Cu minţile începând să i se limpezească, se săltă în coate. Cearşafurile şi păturile erau încurcate în jurul ei ca fesele unei mumii şi înjură printre dinţi în timp ce se chinuia să se elibereze.

— Ce fel de incident?

— Nu s-a constatat până la ieşirea din schimb, acum câteva momente, dar voiam să vă anunţ imediat. S-a produs o spargere.

— O spargere, sări Miranda în sus, trează complet, cu sângele năvălindu-i în cap. La Institut?

— Da, domnişoară. M-am gândit că veţi dori să veniţi imediat.

— Sunt pagube? S-a furat ceva?

— Pagube grave, nu, domnişoară doctor Jones. Lipseşte o piesă din Galeria de Sud. Catalogul arată că era un bronz din secolul al cincisprezecelea, anonim, cu David.

Un bronz. Deodată, toate bronzurile din lume se îngrămădeau pe capul ei.

— Vin acum.

Zbură din pat şi, fără a pierde vremea cu capotul, alergă în pijamaua din flanel albastru spre camera lui Andrew. Dădu buzna înăuntru, repezindu-se la movila din pat, şi începu să-şi scuture sălbatic fratele.

— Andrew, trezeşte-te. A avut loc o spargere.

— Hmm? Ce? îi împinse el mâna şi, trecându-şi limba peste, dinţi, începu să caşte; când sări în capul oaselor, fălcile îi trosniră. Cum? Unde? Când?

— La Institut. Lipseşte un bronz din Galeria de Sud. Îmbracă-te, să mergem.

— Un bronz?

Andrew îşi frecă faţa cu o mână.

— Miranda, ai visat, sau ce?

— A telefonat adineauri Scutter de la pază, se răsti ea. Nu visez. Ai zece minute, Andrew, mai adăugă peste umăr, ieşind grăbită.

☼ ☼ ☼

Peste patruzeci de minute, stătea împreună cu fratele ei în Galeria de Sud, privind cercul perfect din geam şi spaţiul gol din spatele lui. Stomacul îi zvâcni o dată, apoi senzaţia căzu în genunchi,

— Cheamă poliţia, domnule Scutter.

— Am înţeles.

Scutter îi făcu semn unuia dintre oamenii săi.

— Am ordonat un raid prin clădire – chiar acum se desfăşoară, dar deocamdată n-am găsit nimic în neregulă şi nicio altă dispariţie.

Andrew dădu din cap:

— Va trebui să revăd benzile de securitate din ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Da, domnule, oftă din greu Scutter. Domnişoară doctor Jones, şeful schimbului de noapte a raportat o mică problemă la două dintre camere.

— O problemă, se întoarse Miranda spre el.

Acum şi-l amintea. Scutter era un om scund şi îndesat, fost poliţist, care preferase să schimbe străzile cu paza privată. Avea un dosar perfect curat. Andrew îl chestionase şi-l angajase personal.

— Camera asta, se foi Scutter în loc, arătând-o. Ieri dimineaţă, i s-a pierdut imaginea pentru vreo nouăzeci de secunde. Nimeni nu i-a dat prea mare atenţie, deşi s-a făcut proba standard. Azi-noapte, pe la douăsprezece, camera exterioară de la intrarea dinspre sud s-a blocat timp de circa un minut. Sufla un vânt puternic, iar dereglarea a fost pusă pe seama vremii. Camera asta interioară s-a stins şi ea, vreo optzeci de secunde, între miezul nopţii şi ora unu. Momentele exacte trebuie să fie înregistrate pe bandă.

— Înţeleg, îşi vârî Andrew mâinile în buzunare, strângând pumnii. Opinii, domnule Scutter?

— Părerea mea e că a fost un spărgător profesionist, cu cunoştinţe de securitate şi electronică. A intrat prin latura de sud, eschivând sistemul de alarmă şi camera. Ştia ce căuta, n-a frecat tiparul – mă scuzaţi, domnişoară doctor Jones, mormăi el, dând din cap cu vinovăţie spre Miranda. Din câte înţeleg, cunoaşte muzeul, instalaţiile.

— Şi intră ca la plimbare, completă Miranda, cu o furie abia stăpânită ia

ce vrea şi iese fluierând – în ciuda unui sistem de securitate complex şi scump şi a şase paznici înarmaţi.

— Da, domnişoară, se subţiară buzele lui Scutter, strânse. Cam ăsta ar fi rezumatul.

— Mulţumesc. Eşti bun să te duci în hol şi să aştepţi poliţia, te rog?

Aşteptă până când paşii i se îndepărtară; apoi, întrucât era singură cu Andrew, îşi lăsă nervii să izbucnească.

— Porcăria naibii. Ce mizerie, Andrew, porni ea în linie dreaptă spre camera respectivă, se uită urât la ea, apoi reveni. Omul ăsta vrea să credem că cineva poate să învingă sistemul de securitate, să se furişeze aici şi să fure un anumit obiect de artă în mai puţin de zece minute.

— Ar fi cea mai probabilă teorie, dacă nu cumva crezi că e o conspiraţie între paznici şi că pe toţi i-a apucat brusc obsesia băieţilor italieni mici şi goi, turnaţi în bronz.

Îi era rău, înlăuntrul lui. Îndrăgise piesa aceea, vitalitatea şi aroganţa ei pură.

— Putea să fie de-o mie de ori mai rău, Miranda.

— Paza a dat greş, ni s-a furat o piesă. Ce poate fi mai rău de-atât?

— După cum se-arată, tipul ăsta ar fi putut să-şi umple un sac cât al lui Moş Crăciun, curăţând jumătate din galeria asta.

— O piesă sau o duzină, tot am fost prădaţi. Dumnezeule, îşi acoperi ea faţa cu mâinile. Din institut nu s-a mai furat nimic, de la cele şase tablouri din anii ’50, iar patru dintre ele au fost recuperate.

— Atunci, poate că ne-a venit iarăşi rândul, comentă Andrew, obosit.

— Gogoşi, se răsuci Miranda pe călcâie. Ne-am protejat proprietatea, fără să cruţăm nicio cheltuială de securitate.

— N-avem detectoare de mişcare, murmură el.

— Şi le-ai cerut.

— Sistemul pe care-l doream eu ar fi însemnat să se desfunde duşumelele, îşi coborî Andrew privirea spre marmura groasă, de cea mai bună calitate. N-am primit aprobare de la împărăţie.

Împărăţia erau părinţii lor. Tatăl lui fusese copleşit de ideea distrugerii pardoselilor şi aproape la fel de copleşit de costul estimativ al sistemului

propus.

— Probabil că oricum n-ar fi contat, ridică el din umeri. Sunt toate şansele să fi găsit un mod de a trece şi peste asta. La dracu', Miranda, nu eu răspund de securitate.

— Nu e vina ta.

Andrew oftă, dorind cu o disperare feroce să bea un pahar.

— Întotdeauna e cineva de vină. Va trebui să le spun. Nici măcar nu ştiu cum să-l găsesc pe bătrân, în Utah.

— Va şti ea, dar să nu ne repezim. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Închise ochii, rămânând nemişcată câteva momente.

— Cum spuneai, ar fi putut să fie mult mai rău. Am pierdut doar o singură piesă şi s-ar putea foarte bine s-o recuperăm. Până atunci, e asigurată, iar poliţia vine încoace. Am făcut tot ce se putea face. Trebuie să-i lăsăm pe poliţişti cu meseria lor.

— Trebuie să mi-o fac şi eu pe a mea, Miranda. Să telefonez la Florenţa, îşi forţă el un zâmbet chinuit. Ia-o aşa – micul nostru incident ar putea să împingă în planul doi problema dintre tine şi ea, pentru un timp.

Miranda pufni:

— Dacă mă aşteptam să se întâmple una ca asta, poate că aş fi furat chiar eu blestemăţia.

— Domnişoară doctor Jones.

În sală intră un bărbat cu obrajii înroşiţi de frig şi ochii verzi-pal strânşi miop sub sprâncenele stufoase şi cărunte.

— Şi domnule doctor Jones. Detectiv Cook, ridică el o insignă aurie. Am auzit că aţi pierdut ceva.

Pe la ora nouă, capul Mirandei bubuia destul de violent pentru a o face să abandoneze, rezemându-şi-l pe birou. Închisese uşa, dar abia rezistase pornirii de a o încuia, şi-şi îngăduise zece minute de deznădejde şi milă de ea însăşi.

Reuşise să aibă parte numai de cinci, când sună interfonul.

— Miranda, îmi pare atât de rău.

În vocea lui Lori se simţea îngrijorarea şi şovăiala.

— Doamna doctor Stanf'ord-Jones e pe linia unu. Să-i spun că nu poţi

vorbi?

O, cât ar mai fi tentat-o. Dar trase aer în piept, îndreptându-şi şira spinării.

— Nu, am să răspund. Îţi mulţumesc, Lori.

Întrucât vocea îi era răguşită, şi-o drese, apoi apăsă butonul liniei, unu.

— Alo, mamă?

— S-a terminat expertiza bronzului Fiesole, anunţă Elizabeth, fără nicio introducere.

— Înţeleg.

— Concluziile tale s-au dovedit inexacte.

— N-aş crede.

— Nu ştiu ce insişti tu să crezi, dar au fost infirmate. Bronzul nu e nimic mai mult decât o încercare abilă şi bine executată de a imita stilul şi materialele Renaşterii. Autorităţile îl anchetează pe Carlo Rinaldi, omul care susţine că a găsit piesa.

— Vreau să văd şi eu rezultatele celei de-a doua expertize.

— Nu e o soluţie.

— O poţi aranja. Am dreptul să...

— N-ai niciun drept, Miranda. Să ne înţelegem. În momentul de faţă, prioritatea mea e să împiedic propagarea prejudiciilor. Ni s-au anulat deja două proiecte guvernamentale. Reputaţia ta – şi, în consecinţă, şi a mea – suferă atacuri. Sunt unii care cred că intenţionat ai măsluit testele şi rezultatele în scopul de a-ţi aroga creditul unei mari descoperiri.

Încet şi cu grijă, Miranda şterse cercul umed pe care-l lăsase ceaşca de ceai pe birou.

— Asta crezi şi tu?

Ezitarea spunea mai mult decât cuvintele care o urmară.

— Cred că ai lăsat ca ambiţia, graba şi entuziasmul să-ţi înceţoşeze judecata, logica şi eficienţa. Iar răspunderea-mi revine mie, de vreme ce eu te-am angajat.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin.

— Nu te prind sarcasmele. Sunt convinsă că presa va încerca să te contacteze, în următoarele câteva zile. Nu ai de făcut niciun comentariu.

— Ba am comentarii destule.

— Pe care le vei ţine pentru tine însăţi. Ar fi mai bine să-ţi iei un concediu.

— Serios?

Mâna începea să-i tremure, aşa că o strânse pumn.

— Asta ar fi o recunoaştere pasivă a vinovăţiei şi n-am s-o fac. Vreau să văd rezultatele. Dacă am greşit, cel puţin trebuie să ştiu unde şi când.

— Problema mă depăşeşte.

— Perfect. Voi găsi o cale care să nu te implice. Aruncă o privire iritată spre faxul care suna şi tiuia.

— Am să-l caut personal pe Ponti.

— Am şi vorbit cu el. Nu-l interesează persoana ta. Chestiunea este închisă. Fă-mi legătura la cabinetul lui Andrew.

— A, cu plăcere. Are nişte noutăţi pentru tine.

Furioasă, Miranda apăsă pe butonul de pauză şi o sună pe Lori.

— Transferă apelul la Andrew, ordonă ea, după care se ridică de la birou.

Mai întâi, trase adânc aer în piept. Avea să-l lase pe Andrew câteva momente, pentru ca apoi să se ducă la el. Iar atunci, urma să fie calmă. Calmă şi încurajatoare. Ca să reuşească, trebuia să-şi dea la o parte propria problemă pentru un timp şi să se concentreze asupra spargerii.

Ca să-şi distragă atenţia, merse la fax şi smulse pagina din tasă.

Şi îi îngheţă sângele în vene.

Erai atât de sigură, nu-i aşa? Se pare că te-ai înşelat. Cum vei explica?

Ce ţi-a mai rămas acum, Miranda, acum, când praful s-a ales de reputaţia ta? Nimic. Atâta ai fost, o reputaţie, un nume, un maldăr de diplome.

Ai ajuns de milă. Nu mai ai nimic.

Iar eu am totul.

Cum te simţi, Miranda, demascată ca o nulitate, descoperită ca incompetentă? Ca o ratată?

Îşi încleşta o mână între sâni, în timp ce citea până la capăt. Respiraţia rapidă şi întretăiată făcea s-o ia cu ameţeli, şi se clătină, rezemându-se greoi de birou ca să nu cadă.

— Cine eşti?

Furia ieşi la suprafaţă, readucându-i şi echilibrul.

— Tu cine naiba mai eşti?

Nu conta, îşi spuse, N-avea să se lase afectată de mesajele acelea veninoase şi meschine. Nu însemnau nimic.

Dar introduse faxul în sertar alături de celălalt şi îl încuie. Avea să afle, până la urmă. Întotdeauna exista o cale de a afla. Ridicându-şi mâinile pe obraji, şi-i apăsă pentru a-şi repune sângele în mişcare. Iar când va afla, îşi făgădui ea, urma s-o rezolve.

Nu era momentul să se preocupe de micile sâcâielî răutăcioase. Trase aer în piept, expiră şi-şi frecă palmele până i se încălziră din nou.

Andrew avea nevoie de ea. Institutul avea nevoie de ea. Închise strâns ochii, în timp ce apăsarea din piept i se transforma în durere. Nu era doar un nume, o colecţie de diplome. Era mai mult decât atât. Şi intenţiona s-o dovedească. Îndreptându-şi umerii, ieşi din cabinet cu gândul să intre la Andrew.

Măcar doi membri ai familiei aveau să rămână uniţi.

Detectivul Cook stătea în picioare lângă biroul lui Lori.

— Vă mai răpesc un moment, domnişoară doctor Jones.

— Desigur.

Deşi simţea un gol în stomac, îşi stăpâni expresia feţei şi-l invită cu un gest:

— Intraţi, vă rog, şi luaţi loc. Lori, să nu mă deranjeze nimeni, te rog. Vă pot oferi o cafea, domnule detectiv?

— Nu, mulţumesc. Încerc să mă las. Cafeina şi tutunul ne omoară cu zile.

Cook se aşeză într-un fotoliu şi-şi scoase carnetul.

— Domnul doctor Jones – domnul Andrew Jones – mi-a spus că piesa dispărută era asigurată.

— Institutul e complet asigurat împotriva furturilor şi a incendiilor.

— Cinci sute de mii de dolari. Nu e cam mult pentru o piesă atât de mică? Nu era nici semnată, nici nimic, nu-i aşa?

— Artistul e necunoscut, dar se crede că i-a fost elev lui Leonardo da Vinci.

Jinduia să-şi mângâie durerea sâcâitoare de la tâmplă, dar îşi ţinu mâinile nemişcate.

— Era un excelent studiu al lui David, din jurul anului 1524.

Ea însăşi o expertizase, îşi spuse, cu acreală. Şi nimeni nu-i contestase concluziile.

— Cinci sute de mii de dolari e o sumă absolut accesibilă, dacă piesa ar fi scoasă la licitaţie sau vândută unui colecţionar, adăugă ea.

— Faceţi aşa ceva aici? îşi ţuguie Cook buzele. Vindeţi piese?

— Ocazional. Şi achiziţionăm. Face parte din activitatea noastră.

Detectivul îi cutreieră cabinetul cu privirea. Ordonat, eficient, cu echipamente ultimul răcnet şi un birou care probabil valora şi el o mică avere.

— E nevoie de mulţi bani pentru a ţine o asemenea instituţie.

— Într-adevăr. Taxele pe care le încasăm pentru cursuri, munca de consultanţă şi înscrieri acoperă o mare parte din costuri. Mai este şi un fond de depozit, depus de bunicul meu. În plus, patronii artelor donează adesea fonduri sau colecţii.

Deşi îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai înţelept să-şi cheme avocatul, se aplecă înainte:

— Domnule detectiv Cook, nu avem nevoie de cinci sute de mii de dolari primă de asigurare ca să conducem Institutul.

— Cred că ar fi o picătură într-un ocean. Desigur, pentru unii e o sumă frumuşică. Mai ales dacă joacă la cazinou ori au datorii, sau nu vor decât să-şi cumpere o maşină mai deosebită.

Oricât de tare i se crispaseră umerii şi gâtul, îl privi în ochi:

— Nu joc, nu am datorii dificile şi am maşină.

— Dacă mă scuzaţi că v-o spun, domnişoară doctor Jones, nu păreţi deosebit de afectată de această pierdere.

— Afectarea mea v-ar ajuta să recuperaţi bronzul?

Detectivul ţistui din limbă.

— Bine zis. Fratele dumneavoastră, însă, e destul de răvăşit.

Întrucât ochii i se tulburară, îşi coborî privirea spre restul de ceai din ceaşcă.

— Se consideră răspunzător. Le pune pe toate la inimă.

— Iar dumneavoastră nu?

— Dacă mă simt răspunzătoare, sau dacă pun la inimă? ripostă ea, după care ridică mâinile la câţiva centimetri deasupra biroului. În cazul de fată, niciuna, nici alta.

— Doar pentru informarea mea, aţi putea să-mi relataţi cum v-aţi petrecut seara?

— De acord.

Muşchii i se încordaseră din nou, dar continuă calmă:

— Andrew şi cu mine am lucrat amândoi până pe la şapte. Mi-am trimis asistenta acasă la şase şi ceva. Nu peste mult, am primit un telefon internaţional.

— De unde?

— De la Florenţa, Italia. Un asociat de-al meu.

Nefericirea o ardea sub stern ca un ulcer.

— Cred că am vorbit la telefon vreo zece minute, poate mai puţin. Nu peste mult, a venit aici Andrew. Am avut o discuţie şi am plecat împreună în jurul orei şapte.

— Obişnuiţi să veniţi şi să plecaţi împreună de la lucru?

— Nu, nu de obicei. Nu ne coincid întotdeauna orele. Aseară nu mă simţeam prea bine, aşa că m-a condus acasă. Locuim amândoi în casa pe care ne-a lăsat-o bunica. Am luat o cină uşoară. M-am dus la culcare pe la nouă.

— Şi aţi rămas acasă în tot restul nopţii?

— Da, cum v-am spus, nu mă simţeam bine.

— Iar fratele dumneavoastră a stat şi el acasă toată noaptea.

Miranda n-avea idee.

— Da, într-adevăr. L-am trezit imediat după că am primit telefonul domnului Scutter de la pază, de dimineaţă, la şase şi câteva minute. Am

venit împreună, am constatat situaţia şi i-am ordonat domnului Scutter să cheme poliţia,

— Acel mic bronz... îşi rezemă Cook bloc-notesul pe genunchi. Aveţi în galerie piese care valorează mult mai mult, cred. Ciudat, că a luat numai piesa aceea – doar o singură piesă, după ce şi-a dat atâta osteneală ca să intre.

— Da, răspunse plat Miranda. Şi eu m-am mirat. Cum aţi explica asta, domnule detectiv?

Cook fu nevoit să zâmbească. Era o revenire reuşită.

— Aş spune că a dorit-o anume. Nu mai lipseşte nimic altceva?

— Spaţiile expoziţionale au fost cercetate amănunţit. Nu pare să mai fi dispărut nimic. Altceva, nu ştiu ce v-aş mai putea spune.

— Pentru moment, atâta ar fi de ajuns, se ridică el, bâgându-şi carnetul în buzunar. Vă vom interoga personalul şi este foarte probabil să mai am de vorbit cu dumneavoastră.

— Suntem mai mult decât dispuşi să cooperăm. Se ridică şi ea; abia aştepta s-o lase în pace. Mă găsiţi aici, sau acasă, continuă, mergând spre uşă. Când o deschise, îl văzu pe Ryan învârtindu-se prin antecameră.

— Miranda, veni el drept spre ea şi luându-i ambele mâinî. Tocmai am aflat.

Din cine ştie ce motiv, simţi că iar o podideau lacrimile şi încercă să şi le alunge.

— O zi mizerabilă, îngăimă ea.

— Regret nespus. Cât de mult s-a furat? Poliţia are vreun indiciu?

— Am... Ryan, dumnealui e domnul detectiv Cook. Conduce ancheta. Domnule detectiv, vi-l prezint pe Ryan Boldari, un asociat de-al nostru.

— Domnule detectiv.

Ryan l-ar fi recunoscut că era copoi de la o poştă, fugind în direcţie opusă.

— Domnule Boldari. Lucraţi aici?

— Nu, am galerii la New York şi San Francisco. Am venit cu afaceri, pentru câteva zile. Miranda, cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic. Nu ştiu.

Senzaţia o lovi din nou, ca un val, făcându-i mâinile să tremure într-ale lui.

— Ar fi mai bine să stai jos, eşti răscolită.

— Domnule Boldari? ridică detectivul un deget, în timp ce Ryan se întorcea s-o conducă pe Miranda înapoi în cabinet. Cum se numesc galeriile dumneavoastră?

— *Boldari,* răspunse el, arcuindu-şi sprâncenele. Galeria *Boldari.*

Scoase din buzunar o cutiuţă de argint gravat şi luă din ea o carte de vizită.

— Sunt aici adresele amândurora. Mă scuzaţi, domnule detectiv. Domnişoara doctor Jones are nevoie de un moment de linişte.

Avu satisfacţia tacită de a-i închide lui Cook uşa în nas.

— Stai jos, Miranda, Spune-mi ce s-a întâmplat.

Miranda se conformă, recunoscătoare că-i simţea strânsoarea fermă a mâinii pe a ei.

— Numai o piesă, comentă Ryan, când termină. Curios.

— Probabil era un hoţ prost, replică ea, cu oarecare umor. Putea să golească toată vitrina, în tot atâta timp şi fără mai mult efort.

Ryan îşi vârî vârful limbii în obraz, reamintindu-şi că nu trebuia să se arate jignit.

— Se pare că a fost selectiv, dar prost? Greu de crezut că un om prost – bărbat sau femeie, în fond – să treacă de sistemul vostru de securitate cu o atât de vizibilă uşurinţă şi repeziciune.

— Ei, s-o fi pricepând la electronică, dar habar n-are de artă.

Incapabilă să stea jos, se ridică şi puse în funcţiune ibricul electric.

— Acel „David” era o mică bijuterie, dar nici pe departe cea mai valoroasă pe care o aveam. Of, nu contează, bombăni ea, trecându-şi o mână prin păr. Vorbesc de parcă mi-ar părea rău că n-a luat mai multe, sau n-a ales mai bine. Sunt aşa de furioasă că a reuşit şi atâta lucru.

— Te înţeleg perfect, se apropie Ryan s-o sărute în creştetul capului. Sunt sigur că poliţia îl va găsi, şi pe „David”. Cook mi-a făcut impresia unui tip eficient.

— Probabil – după ce ne va elimina pe Andrew şi pe mine de pe lista

suspecţilor şi va putea să se concentreze asupra adevăratului hoţ.

— Ar fi tipic, cred.

Micul junghi de vinovăţie îl sfredeli din nou, în timp ce o întorcea cu faţa spre el.

— Nu eşti îngrijorată în sensul ăsta, nu?

— Nu, nu tocmai. Iritată, dar îngrijorată nu. Îţi mulţumesc că ai venit, Ryan, eu... A, masa, îşi aminti ea. Nu voi putea ajunge.

— Nici să nu te gândeşti. Rămâne pe viitoarea mea vizită.

— Viitoarea vizită?

— Trebuie să plec diseară. Sperasem să mai stau o zi, două... din motive personale. Dar e necesar să ajung înapoi în seara asta.

— Aha...

Nu crezuse că era posibil să fie şi mai nefericită. Ryan îi ridică mâinile spre buzele lui. Ochii ei trişti, îşi spuse el, erau atât de convingători.

— Dorul de mine nu-ţi va strica. S-ar putea să-ţi alunge din minte toate astea.

— Presimt că în următoarele câteva zile voi fi foarte ocupată. Dar îmi pare rău că nu mai poţi rămâne. N-o să... Problema asta nu te va face să te răzgândeşti în legătură cu schimbul, aşa-i?

— Miranda.

Îi plăcea momentul, rolul de erou statornic şi încurajator.

— Nu vorbi prostii. Vasari-urile vor fi la tine în mai puţin de-o lună.

— Îţi mulţumesc. După dimineaţa de azi, nici nu pot spune cât îţi apreciez încrederea.

— Şi-mi vei simţi lipsa.

Buzele Mirandei se arcuiră:

— Cred că da.

— Şi-acum, să ne luăm rămas bun.

Miranda dădu să vorbească, dar Ryan îi opri gura cu a lui. Îşi făcu hatârul de a o gusta îndelung, trecând peste surpriza ei iniţială, peste începutul de împotrivire, ca un hoţ ce era.

Ştia că avea să treacă enorm de mult timp până s-o revadă, dacă avea s-o mai vadă vreodată. Vieţile lor se despărţeau aici, însă dorea să ia cu el

o amintire.

Aşa că luă gingăşia pe care tocmai începuse s-o simtă sub puterea ei şi pasiunea pe care abia apucase s-o stârnească pe sub strictul autocontrol.

O îndepărtă, studiindu-i faţa, şi-şi lăsă mâinile să-i mângâie braţele, urcând o dată, apoi coborând până când atingerea mai stărui doar pe vârfurile degetelor.

— La revedere, Miranda, spuse, cu mai mult regret decât i-ar fi căzut bine.

Şi plecă, încredinţat că Miranda avea să rezolve micul inconvenient pe care îl provocase în viaţa ei.

Capitolul 9

Când termină de vorbit la telefon cu mama lui, Andrew şi-ar fi trădat ţara pentru trei degete de *Jack Daniet's.* Îl apăsa. Accepta situaţia. Conducerea zilnică a Institutului era responsabilitatea lui, iar securitatea se înscria pe primul plan.

Mama sa i-o amintise – în fraze scurte, declarative.

N-ar fi folosit la nimic s-o contrazică, spunând că, de vreme ce paza fusese eschivată, ar fi trebuit să sară-n sus de bucurie că se pierduse numai o piesă. Pentru Elizabeth, spargerea era o insultă personală, iar pierderea micului „David" de bronz o înfuria la fel de mult ca o prădare a tuturor galeriilor.

O putea accepta şi pe asta. Putea şi avea să-şi asume răspunderea de a trata cu poliţia, cu compania de asigurări, cu personalul, cu presa. Dar ceea ce nu putea accepta, ceea ce-l făcea să-şi dorească accesul la o sticlă era completa ei lipsă de sprijin sau înţelegere.

Numai că nu avea acces la nicio sticlă. Nu trecuse linia de a-şi ţine una în birou, ceea ce-i permitea să respingă orice aluzie că avea probleme cu băutura.

Bea acasă, în baruri, la petreceri. Prin urmare, era stăpân pe sine însuşi. Fanteziile despre cum s-ar fi strecurat în cel mai apropiat magazin de

băuturi alcoolice să ia ceva care l-ar fi ajutat să răzbească printr-o zi lungă şi grea, nu erau acelaşi lucru cu a o face.

Apăsă butonul interfonului.

— Domnişoară Purdue.

— Da, domnule doctor Jones?

Fii bună, dragă domnişoară Purdue, dă o fugă până la Freedom Liquors *şi adu-mi o litră de* Jack Daniel's Black. *E* o *tradiţie de familie.*

— Poţi veni puţin, te rog?

— Imediat, domnule.

Andrew se ridică de la birou, întorcându-se spre fereastră. Mâinile îi erau sigure, nu? I s-o fi rostogolit stomacul ca pe nişte valuri uleioase, o fi avut spinarea umezită de o sudoare rece, dar mâinile încă îi mai erau sigure. Era stăpân pe sine.

O auzi intrând şi închizând încet uşa.

— Anchetatorul de la asigurări va fi aici la unsprezece, spuse Andrew, fără să se întoarcă. Ai grijă să n-am nimic altceva în program.

— V-am contramandat toate întâlnirile pe ziua de azi, cu excepţia celor esenţial domnule doctor Jones.

— Bine, îţi mulţumesc. Aă...

Se apucă de şaua nasului, sperând să-şi destindă întrucâtva tensiunea.

— Va trebui să programăm o şedinţă cu personalul, numai şefii de departamente. Cât mai curând posibil după prânz.

— La ora unu, domnule doctor Jones.

— Perfect. Trimite-i un memoriu surorii mele. Aş dori să lucreze cu departamentul de publicitate la o declaraţie. Informează-i pe toţi reporterii care ne caută că vom emite un comunicat de presă spre seară, iar deocamdată nu avem de făcut niciun comentariu.

— Am înţeles. Domnule doctor Jones, domnul detectiv Cook ar dori să mai discute cu dumneavoastră, cât mai repede. E jos.

— Cobor şi eu imediat. Trebuie să redactăm o scrisoare către doamna doctor Stanford-Jones şi domnui doctor Charles Jones, descriind în detaliu incidentul şi situaţia actuală. Au...

Se întrerupse la auzul bătăii în uşă, apoi se întoarse, când intră Miranda.

— Scuză-mă, Andrew. Pot reveni, dacă eşti ocupat.

— E-n regulă. O scutim pe domnişoara Purdue de scrierea unui memoriu. Poţi lucra cu publicitatea la o declaraţie?

— Mă apuc imediat, răspunse Miranda, văzându-i clar ridurile de încordare în jurul ochilor. Ai vorbit la Florenţa.

Andrew surâse subţire:

— Florenţa a vorbit cu mine. Voi întocmi o scrisoare, cu toată povestea asta nenorocită, şi i-o trimit ei şi lui tata.

— De ce n-aş face-o *eu?*

Cearcănele de sub ochii lui erau prea închise, după părerea ei, iar cutele din jurul gurii prea adânci.

— Te mai scap de neplăcere şi de consumul de timp.

— Ţi-aş fi recunoscător. Anchetatorul de la asigurări vine nu peste mult, iar Cook mă cheamă din nou.

— Aha, îşi înlănţui Miranda mâinile, ţinându-şi-le nemişcate. Domnişoară Purdue, ne laşi o clipa?

— Desigur. Merg să anunţ şedinţa de personal, domnule doctor Jones.

— Cu şefii de departamente, îi explică Andrew Mirandei, când uşa se închise. La ora unu.

— Bine. Andrew, în legătură cu Cook. Va dori să se intereseze despre cele de azi-noapte. Unde-ai fost, ce-ai făcut, cu cine ai fost. Le-am spus că am plecat împreună de-aici pe la şapte şi că amândoi am fost acasă toată noaptea.

— Perfect.

Miranda îşi răsuci degetele.

— Ai fost şi tu?

— Unde? Acasă? Da, îşi înclină Andrew capul, cu ochii îngrijoraţi. De ce?

— Nu ştiam dacă ai fost plecat sau nu. Desfăcându-şi mâinile, îşi frecă faţa cu ele.

— Am considerat doar că era mai bine să spun că n-ai fost plecat.

— Nu e nevoie să mă protejezi, Miranda. N-am făcut nimic – ceea ce, după părerea mamei, este o problemă.

— Ştiu că n-ai făcut nimic. Nu asta am vrut să spun, întinse ea mâna,

atingându-l pe braţ. Mi s-a părut doar mai puţin complicat să spun că ai stat acasă toată noaptea. Apoi, am început să mă gândesc, dacă de fapt ai ieşit şi ai fost văzut...?

— Cherchelit în vreun bar?

În glas i se simţea un resentiment amar.

— Sau învârtindu-mă prin jurul clădirii?

— Of, Andrew, se aşează Miranda pe braţul unui fotoliu, nefericită. Hai să nu ne luăm la harţă. Totul e că mă nelinişteşte Cook ăsta şi am început să mă tem că, dacă mă prinde cu vreo minciună, oricât de nevinovată, ar fi cu atât mai rău.

Oftând, Andrew se trânti pe scaun.

— Se pare că am intrat în rahat pân-la gât.

— Eu, una, am intrat până peste cap, mormăi Miranda. Mi-a ordonat să-mi iau concediu. Am refuzat.

— Ca să controlezi singură situaţia, sau doar ca să-i faci ei în ciudă?

Miranda se încruntă, studiindu-şi unghiile. *Cum te simţi ca o ratată?* Nu, n-avea să cedeze.

— Le pot face pe amândouă,

— Fii atentă să nu te arzi. Aseară, aş fi fost de acord cu ea – nu din acelaşi motiv, dar i-aş fi dat dreptate, întâmplarea de azi schimbă complet situaţia. Am nevoie de tine aici.

— Nu plec nicăieri,

Înainte de a se ridica, Andrew o bătu pe genunchi.

— Mă duc să vorbesc cu Cook. Trimite-mi un exemplar al comunicatului de presă şi scrisoarea. A, mi-a dat adresa tatei din Utah, rupse el o hârtie din bloc-notesul de pe birou şi i-o întinse. Scrisorile să fie trimise diseară. Cu cât primesc mai repede în scris, cu atât mai bine.

— Atunci, ne vedem la unu. A, Andrew, Ryan m-a rugat să-ti transmit salutările de rămas-bun din partea lui.

Andrew se opri cu mâna pe clanţă.

— De rămas-bun?

— Trebuie să se întoarcă la New York diseară.

— A trecut pe-aici? Fir-ar să fie. A şi aflat despre porcăria asta? Şi

Vasari-urile?

— E întru totul alături de noi. M-a asigurat că problema asta nu va afecta tranzacţia. Mă gândesc să mă duc până la New York, peste două săptămâni.

De fapt, abia îi venise ideea.

— Ca să... grăbim împrumutul.

Distrat, Andrew dădu din cap.

— Bine, excelent. Vorbim despre asta mai târziu. Nişte exponate noi sunt exact ceea ce ne trebuie ca să contracarăm încurcătura asta.

Porni spre parter, uitându-se la ceas. Fu uimit să vadă că era abia zece. Avea senzaţia că situaţia dura de zile în şir. Pe la parter roiau poliţiştii, în uniformă şi în civil. Presărau peste vitrină o pudră despre care bănui că era pentru amprente. Cerculeţul de sticlă dispăruse, în vreun plic pentru probe materiale, probabil.

Andrew îl întrebă pe un poliţist în uniformă şi află că îl putea găsi pe detectivul Cook la intrarea de sud.

Porni într-acolo, încercând să-şi imagineze cu trecuse pe-acolo şi hoţul. Îmbrăcat în negru, presupunea, un om cu fizionomie dură. Poate şi cu o cicatrice pe obraz. Avusese oare armă? Cuţit? Un cuţit, conchise Andrew. În caz de necesitate, ar fi vrut să ucidă rapid şi silenţios.

Se gândi cât de multe seri lucra Miranda în laborator sau în cabinet, până târziu, şi înjură violent.

Pe sub piele îi clocotea un nou val de furie, când intră în hol şi-l găsi pe Cook servindu-se cu produsele automatului de gustări.

— Aşa-l găsiţi pe nenorocitul ăla? întrebă Andrew. Molfăind cartofi prăjiţi?

— De fapt, prefer covrigii, apăsă Cook butoanele respective, calm. O las mai moale cu grăsimile.

Punga căzu pe tăviţa de metal. Cook băgă mâna în locaş şi o scoase.

— Excelent. Un copoi adept ai alimentaţiei sănătoase.

— Ai sănătate, ai de toate, declară Cook, desfăcând punga.

— Vreau să ştiu ce faceţi pentru a-l găsi pe ticălosul care a pătruns în institutul meu.

— Îmi fac meseria, domnule doctor Jones. Ce-ar fi să luăm loc aici? indică detectivul una dintre măsuţele joase, de cafenea. Se pare că v-ar prinde bine o cafea.

Ochii lui Andrew scăpărară, cu o străfulgerare bruscă de enervare care-i transformă chipul armonios într-unul aspru şi poate chiar crud. Schimbarea rapidă îl puse pe Cook pe gânduri.

— Nu vreau să iau loc, se răsti Andrew, şi nici de cafea n-am poftă.

Ar fi făcut moarte de om pentru o ceaşcă.

— Sora mea munceşte până seara târziu, domnule detectiv. Adeseori lucrează noaptea, singură, în clădirea asta. Dacă aseară nu-i era rău, poate că ar fi fost aici când a intrat individul. Aş fi putut pierde ceva mult mai de preţ pentru mine decât un simplu bronz.

— Vă înţeleg îngrijorarea.

— Ba nu cred că puteţi înţelege.

— Am şi eu familie.

În pofida refuzului lui Andrew, Cook numără câteva monede şi se întoarse spre aparatul de cafea.

— Cum o beţi?

— Am spus că... Neagră, bombăni Andrew. Şi amară.

— Şi eu obişnuiam la fel. Încă îi mai simt lipsa. Cook inspiră adânc, în timp ce cafeaua începea să ţâşnească în ceaşca termoizolată.

— Daţi-mi voie să vă liniştesc un pic, domnule doctor Jones. În mod tipic, un spărgător – şi mai ales unul deştept – nu caută să agreseze pe nimeni. Ba chiar, ar renunţa la o lovitură înainte de a de încurca în aşa ceva. Nici măcar nu poartă armă, fiindcă asta i-ar spori condamnarea, dacă e prins.

Puse cafeaua pe masă şi se aşeză, în aşteptare. După un moment, înduplecându-se, Andrew i se alătură, în timp ce fulgerele de enervare i se stingeau din ochi, chipul său îngust se calmă, iar umerii reveniră la poziţia lor obişnuită, uşor cocoşată.

— Poate că omul nostru nu era un caz tipic.

— Şi eu aş spune că nu era, dar, dacă e atât de inteligent pe cât cred, a respectat regula. Fără arme, fără contacte cu oamenii. Cum a intrat, aşa a ieşit. Dacă sora dumneavoastră era aici, ar fi evitat-o.

— N-o cunoaşteţi pe sora mea.

Cafeaua îl făcea puţin mai uman.

— E o doamnă puternică sora dumneavoastră?

— N-a avut încotro. Dar, recent, a fost jefuită, chiar în faţa casei noastre. Individul avea cuţit, iar ei îi e groază de hoţi., N-a putut face nimic.

Cook îşi ţuguie buzele.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo două săptămâni, cred, zise Andrew trecându-şi degetele prin păr. A doborât-o la pământ, i-a luat poşeta şi servieta...

Lăsă fraza neterminată, luând încă o gură de aer şi încă o înghiţitură de cafea.

— A zguduit-o, pe amândoi ne-a răvăşit. Şi când mă gândesc că ar fi putut să fie aici când a intrat ăla...

— Acest gen de hoţ nu e din categoria celor care lovesc femeile şi le fură gentile.

— N-o fi. Dar nici pe cel de-atunci nu l-au prins. A îngrozit-o, i-a luat lucrurile şi a plecat.. Miranda e sătulă până peste cap – şi de problemele astea, şi de cele din Florenţa.

Surprins, Andrew constată că se relaxa şi, pentru numele lui Dumnezeu, conversa despre Miranda!

— Nu despre asta aţi vrut să-mi vorbiţi.

— De fapt, îmi e de folos, domnule doctor Jones.

O tâlhărie şi o spargere, în mai puţin de o lună. Aceeaşi victimă? Foarte interesant, trase concluzia Cook.

— Spuneaţi că sora dumneavoastră nu s-a simţit bine aseară. Ce i se întâmplase?

— O problemă la Florenţa, răspunse scurt Andrew. Nişte dificultăţi cu mama noastre. O tulburaseră.

— Mama dumneavoastră este în Italia?

— Acolo locuieşte. Tot acolo lucrează. Conduce organizaţia *Standjo.* Este un laborator de expertizare a obiectelor de artă şi a artifactelor. Face parte din afacerile familiei. Un vlăstar al Institutului.

— Deci, între mama şi sora dumneavoastră există unele fricţiuni?

Andrew mai luă o sorbitură de cafea, pentru a se linişti, privindu-l pe Cook peste buza ceştii. Ochii i se înăspriră din nou.

— Relaţiile noastre de familie nu sunt treaba poliţiei.

— Nu încerc decât să-mi formez o viziune de ansamblu, în fond, este o organizaţie de familie. Nu există niciun semn de forţare a uşii.

Mâna lui Andrew tresări, aproape vărsând cafeaua.

— Poftim?

— Nu s-a găsit niciun semn vizibil de forţare a uşilor, la cele două intrări, arătă Cook cu degetul spre uşa exterioară şi cea interioară. Amândouă erau încuiate. Din afară, este nevoie de cartelă-cheie şi cod, nu?

— Da. Numai şefii de departamente pot folosi intrarea asta. Zona e folosită ca salon al personalului. Mai există şi un salon pentru angajaţii de nivel inferior, la etajul doi.

— Am nevoie de o listă a şefilor de departamente.

— Desigur. Credeţi că a fost cineva care lucrează aici?

— Nu cred nimic. Cea mai mare greşeală e să abordezi o anchetă cu idei preconcepute, zâmbi vag Cook. Nu e decât o procedură de rutină.

☼ ☼ ☼

Spargerea de la Institut a fost cea mai importantă ştire a actualităţilor de la ora zece. În New York a obţinut treizeci de secunde într-a doua jumătate de oră.

Întins pe o canapea, în apartamentul său de pe Central Park South, Ryan sorbea un brandy, savura aroma unei ţigări de foi cubaneze subţiri şi reţinea detaliile.

Nu erau multe. Dar, la urma urmei, în New York existau destule crime şi scandaluri locale pentru a umple spaţiul de emisie.

Dacă Institutul n-ar fi fost o piatră de reper, iar familia Jones atât de proeminentă în New England, spargerea n-ar fi meritat nicio secundă de atenţie în afara statului Maine.

Poliţia ancheta cazul. Ryan zâmbi cu havana în gură, gândindu-se la Cook. Cunoştea genul. Îndărătnic, meticulos, cu un trecut solid de cazuri rezolvate. Îl mulţumea gândul de a avea un poliţist bun la investigaţia ultimei sale misiuni. Îi încheia frumos cariera.

Urmăreau mai multe piste. Aiurea. Nu exista nicio pistă, dar trebuia să spună că aveau, ca să salveze aparenţele.

Se îndreptă de spate, când o zări pe Miranda ieşind din clădire. Avea părul strâns la ceafă. Pentru aparatele de filmat o făcuse, îşi zise el, reamintindu-şi cât de despletit şi de încurcat îi fusese părul când o sărutase la despărţire. Avea faţa calmă, stăpânită. Rece, conchise Ryan.

Femeia aceea avea o mare doză de răceală, care-i trezea cheful s-o topească. Ceea ce ar fi şi făcut, dacă ar fi avut puţin mai mult timp.

Totuşi, era mulţumit să vadă că făcea faţă onorabil situaţiei. Era dură. Cu toate undele ei de sfială şi tristeţe, era o femeie dură. Încă o zi-două, calculă ei, şi viaţa avea să-şi revină la proza cotidiană. Micul cucui pe care i-l provocase urma să se retragă, compania de asigurări plătea despăgubirile, iar poliţia îndosaria cazul şi îl dădea uitării.

Iar el, reflectă Ryan în timp ce sufla rotocoale vesele de fum spre tavan, avea un client mulţumit, un trecut perfect şi o mulţime de timp liber.

Poate, numai poate, avea să încalce în mod excepţional regulile şi s-o ducă pe Miranda în Indiile de Vest, pentru vreo două săptămâni. Soare, nisip şi sex. Urma să-i facă bine, conchise el.

Şi, mai mult ca sigur, nici lui nu avea ce rău să-i facă.

☼ ☼ ☼

Apartamentul lui Annie Melean ar fi încăput întreg în *living room-ul* lui Ryan, dar avea totuşi vedere spre parc. Dacă se apleca destul de mult pe fereastra dormitorului, îşi răsucea gâtul până o durea şi-şi forţa ochii. Dar se mulţumea şi cu atâta lucru.

O fi fost mobila de la *second hand,* dar avea culori vii. Era covorul de la o vânzare de ocazie, însă îl şamponase de minune. Şi-i plăceau trandafirii cât verzele de pe margini.

Singură instalase rafturile, le vopsise în verde închis şi le încărcase cu cărţi pe care le cumpăra la vânzarea anuală a bibliotecii.

Clasici, în majoritate. Cărţi pe care neglijase să le citească în şcoală, iar acum tânjea să le exploreze. O făcea ori de câte ori avea câte o oră liberă, două, ghemuită sub şalul vesel cu dungi albastre şi verzi croşetat de mama ei şi adâncindu-se în Hemingway, Steinbeck sau Fitzgerald.

CD. Player-ul fusese un cadou indulgent de Crăciun pe care singură şi-l făcuse, cu doi ani în urmă. Intenţionat, colecţionase o gamă largă de muzică – eclectică, după cum îi plăcea ei s-o numească.

Fusese prea ocupată cu munca pentru a-şi dezvolta o paletă cuprinzătoare de gusturi la cărţi şi muzică, în adolescenţă şi în prima tinereţe. O sarcină, un avort şi o inimă frântă, toate înainte de optsprezece ani, îi schimbaseră direcţia în viaţă. Se hotărâse să ajungă cineva, să aibă o bază solidă.

Iar apoi, se lăsase vrăjită de Buster, un ticălos cu vorba unsă şi trai pe picior mare – şi bun de nimic.

Hormonii, îşi spuse ea, şi nevoia de a-şi întemeia un cămin, de a avea propria ei familie, o orbiseră faţă de imposibilitatea căsniciei cu un mecanic mai mult şomer, îndrăgostit de berea *Coors* şi de blonde.

Îşi dorise un copil, medita ea. Poate, Dumnezeu s-o ierte, în locul celui pierdut.

Trăieşte şi învaţă, îşi spusese Annie de multe ori. Ea le făcuse pe amândouă. Iar acum, era o femeie independentă, cu o firmă solidă, o femeie care-şi sacrifica timpul şi energia pentru a progresa intelectual.

Îi plăcea să-şi asculte clienţii, cu părerile şi opiniile lor, comparându-le cu ale ei. Îşi lărgea perspectivele şi calcula că, în cei şapte ani de când avea *Annie's Place,* învăţase despre politică, religie, sexualitate şi economie mai mult decât orice absolvent de colegiu.

Dacă existau unele nopţi când, culcându-se singură în pat, jinduia după cineva care s-o asculte, s-o îmbrăţişeze, să râdă împreună cu ea când povestea întâmplările de peste zi, preţul era mic pentru independenţa pe care şi-o câştigase.

Ştia din experienţă că pe bărbaţi nu-i interesa să asculte ce aveai de spus, nu voiau decât să strâmbe puţin din nas şi să se scarpine-n fund. Şi pe urmă, să-ţi scoată cămaşa de noapte şi să te reguleze.

Îi era mult mai bine singură.

Într-o bună zi, poate avea să-şi cumpere o casă, cu curte. N-ar fi deranjat-o nici să aibă un câine. Urma să-şi mai reducă orele de serviciu, să angajeze un barman, eventual să-şi ia o vacanţă. Mai întâi, în Irlanda,

evident. Dorea să vadă colinele – şi cârciumile, bineînţeles.

Dar suferise umilinţa de a nu avea destui bani, de a i se închide uşile-n nas când cerea câte un împrumut, de a i se spune că era un factor de risc pentru toată lumea.

Nu avea de gând să mai treacă prin aşa ceva.

Prin urmare, îşi investea profiturile în afaceri, – iar ceea ce mai păstra din ele intra în acţiuni şi obligaţiuni conservatoare. Nu avea nevoie să fie bogată, dar intenţiona să nu mai fie niciodată săracă.

Toată viaţa, părinţii ei alunecaseră pe muchia de cuţit a sărăciei. Făcuseră tot ce puteau pentru ea, dar tatăl său – Dumnezeu să-l binecuvânteze – se ţinuse de bani ca de apă. Încontinuu îi scăpaseră printre degete.

Când se mutaseră în Florida, cu trei ierni în urmă, Annie îi sărutase la despărţire, plânsese puţin şi-i strecurase mamei sale cinci sute de dolari. Erau bani munciţi din greu, dar ştia că mama ei îi putea face să ajungă de-a lungul multora dintre planurile de îmbogăţire rapidă ale tatălui.

Le telefona în fiecare săptămână, duminica după-amiază, când impulsurile erau ieftine, şi-i trimitea mamei sale câte un cec o dată la trei luni. Le promitea că avea să-i viziteze mai des, dar nu reuşise să facă decât două voiajuri scurte în trei ani. Annie se gândea la ei, în timp ce privea sfârşitul actualităţilor de noapte, închizând cartea pe care se chinuise s-o citească.

Părinţii ei îl adorau pe Andrew. Desigur, nu ştiuseră niciodată despre noaptea aceea de pe plajă, despre copilul procreat atunci şi apoi pierdut.

Clătină din cap, îşi alungă toate gândurile din minte, închise televizorul, luă cana cu ceai care se răcise şi o duse în debaraua pe care proprietarul o declara bucătărie.

Tocmai întindea mâna să stingă lumina, când bătu cineva la uşă. Annie aruncă o privire spre Bâta Louisville pe care o ţinea în colţ – soră geamănă a celei de sub bar. Deşi nu avusese niciodată ocazia s-o folosească pe oricare dintre ele, o făceau să se simtă mai în siguranţă.

— Cine e?

— Eu, Andrew. Deschide-mi, vrei? Proprietarul tău ţine holurile astea la

temperatura de îngheţ.

Deşi nu-i făcea o deosebită plăcere să-l găsească în pragul ei, Annie scoase lanţul, trase zăvorul şi descuie, după care deschise uşa.

— E târziu, Andrew.

— Mie-mi spui? replică el, deşi Annie purta un halat cadrilat şi şosete negre, groase. Am văzut lumină pe sub uşă. Hai, Annie, fii fată bună şi pofteşte-mă înăuntru.

— De băut nu-ţi dau.

— E-n regulă.

Odată intrat, vârî mâna sub haină şi scoase o sticlă.

— Mi-am adus singur. Am avut o zi grea şi nenorocită, Annie, mărturisi el, cu o privire de câine bătut, care-i frânse inima. N-am vrut să mă duc acasă.

— Bine.

Nemulţumită, se duse în bucătărie şi luă un pahar mic.

— Eşti adult, dacă vrei să bei, vei bea.

— Vreau.

Andrew îşi turnă şi ridică paharul într-un fel de salut.

— Mulţumesc. Cred că ai aflat vestea.

— Da, şi-mi pare rău.

Se aşeză pe canapea, ascunzând exemplarul din *Moby Dick* între perne, deşi n-ar fi putut explica de ce se jena ca Andrew să i-l vadă.

— Sticleţii cred că a fost cineva din interior, râse el puţin, bând. Niciodată nu m-am crezut în stare să folosesc expresia asta într-o propoziţie. Mai întâi, s-au uitat lung la mine şi la Miranda.

— De ce Dumnezeu ar crede că v-aţi jefui singuri?

— Oamenii o fac tot timpul. Compania de asigurări anchetează şi ea. Suntem studiaţi cu cea mai mare atenţie.

— Este doar o procedură de rutină, se aplecă ea, preocupată, să-l ia de mână pentru a-l aşeza alături.

— Mhm. O rutină idioată. Ţineam mult la bronzul ăla.

— La care? Cel furat?

— Îmi spunea ceva: Tânărul David doborând uriaşul, gata să lupte

împotriva spadei cu o piatră. Curajul. Genul pe care eu nu l-am avut niciodată.

— De ce-ţi faci asta? întrebă Annie iritată, în timp ce se îndesa lângă el.

— Eu nu mă iau niciodată de uriaşi, răspunse Andrew, luând iarăşi sticla. Mă las dus de val şi respect ordinele. Părinţii mei spun: „E timpul să preiei conducerea Institutului, Andrew.” Iar eu răspund: „Când vreţi să încep?”

— Institutul ţi-e drag.

— O coincidenţă fericită. Dacă mi-ar fi spus să mă duc în Borneo şi să învăţ obiceiurile băştinaşilor... pariez că până acum eram, bronzat ca un aborigen. Elise zice: „E vremea să ne căsătorim;” eu zic: „Fixează data.” Ea zice: „Vreau să divorţez;” şi eu: „I-auzi, iubito, şi vrei să plătesc eu avocatul?”

„Eu îţi spun că sunt gravidă,” completă Annie în sinea ei, „iar tu mă întrebi dacă vreau să ne căsătorim.”

Andrew îşi studie băutura din pahar, privind cum lumina lampadarului se infiltra prin lichidul chihlimbariu.

— Nu m-am împotrivit niciodată sistemului, fiindcă nu părea să merite efortul. Iar aşa ceva nu e prea onorabil pentru Andrew Jones.

— Şi-atunci bei, fiindcă e mai uşor decât să înţelegi dacă are importanţă?

— Poate.

Dar puse paharul jos ca să vadă dacă putea, să afle ce simţea dacă spunea, fără proptele, alt lucru care-i chinuia conştiinţa.

— N-am făcut ceea ce se cuvenea nici faţă de tine, Andrew, nu ţi-am stat cu adevărat alături aşa cum ar fi trebuit, atunci demult, fiindcă mă temeam de ceea ce ai fi făcut.

— Nu vreau să vorbim despre asta.

— N-am vorbit niciodată, mai mult fiindcă bănuiam că nu voiai tu. Dar ai adus vorba data trecută.

— N-ar fi trebuit.

Simplul gând făcea ca în stomac să i se încovoaie un mic deget de panică.

— E o poveste veche.

— E povestea noastră, Annie, spuse el cu blândeţe, distingând o umbră a panicii aceleia.

— Las-o-n pace, se retrase Annie, încrucişându-şi braţele pe piept, într-o atitudine defensivă.

— De acord.

„De ce să zgândăreşti vechile răni," se întrebă Andrew, „când ai altele, noi şi suculente?"

— Vom merge mai departe cu viaţa şi epoca lui Andrew Jones. În momentul ăsta al ei, aştept cu răbdare ca poliţia să-mi spună că nu trebuie să intru în închisoare.

De astă dată, când întinse mâna după sticlă, Annie o smulse, se ridică şi, mergând în bucătărie, turnă conţinutul la chiuvetă.

— Ce naiba, Annie!

— N-ai nevoie ce whiskey ca să fii nefericit, Andrew. Te descurci şi singur, de minune. Părinţii tăi nu te-au iubit destul. E trist.

O nervozitate despre care nu ştiuse că mocnea în ea se destinse ca un arc.

— Ai mei m-au iubit o grămadă, dar tot stau singură seara cu amintirile şi regretele care-mi sfâşie inima. Nici soţia ta nu te-a iubit îndeajuns. Despărţirea a fost grea. Soţul meu se ungea pe dinăuntru cu două baxuri de bere şi mă iubea indiferent dacă voiam sau nu.

— Annie. Christoase.

Nu ştiuse, nu şi-o imaginase.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi spune că-ţi pare rău, ripostă ea. Am scos-o la capăt. Am scos-o la capăt şi cu tine, şi cu el, dându-mi seama că făcusem o greşeală şi dregând-o.

— Nu-ncepe cu din astea.

Ca de niciunde, i se trezi furia. O luminiţă ameninţătoare îi licărea în ochi, înăsprindu-i, când se ridică în picioare.

— Nu compara ceea ce a fost între noi cu ce-a fost între tine şi el.

— Atunci nu te folosi nici tu de povestea noastră la fel cum te-ai folosit de a ta şi a lui Elise.

— Nu m-am folosit la fel. Nu e acelaşi lucru.

— Fii sigur că nu, fiindcă ea era frumoasă şi inteligentă, îl împunse Annie cu un deget în piept, destul de tare, încât să-l facă să se retragă cu un pas. Şi poate că tu n-ai iubit-o destul. Dacă o iubeai, ai mai fi avut-o şi acum. Fiindcă niciodată n-ai ştiut să trăieşti fără ceea ce vrei cu adevărat. Chiar dacă nu ridici piatra şi nu te duci la luptă, până la urmă tot câştigi.

— Ea a vrut să plece! strigă Andrew. Nu poţi obliga pe nimeni să te iubească.

Annie se rezemă de micul bufet, închise ochii şi, spre surprinderea lui, începu să râdă.

— Mai mult ca sigur că nu.

Îşi şterse lacrimile pe care i le adusese în ochi accesul de râs.

— Oi fi având tu doctoratul în arte, domnule doctor Jones, dar tot prost eşti. Eşti un om prost şi am obosit. Mă culc. Poţi să pleci şi singur.

Şi trecu pe lângă el ca o furtună, aproape sperând că-l înfuriase îndeajuns ca să se repeadă la ea. Dar n-o făcu, iar Annie intră în dormitor singură. Când îl auzi ieşind, când auzi uşa închizându-se în urma lui, se ghemui în pat şi se lăsă pradă unui plâns lung şi binefăcător.

Capitolul 10

Tehnologia îl încântase şi-l uimise pe Cook dintotdeauna. Când îşi începuse cariera de poliţist, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, înţelesese că munca unui detectiv presupunea ore întregi de convorbiri telefonice, hârţogărie şi vizite din uşă în uşă. Nici pe departe aşa cum se arăta la Hollywood, şi nici cum intenţionase el – tânăr şi entuziast – după înrolare.

Plănuise să-şi petreacă acea după-amiază de duminică pescuind în Miracle Bay, întrucât vremea se calmase, iar temperaturile erau în creştere. Dar, în urma unui impuls, ocolise pe la secţie. Credea în presimţiri, pe care le considera doar la un pas de intuiţie.

Pe birou, printre teancurile de dosare aglomerate, se afla raportul imprimat pe computer de tânăra şi drăguţa ofiţerească Mary Chaney.

În ceea ce-l priveşte pe Cook, acesta aborda computerul cu prudenţa şi respectul unui poliţist de stradă care se apropie de un toxicoman într-un gang întunecos. Trebuia să ai de-a face cu el, dar ştiai al dracului de bine că la cel mai mic pas greşit, praful se alegea de toate.

Cazul Jones avea prioritate, fiindcă familia era bogată, iar guvernatorul îi cunoştea personal pe membrii ei. De vreme ce cazul îl preocupa, îi ceruse lui Mary să efectueze un studiu pe computer, căutând infracţiuni asemănătoare.

Informaţiile pe care le avea la dispoziţie acum ar fi cerut săptămâni de muncă, presupunând că reuşea să le adune, în primii lui ani de meserie. Astăzi, avea în faţa lui o listă care-i alunga din minte planurile de pescuit, în timp ce se aşeza pe scaun s-o studieze.

Figurau şase cazuri pe o perioadă de zece ani şi de două ori pe-atâtea alte atacuri, îndeajuns de asemănătoare pentru a se merita menţionate,

New York, Chicago, San Francisco, Boston, Kansas City, Atlanta. Câte un muzeu sau galerie din toate aceste oraşe reclamase o spargere şi pierderea unei piese, în ultimul deceniu. Valoarea obiectelor varia de la o sută de dolari până la un milion şi ceva. Nicio avarie, niciun deranj, niciun semnal de alarmă. Toate piesele fuseseră asigurate şi nu se făcuse nicio arestare. Frumos, reflectă el. Tipul lucra elegant.

În duzina de cazuri care urmau, apăreau unele variaţiuni. Fuseseră furate câte două sau mai multe piese şi, într-o situaţie, se pusese somnifer în cafeaua paznicului, iar sistemul de securitate fusese scos pur şi simplu din funcţiune pentru treizeci de minute. În alt caz, se efectuase o arestare. Un paznic încercase să şterpelească o camee din secolul al cincisprezecelea. Fusese arestat şi mărturisise, dar susţinea că luase medalionul după descoperirea spargerii. Peisajul de Renoir şi portretul de Manet furate cu aceeaşi ocazie nu mai reapăruseră niciodată. Interesant, îşi spuse din nou Cook. Profilul prăzii care i se contura în minte nu includea vizite neglijente pe la casele de amanet. Era posibil să fi corupt un paznic, ca sursă dinăuntru. Trebuia să verifice.

Şi nu strica să vadă unde fuseseră membrii familiei Jones în momentele celorlalte furturi. În fond, nu era decât un alt fel de pescuit.

☼ ☼ ☼

Primul lucru care-i veni Mirandei în minte când deschise ochii, duminică dimineaţă, fu însăşi „Doamna întunecată”. Trebuia s-o revadă, s-o examineze din nou. Altfel, cum putea să afle unde greşise atât de total?

Căci, pe zi ce trecea, ajunsese la dureroasa concluzie că se înşelase. Ce altă explicaţie putea să existe? O cunoştea prea bine pe mama ei. Ca să salveze reputaţia organizaţiei *Standjo,* Elizabeth ar fi pus în discuţie toate detaliile celei de-a doua expertize. Ar fi insistat şi ar fi primit proba concludentă a corectitudinii acesteia.

Nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin nici în ruptul capului.

Cea mai practică atitudine era aceea de a accepta concluziile şi a-şi salva mândria fără să mai spună nimic în problema respectivă până nu se linişteau lucrurile. Făcând valuri, nu rezolva nimic pozitiv, de vreme ce răul se produsese deja.

Conchizând că îşi putea folosi mai bine timpul decât rumegându-şi gândurile luă pe ea un trening. O oră, două, la clubul sportiv o puteau ajuta să-şi elimine prin transpiraţie o parte din deprimare.

Peste două ceasuri, reveni acasă, unde îl găsi pe Andrew împleticindu-se mahmur. Tocmai se pregătea să urce în camera ei, când auzi soneria de la uşă.

— Să vă iau haina, domnule detectiv Cook, răsună glasul lui Andrew.

Cook? Duminica după-amiază? Miranda îşi trecu mâinile prin păr, îşi drese vocea şi se aşeză.

Când Andrew îi introduse pe detectiv în casă, Miranda îl primi cu un zâmbet politicos.

— Aveţi veşti pentru noi?

— Nimic concret, domnişoară doctor Jones. Doar de lămurit un detaliu, două.

— Luaţi loc, vă rog.

— Ce casă mare aveţi, scrutară ochii de poliţist ai lui Cook camera, pe sub sprâncenele stufoase, în timp ce se îndrepta spre un fotoliu. Face impresie foarte bună, aici, pe faleză.

Banii de demult, reflectă el, aveau un miros, un aspect propriu. Aici,

răspândeau aroma cerii de albine şi a uleiului cu parfum de lămâie. Mobilier moştenit, tapet decolorat şi ferestre din podea până-n tavan, încadrate într-o cascadă de mătase, probabil, bordeaux.

Clasă şi privilegii, şi exact atâta dezordine cât să dea senzaţia unui cămin.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Studiez un anumit punct de vedere. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune unde aţi fost, amândoi, în noiembrie, anul trecut. În prima săptămână a lunii.

— În noiembrie trecut...

Era o întrebare foarte ciudată. Andrew îşi scormoni memoria.

— Eu am fost aici, la Jones Point. În toamna trecută n-am călătorit nicăieri. Nu-i aşa? o întrebă el pe Miranda.

— Din câte-mi amintesc eu, nu. Ce importanţă are, domnule detectiv?

— Pun în ordine nişte detalii, atâta. Aţi fost şi dumneavoastră acasă, domnişoară doctor Jones?

— Eu am fost în D.C. Pentru câteva zile, la începutul lui noiembrie. O consultaţie la Smithsonian. Ca să fiu sigură, trebuie să mă uit în agendă.

— V-ar deranja? zâmbi Cook a scuză. Doar ca să fie totul lămurit.

— De acord.

Nu vedea ce rost avea, dar nici cu ce ar fi putut să strice.

— E sus, în biroul meu.

— Da, domnule, continuă Cook, după ce Miranda ieşi. Grozavă casă. Trebuie să vă usuce cu încălzirea.

— Consumăm multe lemne de foc, bombăni Andrew.

— Călătoriţi mult, domnule doctor Jones?

— Institutul mă ţine destul de aproape de casă. Miranda zboară mai frecvent. Oferă multe consultaţii, câte o conferinţă ocazională.

Pianota cu degetele pe genunchi şi observă că privirea lui Cook se abătuse spre sticla de *Jack Daniel's,* de pe masa de lângă canapea. Umerii i se adunară, în defensivă.

— Ce legătură are luna noiembrie a anului trecut cu spargerea de la noi?

— Nu sunt sigur dacă are vreuna, analizez doar o pistă. Pescuiţi?

— Nu, am rău de mare.

— Ce păcat.

— Conform agendei mele, spuse Miranda, intrând, am fost la Washington între datele de 3 şi 7 noiembrie.

Îar spargerea din San Francisco avusese loc în dimineaţa zilei de 5, îşi aminti Cook.

— Cred că aţi mers cu avionul.

— Da, am aterizat pe National, răspunse ea, cu privirea în agendă. Cursa USAir patru mii opt, cu plecarea din Jones Point la zece şi cincisprezece, sosirea pe National la douăsprezece şi cincizeci şi nouă. Am locuit la *The Four Seasons.* Vă ajunge atât?

— Sigur că da. Fiind om de ştiinţă, văd că notaţi meticulos datele.

— Într-adevăr.

Se apropie de fotoliul lui Andrew şi se aşează pe braţul acestuia, lângă el. Formau o entitate unită.

— Despre ce e vorba?

— Îmi fac doar ordine în cap. Scrie în caietul acela unde aţi fost în iunie? Să zicem, în a treia săptămână.

— Evident.

Încurajată de mâna lui Andrew pe genunchi, Miranda întoarse paginile până la iunie.

— Toată luna iunie am fost la Institut. Muncă de laborator, câteva cursuri de vară. Ai predat şi tu vreo două, nu-i aşa, Andrew, când i-a venit lui Jack Goldbloom alergia şi şi-a luat concediu medical?

— Mda, închise Andrew ochii, pentru a-şi aminti mai bine. A fost spre sfârşitul lui iunie. Arta orientală a secolului douăzeci.

Deschise din nou ochii, zâmbindu-i:

— Tu nu te-atingi de ea, iar eu a trebuit să-mi aglomerez programul. Vă putem spune prea uşor datele exacte, domnule detectiv, continuă el. Şi la Institut ţinem o documentaţie excelentă.

— Perfect. V-aş fi recunoscător.

— Vom coopera, confirmă Miranda, vorbind aspru şi răspicat. Şi aşteptăm de la dumneavoastră acelaşi lucru. Nouă ni s-a furat

proprietatea, domnule detectiv. Cred că avem dreptul să ştim ce direcţii investigaţi.

— Nicio problemă, îşi rezemă Cook mâinile pe genunchi. Verific o serie de spargeri care corespund profilului celei de la dumneavoastră. Poate aţi auzit câte ceva, din moment ce lucraţi în acelaşi domeniu, despre un furt din Boston, în iunie, trecut.

— Muzeul de artă al Universităţii *Harvard,* confirmă Miranda, cu un fior pe şira spinării, *Kuang-ul.* Monument funerar chinez, atribuit sfârşitului de secol al treisprezecelea sau începutului secolului al doisprezecelea înainte de Christos. Tot din bronz.

— Aveţi o bună memorie a amănuntelor,

— Am. A fost o pierdere enormă. Era una dintre cele mai minunat conservate piese chineze de bronz găsite vreodată şi valora mult mai mult decât *David-ul* nostru.

— Iar în noiembrie, s-a întâmplat la San Francisco, un tablou de astă dată.

Nu un bronz, îşi spuse Miranda şi, din cine ştie ce motiv, aproape tremură de uşurare.

— A fost M.H.-ul de la Young Memorial Museum.

— Exact.

— Artă americană, interveni Andrew. Perioada colonială. Care e legătura?

— N-aş spune că există vreuna, deşi cred că da, se ridică detectivul. S-ar putea să avem de-a face cu un hoţ care are gusturi artistice eclectice, le-aţi putea numi. Mie, unui, îmi plac lucrările de Georgia O’Keefe. Sunt vesele, reprezintă ceea ce se vede. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Se întoarse spre uşă, apoi reveni.

— Mă întreb dacă v-aş putea lua cu împrumut agenda, domnişoară doctor Jones. Şi dacă aveţi amândoi consemnări scrise din anul trecut. Numai ca să-mi fie mai uşor să pun totul în ordine.

Miranda ezită, gândindu-se din nou la avocaţi. Dar mândria o făcu să se ridice, întinzându-i caietul subţire, cu scoarţe de piele.

— Cu plăcere, şi am calendare pe ultimii trei ani de zile, în cabinetul

meu de la Institut.

— Vă mulţumesc. Pentru ăsta, am să vă dau o recipisă.

Luă agenda şi o scoase pe a sa, pentru a nota datele şi a se semna.

Andrew se ridică şi el.

— Pe-a mea am să v-o trimit prin cineva.

— Mi-ar fi de mare ajutor.

— E greu să nu ne simţim jigniţi, domnule detectiv.

Cook îşi înălţă sprâncenele spre Miranda:

— Regret, domnişoară doctor Jones. Nu încerc decât să-mi fac datoria.

— Presupun că da şi, după ce ne veţi elimina, pe fratele meu şi pe mine, de pe lista suspecţilor, v-o veţi putea face mai rapid şi mai eficient. Motiv pentru care suntem dispuşi să suportăm acest tratament. Vă conduc.

Cook îl salută din cap pe Andrew, urmând-o în vestibul.

— N-am vrut să vă descumpănesc, domnişoară doctor Jones.

— Ba aţi vrut, nici vorbă, deschise ea smucit uşa. La revedere.

— Domnişoară.

Un sfert de secol în poliţie nu-l imunizase faţă de limba ascuţită a unei femei furioase. Îşi feri capul, cu o mică strtmbătură, când uşa se trânti zgomotos în urma lui.

— Omul ăsta ne crede nişte hoţi.

Fierbând, Miranda reveni cu paşi mari în salon. Fu nemulţumită, dar nu surprinsă, să-l vadă pe Andrew turnându-şi de băut.

— Crede că alergăm de colo-colo prin ţară, jefuind muzeele.

— Ar fi distractiv, nu?

— Ce?

— Încerc doar să risipesc tensiunea, zise Andrew ridicând paharul. Într-un fel sau altul.

— Nu e un joc, Andrew, şi nu-mi face plăcere să fiu întinsă ca o mânjitură pe lamelă sub microscopul poliţiei.

— Tot ce poate descoperi e adevărul.

— Nu scopul mă îngrijorează, ci mijloacele. Suntem anchetaţi. Există toate şansele ca presa să afle.

— Miranda, o tempera el biând, cu un zâmbet afectuos. Semeni

periculos de mult cu mama.

— N-are niciun rost să mă insulţi.

— Iartă-mă, ai dreptate.

— Mă duc să fac un pui la ceaun, anunţă Miranda, pornind spre bucătărie.

— Pui la ceaun, se bine-dispuse vizibil Andrew. Cu cartofiori şi morcovi?

— Cartofii îi cureţi tu. Ţine-mi de urât, Andrew.

O cerea atât pentru ea, cât şi ca să-l îndepărteze de sticlă.

— Nu vreau să fiu singură.

— Sigur că da.

Andrew puse paharul jos. Oricum, se golise. Şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

☼ ☼ ☼

Masa le prinse bine, ca şi pregătirea ei. Mirandei îi plăcea să gătească şi o considera o ştiinţă printre altele. Doamna Patch o învăţase, încântată că pe fetiţă o interesa munca de bucătărie. Căldura acelei bucătării şi compania doamnei Patch erau cele care o atrăseseră într-acolo pe Miranda. Restul casei era atât de rece, atât de înregimentat. La bucătărie, însă, poruncea doamna Patch. Nici chiar Elizabeth nu îndrăznea să se amestece. Sau, mai degrabă, n-o interesa, îşi spuse Miranda, în timp ce se pregătea de culcare. Niciodată n-o văzuse pe mama ei pregătind o mâncare, iar acest fapt simplu făcea să găsească şi mai atrăgător învăţatul artei culinare. N-avea să fie o oglindă a lui Elizabeth.

Puiul la ceaun îşi făcuse datoria, medita ea. Carne sănătoasă, consistentă, cu cartofi, biscuiţi de muiat în sos pe care-l făcuse din resturi, conversaţie cu Andrew. Poate că acesta băuse mai mult vin la cină decât îi convenea ei, dar cel puţin nu mâncase de una singură.

Fusese aproape o seară fericită. Stabiliseră, cu tact, să nu discute despre institut, nici despre problemele din Florenţa. Era mult mai relaxant să se certe pe tema diversităţii lor de opinii muzicale şi literare.

Întotdeauna se contraziseseră din această cauză, îşi aminti Miranda, luându-şi pijamaua. Întotdeauna îşi împărtăşiseră părerile, gândurile şi speranţele. Se îndoia că ar fi supravieţuit nevătămată copilăriei, fără el. Îşi

fuseseră ancore unul altuia, pe o mare îngheţată, de când ţinea minte.

Nu-şi dorea decât să fi putut face mai mult pentru a-l sprijini acum şi a-l convinge să solicite ajutor medical, însă, ori de câte ori aborda subiectul băuturii, Andrew se închidea în sine. Şi bea şi mai mult. Nu putea decât să-l privească şi să-i rămână alături până când avea să simtă marginea prăpastiei unde stătea într-un echilibru atât de precar. Iar atunci, urma să-l ajute să adune cioburile.

Se vârî în pat, aranjându-şi pernele ca să se sprijine cu spatele de ele, şi luă volumul din care citea la culcare. Unii ar fi putut spune că lecturile repetate din Homer nu erau o ocupaţie deosebit de relaxantă. Pentru ea, însă, dădea rezultate.

Pe la miezul nopţii, avea mintea plină de bătălii greceşti şi trădări, cu toate grijile risipite. Puse semnul de carte, lăsă volumul pe noptieră şi stinse lumina. În câteva momente, adormi adânc. Destul de adânc, încât să nu audă când uşa se deschise, apoi se închise la loc. Nu auzi broasca încuiată încet, nici paşii care se apropiau de pat.

Se trezi cu o tresărire, simţind o mână înmănuşată peste gură şi o alta strângând-o de gât, iar glasul unui bărbat îi şopti ameninţător la ureche:

— Aş putea să te sugrum.

PARTEA a II-a

HOŢUL

Capitolul 11

„Tuturor oamenilor le place să-şi însuşească lucrurile altora. Este o dorinţă universală; nu diferă decât modul de a o face”

Alain Ren Lesage

Mintea îi îngheţă complet. Cuţitul. Preţ de-un hidos moment, fu gata să jure că simţise pe gât înţepătura lamei, nu strânsoarea netedă a mâinilor, şi trupul i se înmuie de groază.

Visa, cu siguranţă că visa. Dar simţea miros de piele şi bărbat, simţea apăsarea pe gât care o silea să inspire cu efort şi mâna ce-i acoperea gura, blocând orice sunet. Vedea un contur vag, forma unui cap, lăţimea umerilor.

Creierul ei năucit înregistra şi prelucra toate aceste informaţii în câteva secunde ce părură ore întregi.

Nu, niciodată, îşi făgădui Miranda. Niciodată n-avea să se mai repete.

Într-o reacţie instinctivă, mâna dreaptă i se strânse pumn şi sări de pe saltea cu o zvâcnitură. Individul fu mai rapid, sau poate îi citea gândurile, căci se feri cu o clipă înainte de impact. Pumnul Mirandei ricoşa inofensiv din bicepsul lui.

— Stai locului şi taci, şuieră el, adăugând un mic zgâlţâit convingător. Oricât de mult aş vrea să te lovesc, n-o voi face. Fratele tău sforăie în celălalt capăt al casei, aşa că n-ai şanse să te audă dacă ţipi. În plus, nici n-ai să ţipi, nu?

Degetele lui i se plimbară pe gât, într-o înfiorătoare mângâiere.

— Ţi-ar leza mândria de yankee.

Miranda îngăimă ceva în mănuşa lui. Individul îşi retrase mâna, dar pe cealaltă şi-o menţinu pe gâtul ei.

— Ce vrei?

— Vreau să-ţi dau un şut în fundul ăla distins de să zbori pân-la Chicago. La naiba, domnişoară doctor Jones, rău ai mai cacarisit-o.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îi era greu să-şi ţină respiraţia sub control, dar reuşi. Tot din mândrie.

— Dă-mi drumul. N-am să strig.

N-ar fi făcut-o, fiindcă s-ar fi putut ca Andrew să audă şi să năvălească mugind. Iar cel care o imobiliza pe pat era înarmat, probabil.

Ei bine, îşi spuse Miranda, şi ea era. Dacă reuşea să ajungă la sertarul noptierei şi să scoată pistolul.

Drept răspuns, omul se aşeză pe pat lângă ea şi, continuând s-o ţină nemişcată, aprinse lampa de pe noptieră. Miranda clipi repede din ochi în lumina neaşteptată, apoi se holbă la el, uimită.

— Ryan?

— Cum ai putut face o greşeală atât de prostească, şleampătă, neprofesionistă?

Era îmbrăcat în negru, cu jeanşi strâmţi, ghete, pulover şi geacă de piele. Avea chipul seducător ca întotdeauna, dar în ochi nu i se mai citeau căldura şi atracţia pe care şi le amintea Miranda. Erau aprinşi, nervoşi şi de o ameninţare inconfundabilă.

— Ryan, bâigui ea din nou. Ce cauţi aici?

— Încerc să dreg porcăria făcută de tine.

— Înţeleg.

Poate că avusese un soi de... criză. Era esenţial să-şi păstreze calmul, îşi reaminti Miranda, să nu-l alarmeze. Încet, îl prinse de încheietura mâinii şi i-o împinse de la gâtul lui. Se ridică în capul oaselor, instinctiv, şi-şi aranja pudică gulerul pijamalei.

— Ryan, se chinui ea să afişeze un surâs liniştitor. Eşti în dormitorul meu, la miezul nopţii. Cum ai intrat?

— Aşa cum intru de obicei în casele care nu-s ale mele. Cu şperaclul. Trebuie să te păzeşti mai bine.

— Cu şperaclul...

Clipi din ochi, o dată, şi încă o dată. Nu arăta deloc ca un om în plină criză psihică, ci clocotea de furie abia stăpânită.

— Ai intrat cu forţa în casa mea?

Iar cuvintele îi aduseră în minte o idee ridicolă.

— Cu forţa, repetă ea.

— Exact, se jucă Ryan cu părul ce i se revărsa peste umăr; era nebun după părul ei. Cu asta mă ocup.

— Dar eşti om de afaceri, patron al artelor. Eşti... de fapt, nici nu te numeşti Ryan Boldari, aşa-i?

— Ba, cu siguranţă, zise el, arborând pentru prima oară zâmbetul acela răutăcios, luminându-i ochii aurii. Aşa mă cheamă de când m-a botezat binecuvântata mea mamă, acum treizeci şi doi de ani, în Brooklyn. Şi, până m-am asociat cu tine, numele ăsta a însemnat ceva.

Surâsul se pierdu într-un mârâit.

— Excelenţă, perfecţiune. Afurisitul de bronz era fals.

— Bronzul?

Sângele i se scurse din faţă. Îl simţea părăsind-o strop cu srop.

— De unde ştii despre bronz?

— Ştiu, fiindcă eu am furat căcăţelul ăla de nimic, îşi înclină el capul. Sau, poate, te gândeşti la bronzul din Florenţa, celălalt cu care ai încurcat borcanele. Ieri am prins de veste, după ce m-a muştruluit clientul pentru că-i adusesem un fals. Un fals, pentru numele Înduratului Dumnezeu.

Prea indignat ca să mai stea locului sări de pe pat, începând să se plimbe prin cameră.

— Douăzeci de ani şi mai bine, fără pată, şi-acum asta. Şi totul, fiindcă am avut încredere în tine.

— Încredere, se ridică Miranda în genunchi, cu pumnii strânşi; nu mai exista loc pentru teamă sau nelinişte, când revolta i se închega atât de tare şi de repede prin sânge. M-ai jefuit, ticălosule.

— Ei, şi? Ceea ce ţi-am luat valorează cel mult o sută de dolari, ca greutate pentru hârtii, se apropie Ryan din nou, nemulţumit că-i găsea atât de atrăgătoare scăpărarea aprinsă a ochilor şi roşeaţa furioasă din obraji. Câte nimicuri de-astea mai ai expuse în muzeul ăla al tău?

Miranda nu gândi, acţiona doar. Sări din pat ca un glonţ, repezindu-se asupra lui. La înălţimea ei de un metru şi şaptezeci şi opt, nu era tocmai uşoară, iar Ryan fu izbit în plin de trupul tonifiat şi energia sa rebelă. O afecţiune înnăscută pentru femei îl făcu să-şi schimbe poziţia pentru a-i amortiza căderea – gest pe care îl regretă în clipa când ajunseră pe podea.

Ca să scape amândoi de alte greutăţi, se rostogoli şi o bloca sub el.

— M-ai prădat! se încordă Miranda, zbătându-se, fără a-l clinti nici c-un centimetru. Te-ai folosit de mine. Te-ai dat la mine, afurisitule.

Da, ăsta era cel mai rău lucru. O flatase, cochetase cu ea şi o adusese până în pragul căderii în ispită.

— Asta de la urmă a fost un avantaj colateral, îi strânse el încheieturile în mâini, împiedicând-o să-l lovească. Eşti foarte atrăgătoare. Nu mi-a fost deloc greu.

— Hoţule! Nu eşti decât un pungaş ordinar.

— Dacă-ţi închipui că mă insulţi, n-ai nimerit-o. De fapt, sunt un hoţ de mare artă. Acum, putem să stăm calmi şi să discutăm, sau să ne tăvălim mai departe pe-aici. Dar te previn că, până şi în pijamaua asta incredibil de lălâie, tot atrăgătoare eşti. De tine depinde, Miranda.

Rămase încremenită, iar Ryan privi, cu admiraţie ezitantă; cum jarul din ochi i se prefăcea în gheaţă.

— Scoală-te de pe mine. Dă-te dracului jos de pe mine.

— Okay, se retrase el, săltându-se agil în picioare. Deşi îi întinse o mână, Miranda i-o dădu la o parte dintr-o lovitură şi se ridică.

— Dacă i-ai făcut ceva lui Andrew...

— De ce naiba i-aş face ceva lui Andrew? Tu eşti cea care ai autentificat bronzul.

— Iar tu cel care l-a furat, îşi smulse ea halatul de la picioarele patului. Acum, ce-ai să faci? Mă împuşti şi o ştergi din casă?

— Nu omor oameni. Sunt hoţ, nu criminal.

— Atunci, eşti de o prostie remarcabilă. Ce crezi că voi face în clipa când ai plecat? îi aruncă Miranda peste umăr, în timp ce-şi lua halatul pe ea. Mă duc direct la telefon, îl sun pe detectivul Cook şi-i spun cine a prădat Institutul.

Ryan se mulţumi să-şi agate degetele mari în buzunarele pantalonilor. Halatul, conchise el, era la fel de dizgraţios ca pijamaua. Nu exista absolut niciun motiv de a-şi stăpâni pofta să-şi croiască drum prin toate ţesăturile alea.

— Dacă anunţi sticleţii, ai să te faci de râs. În primul rând, fiindcă nu te-

ar crede nimeni. Nici măcar nu mă aflu aici, Miranda. Sunt la New York. Pe buzele lui se lărgi un zâmbet ţanţoş şi sigur de sine. Şi există destui oameni care ar fi încântaţi s-o confirme sub jurământ.

— Nişte bandiţi.

— Nu se cade să vorbeşti aşa despre familia şi prietenii mei. Mai ales când nu-i cunoşti. În al doilea rând, continuă el, pe când Miranda scrâşnea din dinţi, va trebui să explici la poliţie de ce piesa furată avea o asigurare de şase cifre şi nu valora nici două parale.

— Minţi. Eu însămi am autentificat-o. E din secolul al şaisprezecelea.

— Mda, iar bronzul Fiesole era turnat de Michelangelo, râse el afectat. Asta ţi-a închis gura. Şi-acum, stai jos şi-am să-ţi spun cum vom proceda.

— Prefer să ieşi afară, îşi repezi Miranda bărbia în sus. Pleacă imediat din casa asta.

— Că de nu...?

Era un impuls, un impuls necugetat, dar Miranda făcu excepţia de a-şi urma instinctul. Se repezi la sertar, îl deschise şi apucă pistolul. Mâna lui Ryan i se încleştă pe încheietură. Cu un blestem scăzut, îi smulse arma, O împinse pe pat cu cealaltă mână.

— Ştii câte accidente se întâmplă în casele unde oamenii ţin arme încărcate?

Era mai puternic decât se aşteptase. Şi mai rapid.

— Ăsta n-ar fi fost un accident, replică ea.

— Puteai să te răneşti, bombăni Ryan, scoţând încărcătorul cu un gest scurt. Îl vârî în buzunar şi aruncă pistolul la loc în sertarul noptierei. Şi acum...

Miranda dădu să se ridice, dar Ryan îi propti palma desfăcută pe faţă şi o împinse înapoi.

— Stai jos. Ascultă, îmi eşti datoare, Miranda.

— Îţi... aproape se înecă ea. Îţi sunt *datoare?*

— Aveam un trecut impecabil. De fiecare dată când primeam o misiune, mulţumeam clientul. Iar asta a fost ultima, fir-ar a dracului să fie. Nu-mi vine să cred că ajunsesem până la capăt şi o roşcovană mintoasă mi-a stricat reputaţia. A trebuit să-i dau clientului o piesă din colecţia mea

privată şi să-i returnez avansul, pentru a onora contractul.

— Trecut? Client? Contract? abia se abţinu Miranda să nu urle, smulgându-şi părul din cap. Eşti un hoţ, pentru Dumnezeu, nu comerciant cu obiecte de artă.

— N-am de gând să discut cu tine semantică, răspunse el calm, complet stăpân pe situaţie. O vreau pe mica Venus, de Donatello.

— Scuză-mă, ce ziceai că vrei?

— Mica Venus din aceeaşi vitrină cu David-ul falsificat. Aş fi putut merge singur s-o iau, dar cu asta nu ne achitam. Vreau s-o iei tu, să mi-o dai, iar dacă e autentică, vom considera afacerea încheiată.

Niciun efort de voinţă n-ar fi putut-o împiedica să rămână cu gura căscată.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Dacă nu mi-o dai, aranjez ca David-ul să iasă din nou pe piaţă. Când îl va recupera compania de asigurări – şi-o să-i facă expertiza, conform uzanţelor – incompetenta ta va ieşi la iveală.

Îşi înclină capul, observând după cum i se încreţise fruntea că era conştientă de acelaşi lucru.

— Peste tot dezastrul recent din Florenţa, aşa ceva ţi-ar pune capăt carierei, definitiv şi deloc plăcut, domnişoară doctor Jones. Aş dori să te scutesc de o asemenea situaţie penibilă, deşi n-am idee de ce.

— Nu-mi face tu mie favoruri. Nu vei obţine de la mine prin şantaj niciun Donatello, şi nici altceva. Bronzul nu e fals, iar tu ai să intri în puşcărie.

— Nu poţi recunoaşte că ai greşit, aşa-i? *Erai atât de sigură, nu-i aşa? Se pare că te-ai înşelat. Cum vei explica?*

Se cutremură, înainte de a putea să se stăpânească.

— Când greşesc, nu mă ascund.

— La fel ca la Florenţa? ripostă Ryan şi-i zări o tresărire în ochi. Prin toată lumea oamenilor de artă umblă vorba despre gafa aia. Părerile sunt împărţite aproape egal, dacă ai măsluit testele sau n-ai fost decât nepricepută.

— Nu mă interesează părerile altora, declară ea, dar fără convingere, începând să-şi maseze braţele pentru a se încălzi.

— Dacă aflam cu câteva zile mai devreme, n-aş mai fi riscat să sustrag o piesă autentificată de tine.

— E imposibil să fi făcut o greşeală, închise Miranda ochii, căci pe neaşteptate îi trecuse prin minte un lucru mult, mult mai rău decât faptul că Ryan se folosise de ea ca să fure. Mai ales o greşeală ca asta. N-aveam cum.

Deznădejdea calmă din vocea ei îl făcu să-şi îndese mâinile în buzunare. Deodată, arăta fragilă şi insuportabil de istovită.

— Toată lumea poate greşi, Miranda. Face parte din condiţia umană.

— Nu şi în domeniul meu.

Când deschise ochii să-l privească, erau plini de lacrimi.

— În munca mea, eu nu fac greşeli. Sunt mult prea atentă. Nu mă reped la concluzii. Urmăresc procedura. Şi...

Vocea începu să i se întretaie, cu pieptul palpitându-i. Îşi apăsă peste stern mâinile împreunate, pentru a încerca să-şi oprească nodul fierbinte ce i se ridica în gât.

— Okay, linişteşte-te. Să nu devenim emotivi.

— N-am să plâng. N-am să plâng, începu Miranda să repete, ca o mantră.

— Mă bucur. E vorba de afaceri, Miranda.

Ochii aceia mari şi albaştri erau umezi, sclipitori. Şi înnebunitori.

— Să rămânem la nivelul ăsta şi vom fi amândoi mai mulţumiţi.

— Afaceri, îşi frecă ea gura cu dosul palmei, uşurată că absurditatea declaraţiei îi stăvilise torentul de lacrimi, în regulă, domnule Boldari. Despre afaceri. Susţii că bronzul e fals. Eu afirm că nu e. Spui că nu voi anunţa poliţia. Eu răspund că ba da. Acum ce vei face?

O studie un moment. În domeniul lui – al amândurora – de activitate, trebuia să judece oamenii rapid şi precis, îi era uşor să se convingă că avea să se ţină de cuvânt, chemând poliţia. Partea a doua nu-l îngrijora prea mult, dar ar fi cauzat unele dificultăţi.

— Okay, îmbracă-te.

— De ce?

— Mergem la laborator – poţi testa bronzul din nou, în faţa mea, ca să

satisfacem primul nivel de afaceri.

— E două noaptea.

— Deci, nu ne va deranja nimeni. Dacă n-ai de gând să vii în pijama, ia ceva pe tine.

— Nu pot testa ceea ce nu am.

— Îl am eu, arătă Ryan spre geanta de piele pe care o lăsase lângă uşă. L-am adus cu mine, hotărât să ţi-l vâr pe gât. Dar raţiunea a învins. Îmbracă-te gros, îi propuse, aşezându-se comod în fotoliu. S-a făcut frig.

— Nu te duc la Institut.

— Eşti o femeie logică. Fii logică şi acum. Am în mâinile mele şi bronzul, şi reputaţia ta. Doreşti o şansă ca să-l recuperezi pe primul şi s-o salvezi pe a doua. Ţi-o acord.

Aşteptă un moment, pentru ca vorbele să-şi facă efectul.

— Îţi las timp destul să-l testezi, dar voi sta alături, suflându-ţi în ceafă, cât lucrezi, Asta-i ideea, domnişoară doctor Jones. Fii deşteaptă. Nu refuza.

Trebuia să se convingă, nu? Să fie sigură. Şi, după ce se asigura, avea să-l dea pe mâna poliţiei înainte de a apuca să clipească din ochişorii lui frumoşi.

Îi putea face faţă, hotărî Miranda. Adevărul era că mândria ei îi cerea să profite de ocazie tocmai în acest scop.

— N-am să mă schimb în faţa ta.

— Domnişoară doctor Jones, dacă îmi stătea mintea la sex, am fi rezolvat-o când ne zbenguiam pe covor. Afaceri, repetă el. Şi nu te scap din ochi până nu le încheiem,

— Zău că te urăsc.

O spusese cu o asemenea silă, încât Ryan nu găsi niciun motiv să se îndoiască de cuvântul ei. Dar zâmbi în sinea lui, când Miranda se închise în debara şi umeraşele începură să zăngăne.

☼ ☼ ☼

Era om de ştiinţă, femeie cu studii, educată impecabil şi de o reputaţie nepătată. Îi apăruseră articole într-o duzină de reviste de ştiinţă şi artă. *Newsweek* publicase un reportaj despre ea. Ţinuse conferinţe la *Harvard* şi petrecuse trei luni ca profesor invitat la *Oxford.*

Nu era posibil să conducă maşina prin noaptea friguroasă din Maine cu un hoţ, intenţionând să pătrundă în propriul ei laborator şi să expertizeze clandestin un bronz furat.

Apăsă pe frână, trăgând maşina în dreapta şoselei.

— N-o pot face. E ridicol, ca să nu spun şi cât de ilegal. Chem poliţia.

— Perfect, ridică Ryan din umeri, în timp ce Miranda întindea mâna după telefonul din maşină. Aşa să faci, scumpo. Şi le vei explica lor ce căuta la tine o fierătanie de două parale pe care ai încercat s-o dai drept operă de artă. Apoi, poţi să explici şi la firma de asigurări – ai depus deja petiţia, nu? – cum şi de ce aştepţi de la ei cinci sute de bătrâne pentru un fals. Unul autentificat de tine, personal.

— Nu e un fals, scrâşni ea printre dinţi, dar fără să mai formeze 911.

— Dovedeşte, o fulgeră zâmbetul lui Ryan, în întuneric. Mie, domnişoară doctor Jones, şi ţie însăţi. Dacă reuşeşti... vom negocia.

— Negociere, la ochi! În puşcărie ai s-ajungi, replică Miranda, întorcându-se cu faţa spre el. Am eu grijă.

— Toate la timpul lor, o ciupi Ryan amical de bărbie, amuzându-se. Anunţă paza. Spune-le că vii cu fratele tău să lucraţi ceva în laborator.

— Pe Andrew nu-l amestec.

— Andrew este amestecat deja. Telefonează acolo. Foloseşte ce pretext vrei. N-ai avut somn, aşa că te-ai hotărât să faci puţină treabă cât e linişte. Haide, Miranda. Vrei să ştii adevărul, nu?

— Ştiu adevărul. Tu nu l-ai recunoaşte nici dac-ar sări să te muşte.

— Îţi cam pierzi din calmul ăla de înaltă societate, când te-apucă dracii, se aplecă el, sărutând-o uşor înainte de a apuca să-l respingă. Îmi place.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Nu mâinile erau.

O luă de umeri, mângâietor:

— Uite, astea-s mâinile. Dă telefon.

Miranda îl împinse cu cotul şi apăsă butoanele. Camerele de luat vederi erau în funcţiune, îşi spuse ea. În veci n-ar fi trecut drept Andrew, aşa că terminaseră încă înainte să înceapă. Şeful pazei, dacă avea un dram de minte, avea să anunţe poliţia. Ei nu-i rămânea decât să spună ce avea de

spus, iar Ryan Boldari urma să fie pus în cătuşe, închis şi scos din viaţa ei.

— Aici doctor Miranda Jones, se răsti, în timp ce Ryan o bătea pe genunchi aprobator. Fratele meu şi cu mine suntem pe drum. Da, venim să lucrăm. Cu toată zăpăceala din ultimele zile, am rămas în urmă cu munca de laborator. Ajungem cam în zece minute. Vom intra pe poarta principală. Mulţumesc.

Închise şi-şi trase nasul. Îl prinsese, conchise ea, şi şi-o făcuse cu mâna lui.

— Mă aşteaptă, iar când ajung vor închide alarma.

— Perfect, îşi întinse Ryan picioarele lungi, în timp ce Miranda pornea maşina din nou. Pentru tine o fac, să ştii.

— Nici nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare sunt.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, făcu el un gest de lehamite, zâmbind când îi auzi mârâitui. Serios. În ciuda tuturor problemelor pe care mi le-ai creat, îmi placi.

— Vai de mine, mă faci să roşesc.

— Vezi? Ai stil, ca să nu mai spun şi de gura aia care cerşeşte să fie savurată ceasuri îndelungate, în întuneric. Tare am mai regretat că n-am avut mai mult timp cu gura asta a ta.

Mâinile Mirandei se strânseră pe volan. Respiraţia i se întretăiase de furie. N-ar fi permis să fie din altă cauză.

— O să ai timp destul, Ryan, îi promise ea, cu voce suavă. Gura asta a mea o să te roadă şi-o să te scuipe iar, înainte să terminăm.

— Abia aştept. Ce zonă frumoasă, comentă el pe ton de conversaţie, în timp ce străbăteau drumul de coastă, intrând în oraş. Bătută de vânt, dramatică, pustie, dar cu cultura şi civilizaţia la doi paşi. Ţi se potriveşte. Casa ai moştenit-o din familie, pun pariu.

Nu-i răspunse. Oricât de ridicole îi erau acţiunile, n-avea să se compromită şi mai mult legând o şuetă cu el.

— E de invidiat, continuă Ryan, deloc jignit. Moştenirea, şi banii, desigur. Dar, dincolo de privilegii, mai e şi numele, înţelegi? Familia Jones din Maine. Trăsneşte a înaltă clasă.

— Spre deosebire de Boldari din Brooklyn, bombăni ea, reuşind, doar să-

i stârnească un hohot de râs.

— A, noi trăsnim a altele. Ţi-ar plăcea familia mea. Altfel nu se poate. Şi mă întreb ce părere ar avea ei despre tine, domnişoară doctor Jones?

— Poate facem cunoştinţă la proces.

— Tot hotărâtă să mă aduci în faţa justiţiei eşti.

Îi aprecia profilul aproape la fel de mult ca pe umbrele stâncilor colţuroase, printre care marea se întrezărea scurt.

— Fac jocul ăsta de douăzeci de ani, iubito. N-am de gând să calc greşit în ajunul retragerii.

— Cine-a fost odată hoţ, hoţ rămâne.

— A, în adâncul inimii, sunt de aceeaşi părere. Dar, în faptă... oftă el. După ce-mi achit datoriile, am terminat. Dacă nu încurcai tu totul, în momentul ăsta aş fi fost într-o binemeritată vacanţă pe St. Bart.

— Ce tragedie pentru tine.

— Mda, mă rog... ridică el iarăşi din umeri. Încă mai pot recupera câteva zile.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse să ia de pe bancheta din spate geanta pe care o aruncase acolo.

— Ce faci?

— Aproape am ajuns, răspunse Ryan, fluierând uşor, în timp ce scotea o bonetă de schi şi şi-o trăgea pe cap, acoperindu-şi complet părul; urmă un fular lung de caşmir, cu care îşi înfăşură gâtul şi partea de jos a feţei. Poţi încerca să alertezi gărzile, continuă el, coborând parasolarul maşinii pentru a se verifica în oglinjoară. Dar atunci, n-ai să mai vezi nici bronzul, nici pe mine. Aşa că joacă cinstit, intră şi îndreaptă-te spre laborator, cum ai face în mod normal, şi totul va fi bine. Andrew e puţin mai înalt, socoti el mai departe, în timp ce desfăcea un palton lung şi negru. Nu contează. Vor vedea ceea ce se-aşteaptă să vadă. Aşa se-ntâmplă întotdeauna.

Când introduse maşina în parcare, Miranda fu nevoită să-i dea dreptate. Arăta atât de anonim, în costumaţie de iarnă, încât nimeni nu l-ar fi învrednicit cu o a doua privire. Mai mult, când coborâră, pornind spre intrarea principală, îşi dădu seama că l-ar fi putut lua drept Andrew chiar şi ea însăşi. Limbajul trupului, mersul, poziţia uşor adusă a umerilor, toate

erau perfecte.

Smulse cartela din fantă cu o mişcare nervoasă. După un moment, formă codul. Îşi imagină cum s-ar fi strâmbat în obiectivul camerei, repezindu-se la Ryan şi luându-i la pumni mutra îngâmfată până dădeau năvală paznicii. În schimb, bătu uşor cu cartela peste lamă, aşteptând semnalul sonor şi deblocarea uşii.

Ryan deschise chiar el uşile, punându-i frăţeşte o mână pe umăr. Ţinea capul în piept, murmurând în timp ce intrau:

— Fără ocoluri, domnişoară doctor Jones. N-ai nicio nevoie de necazuri, nici de publicitate.

— De bronz am nevoie.

— Ai să-l capeţi imediat. Temporar, cel puţin.

Continuă să-i ţină mâna pe umăr, conducând-o de-a lungul culoarelor, pe scară, până la uşa laboratorului. Din nou, Miranda o deschise cu cartela şi codul.

— Nu vei ieşi de-aici cu proprietatea mea la tine.

Ryan aprinse luminile,

— Începe expertiza, propuse el, scoţându-şi paltonul. Pierdem vremea.

Rămânând cu mănuşile pe mâini, scoase bronzul şi i-l întinse.

— Mă pricep şi eu la autentificări, domnişoară doctor Jones, şi te voi urmări atent.

Ceea ce, reflectă Ryan, era unul dintre cele mai mari riscuri din lunga lui carieră. Faptul că venise acolo, cu ea. Se vârâse singur şi al dracului să fie dacă putea explica motivul. A, să se întoarcă la locul faptei era una, dar asta, cu totul altceva, îşi mai spuse el în gând, privind-o cum scotea dintr-un sertar şi-şi punea pe nas o pereche de ochelari cu rame de sârmă.

Avusese dreptate. Savanta sexy. Punând gândul la păstrare, se făcu comod, pe când Miranda ducea bronzul la un post de lucru, pentru o recoltare.

Erau în joc reputaţia şi mândria lui – adică una şi aceeaşi.

Misiunea, care ar fi trebuit să constituie o încheiere de carieră plăcută, ordonată şi neieşită din comun, sfârşise costându-l o grămadă de bani, probleme şi pierderea prestigiului.

Dar ceea ce ar fi trebuit să facă, aşa cum şi intenţionase, era să se confrunte cu ea, s-o ameninţe, s-o şantajeze până-şi recupera pagubele şi să plece.

Nu se putuse abţine să nu se arate mai abil decât ea. Nu se îndoia că avea de gând să măsluiască testele în favoarea ei, pentru a încerca să-l convingă că bronzul era veritabil. Iar atunci, avea s-o coste.

Se gândea că sculptura de Cellini ar fi fost o despăgubire cinstită pentru indulgenţa lui. Institutul, conchise el, înfundându-şi mâinile în buzunare pe când o privea cum lucra, era pe cale să facă o donaţie generoasă Galeriei *Boldari.*

Iar asta avea s-o omoare.

Cu sprâncenele îmbinate, Miranda se ridică de la microscop. Simţea în stomac un junghi care nu mai avea nimic comun cu furia sau surescitarea nervoasă. Nu scoase nicio vorbă, dar notă ceva cu o mână sigură.

Mai recoltă puţină pilitură de pe bronz, atât patină cât şi metal, o aplică pe o lamelă şi o studie la rândul său. Avea faţa palidă şi crispată, când puse bronzul pe o balanţă şi mai făcu câteva însemnări.

— Trebuie să testez nivelul de coroziune, să fac radiografii ale urmelor de scurte.

— Perfect. Să mergem.

O însoţi prin laborator, gândindu-se unde avea să expună sculptura de Cellini. Mica Venus de Donatello pe care urma să i-o dea Miranda avea să intre în colecţia lui personală, dar Cellini-ul era pentru galerie, pentru public, şi ar fi adăugat un frumos supliment de prestigiu firmei.

Scoase din buzunar o ţigară de foi subţire şi bricheta.

— Aici nu se fumează, se răsti ea.

Ryan se mulţumi să apuce havana în dinţi şi şi-o aprinse.

— Cheamă poliţia, îi sugeră el. Ce zici de-o cafea?

— Lasă-mă-n pace. Taci.

Junghiul din stomac era mai ascuţit şi se răspândea ca acidul, cu fiecare minut. Respecta procedura ca la carte. Dar ştia deja.

Încălzi argila, aşteptând, rugându-se să vadă scânteierea cristalelor. Şi fu nevoită să-şi muşte buzele, pentru a nu ţipa. N-avea să-i dea satisfacţie.

Dar, câpd ridică radiografia şi-şi văzu confirmate toate temerile, degetele i se răciră ca gheaţa.

— Ei? îşi arcui Ryan o sprinceană, în aşteptarea minciunii.

— Bronzul ăsta e o imitaţie.

Întrucât picioarele i se înmuiaseră, Miranda se aşeză pe un taburet, fără să-i observe licărul surprins din ochi.

— Formula, din câte îmi pot da seama după testele preliminare, este corectă. Patina, însă, a fost aplicată recent, iar nivelurile de coroziune nu corespund cu cele ale unui bronz din secolul al şaisprezecelea. Nici efectele ustensilelor. E bine lucrat, continuă ea, apăsându-şi involuntar cu o mână golul din stomac. Dar nu este autentic.

— Ei, ei, domnişoară doctor Jones, murmură Ryan, mă uimeşti.

— Nu e bronzul pe care l-am autentificat acum trei ani.

Vârându-şi degetele mari în buzunare, Ryan se legănă pe călcâie.

— Ai rasolit-o, Miranda. Trebuie să ai curaj şi să recunoşti.

— Nu este acelaşi bronz, repetă ea, cu şira spinării îndreptându-i-se smucit când se ridică de pe scaun. Nu ştiu ce-ai crezut că poţi dovedi, aducându-mi falsul ăsta şi obligându-mă la o asemenea şaradă ridicolă.

— Asta e bronzul pe care l-am luat din Galeria de Sud, spuse el calm, pe baza reputaţiei tale, domnişoară doctor. Aşa că să nu mai mâncăm rahat şi să ne înţelegem.

— Nu mă înţeleg cu tine, smulse Miranda bronzul, împingându-i-l în faţă. Îţi închipui că poţi să intri la mine-n casă şi pe urmă să dai drept proprietatea mea imitaţia asta flagrantă, ca să primeşti altceva în schimb? Eşti nebun.

— Am furat bronzul de bună credinţă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, eu chem paza.

Ryan o înşfacă de braţ, împingând-o brutal peste o masă.

— Ascultă, scumpo. Am făcut tot jocul ăsta, deşi ştiam că nu e prudent. Acum, faptul e consumat. Poate n-ai încercat să înşeli pe nimeni. Poate afost o greşeală nevinovată, dar...

— N-am făcut nicio greşeală. Eu nu greşesc.

— Numele Fiesole nu-ţi spune nimic?

Roşeaţa furioasă îi pieri din obraji. Ochii îi deveniră tulburi, sticloşi. Un moment, Ryan crezu că avea să i se scurgă din mâini ca apa. Dacă simula deznădejdea, îşi dădu seama că o subestimase.

— N-am greşit, repetă ea, cu vocea tremurându-i de astă dată. O pot dovedi. Am documentaţia, însemnările, radiografiile şi rezultatele testelor asupra bronzului original.

Vulnerabilitatea ei îşi făcu efectul, îndeajuns pentru ca Ryan să-i dea drumul, în timp ce se zbătea. Clătină din cap, urmând-o într-o încăpere plină cu fişete.

— Greutatea era alta, spuse grăbită Miranda, moşmondind cu cheile să descuie un sertar. Pilitura pe care am prelevat-o nu se potrivea, dar greutatea... am ştiut că nu e în regulă de cum am luat-o în mână. Era prea grea şi... Unde naiba-i dosarul ăla?

— Miranda...

— Era prea grea, doar o idee mai grea, iar patina e pe-aproape, dar nu perfectă. Nu corespunde. Şi chiar dacă asta ţi-ar scăpa, n-au cum să-ţi scape nivelurile de coroziune. Pe alea nu le poţi confunda.

Îndrugând la nesfârşit, trânti sertarul şi descuie altul, apoi altul.

— Nu-i aici. Dosarele nu sunt aicj. Lipsesc.

Cu un efort de a-şi păstra calmul, închise ultimul sertar.

— Fotografiile, însemnările, rapoartele, toată documentaţia David-ului de bronz a dispărut. Tu le-ai luat.

— În ce scop? întrebă Ryan, cu o răbdare pe care o considera de-a dreptul sfântă. Ascultă, dacă am putut intra aici să iau un fals, puteam lua orice voiam. Ce rost ar fi avut să mai joc toată comedia asta, Miranda?

— Trebuie să mă gândesc. Taci. Trebuie să gândesc.

Îşi apăsă mâinile pe gură, începând să se plimbe prin cameră. „Logică, fii logică," îşi impuse. „Ocupă-te de fapte."

Ryan furase bronzul, iar bronzul era fals. Ce sens ar fi avut să fure un fals, apoi să-l aducă înapoi? Niciunul, absolut niciunul. Dacă era autentic, de ce s-ar mai fi aflat acum acolo? N-ar fi revenit. Prin urmare, povestea pe care i-o spusese el, oricât de absurdă, era adevărată.

Expertizase piesa şi ajunsese la aceeaşi concluzie cu el.

Făcuse oare o greşeală? O, Doamne, făcuse o greşeală?

„Nu. Logică, nu emotivă”, îşi reaminti. Se sili să înceteze cu mişcările haotice, stând perfect nemişcată. Logica, aplicată corect, era uluitor de simplă.

— Cineva ţi-a luat-o înainte, spuse ea calmă. Cineva a ajuns aici înaintea ta şi l-a înlocuit cu un fals.

Se întoarse spre Ryan, văzând, după expresia gânditoare de pe chipul lui, că judeca la fel.

— Ei bine, domnişoară doctor Jones, se pare că amândoi am primit un şut în cur, îşi înclină el capul, studiind-o. Ce facem acum?

Capitolul 12

Miranda se hotărî să se resemneze cu ideea că era o zi a comportamentelor anormale, când se pomeni aşezată într-o bodegă de camionagii, lângă Şoseaua 1, la ora şase dimineaţa.

Chelneriţa le aduse o cafetieră plină, două căni maron cu pereţi groşi şi două menu-uri laminate.

— Ce căutăm aici?

Ryan turnă, mirosi, sorbi, apoi oftă:

— Asta, da, cafea.

— Boldari, ce facem aici?

— Luăm micul dejun, se înclină el pe spate cu scaunul, studiind lista.

Miranda trase adânc aer în piept.

— E ora şase dimineaţa. Am avut o noapte grea şi sunt obosită. Am nişte probleme serioase la care să mă gândesc şi n-am timp să stau într-un popas de camioane făcând schimb de spirite cu un hoţ.

— Până acum, n-ai fost tocmai spirituală. Dar, cum spuneai, ai avut o noapte grea. Rişti să te întâlneşti aici cu vreun cunoscut?

— Evident că nu.

— Exact. Avem nevoie de mâncare şi să stăm de vorbă, puse Ryan menu-ul jos, aruncându-i un zâmbet chelnerâţei care se apropiase, cu

carnetul în mână. Eu iau clătite şi ochiuri cu şuncă, te rog.

— S-a marcat, şefu'. Da' matale, scumpo?

— Eu...

Resemnată, Miranda îşi miji ochii, scrutând lista în căutarea unui aliment comestibil.

— Doar... un păsat de ovăz. Aveţi lapte prins?

— Să văd ce pot face şi viu înapoi într-un minuţel.

— Okay, să recapitulăm situaţia, continuă Ryan. Acum trei ani, ai dobândit o statuetă de bronz reprezentându-l pe David. Cercetările mele arată că ai obţinut-o prin intermediul tatălui tău, dintr-o excavaţie privată de lângă Roma.

— Cercetările tale sunt corecte. Am donat majoritatea obiectelor găsite Muzeului Naţional din Roma. Tata a adus David-ul acasă, pentru institut. Ca să-l studiem, să-l autentificăm şi să-i expunem.

— Iar tu l-ai studiat şi l-ai autentificat.

— Da.

— Cine a mai lucrat cu tine?

— Fără hârtiile mele, nu pot fi sigură.

— Încearcă să-ţi aminteşti.

— Au trecut trei ani...

Întrucât avea mintea tulbure, gustă cafeaua. Parcă ar fi sorbit fulger lichid.

— Andrew, desigur, începu ea. Ţinea foarte mult la piesa aia. Îl atrăgea. Cred că s-ar putea s-o fi desenat. Tatăl meu intra şi ieşea din laborator, verificând procesele de testare. Era mulţumit de rezultate. Şi John Carter, adăugă ea, frecându-şi mijlocul frunţii, care o durea. Şeful de laborator.

— Deci, a avut şi el acces ta ea. Şi altcineva?

— Aproape toţi cei care au lucrat în laborator în acea perioadă. Nu era un proiect prioritar.

— Câţi lucrează în laborator?

— Între doisprezece şi cincisprezece, depinde.

— Şi toţi au acces la dosare?

— Nu.

Făcu o scurtă pauză, în timp ce li se servea micul dejun.

— Nu toţi asistenţii şi tehnicienii au cheile.

— Ai încredere-n mine, Miranda. Cheile sunt depăşite, zâmbi el iarăşi sclipitor, în timp de umplea din nou cănite cu cafea. Vom presupune că toţi cei ce lucrau în laborator au avut acces la dosare. Trebuie să obţii o listă de nume de la personal.

— Serios?

— Vrei s-o găseşti? Ai un interval de trei ani, începu să-i explice Ryan. Din momentul când ai autentificat piesa până când te-am uşurat eu de imitaţia ei. Cel care a înlocuit-o trebuie să fi avut acces la original, ca să facă duplicatul. Cel mai simplu şi mai inteligent mod de a o face era să scoată un mulaj de silicon şi o reproducere de ceară după el.

— Presupun că falsurile nu mai au nicio taină pentru tine, comentă Miranda, trâgându-şi nasul, în timp ce lua o lingură de ovăz.

— Numai ceea ce îi e necesar unui om din domeniul... din domeniile mele de activitate. Ca să faci mulajul, ai nevoie de original, continuă el. Cea mai eficientă cale era de a-l face cât timp bronzul încă se mai afla în laborator. Odată expus, trebuia să rezolve cu paza, iar a voastră e destul de bună.

— Mulţumesc foarte mult. Ăsta nu-i lapte prins, se plânse ea, încruntându-se spre carafa pe care chelneriţa i-o adusese odată cu păsatul de ovăz.

— Îndrăgeşte primejdiile, replică Ryan sărându-şi ochiurile. Uite cum văd eu lucrurile. Cineva din laborator a văzut încotro înclinau testele. Este o piesă mica şi drăguţă, pentru care orice colecţionar ar plăti un preţ frumos. Deci, respectivul, poate are datorii sau e supărat pe tine ori pe familia ta, poate s-a hotărât doar să-şi încerce norocul. Într-o noapte, face mulajul. Nu e un proces complicat şi se află deja într-un laborator. Nimic mai simplu. Dacă nu ştie cum să-l toarne el însuşi, cunoaşte cu siguranţă pe cineva care se pricepe. Mai mult, ştie cum să facă bronzul să pară, la suprafaţă, vechi de câteva secole. Când termină, înlocuieşte piesele – cel mai probabil, chiar înainte de expunerea în galerie. Şi nimeni nu bănuieşte nimic.

— N-o putea face la libera inspiraţie. Avea nevoie de timp, de planificare.

— Nu spun că a fost la libera inspiraţie. Dar nici chiar atât de mult timp nu i-ar fi consumat. Cât timp a stat bronzul în laborator?

— Nu ştiu sigur. Două săptămâni, poate trei.

— Mai mult decât suficient, gesticula Ryan cu o felie de şuncă, înainte de a muşca din ea. Eu, să fiu în locul tău, aş expertiza şi alte câteva piese.

— Altele?

Nu înţelegea de ce nu-i venise şi ei ideea, mai ales acum, când o izbi cu atâta forţă.

— O, Doamne.

— A făcut-o o dată, şi încă destul de bine ca să-i meargă. De ce n-ar mai face-o o dată? Nu mai face mutra asta distrusă, iubito. Am să te-ajut.

— Să mă ajuţi, îşi apăsă Miranda degetele pe ochii care o usturau. De ce?

— Fiindcă vreau bronzul. La urma urmei, i l-am garantat clientului.

Miranda lăsă mâinile să-i cadă.

— Mă vei ajuta să-l iau înapoi ca să-l poţi fura din nou?

— Am şi eu interesele mele. Termină-ţi micul dejun. Avem de lucru...

Îşi luă cana cu cafea, zâmbindu-i:

— ... colega.

☼ ☼ ☼

Colega. Cuvântul o făcu să se înfioare. Poate că era prea obosită ca să judece clar, dar în acel moment nu întrezărea nicio cale de a-şi recupera piesa fără el.

Se folosise de ea, îşi aminti Miranda în timp ce descuia uşa casei. Acum, avea să se folosească ea de el. După care, urma să ia măsuri ca să-l trimită pentru următorii douăzeci de ani din viaţă la făcut duş cu grupul într-o instituţie federală.

— Aştepţi pe cineva azi? Îngrijitoarea, tipu’ de la cablu, instalatorul?

— Nu. Compania de curăţenie trimite femeia marţea şi vinerea.

— Compania de curăţenie, zise Ryan seoţându-şi haina. De la femeile de serviciu nu primeşti ghiveci ca la mama acasă, nici sfaturi înţelepte. Ai

nevoie de o servitoare numită Mabel, cu şorţ alb şi pantofi decenţi.

— Compania de curăţenie e eficientă şi discretă.

— Mare păcat.

Se uită la ceas: *era* opt şi un sfert.

— La ora asta, Andrew trebuie să fi plecat la lucru. Asistenta ta când ajunge?

— Lori soseşte pe la nouă, de obicei puţin mai devreme.

— Va trebui s-o suni. Ai numărul ei de-acasă?

— Da, dar...

— Dă-i un telefon, spune-i că azi nu vii.

— Ba cum să nu mă duc? Am o mulţime de întâlniri.

— O să ţi le contramandeze ea.

Ryan trecu în salon şi se făcu comod, începând să pregătească surcele pentru foc.

— Spune-i să scoată copii după dosarele personalului de la laborator, din urmă cu trei ani. E cel mai bun început. Să ţi le trimită prin reţea în computerul de-aici.

Aprinse focul şi, în câteva secunde, lemnele începură să trosnească. Miranda nu spuse nimic, în timp ce Ryan alegea doj buşteni din ladă şi-i punea peste flăcări cu eficienţa unui cercetaş.

Când se ridică şi se întoarse, îi văzu zâmbetul tăios şi ostil ca o sabie scoasă din teacă.

— Mai pot face ceva?

— Iubito, va trebui să primeşti ordinele puţin mai veselă, înţelegi, cineva trebuie să fie şeful.

— Şi tu eşti ăla.

— Exact, se apropie Ryan de ea, luând-o de umeri. Mă pricep puţin mai bine decât tine la furtişaguri.

— Majoritatea oamenilor nu l-ar considera un atribut potrivit pentru şefie.

— Majoritatea oamenilor nu încearcă să prindă un hoţ, îşi lăsă el privirea să coboare, până spre gura ei.

— Nici să nu te gândeşti.

— Nu-mi cenzurez niciodată gândurile. Cauzează la ulcer. Ne-am putea delecta cu... această asociere, mult mai mult, dacă ai fi puţin mai prietenoasă.

— Mai prietenoasă?

— Mai flexibilă.

O trase spre el.

— În anumite zone.

Miranda îşi lăsă trupul să se ciocnească uşor de al lui şi îşi îngădui o fluturare din gene.

— Ca de pildă?

— Ei bine, pentru început...

Îşi coborî capul, inşpirându-i mirosul, anticipând gustul. Iar aerul i se revărsă dureros din plămâni, când Miranda îi trânti un pumn în plex.

— Ţi-am spus să-ţi ţii mâinile acasă.

— Într-adevăr.

Dând încet din cap, Ryan se frecă pe burtă. Mai la sud cu o palmă şi l-ar fi lăsat fără bărbăţie.

— Solid pumn ai, domnişoară doctor Jones.

— Fii recunoscător că m-am stăpânit, Boldari.

Deşi n-o făcuse câtuşi de puţin.

— Altfel, acum te-ai fi târât în patru labe, fără aer. Cred că în privinţa asta ne-am înţeles.

— Perfect. Dă telefon, Miranda. Şi să ne apucăm de treabă.

Făcu ceea ce-i ceruse, pentru că avea sens. Singura soluţie era să înceapă, iar pentru a începe îi trebuia un punct de pornire.

Pe la nouă şi jumătate, se afla în cabinetul de-acasă, afişând date pe display.

Încăperea era la fel de eficient organizată ca şi cea de la Institut, deşi puţin mai comodă. Ryan aprinsese şi aici focul, deşi Miranda nu considera că era atât de frig, încât să fie necesar.

Flăcările trosneau vesele în şemineul de piatră; soarele iernii târzii strălucea printre draperiile trase.

Stăteau aşezaţi unul lângă altul la birou, parcurgând lista de nume.

— Se pare că ai avut o schimbare neobişnuit de mare, acum un an jumate, observă ei.

— Da. Maică-mea şi-a reorganizat laboratorul din Florenţa. Mai mulţi angajaţi s-au transferat la ea, ori s-au mutat de acolo la Institut.

— Mă mir că nu te-ai repezit.

— La ce?

— Mutarea la Florenţa.

Miranda expedie fişierul la imprimantă. Transferul pe hârtie ar fi scutit-o de a mai sta lângă el.

— Nu se punea problema. Andrew şi cu mine conducem Institutul. Mama mea conduce organizaţia *Standjo.*

— Înţeleg.

Înţelegea într-adevăr, după părerea lui.

— Ceva fricţiuni între tine şi mămica?

— Relaţiile mele de familie nu te privesc.

— Deci, mai mult decât simple fricţiuni, aş zice. Dar cu tatăl tău?

— Poftim?

— Eşti fetiţa lu’ tăticu’?

Miranda râse înainte de a apuca să se stăpânească, apoi se ridică să scoată foaia din imprimantă.

— N-am fost niciodată fetiţa nimănui.

— Mare păcat, comentă el, cu sinceritate.

— Nu de familia mea e vorba, se aşeză Miranda pe canapeaua de culoarea zmeurei, încercând să se concentreze asupra numelor care i se tot înceţoşau în faţa ochilor obosiţi.

— Ba s-ar putea să fie. Aveţi o firmă de familie. Poate că cineva a vrut să lovească familia, luând bronzul.

— Vorbeşte italianul din tine, replică ea sec, făcându-l să zâmbească.

— Şi irlandezii sunt la fel de răzbunători, iubito. Vorbeşte-mi despre oamenii de pe listă.

— John Carter. Şeful de laborator. Şi-a luat doctoratul la *Duke.* Lucrează în Institut de şaisprezece ani. Specialitatea lui e arta orientală.

— Nu, treci la cele personale. E căsătorit? Plăteşte pensie alimentară?

Joacă la cazinou, consumă combustibil lichid, se îmbracă femeieşte sâmbăta seara?

— Nu fi ridicol, încercă Miranda să stea mai dreaptă, după care renunţă şi se ghemui cu picioarele pe canapea. E căsătorit, nedivorţat. Doi copii. Cred că cel mai mare tocmai a intrat la colegiu.

— Creşterea unor copii, taxele de studii costă mult, urmări el pe tabel, până la salariul anual. Câştigă onorabil, dar onorabilitatea nu satisface pe oricine.

— Soţia lui este avocată şi, după toate probabilităţile, scoate mai mulţi bani decât el. N-au niciun fel de probleme financiare.

— Finanţele sunt întotdeauna o problemă. Ce maşină are?

— Habar n-am.

— Cum se îmbracă?

Miranda dădu să ofteze, deşi înţelegea încotro bătea Ryan.

— Sacouri vechi şi cravate aiurite, începu ea, închizând ochii pentru a încerca să-l revadă în minte pe şeful de laborator. Nimic strident, deşi nevastă-sa i-a cumpărat un *Rolex* la aniversarea a douăzeci de ani de căsnicie.

Îşi înăbuşi un căscat şi se cuibări mai adânc în perne.

— Poartă aceiaşi pantofi în fiecare zi. Mocasini moi. Când sunt gata să-i cadă din picioare, îşi cumpără altă pereche.

— Trage un pui de somn, Miranda.

— N-am nimic, îşi forţă ea ochii să rămână deschişi. Cine urmează? A, Elise. Fosta soţie a fratelui meu.

— Un divorţ urât?

— Nu mi le imaginez niciodată prea drăguţe, dar a fost foarte înţelegătoare cu el. A lucrat aici ca asistentă a lui John, apoi s-a transferat la Florenţa. E şefa de laborator a mamei mele. Ea şi Andrew s-au cunoscut la Institut, de fapt, chiar eu le-am făcut prezentările. S-a îndrăgostit mort de ea. Peste şase luni, erau căsătoriţi.

— Şi cât i-a ţinut?

— Vreo doi ani. În cea mai mare parte a timpului, păruseră foarte fericiţi, apoi totul a început să se destrame,

— Ce voia? Haine şic, vacanţe în Europa, o casă mare şi somptuoasă?

— Voia atenţia lui, mormăi Miranda, rezemându-şi capul pe mâini. Voia să rămână treaz şi concentrat asupra căsniciei, E blestemul familiei Jones. Pur şi simplu nu suntem în stare. Avem o diformitate în materie de relaţii. Trebuie să-mi odihnesc ochii un minut.

— Sigur, te rog.

Şi continuă să studieze lista. În acel moment, pentru el nu erau decât nişte nume înşirate pe o hârtie. Intenţiona să devină mult mai mult. Până atunci, avea să afle detaliile de natură intimă. Bilanţurile bancare. Vicii. Obiceiuri.

Iar pe acea listă mai adăugă trei nume: Andrew Jones, Charles Jones şi Elizabeth Standford-Jones.

Se ridică, apoi se aplecă să-i scoată ochelarii şi-i puse pe masă, lângă ea, Când dormea, nu arăta ca o fată inocentă, ci ca o femeie extenuată.

Cu mişcări încete, luă şalul de senil de pe spătarul canapelei şi o înveli cu el. Avea s-o lase să doarmă, o oră-două, să-şi reîncarce bateriile trupului şi ale minţii.

Undeva, înăuntrul ei, se găseau răspunsurile, nu avea nicio îndoială. Ea era veriga de legătură.

În timp ce Miranda dormea, Ryan dădu un telefon la New York. La ce bun să ai un frate cu geniu în computere, dacă nu-l mai şi foloseşti din când în când?

— Patrick? Ryan sunt, se rezemă el în fotoliu, privind-o pe Miranda cum dormea. Am de rezolvat câteva chestii şi o mică treabă de hacker de care n-am timp să mă ocup. Te interesează?

Râse:

— Da, ies bani frumoşi.

☼ ☼ ☼

Băteau clopotele la biserică. Muzica lor răsuna cu ecou peste acoperişurile de ţiglă roşie, spre colinele din depărtare. Aerul era cald, iar cerul albastru ca interiorul unei dorinţe.

Dar, în subsolul umed al vilei, umbrele erau dense. Avu un fior, în timp ce desprindea treapta scării. Era acolo, ştia că era acolo.

O aştepta.

Lemnul lovit se aşchie. *Mai repede. Mai repede.* Respiraţia începea să-i ţiuie în plămâni, sudoarea i se prelingea neplăcut pe spate. Iar mâinile îi tremurau când le întinse, scoase obiectul din întuneric şi îi lumină trăsăturile cu lanterna.

Braţe ridicate, sâni generoşi, o cascadă de păr seducătoare. Bronzul era lucios, fără patina verde-albăstruie a vremii. Îşi putea plimba degetele peste el, simţind răceala metalului.

Apoi se auzi cântec de harpă şi râsul vesel al unei femei. Ochii statuetei dobândiră viaţă şi strălucire, gura de bronz surâse şi-i rosti numele.

Miranda.

Se deşteptă cu o tresărire, simţind că inima-i alerga la galop. Un moment, ar fi fost gata să jure că simţise miros de parfum – floral şi puternic. Şi auzea ecoul slab al coardelor de harpă.

Dar ceea ce se auzea era apelul soneriei de la uşă, repetat şi cu o oarecare nervozitate. Răvăşită, Miranda aruncă şalul la o parte şi ieşi repede din cameră.

O surprinse destul faptul de a-l vedea pe Ryan în dreptul uşii deschise. Dar fu şocată până-n adâncul inimii să-şi vadă tatăl stând în prag.

— Tată...

Îşi drese vocea îngroşată de somn şi mai încercă o dată.

— Bună. Nu ştiam că vii în Maine.

— Tocmai am ajuns.

Era un bărbat înalt, zvelt, ars de soare. Avea părul des, lucitor ca oţelul şlefuit, Se potrivea cu mustaţa, barba tunsă scurt şi chipul îngust.

Ochii – de aceeaşi culoare albastră intensă ca ai fiicei sale – priveau prin lentilele ochelarilor cu rame metalice, studiindu-l pe Ryan.

— Văd că ai musafiri. Sper că nu deranjez.

Evaluând rapid situaţia, Ryan îi întinse mâna:

— Domnule doctor Jones, ce plăcere. Rodney J. Pettebone. Sunt un asociat al fiicei dumneavoastră şi prieten, sper. Tocmai am sosit de la Londra, continuă el, făcând un pas înapoi şi trăgându-l lin pe Charles în casă; aruncă o privire spre scară, de unde Miranda continua să se holbeze

la el ca şi cum i-ar fi crescut două capete. Miranda a fost destul de amabilă ca să-mi acorde puţin din timpul ei, cât sunt aici, draga de ea, întinse Ryan o mână, cu un zâmbet ridicol de adorator.

Nu era sigură ce o nedumerea mai mult, zâmbetul de căţeluş, sau accentul britanic scorţos care i se rostogolea de pe limbă ca şi cum ar fi avut sânge regal în vene.

— Pettebone? se încruntă Charles, în timp ce Miranda stătea nemişcată şi rigidă ca unul dintre bronzurile ei. Băiatul lui Roger.

— Nu, e unchiul meu.

— Unchi? Nu ştiam ca Roger să aibă fraţi sau surori.

— Un frate pe jumătate, Clarence. Tatăl meu. Pot să vă iau haina, domnule doctor Jones?

— Da, mulţumesc. Miranda, tocmai am trecut pe la Institut. Mi s-a spus că nu te simţi prea bine.

— Am avut... O migrenă. Nimic...

— Ne-a prins, iubito, ’ urcă Ryan scara ca s-o ia de mână, strângându-i-o mai-mai să-i frângă oasele. Sunt convins că tatăl tău va înţelege.

— Ba nu, răspunse hotărâtă Miranda, nu va înţelege nimic.

— Numai eu sunt de vină, domnule doctor Jones. Stau în ţară doar câteva zile.

Îşi accentua cuvintele sărutând cu drag degetele Mirandei.

— Mă tem că am convins-o pe fiica dumneavoastră să-şi ia liber. Mă ajută la cercetările asupra artei flamande din secolul al şaptesprezecelea. Fără ea, nu m-aş descurca.

— Înţeleg, luci o dezaprobare vizibilă în ochii lui Charles. Teamă mi-e...

— Mă pregăteam să fac un ceai, îl întrerupse, la ţanc, Miranda; avea nevoie de un moment ca să-şi pună gândurile în ordine. Scuză-ne un moment, tată. Ce-ar fi să aştepţi în salon? Nu durează mult. Rodney, îmi dai o mână de ajutor, da?

— Cu plăcere, zâmbi el radios, când Miranda îi răspunse cu aceeaşi strânsoare de menghină a mâinii.

— Ţi-ai pierdut minţile? şuieră ea, în timp ce intra ca o furtună pe uşa bucătăriei. Rodney J. Pettebone? Ăsta cine naiba mai e?

— Pe moment, eu. Nu sunt aici, ai uitat? o ciupi el de bărbie.

— Pentru Dumnezeu, i-ai dat tatălui meu impresia că tragem chiulul, înhaţă Miranda ibricul de pe aragaz, ducându-l la chiuvetă. Şi nu numai atât, ci şi că ne petreceam ziua brănţălindu-ne.

— Brănţălindu-ne!

Nu se mai putu abţine şi o îmbrăţişa, prinzând-o din spate. Nici nu crâcni la cotul primit în coaste.

— Ce drăgălaşă eşti, Miranda.

— Nu-s nicio drăgălaşă, iar minciuna asta ridicolă nu mă încântă deloc.

— Mă rog, cred că i-am fi putut spune că eu am furat bronzul. Apoi, puteam să-i explicăm că e un fals, iar institutul a intrat pân-la gât într-o fraudă de asigurări. Nu ştiu de ce, cred că brănţăleala între tine şi un englez tăntălău ar fi mai digerabilă.

Cu dinţii strânşi, Miranda puse ibricul la încălzit.

— De ce un tăntălău englez, pentru numele lui Dumnezeu?

— A fost o inspiraţie. M-am gândit că s-ar putea să fie genul tău.

Zâmbi cuceritor, când Miranda îl pârjoli cu o privire peste umăr.

— Problema e, Miranda, că tatăl tău a venit aici, a trecut pe la Institut şi e clar că doreşte nişte explicaţii. Trebuie să te gândeşti ce răspunsuri îi dai,

— Crezi că nu ştiu şi eu asta? Îţi par cumva tâmpită?

— Deloc, dar aş spune că eşti de o cinste inerentă. Minciunile presupun talent. Ceea ce ai de făcut e să-i spui tot ce ştiai până azi-dimineaţă, când eu am apărut în patul tău.

— Putea să-mi treacă şi mie prin minte, Rodney.

Stomacul, însă, începuse deja să i se încleşteze în jurul golului dinăuntru.

— N-ai dormit nici trei ore. Te împleticeşti. Unde ţii ceştile? întrebă el deschizând un dulap.

— Nu, nu le punem pe cele obişnuite, dădu Miranda din mână, absentă. Scoatem porţelanurile bune din vitrină.

Ryan îşi înălţă sprânceneje. Porţelanul bun era pentru musafiri, nu pentru rude. Îi dezvăluia o faţetă nouă a Mirandei Jones.

— Merg să pregătesc două. Rodney înţelege, cred, că tatăl tău vrea să discutaţi între patru ochi.

— Laşule, bombăni Miranda.

Aranjă meticulos pe tavă ceainicul, ceştile şi farfurioarele, încercând să nu se enerveze că Ryan urcase la etaj pe scara din spate, lăsând-o să se descurce lingură, îşi îndreptă umerii, ridică tava şi o duse în salon, unde tatăl ei stătea în picioare, citind dintr-un carneţel cu scoarţe de piele, în faţa şemineului.

Cât de chipeş era, fu singurul gând care-i putu trece prin cap. Înalt, bronzat, cu trup drept şi păr strălucitor. În copilărie, i se păruse că arăta ca o ilustraţie dintr-e carte cu poveşti. Nu un prinţ sau un cavaler, ci un vrăjitor, înţelept şi demn.

Dorise cu atâta disperare s-o iubească. S-o ducă în spate şi s-o salte pe genunchi, să o învelească seara la culcare şi să-i spună istorioare caraghioase.

Şi când colo, trebuise să se mulţumească doar cu un soi de afecţiune moderată şi adeseori absentă. Nimeni n-o purtase în spate, nici nu-i spusese anecdote amuzante.

Îşi alungă cu un oftat tristeţea amintirilor, înaintând în cameră.

— L-am rugat pe Rodney să ne lase singuri câteva minute, începu ea. Presupun că vrei să-mi vorbeşti despre spargere.

— Într-adevăr. E un lucru foarte supărător, Miranda.

— Da, cu toţii suntem foarte supăraţi, zise ea. Puse tava pe masă, aşezându-se pe un scaun şi începu să toarne, aşa cum fusese învăţată. Poliţia face cercetări. Avem speranţe să recuperăm bronzul.

— Şi, între timp, publicitatea păgubeşte Institutul. Mama ta e distrusă, iar eu a trebuit să-mi abandonez proiectul într-un moment-cheie, ca să vin aici.

— Nu aveai niciun motiv să vii, îi întinse Miranda, cu mână sigură, ceaşca. Se face tot ce este omeneşte posibil.

— E clar că măsurile noastre de pază nu sunt la un nivel acceptabil. Fratele tău răspunde pentru asta,

— Nu e vina lui Andrew.

— Am lăsat Institutul în mâinile lui şi într-ale tale, îi aminti Charles, sorbind alene din ceai.

— Şi se descurcă minunat. Participarea la cursuri a crescut cu zece la sută, încasările, la poartă au sporit. În ultimii cinci ani, calitatea achiziţiilor a fost uluitoare.

O, şi cât o mai înfuria să fie nevoie să apere şi să justifice totul, când omul din faţa ei părăsise responsabilităţile Institutului la fel cum le abandonase şi pe cele familiale.

— Institutul nu a fost niciodată pe primul plan pentru tine, spuse ea calmă, ştiind că n-avea decât să-şi controleze furia. Ai preferat munca de teren. Andrew şi cu mine i-am acordat tot timpul şi energia noastră.

— Iar acum, avem primul furt, în răstimp de peste o generaţie. Aşa ceva nu se poate trece cu vederea, Miranda.

— Nu, dar timpul, eforturile, munca şi progresele noastre, astea pot fi trecute cu vederea.

— Nimeni nu vă pune la îndoială entuziasmul, alungă Charles ideea, cu un gest. Totuşi, trebuie rezolvată şi problema asta. Iar dacă adăugăm publicitatea negativă a pasului tău greşit de la Florenţa, ajungem într-o situaţie foarte dificilă.

— Pasul meu greşit, murmură Miranda; cât era de tipic pentru ei, să folosească eufemisme şchioape pentru situaţii de criză. La Florenţa am făcut tot ceea ce mi s-a cerut. Totul.

Simţind că o năpădea emoţia, şi-o înghiţi şi îi făcu faţă la nivelul lipsit de pasiune pe care îl aştepta el.

— Dacă aş fi putut vedea rezultatele noii expertize, mi le puteam analiza pe ale mele şi aş fi determinat unde s-au făcut greşelile.

— Problema asta trebuie s-o lămureşti cu mama ta. Deşi pot să-ţi spun că e foarte nemulţumită. Dacă n-ar fi fost anunţată presa...

— N-am vorbit eu cu presa, se ridică Miranda, incapabilă să mai stea jos, să se prefacă liniştită. N-am discutat despre „Doamna întunecată” cu *nimeni* din afara laboratorului. La naiba, de ce-aş fi făcut-o?

Charles tăcu un moment, punându-şi ceaşca de ceai deoparte. Nu putea suferi confruntările, îi displăceau emoţiile neclare care perturbau

luciditatea productivă. Era pe deplin conştient că în sufletul fiicei sale clocoteau torente din aceste emoţii tulburi. Niciodată nu putuse înţelege de unde proveneau.

— Te cred.

— Şi să fiu acuzată... De ce?

— Te cred. Chiar dacă eşti încăpăţânată şi adeseori orientată greşit, după părerea mea, nu te-am ştiut niciodată să fii necinstită. Dacă îmi spui că n-ai vorbit cu presa despre problema astă, atunci te cred.

— Îţi... se bâlbâi Miranda, simţind că o ustura gâtlejul. Îţi mulţumesc.

— Oricum, asta nu prea schimbă situaţia. Publicitatea trebuie să fie atenuată în împrejurările existente, tu te afli în centrul furtunii, ca să zic aşa. Mama ta şi cu mine considerăm că ar fi mai potrivit să-ţi iei un concediu cât mai lung.

Lacrimile care-i veniseră în ochi se uscară pe loc.

— Am şi discutat cu ea. Şi i-am spus că n-am de gând să mă ascund. N-am făcut nimic.

— Nu este vorba de ceea ce ai făcut sau n-ai făcut tu. Până când se rezolvă ambele probleme, prezenţa ta e în detrimentul Institutului.

Charles îşi netezi genunchii pantalonilor şi se ridică.

— Cu începere de azi, îţi iei un concediu personal de o lună. Dacă trebuie, poţi să te duci şi să-ţi termini toate treburile actuale, dar ar fi mai bine dacă ai pleca de-aici, în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Poţi la fel de bine să-mi scrii pe frunte un V de la „vinovat”.

— Exagerezi, ca de obicei.

— Iar tu te eschivezi, ca de obicei. Ei bine, acum ştiu cum stau. Sunt singură.

Deşi era umilitor, mai încercă pentru ultima oară:

— N-ai putea ca o dată, măcar o dată, să fii de partea mea?

— Nu se pune problema „părţilor”, Miranda. Şi nici nu e un atac personal. Este soluţia cea mai bună pentru toţi cei implicaţi, atât pentru Institut cât şi pentru *Standjo.*

— Pe mine mă lezează.

Charles îşi drese glasul, evitându-i ochii.

— Sunt sigur că, după ce vei avea timp să te gândeşti pe îndelete, vei fi de acord că e cea mai logică atitudine. Dacă mai ai nevoie de mine, mă găseşti la *Regence,* până mâine.

— Nu te-am putut găsi niciodată, răspunse ea încet. Mă duc să-ţi aduc haina.

Cu oarecare regret, tatăl ei o urmă în vestibul,

— Ar trebui să profiţi de timp, să mai călătoreşti şi tu. Fă puţină plajă. Poate... poate că dacă te-ar însoţi şi tânărul tău...

— Tânărul meu ce? întrebă ea, scoţând haina din debara, după care privi în susul scării; şi izbucni în râs. A, sigur.

Fu nevoită să-şi şteargă lacrimile, chiar în timp ce recunoştea începutul nevricos al isteriei.

— Pun prinsoare că bătrânul Rodney ar muri de plăcere sa vină cu mine.

Îl conduse până afară, apoi se aşeză pe treapta de jos a verandei şi râse ca o descreierată – până începu să plângă.

Capitolul 13

Un bărbat care are trei surori ştie totul despre lacrimile femeilor. Există cele încete şi mai degrabă fermecătoare, care se pot prelinge pe obrajii unei femei ca nişte mici diamante lichide, făcând din bărbat un cerşetor. Există cele fierbinţi şi furioase, care ţâşnesc din ochii femeii ca fulgere limpezi, iar pe bărbatul înţelept îl îndeamnă să se ascundă. Şi mai sunt lacrimile ascunse atât de adânc în suflet, încât, atunci când izbucnesc, se dezlănţuie o furtună de durere mai presus de liniştea oricărui bărbat.

Aşa că o lăsă în pace, ghemuită pe treaptă, în timp ce lacrimile acelea izvorâte din inimă făceau prăpăd. Ştia că suferinţa de unde se revărsa un asemenea potop o închidea în ea însăşi. Nu putea decât să-i respecte discreţia şi să aştepte. Când suspinele acelea aspre şi sfâşietoare se potoliră, Ryan străbătu culoarul, deschise debaraua şi scotoci prin ea până găsi o canadiană.

— Poftim, i-o întinse el Mirandei. Hai să respirăm puţin aer.

Îl privi cu ochii umflaţi şi nedumeriţi. Uitase pur şi simplu că era şi el acolo.

— Ce?

— Să luăm puţin aer, repetă Ryan şi, întrucât încă mai era în mare măsură neajutorată, o ridică în picioare. Îi trase scurta peste braţe, o răsuci în loc şi-i încheie cu dibăcie nasturii.

— Aş prefera să stau singură, încercă ea să pară rece, dar gâtul continua s-o usture şi nu prea reuşi.

— Ai fost destui timp singură.

Îşi luă şi el haina, o îmbrăcă şi o trase pe Miranda de mână afară.

Aerul era înviorător, iar soarele destul de puternic ca s-o doară ochii inflamaţi. Începea să se infiltreze umilinţa. Lacrimile nu-i foloseau la mare lucru, dar, cel puţin, atunci când plângi în singurătate, nu vede nimeni că ţi-ai pierdut controlul.

— E un loc minunat, spuse Ryan, pe ton de conversaţie; continuă să-i ţină mâna într-a lui, chiar şi când degetele i se flexară pentru a se elibera. Discreţie, o vedere mortală, mirosul mării în faţa uşii. Grădinii i-ar prinde bine puţină îngrijire.

Familia Jones, conchise el, nu-şi petrecea destul timp în aer liber. Dincolo de peluza ondulată se înălţau doi copaci bătrâni care cereau să se întindă un hamac între ei.

Se îndoia că Miranda explorase vreodată miracolele unui hamac la umbra unei după-amieze de vară.

Mai existau arbuşti, desfrunziţi la sfârşitul iernii, pe care şi-i imagină înflorind superb – şi fără grijă – primăvara. Gazonul avea porţiuni golaşe, strigând să fie săpate şi însămânţate din nou.

O fi fost Ryan un orăşean pur-sânge, dar ştia să aprecieze atmosfera rustică.

— Nu ai grijă de ceea ce aveţi aici. Mă surprinzi, Miranda. Credeam că o femeie cu firea ta practică ar insista să-şi întreţină bine proprietatea şi să-şi ocrotească o asemenea moştenire.

— E o casă.

— Mda, este! Şi ar trebui să fie un cămin. Aici ai crescut?

— Nu.

Îşi simţea capul îngreunat şi tulbure de-atâta plâns. Ar fi vrut să se întoarcă în casă, să înghită o aspirină şi să se culce într-o cameră întunecată. Dar nu-i rămăsese, destulă putere pentru a rezista când Ryan o trase pe cărarea de pe faleză.

— A fost a bunicii mele.

— Se leagă. Nu l-aş fi văzut pe tatăl tău locuind de bunăvoie aici la maturitate. Nu i se potriveşte deloc.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

— Ba cum să nu-l cunosc?

Vântul şuiera, pe când urcau. Secolele de rafale continue roseseră stâncile, lăsându-le netede, rotunjite. Luceau precum cositorul în lumina soarelui.

— E pompos şi arogant. Are vederile înguste care pot foarte bine să-l facă un specialist strălucit în domeniul lui, şi o fiinţă umană lipsită de consideraţie. Nu te auzea, adăugă el, când ajunseră la pragul plat ce se întindea peste mare. Fiindcă nu ştie să asculte.

— Pe când tu ştii, evident, îşi smulse Miranda mâna dintr-a lui, cuprinzându-şi defensiv trupul cu braţele. Nu ştiu de ce mă miră că cineva care îşi câştigă existenţa jefuindu-i pe alţii s-ar coborî să tragă cu urechea la conversaţiile private.

— Nici eu nu ştiu. Dar adevărul e că ai fost lăsată în voia vânturiior. Acum ce-ai să faci?

— Ce pot să fac? Autoritatea pe care o am la Institut provine totuşi din faptul că lucrez pentru ei. Am fost degrevată temporar de îndatoririle mele, şi cu asta, basta.

— Nicio asta basta, până nu vrei tu – dacă ai puţină şiră a spinării.

— Nu ştii nimic, se răsuci Miranda spre el, în timp ce mila de ea însăşi din ochi i se transforma în furie. Ei trag sforile, dintotdeauna au făcut-o. Indiferent cât de optimist priveşti, eu fac doar ce mi se spune. Conduc Institutul împreună cu Andrew, fiindcă niciunul dintre ei n-a vrut să se deranjeze cu problemele lui cotidiene. Şi am ştiut mereu că ne pot trage preşul ăsta de sub picioare oricând au chef. Iar acum, au.

— Şi vei permite să fii aruncată la gunoi aşa? Loveşte şi tu, Miranda, o înhaţă Ryan de părul pe care vântul il răvăşea sălbatic. Arată-le din ce aluat eşti făcută. Institutul nu e singurul loc unde poţi străluci.

— Crezi că mai există vreun muzeu sau laborator important care să mă primească, după toată povestea asta? Bronzul Fiesole m-a ruinat. Aş da orice să nu-l fi văzut niciodată.

— Atunci, întemeiază-ţi laboratorul tău propriu.

— Ăsta-i un vis frumos.

— Şi mie mi-au spus mulţi acelaşi lucru, când am vrut să-mi deschid galeria de la New York, se aşeză el alături, cu picioarele încrucişate.

Miranda râse scurt:

— S-ar putea ca diferenţa să fie aia că eu nu intenţionez să fur pentru a pune bazele unei firme.

— Toţi facem lucrul la care ne pricepem cel mai bine, replică Ryan cu nepăsare; scoase o havană şi o aprinse, cu mâinile puse căuş în jurul capătului. Ai relaţii, nu? Ai şi minte. Şi bani.

— Am minte şi bani. Relaţiile... ridică ea din umeri. Acum nu mai pot conta pe ele. Îmi iubesc meseria, îşi auzi propria voce, continuând. Îi iubesc structura, aventura descoperirii. Majoritatea oamenilor consideră ştiinţa o scară cu treptele dăltuite în piatră, dar nu e aşa. Este un joc de puzzle şi nu toate piesele îşi găsesc locul. Când reuşeşti să asamblezi câteva laolaltă, pentru a întrezări o soluţie, e fascinant. Nu vreau să pierd asta.

— N-ai s-o pierzi, dacă nu te dai bătută.

— În clipa când am văzut bronzul Fiesole, când am înţeles în ce consta proiectul, am fost complet captivată de posibilităţile care se conturau. Am ştiut că era în parte orgoliu, dar cui îi păsa? Aveam să-l autentific, să dovedesc cât de deşteaptă şi de pricepută sunt, iar mama mea urma să mă aplaude. Ca mamele care-şi văd copiii pe scenă la serbarea şcolară. Cu entuziasm şi mândrie profesională, îşi lăsă ea capul pe genunchi. E jalnic.

— Ba nu e jalnic deloc. Cei mai mulţi dintre noi continuăm şi la maturitate să ne producem în faţa părinţilor, sperând că au să ne aplaude.

Miranda întoarse capul spre el, curioasă:

— Şi tu?

— Mai ţin minte şi-acum inaugurarea galeriei din New York. Momentul când au intrat părinţii mei. Tatăl meu, în costumul cel bun – pe care-l purta întotdeauna la nunţi şi înmormântări, şi mama, într-o rochie albastră, nouă, cu părul coafat necruţător la *Betty's Salon.* Îmi amintesc expresia de pe feţele lor. Mândrie şi entuziasm sentimental.

Râse uşor.

— Şi nu puţină surprindere. Pentru mine a contat foarte mult

Întorcând capul, Miranda îşi rezemă bărbia în mâini, privind din nou spre mare, unde valurile se spărgeau cu putere, albe şi reci.

— Eu îmi amintesc expresia mamei mele când m-a concediat din proiectul Fiesole, oftă ea. Aş fi rezistat mai bine la decepţie sau regret, decât la acel dispreţ îngheţat şi tăios.

— Lasă-l încolo de Fiesole.

— Cum aş putea? De la el a pornit toată lunecarea asta nenorocită în jos. De-aş putea doar să mă întorc şi să văd unde am greşit... îşi apăsă ochii cu degetele.

— Să-l testez a doua oară, la fel ca „David"-ul.

Încet, îşi coborî mâinile. Palmele i se umeziseră.

— La fel ca „David"-ul, murmură ea. O, Doamne. Sări în picioare – atât de repede, încât, un moment,

Ryan crezu că voia să se arunce.

— Stai aşa, o apucă el strâns de mână, ridicându-se. Eşti cam prea aproape de margine ca să stau liniştit.

— S-a întâmplat acelaşi lucru, îl împinse Miranda, după care îl prinse de reverele hainei. Am respectat procedura, pas cu pas. Ştiu ce am avut în mâini. Ştiu.

Îl împinse din nou, răsucindu-se în loc, cu un bocănit de tocuri pe piatră.

— Am făcut totul corect. Amănunţit. Măsurările, formulele, nivelurile de coroziune. Aveam toate datele, toate răspunsurile. Cineva l-a înlocuit.

— L-a înlocuit?

— La fel ca „David"-ul, îl bătu ea cu pumnul în piept, ca pentru a-i băga cu forţa în cap adevărul. S-a întâmplat acelaşi lucru. Obiectul pe care l-a

expertizat laboratorul *Ponti* era într-adevăr un fals, dar nu mai era acelaşi bronz. Era o copie. Trebuie să fi fost o copie.

— Ăsta-i un salt destul de îndrăzneţ, domnişoară doctor Jones.

Iar posibilităţile îi inundau capul ca un vin de soi ales.

— Interesant.

— Se leagă. Are sens. E singurul lucru care are sens.

— De ce? îşi înălţă el sprâncenele. De ce n-ar fi mai logic că ai comis o greşeală?

— Fiindcă n-am comis-o. Of, nu-mi vine să cred că am lăsat asta să înceţoşeze ceea ce ştiu, îşi trecu Miranda mâinile prin păr, apăsându-şi capul cu pumnii. Nu judecam limpede. Când ţi se spune destul de des că greşeşti, şi destul de convingător, începi să crezi. Chiar şi când nu greşeşti.

Începu să se plimbe, cu paşii aceia lungi şi hotărâţi, lăsând vântul să-i limpezească minţile, să-i răcorească sângele în clocot.

— Şi aş fi continnuat s-o cred, dacă nu se întâmpla povestea cu „David”-ul.

— Bine că ţi l-am furat eu.

Îi aruncă o privire piezişă. Ryan îşi potrivea pasul după al ei, părând să savureze o plimbare indiferentă într-o după-amiază cu vânt.

— Aşa se pare, mormăi Miranda. De ce tocmai piesa aia? De ce ai furat piesa aia şi nu alta?

— Ţi-am spus, am avut un client.

— Cine?

Buzele i se arcuiră:

— Zău aşa, Miranda, unele lucruri sunt sacrosancte.

— Ar putea să aibă o legătură.

— „David”-ul meu şi doamna ta? E cam forţat.

— „David”-ul *meu* şi doamna *mea* – şi nu e deloc forţat. Ambele sunt de bronz, opere renascentiste, între *Standjo* şi Institut există destule legături, iar eu am lucrat la amândouă. Asta e realitatea. Ambele erau veritabile, ambele au fost înlocuite cu duplicate.

— Toate astea sunt speculaţii, nu fapte.

— E o teorie logică şi argumentată, îl contrazise ea, şi baza unei

concluzii preliminare.

— Pe clientul ăsta îl cunosc de ani de zile. Crede-mă, nu-l interesează intrigile şi planurile complicate. Pur şi simplu îşi doreşte un obiect pe care-l vede şi dă o comandă. Dacă o găsesc fezabilă, o primesc. Cât se poate de simplu.

— Simplu...

Slavă Domnului, era o atitudine pe care n-avea s-o înţeleagă niciodată.

— Şi – adăugă Ryan, e cam greu să-mi fi comandat furtul unei imitaţii.

La auzul acestor cuvinte, fruntea Mirandei se încreţi.

— Eu continui să cred că acela care l-a înlocuit pe „David” a înlocuit şi „Doamna întunecată”.

— Sunt de acord că e o posibilitate clară şi care mă intrigă.

— Şi aş putea întări concluzia, dacă aş vedea şi compara ambele piese.

— Okay.

— Okay, ce?

— Hai s-o facem.

Miranda se opri la baza farului, unde nisipul scrâşnea sub picioare.

— Ce să facem?

— Să le comparăm. Pe una o avem. Nu ne rămâne decât s-o luăm şi pe cealaltă.

— S-o furăm? Nu fi ridicol.

În timp ce se întorcea, Ryan o apucă de braţ:

— Vrei să afli adevărul, nu?

— Da, vreau să ştiu adevărul, dar nu mă duc în Italia să pătrund prin efracţie într-o instituţie de stat şi să fur o copie fără valoare.

— N-avem niciun motiv să nu luăm şi o piesă de valoare, dacă tot ajungemn acolo. Era doar o idee, adăugă el, văzând-o că-l privea cu gura căscată. Dacă ai dreptate, şi o dovedim, vei face mai mult decât să-ţi salvezi reputaţia. Ţi-o vei mări şi mai mult.

Era imposibil, dement. Nu se putea face. Dar, văzându-i licărul din ochi, Miranda căzu pe gânduri.

— Şi de ce te-ai deranja? Tu ce-ai avea de câştigat?

— Dacă ai dreptate, voi ajunge cu un pas mai aproape de „David”-ul

original. Şi eu am o reputaţie de salvat.

Şi, tot dacă avea dreptate, adăugă Ryan în sinea lui, iar „Doamna întunecată” era autentică, urma să ajungă mai aproape cu un pas şi de ea. Avea s-o găsească. Ce contribuţie minunată ar fi fost pentru colecţia lui personală.

— N-am de gând să încalc legea.

— Ba ai şi început. Stai de vorbă cu mine, nu? Eşti complice post-factum, domnişoară doctor Jones, o cuprinse Ryan amical cu braţul pe după umăr. Nu te-am ameninţat cu pistolul la tâmplă, nici cu un cuţit în spate, continuă el, în timp ce mergeau spre casă. Ai stat toată ziua cu mine, ştiind perfect că deţin un bun furat. Eşti implicată deja.

O sărută prieteneşte pe creştetul capului.

— Poţi foarte bine să mergi până la capăt.

Apoi se uită la ceas, calculând:

— Te duci sus şi-ţi faci bagajele. Trebuie să facem mai întâi o escală la New York. Am de pus la punct nişte chestiuni acolo şi să-mi iau haine şi instrumente.

— Instrumente? îşi dădu Miranda la o parte părul din faţă; era mai bine să nu ştie, conchise ea. Nu pot să zbor pe nepusă masă în Italia. Trebuie să vorbesc cu Andrew, să-i explic.

— Lasă-i un bilet, îi propuse Ryan, deschizând uşa din spate. Scurt, spunându-i că lipseşti două săptămâni. Rezumă-te la atât, şi nu va fi implicat dacă sticleţii devin prea băgăcioşi.

— Poliţia. Dacă plec aşa înainte de încheierea anchetei, ar putea crede că sunt amestecată.

— Ceea ce e cu atât mai palpitant, nu? Mai bine să nu folosim telefonul, murmură el. Există oricând posibilitatea să se verifice convorbirile. Îl scot pe-al meu din geantă. Trebuie să-l sun pe vărul meu Joey.

Mirandei i se învârtea capul.

— Vărul tău Joey?

— E agent de voiaj. Fă-ţi bagajele, repetă Ryan. Ne va găsi bilete la primul avion. Nu-ţi uita paşaportul şi laptopul. Va trebui să terminăm de parcurs fişierele alea de personal.

Încercă să inspire adânc:

— Mai trebuie să-mi iau ceva?

— Pofta de mâncare, replică Ryan, scoţând telefonul mobil. Ajungem în New York la ora cinei. O să mori după *linguine*-le mamei mele.

☼ ☼ ☼

Era apoape şase, când Andrew reuşi să ajungă acasă. Încercase s-o sune pe Miranda de zece ori, dar nu-i răspunsese decât robotul. Nu era sigur în ce stare avea s-o găsească – turbând de nervi sau distrusă de durere. Spera să fie pregătit pentru oricare variantă, sau chiar pentru amândouă.

Dar nu găsi decât un bilet pe frigider.

Andrew, sunt sigură că ştii că mi s-a ordonat să-mi iau concediu de la Institut. Îmi pare rău că te las încurcat într-o perioadă ca asta. Nu vreau să spun că n-am de ales, aşa că voi spune că aleg singura soluţie potrivită pentru mine. Am să lipsesc vreo două săptămâni. Te rog, nu-ţi face griji. Iau legătura cu tine când pot.

Nu uita să duci gunoiul. A rămas destul friptură de duminică pentru a-ţi mai ajunge încă de-o masă, două. Ai grijă să mănânci.

Cu drag,

Miranda.

— Căca-m-aş, smulse Andrew hârtia de pe frigider şi o mai citi o dată. Unde naiba eşti?

Capitolul 14

— Nu înţeleg de ce n-am zburat direct la Florenţa.

Miranda se gândise, se răzgândise, iar acum se răzgândea, în timp ce Ryan pornea un B.M.W. Mic şi cochet, ieşind de pe aeroportul *La Guardia.*

— Dacă ne-am pus în cap nebunia asta, n-are niciun rost să mai facem ocoluri.

— Nu e un ocol, e o escală programată. Am nevoie de anumite lucruri.

— Puteai să-ţi cumperi haine în Italia.

— Probabil c-am să-mi iau. Dacă ar îmbrăca-o italienii, lumea ar arăta mult mai atrăgător. Totuşi, există anumite lucruri de care am nevoie şi nu se găsesc întotdeauna uşor pe piaţa cu amănuntul.

— Instrumentele tale, bombăni ea. Scule de spărgător.

— Printre altele.

— Bine, bine, se foi Miranda în scaun, bătându-se cu degetele pe genunchi.

Într-un fel, trebuia să accepte faptul că acum coopera cu un infractor. Un hoţ, care prin definiţie era lipsit de integritate.

Fără ajutorul lui, nu întrezărea nicio cale de a mai revedea vreodată bronzul – sau falsul. Şi *exista* un fals, se asigură ea. Era o teorie logică, necesitând mai multe date şi studii pentru a fi dovedită.

Dacă şi-ar fi înghiţit mândria şi i-ar fi prezentat teoria mamei sale? Ideea aproape o făcu să râdă. Elizabeth ar fi respirâs-o cu tot cu fiica ei, într-o clipă, punând totul pe seama aroganţei, a încăpăţânării şi a deznădejdii.

Şi nu complet fără temei, recunoscu Miranda.

Singurul om dispus să asculte, să exploreze posibilităţile, era un hoţ profesionist care acţiona cu siguranţă în interes propriu – şi aştepta de la ea să-i dăruiască „Venus” de Donatello ca taxă de consultaţie.

Ei bine, asta rămânea de văzut.

Era un factor în ecuaţie, îşi reaminti ea, nimic mai mult. Găsirea şi autentificarea „Doamnei întunecate” erau mai importante decât mijloacele folosite pentru îndeplinirea scopului.

— N-avem niciun motiv să mergem în Brooklyn.

— Ba sigur că avem.

Ryan bănuia că ştia destul de bine ce se întâmpla în admirabilul ei creier. Avea o faţă foarte expresivă, când nu ştia că i se dădea atenţie.

— Mi-e dor de mâncarea mamei mele.

Îi zâmbi radios, depăşind un sedan rablagit. Era atât de uşor să-i citească gândurile. Miranda detesta teribil situaţia, jonglând în minte cu argumentele pro şi contra pentru a încerca să găsească justificarea deplină a hotărârii pe care o luase.

— Şi ar fi de rezolvat câteva probleme de familie înainte de a merge în Italia. Sora mea o să vrea pantofi, mormăi el. Întotdeauna vrea pantofi. Este bolnavă de *Ferragamo.*

— Furi pantofi pentru sora ta?

— Te rog, se încruntă el spre maşini, jignit sincer. Nu şterpelesc din magazine.

— Scuză-mă, dar furtul tot furt rămâne.

Sprânceana lui cu cicatrice se arcui răutăcios:

— Nici pe departe.

— Şi nu am niciun motiv să vin şi eu în Brooklyn. De ce *nu mă* laşi la hotelul unde voi sta?

— În primul rând, nu stai la niciun hotel. Trebuie să stai la mine.

Capul Mirandei se răsuci în loc, cu ochii îngustaţi:

— Fii sigur că nu.

— Şi în al doilea rând, mergem în Brooklyn fiindcă, după cum se pare că ai uitat, suntem ca doi fraţi siamezi până se termină toată povestea asta. Unde merg eu, vii şi tu... domnişoară doctor Jones.

— Dar e ridicol.

Şi incomod. Avea nevoie de timp, complet singură, ca să scrie totul ordonat pe hârtie. Să cugete şi să analizeze. Nu-i lăsase deloc timp de gândire.

— Chiar tu ai spus că sunt prea profund implicată ca să pot face altceva decât să cooperez. Dacă n-ai încredere în mine, nu faci decât să complici lucrurile şi mai mult.

— Încrederea în tine ar complica lucrurile, preciza Ryan. Problema e că ai conştiinţă. Din când în când, se va răzvrăti şi te va ispiti să chemi poliţia şi să mărturiseşti totul.

O bătu liniştitor pe dosul mâinii.

— Consideră-mă doar îngerul cel rău de pe umăr, care-l pocneşte în faţă pe cel bun ori de câte ori începe să îndruge despre cinste şi adevăr.

— Nu stau cu tine. N-am de gând să mă culc cu tine.

— Na, c-ai zis-o. Ce rost mai are viaţa?

Râsul din glasul lui o făcu să strângă din dinţi, astfel că fu nevoită să

vorbească printre ei:

— Ştii foarte bine că vrei să mă culc cu tine.

— A fost visul meu de-o viaţă, iar acum s-a spulberat. Nu ştiu cum am să mai trăiesc.

— Mă scârbeşti, şuieră ea şi, când Ryan râse din nou, le făcu nervilor şi amorului ei propriu favoarea de a întoarce capul spre fereastră, fără a-l mai lua în seamă tot restul drumului.

☼ ☼ ☼

Nu ştia la ce se aşteptase, dar în niciun caz la casa agreabilă, cu un etaj şi brâu galben, dintr-un cartier liniştit.

— Aici ai copilărit?

— Aici? Nu, zâmbi Ryan, auzindu-i vocea şocată.

Probabil se aşteptase s-o ducă în vreo mahala mizeră, unde zarva glasurilor ridicate era la fel de omniprezentă ca mirosul de gunoaie şi usturoi.

— Familia mea s-a mutat aici acum vreo zece ani. Haide, ne aşteaptă, iar mama a şi pregătit nişte spaghetti, cu siguranţă.

— Cum adică, ne aşteaptă?

— I-am telefonat ca s-o anunţ că venim.

— I-ai telefonat? Şi cine-ai spus că sunt eu?

— Asta-i o întrebare la care fiecare va trebui să găsească singur răspunsul.

— Ce i-ai spus? insistă Miranda, apucând clanţa în timp ce Ryan se apleca să deschidă portiera.

— Că aduc o femeie la cină.

Rămase un moment pe loc, cu trupul înclinat, lipit de al ei, şi faţa foarte aproape.

— Nu fi timidă. Sunt oameni foarte înţelegători.

— Nu-s timidă deloc.

Dar avea în stomac senzaţia de uşoară greaţă dintotdeauna, când urma să întâlnească în societate noi cunoştinţe, în acel caz, îşi spuse ea, asemenea lucruri erau absurde.

— Vreau doar să ştiu cum i-ai explicat... Termină! Se întrerupse, când

privirea lui coborî, stăruindu-i spre gură.

— Hmm.

Tare mai dorea să-i guste încet, cu savoare, buza aceea îndărătnică de jos.

— Iartă-mă, eram distrat. Miroşi... interesant, domnişoară doctor Jones.

Momentul cerea acţiune şi mişcare – nu ridicola fantezie care-i răsări în creier, de a-l apuca de păr cu ambele mâini, smucindu-i gura spre a ei. În schimb, îi propti o mână în piept, cu cealaltă deschise portiera şi se repezi afară.

Ryan chicoti puţin, ceea ce-l ajută să risipească ghemul de tensiune care i se strânsese în josul pântecelui – şi coborî pe partea opusă.

— Hei, Remo.

Câinele mare şi cafeniu care dormea în curte se descovrigă, scoase un lătrat răsunător ca o bubuitură de tun şi sări afectuos spre el

— Credeam că ai mai învăţat ceva bune maniere, îl scarpină el între urechi, zâmbind. Ce s-a întâmplat cu şcoala supunerii? Iarăşi ai chiulit, este? întrebă Ryan, în timp ce se îndreptau spre uşă.

Parcă pentru a evita întrebarea, câinele întoarse capul într-o parte, privind-o pe Miranda. Limba i se bălăbăneaântr-un rânjet canin.

— Nu ţi-e frică de câini, nu-i aşa?

— Îmi plac, răspunse ea, în timp ce Ryan deschidea uşa casei. Dinăuntru răzbătea sonorul actualităţilor de seară, glasuri, unul bărbătesc, celălalt femeiesc, părând să se certe violent şi cu înverşunare, arome delicioase de usturoi prăjit şi mirodenii, şi o pisică mare şi pătată care se repezi spre libertate şi declanşa imediat un război cu câinele.

— Casă, dulce casă, murmură Ryan, târând-o şi pe ea în toată învălmăşeala.

— Dacă nu te poţi purta ca o fiinţă umană civilizată, nu vreau să mai vorbeşti cu niciunul din prietenii mei, niciodată.

— N-am făcut decât să amintesc că dacă şi-ar face o operaţie estetică elementară, şi-ar ameliora aspectul, respectul de sine şi viaţa sexuală.

— Eşti un porc, Patrick.

— Mda, mă rog, prietena ta are o coadă ca aripa din spate a unui *Chevy*

model ’57.

— Şi nu numai porc, dar şi un bou superficial, pe deasupra.

— Încerc şi eu să ascult ştirile, aicea. Continuaţi afară până se termină sportul, pentru numele scumpului Dumnezeu.

— Se vede clar, spuse Miranda, răspicat şi precis, că e un moment penibil.

— Nu, e normal, o asigură Ryan, în timp ce o trăgea în livingul spaţios, aglomerat şi zgomotos.

— Salut, Ry!

Bărbatul – de fapt, doar un băiat, observă Miranda când se întoarse, cu un zâmbet aproape la fel de ucigător ca al lui Ryan – făcu câţiva paşi lungi şi îi dădu lui Ryan un pumn în umăr. Semn de afecţiune, presupuse ea.

Avea părul negru şi cârlionţat, ochii căprui-aurii sclipitori şi un chip despre care Miranda presupuse că le făcea pe colegele de liceu să ofteze noaptea în pernă.

— Pat, zise Ryan la fel de afectuos, pentru a face prezentările. Fratele meu mai mic, Patrick, Miranda Jones. Să fii cuminte, îl preveni el pe Patrick.

— Normal. Ura, Miranda, ce faci?

Înainte de a apuca să răspundă, se apropie şi tânăra cu care se certase Patrick. O măsură pe Miranda cu o privire lungă, în timp ce-l îmbrăţişa pe Ryan, lipindu-şi obrazul de al lui.

— Mi-a fost dor de tine. Bună, Miranda, eu sunt Colleen.

Nu-i întinse mâna, rămânând cu braţele înlănţuite posesiv în jurul fratelui său.

— Îmi pare bine că vă cunosc, răspunse Miranda cu un zâmbet rece pentru Colleen şi unul puţin mai cald adresat lui Patrick.

— Ai de gând să ţii fata la uşă toată ziua, sau o aduci aici ca să-i arunc şi eu o privire? bubui un glas, făcându-i pe toţi cei trei Boldari să zâmbească.

— O aduc, tată. Dă haina-ncoace.

I-o dădu, cam fără tragere de inimă, şi auzi uşa închizându-se în spatele ei, cu entuziasmul unei femei care tocmai a fost ferecată în celulă.

Giorgio Boldari se ridică din fotoliu şi, politicos, dădu televizorul mai

încet. Miranda trase concluzia că Ryan nu moştenise constituţia fizică de la tatăl său.

Bărbatul care o studia era scund, îndesat şi afişa o mustaţă căruntă deasupra buzelor care nu zâmbeau. Purta pantaloni kaki, cămaşă călcată cu grijă, adidaşi *Nike* scâlciaţi şi un medalion cu Sfânta Fecioară pe un lănţişor la gât.

Nimeni nu vorbea. Mirandei începeau să-i ţiuie urechile de enervare.

— Nu eşti italiancă, nu-i aşa? întrebă el după un timp.

— Nu sunt.

Giorgio îşi ţuguie buzele, cercetându-i faţa cu privirea.

— Cu un păr ca ăsta, probabil că ai ceva sânge irlandez în vene.

— Mama tatălui meu era o Riley, îşi stăpâni Miranda imboldul de a se foi pe picioare, înălţându-şi în schimb o sprânceană.

În sfârşit, Giorgio zâmbi, repede şi orbitor ca fulgerul.

— Fata asta are clasă în ea, Ry. Serveşte fata cu puţin vin, pentru Dumnezeu, Colleen. O laşi să stea aici uscată de sete? Rău au rasolit-o azi yankeii. Urmăreşti baseball-ul?

— Nu, eu...

— Ar trebui. Îţi prinde bine.

Se întoarse spre fiul său şi îl strânse într-o îmbrăţişare de urs.

— Ar fi cazul să stai mai mult pe-acasă.

— Se rezolvă. Mama e în bucătărie?

— Mhm, mhm. Maureen! scoase el un strigăt mai-mai să crape cimentul. A venit Ryan cu drăguţă-sa. Şi arată straşnic.

Îi făcu Mirandei cu ochiul:

— Cum de nu-ţi place baseball-ul?

— Nu-mi displace neapărat. Doar că...

— Ryan a jucat bază trei – colţul fierbinte. Ţi-a spus?

— Nu, eu...

— A avut o medie la lovituri de patru douăşcinci, în ultimul an. Nimeni n-a furat mai multe baze ca Ryan al meu.

Miranda întoarse capul spre Ryan:

— Pot să pariez.

— Avem trofee. Ry, arată-i fetei trofeele.

— Mai târziu, tată.

Colleen şi Patrick se luară din nou la ceartă, în şoapte şuierătoare, pe când fata aducea o tavă cu pahare. Câinele lătra încontinuu la uşa din faţă, iar Giorgio strigă din nou la nevastă-sa să vină naibii de-acolo ca s-o cunoască pe drăguţa lui Ryan.

Cel puţin, îşi spuse Miranda, nu i se cerea să facă prea multă conversaţie. Oamenii aceia monopolizau totul, comportându-se ca şi cum nici n-ar fi avut o persoană străină în casă.

Casa era aglomerată, plină de lumină şi artă. Văzu că Ryan avusese dreptate în legătură cu acuarelele mamei sale. Cele trei visătoare scene new-yorkeze de strada de pe perete erau fermecătoare.

În spatele unei canapele cu perne albastre presărate cu păr de câine, se înălţa o încâlceală stranie de metal – cel mai probabil, opera tatălui său.

Peste tot se vedeau mărunţişri şi fotografii înrămate, pe jos zăcea o frânghie înnodată şi scămoşată care purta urmele dinţilor lui Remo, iar pe măsuţă erau împrăştiate ziare şi reviste.

Nimeni nu se grăbea să le adune sau să prezinte scuze pentru dezordine.

— Bun venit în casa Boldari, luă Ryan două pahare de pe tavă şi cu o licărire în ochi, îi oferi unul şi închină. S-ar putea ca viaţa ta să nu mai fie niciodată aceeaşi.

Începea să-l creadă.

Chiar când luă prima sorbitură, în cameră intră grăbită o femeie, ştergându-şi mâinile pe un şorţ stropit cu sos. Maureen Boldari era mai înaltă cu un cap decât soţul ei, mlădioasă ca o salcie, cu o frapantă înfăţişare irlandeză oacheşă. Părul lucios i se unduia artăgător în jurul feţei energice, iar ochii albaştri vii scânteiau de plăcere când desfăcu braţele.

— Uite-l pe băiatul meu. Hai să te pupe mama.

Ryan se supuse, ridicând-o în aer şi făcând-o să râdă cu poftă.

— Patrick, Colleen, terminaţi cu ciorovăiala până nu vă rad la amândoi două perechi de palme. Avem musafiri. Giorgio, unde ţi-s bunele maniere? Închide televizorul ăla. Remo, încetează cu lătratul.

Când se făcură toate, rapid şi fără comentarii, Miranda înţelese definitiv cine era capul familiei.

— Ryan, prezintă-mă domnişoarei.

— Da, să trăiţi. Maureen Boldari, iubirea vieţii mele, şi domnişoara doctor Miranda Jones. Drăguţă, nu, mamă?

— Într-adevăr. Bine ai venit în casa noastră, Miranda.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi primit, doamnă Boldari.

— Bine crescută, comentă Maureen, dând scurt din cap. Patrick, adu spaghete şi ne vom cunoaşte mai bine. Ryan, arată-i Mirandei unde poate să se aranjeze.

Ryan o conduse afară din living, pe un hol scurt, până într-o mică toaletă decorată în roz şi alb. Miranda îl înşfacă de cămaşă:

— Le-ai spus că suntem încurcaţi.

— Păi, suntem.

— Înţelegi ce vreau să zic, continuă ea, în aceeaşi şoaptă furioasă. Drăguţa ta? E ridicol.

— Nu le-am spus că eşti drăguţa mea, îşi coborî şi el glasul până la şoaptă, căci îl amuza. Am treizeci şi doi de ani, vor să mă însor şi să fac copii. Au presupus-o singuri.

— De ce n-ai dat clar de înţeles că suntem asociaţi de afaceri?

— Eşti femeie, frumoasă, nemăritată. N-ar fi crezut că eram doar asociaţi de afaceri. Ce mare lucru?

— Una la mână, sora ta s-a uitat la mine de parcă ar fi fost gata să mă pocnească în nas, dacă nu te ador destul, iar a doua la mână, e o minciună. Deşi n-aş crede că asemenea delicatese cum e cinstea contează prea mult pentru tine.

— Cu familia mea sunt cinstit întotdeauna.

— Sigur că da. Fără îndoială, mama ta este foarte mândră cu hoţul de fiu-său.

— Bineînţeles că este.

Miranda începu să se bâlbâie, uitând ce voise să mai spună:

— Adică vrei să mă convingi că ştie că furi?

— Normal. Ce, ţi s-a părut proastă? clătină el din cap. Nu-mi mint niciodată mama. Şi-acum, grăbeşte-te, da?

Cum Miranda îl privea cu gura căscată, îi dădu un ghiont să intre în toaletă:

— Mi-e foame.

Nu-i mai fu foame multă vreme. Nimănui nu i-ar fi putut fi.

În scurt timp, fu servită destulă mâncare ca să hrănească o mică armată înfometată din Lumea a Treia.

De vreme ce aveau musafiri, puseseră masa în sufragerie, cu pereţii ei vărgaţi atractiv şi eleganta mobilă de mahon. Scoseseră porţelanurile bune, cristalurile sclipeau, iar vinul curgea îmbelşugat cât să poată pluti pe el un crucişător.

Conversaţia nu slăbea o clipă. De fapt, dacă nu-ţi împingeai cuvintele repede şi cu furie, nu mai găseai loc pentru ele. Când observă că nivelul vinului roz din paharul ei se ridica din nou până la buză ori de câte ori sorbea, Miranda îl lăsă în pace şi începu să se concentreze asupra mâncării.

Ryan avusese dreptate într-o privinţă. Murea după *linguine*-le mamei lui.

Fu pusă la curent în legătură cu familia. Michael, fiul al doilea, conducea *Boldari Gallery* din San Francisco. Era căsătorit cu iubita lui din colegiu şi aveau doi copii. Ultimul amănunt fusese servit de mândrul bunic, cu o privire plină de subînţeles către Ryan şi un zâmbet cu ridicări din sprâncene adresat Mirandei.

— Îţi plac copiii? o întrebă Maureen.

— Ăă, da.

Într-un mod vag şi prudent, completă Miranda în gând.

— Îţi echilibrează viaţa, asta fac copiii. Îţi oferă un scop real şi celebrează dragostea care-i aduce pe bărbat şi pe femeie împreună, declară Maureen, întinzându-i Mirandei un coş cu pâine irezistibil de proaspătă.

— Nu mă îndoiesc că aveţi dreptate.

— Uite-o de pildă pe Mary Jo a mea...

Şi Miranda fu informată despre virtuţile fiicei sale mai mari, care avea

un butic în Manhattan *şi* trei copii.

Urmă apoi Bridgit, care abandonase o carieră publicistică pentru a sta acasă cu fetiţa ei nou-născută.

— Se vede că sunteţi foarte mândră de ei.

— Sunt copii buni. Educaţi, îi zâmbi Maureen lui Ryan. Toţi copiii mei au urmat colegiul. Patrick e în primul an. Ştie totul despre computere.

— Nu zău?

Părea un subiect mult mai sigur, aşa că Miranda îi surâse lui Patrick:

— E un domeniu fascinant.

— Parcă ţi-ai câştiga traiul jucându-te. Ry, am obţinut câteva dintre datele pe care mi-ai cerut să le accesez.

— Excelent.

— Ce date? încetă Colleen s-0 mai măsoare pe Miranda, îngustându-şi ochii spre Ryan, bănuitoare.

— Rezolvăm o mică afacere, fetiţo, îi strânse el nepăsător mâna. Mamă, astă seară te-ai întrecut pe dumneata însăţi.

— Nu schimba vorba, Ryan.

— Colleen.

Vocea lui Maureen era blândă, cu miez de dur-oţel.

— Avem oaspeţi. Ajută-mă să strâng masa. Am făcut tiramisu, favoritul tău, Ry.

— O să mai discutăm noi, mârâi Colleen printre dinţi, dar se ridică ascultătoare să strângă farfuriile.

— Să te-ajut, se ridică şi Miranda, dar gazda îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Musafirii nu strâng masa. Stai jos.

— Nu-ţi face griji cu Colleen, spuse Patrick, în momentul când fata nu mai putu să-l audă. Ne descurcăm noi cu ea.

— Gura, Patrick.

Deşi Ryan îi zâmbi Mirandei, observă în ochii lui o sclipire jenată,

— Cred că nu ţi-am spus cu ce se ocupă Colleen.

— Nu mi-ai spus.

— E poliţistă, se ridică el, cu un oftat. Merg să le ajut la cafea.

— Minunat.

Orbeşte, Miranda întinse mâna după paharul cu vin.

☼ ☼ ☼

Nu stătu în drum, respectând regulile casei prin a se retrage în *living room* după cafea şi desert. Întrucât Giorgio era ocupat s-o piseze cu întrebări despre meseria ei, de ce nu se măritase, avea mintea angrenată în activitate. Replicile furioase care răsunau din bucătărie nu păreau să deranjeze pe nimeni.

Când apăru Colleen, ca o furtună, Patrick se rezumă să-şi dea ochii peste cap.

— Iar începe.

— Mi-ai promis, Ry. Mi-ai dat cuvântul tău.

— Şi mi-l ţin, îşi trecu el o mână prin cap, frustrat. Termin doar ce am început, fetiţo. Pe urmă, gata.

— Iar ea ce legătură are? arătă Colleen cu degetul spre Miranda.

— Colleen, nu e frumos să arăţi cu degetul, o mustră Giorgio.

— Of, la dracu'.

Şi, aruncând peste umăr ceva nemăgulitor în italiană, Colleen ieşi din casă.

— Fir-ar al naibii, pufni Ryan, cu un zâmbet de scuză spre Miranda. Vin imediat.

— Ăă...

Mai stătu un moment pe loc, aproape foindu-se, în timp ce Giorgio şi Patrick o priveau lung.

— Mă duc să văd dacă doamna Boldari n-are totuşi nevoie de ajutor.

Evada într-o zonă unde spera că domnea cât de cât normalitatea. Bucătăria era mare şi aerisită, păstrând mirosurile calde şi prietenoase ale mâncării. Cu dulapurile ei lucitoare şi pardoseala albă, scânteietoare, părea scoasă dintr-o reclamă.

Uşa frigiderului era plină cu zeci de desene indescifrabile, în creion. Pe masă stătea un vas cu fructe proaspete, iar la ferestre erau perdele bej.

Normalitatea, conchise Miranda.

— Speram să faceţi o excepţie de la regulă şi să-mi permiteţi să vă dau

o mână de ajutor.

— Stai jos, îi indică Maureen masa. Ia o cafea. Vor termina cu cearta curând. Ar fi trebuit să-i păruiesc pe amândoi, că fac scene în faţa musafirilor. Ăştia-s copiii mei, concluziona ea punând în funcţiune un filtru de cappuccino şi începând să pregătească o ceaşcă. Pasiune, minte şi o încăpătânare cât toate zilele. Se iau după tatăl lor.

— Credeţi? Eu vă recunosc mult în Ryan,

Era exact replica potrivită. Ochii lui Maureen deveniră calzi şi iubitori.

— Întâiul născut. Oricât de mulţi ai, unul singur este primul. Pe toţi îi iubeşti atât de mult, încât te miri că nu ţi se rupe inima. Dar primul e numai unul. Vei şti şi tu, într-o bună zi.

— Hmmrn, se abţinu Miranda de la orice comentariu, în timp ce Maureen lua caimacul de pe lapte. Cred că e puţin cam neliniştitor, să aveţi un copil care lucrează într-o instituţie de aplicare a legii.

— Colleen e o fată care ştie ce vrea. Niciodată nu merge nici la stânga, nici la dreapta, numai înainte... fata asta. Cândva, va ajunge căpitan. Ai să vezi. E furioasă pe Ryan, continuă ea pe ton de conversaţie, punând ceaşca în faţa Mirandei. O vrăjeşte el să-i treacă.

— Nu mă îndoiesc. E absolut fermecător.

— Dintotdeauna s-au ţinut fetele după el. Dar Ryan al meu e cu totul aparte. A pus ochii pe tine.

Miranda socoti că era momentul să lămurească situaţia.

— Doamnă Boldari, am impresia că Ryan n-a fost destul de clar în problema asta. Nu suntem decât asociaţi de afaceri.

— Aşa crezi? replică placidă Maureen, întorcându-se să pună vasele în spălător. Nu arată destul de bine pentru tine?

— Arată foarte bine, dar...

— Poate fiindcă este din Brooklyn, nu de pe Park Avenue, n-are destulă clasă pentru o doctoriţă?

— Nu, nici nu mă gândeam. Pur şi simplu... pur şi simplu nu suntem decât asociaţi de afaceri.

— Nu te sărută?

— Păi... el... eu...

Pentru numele lui Dumnezeu, fu singurul gând care-i putu trece prin minte şi-şi umplu gura cu cafea fierbinte şi cu caimac ca să tacă.

— Bănuiam eu. Mi-aş face griji pentru băiatul ăsta, dacă n-ar săruta o femeie care arată ca tine. Şi-i place şi deşteptăciunea. Nu e un superficial. Dar poate că nu-ţi place cum sărută. Are importanţă, adăugă, în timp ce Miranda stătea cu privirea în ceaşca de cafea. Dacă un bărbat nu-ţi înfierbântă sângele cu sărutările lui, nu puteţi avea o relaţie fericită. Sexul e foarte important. Oricine susţine contrariul n-a cunoscut niciodată sexul reuşit.

„Vai de mine," îşi spuse Miranda.

— Ce? Crezi că nu ştiu că băiatul meu are relaţii sexuale? Mă crezi handicapată mintal?

— Cu mine n-a avut.

— De ce?

— De ce?

Miranda nu putu decât să clipească din ochi, în timp ce Maureen închidea cu grijă spălătorul de vase şi începea să umple chiuveta cu apă pentru a spăla cratiţele.

— Abia ne-am cunoscut.

Nu-i venea să creadă că purta acea conversaţie.

— Nu mă culc cu fiecare bărbat atrăgător pe care-l întâlnesc.

— Foarte bine. Nu vreau ca băiatul meu să umble cu femei uşuratice.

— Doamnă Boldari... Miranda se întrebă dacă era în stare să nu se dea cu capul de masă. Nu „umblăm" împreună. Avem o relaţie strict profesională.

— Ryan nu-şi aduce asociaţii de afaceri acasă să mănânce *linguine-le* mele.

Din moment ce la asta nu avea niciun răspuns, Miranda îşi ţinu iarăşi gura. Îşi ridică privirea uşurată când prin arcadă intrară Ryan şi sora lui.

Aşa cum se aşteptaseră, o împăcase pe Colleen. Miranda observă că zâmbeau şi se ţineau pe după mijloc. Pentru prima oară, Colleen îi aruncă Mirandei o privire prietenoasă.

— Scuză-mă pentru adineauri. Aveam doar de lămurit câteva lucruri.

— Nicio problemă.

— Deci... se aşează Colleen la masă, ridicându-şi picioarele pe scaunul din faţa ei. Ai vreo părere fermă cu privire la cine ar fi putut fura bronzul original?

Miranda clipi din ochi.

— Poftim?

— Ryan m-a pus la curent. Poate reuşesc să vă ajut.

— De şase luni a absolvit academia şi parc-ar fi Sherlock Holmes, se aplecă Ryan s-o sărute pe păr. Vrei să şterg eu vasele, mamă?

— Nu, e rândul lui Patrick, zise Maureen privind în jur. Cineva a furat ceva de la domnişoara ta?

— Da, eu, răspunse el nepăsător, aşezându-se cu ele la masă. A reieşit că era un fals. Încercăm s-o rezolvăm.

— Perfect.

— Staţi. Aşteptaţi o clipă, ridică Miranda mâinile. Perfect? Aşa aţi spus? Adică ştiţi că fiul dumneavoastră e un hoţ?

— Ce, sunt bătută-n cap? îşi şterse Maureen mâinile înainte de a şi le pune în şolduri. Sigur că ştiu.

— Ţi-am spus şi eu că ştie, preciza Ryan.

— Da, dar...

Pur şi simplu nu-l crezuse. Zăpăcită, se foi în loc, studiind faţa plăcută a lui Maureen..

— Şi vă încântă? Vi se pare perfect? Şi tu... o arătă ea cu degetul pe Colleen. Eşti ofiţer de poliţie. Fratele tău fură. Cum se împacă una cu alta?

— Se retrage, ridică din umeri Colleen, A întârziat puţin cu programul.

— Nu înţeleg, îşi strânse Miranda capul între mâini. Sunteţi mama lui. Cum îl puteţi încuraja să încalce legea?

— Dacă-l încurajez? râse iarăşi Maureen cu poftă. Cine a avut nevoie să-l încurajeze?

Hotărându-se să-i acorde vizitatoarei bunăvoinţa unei explicaţii, puse jos cârpa de vase.

— Crezi în Dumnezeu?

— Cum? Ce legătură are?

— Nu discuta, răspunde doar. Crezi în Dumnezeu?

Lângă Miranda, Ryan zâmbi. N-avea de unde să ştie, dar când mama lui vorbea pe tonul acela cu o persoană însemna că o plăcea.

— În regulă, da.

— Când Dumnezeu îţi dăruieşte un talent, e un păcat să nu-l foloseşti.

Miranda închise un moment ochii.

— Vreţi să spuneţi că Dumnezeu i-a dat lui Ryan un talent şi ar fi un păcat să nu spargă clădirile şi să fure?

— Dumnezeu l-ar fi putut înzestra cu talentul la muzică. Aşa a făcut cu Mary Jo, care cântă la pian ca un înger. Lui, în schimb, i-a dăruit talentul ăsta.

— Doamnă Boldari...

— N-o contrazice, murmură Ryan. N-ai să te-alegi decât cu o durere de cap.

Se uită urât la el, apoi încercă din nou:

— Doamnă Boldari, vă apreciez loialitatea faţă de fiul dumneavoastră, dar...

— Ştii ce face cu talentul ăsta?

— Dacă tot mă întrebaţi, da.

— Cumpără această casă pentru familia lui, fiindcă vechiul cartier nu mai e sigur, preciză ea desfăcându-şi braţele, pentru a cuprinde întreaga bucătărie, după care legănă un deget. Se îngrijeşte ca fraţii şi surorile lui să înveţe la colegiu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmpiat altfel. Oricât de mult am fi muncit Giorgio şi cu mine, nu poţi ţine şase copii în colegiu din două salarii de profesori. Dumnezeu l-a înzestrat cu un talent, repetă ea, punându-şi mâna pe umărul lui Ryan. Poţi să-l contrazici pe Dumnezeu?

☼ ☼ ☼

Ryan avusese din nou dreptate. O durea capul. Şi-l obloji cu ajutorul tăcerii, în timpul drumului spre Manhattan. Nu era sigură ce anume o nedumerea mai mult în acel moment, atitudinea fermă a lui Maureen pentru a apăra cariera aleasă de fiul ei, sau îmbrăţişările calde cu care se despărţiseră de ea toţi membrii familiei la plecare: Ryan o lăsă în pace.

Când opri în faţa clădirii, îi dădu cheile portarului:

— Ura, Jack. Vezi ca maşina asta de închiriat să ajungă înapoi la aeroport, te rog, şi trimite bagajele domnişoarei doctor Jones – sunt în portbagaj – sus în apartamentul meu.

— Sigur, domnule Boldari. Bine aţi venit acasă.

Polul care se mută discret dintr-o mână în alta îl făcu pe Jack să zâmbească şi mai larg.

— Vă doresc o seară plăcută.

— Nu-ţi înţeleg viaţa, începu Miranda, în timp ce o escorta printr-un hol elegant, decorat cu antichităţi lăcuite – şi obiecte de artă atractive.

— Nu face nimic. Nici eu n-o înţeleg pe a ta.

Intrară într-un lift elegant, iar Ryan se folosi de o cheie pentru a porni spre ultimul etaj.

— Cred că eşti frântă. Jack îţi aduce lucrurile imediat. Poţi să te faci comodă.

— Mama ta a vrut să ştie de ce nu am relaţii sexuale cu tine.

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru, tot timpul.

Uşile ascensorului se deschiseră spre un living spaţios, zugrăvit în nuanţe vii de albastru şi verde. Prin ferestrele largi ale terasei se vedea o superbă panoramă a oraşului New York. Era clar că se complăcuse în afecţiunea lui pentru tot ce poate fi mai rafinat, conchise Miranda, aruncând o privire rapidă în jur. Lămpi Art *Deco,* mese *Chippendale,* cristaluri *Baccarat.*

Se întrebă cât de multe erau furate.

— Toate cumpărate cu forme legale, zise el, citindu-i perfect gândurile. Sau, mă rog, lampa aia mai puţin, dar nu i-am putut rezista. Bei un păhărel înainte de culcare?

— Nu, nici nu mă gândesc.

Podelele erau din lemn în culoarea mierii, băiţuit, scos în evidenţă cu unul dintre cele mai frumoase covoare orientale pe care le văzuse vreodată. Tablourile de pe pereţi mergeau de la un Corot ceţos până la o adorabilă acuarelă blândă reprezentând un peisaj pe care îl recunoscu drept irlandez.

— Un tablou al mamei tale?

— Da, e talentată, nu-i aşa?

— Foarte. Ciudată, dar foarte talentată.

— Te place.

Cu un oftat, Miranda se îndreptă spre fereastră.

— Şi eu o plac, nu ştiu de ce.

Propria ei mamă n-o îmbrăţişase niciodată în felul acela, strângând-o zdravăn, puternic, cu afecţiune şi admiraţie. Tatăl ei nu-i zâmbise niciodată cu acel licăr viu în ochi, ca tatăl lui Ryan. Se mira că, în pofida tuturor, familia lui păruse mult mai normală decât a ei.

— Au venit bagajele.

Auzind soneria, Ryan se duse să vorbească prin interfon, apoi dădu drumul liftului. Bagajele fură predate rapid, în schimbul unui nou bacşiş.

Când uşile ascensorului se închiseră la loc cu un foşnet, Ryan lăsă bagajele unde erau şi se apropie de ea.

— Eşti încordată, murmură el, după ce începu să-i maseze umerii. Sperasem ca o seară cu familia mea să te relaxeze.

— Cum să se relaxeze cineva cu toată energia pe care o emană în jurul lor? se arcui Miranda spre mâinile lui, înainte de a apuca să se stăpânească. Pesemne ai avut o copilărie interesantă.

— Am avut o copilărie extraordinară. Departe de cea privilegiată pe care o cunoscuse ea şi, după toate aparenţele, mult mai plină de iubire.

— Grea zi, murmură Ryan şi, ştiind că începea să se relaxeze, se aplecă s-o muşte uşor de gât.

— Da, foarte. Nu.

— Mă pregăteam să pornesc până... aici.

O răsuci şi-i acoperi gura cu a lui, tăindu-i respiraţia.

Mama lui spusese că trebuia ca sărutările să înfierbânte sângele. I se înfierbântase, ba bine că nu, clocotind sub piele, vâjâindu-i prin cap, pompând prin vene mult prea tare şi repede.

— Nu, repetă ea, dar era un protest fără vlagă, ignorat uşor de amândoi.

Ryan simţea nevoia fierbând în ea. Nu conta că nu i se adresa neapărat lui. N-avea s-o lase să conteze. O dorea, voia să fie el acela care-i spărgea

pavăza şi descoperea vulcanul despre care nu se îndoia că ardea înăuntrul ei. Ceva anume la Miranda îl atrăgea cu o forţă constantă care refuza să se lase neluată în seamă,

— Lasă-mă să te ating.

Chiar în timp ce i-o cerea, o făcu, ridicându-şi mâinile pe trupul ei pentru a şi le trece uşor peste sâni.

— Lasă-mă să te am.

„O, da.” Oftatul acestui răspuns dădea târcoale prin creierul ei înceţoşat ca şi cum ar fi căutat un loc de aterizare. „Atinge-mă. Vreau să fiu a ta. Doamne, te rog, nu mă lăsa să gândesc.”

— Nu.

Fu şocată să-şi audă propriul răspuns. Să-şi dea seama că se retrăgea tocmai în momentul când tânjea să se apropie.

— N-o să meargă.

— Pentru mine mergea de minune, îşi vârî Ryan mâna pe sub cureaua pantalonilor ei, smucind-o scurt. Şi aş zice că şi pentru tine mergea la fel de bine.

— N-am să mă las sedusă, Ryan.

Se concentra asupra strălucirii nemulţumite din ochii lui, fără a lua în seamă urletele propriului ei organism după eliberarea pe care o făgăduia gura aceea.

— Nu voi fi a ta. Dacă vrem să terminăm cu succes relaţia asta, trebuie să rămână la nivel profesional. Şi nimic mai mult.

— Nivelul ăla nu-mi place.

— Aşa ne-am înţeles şi nu se negociază.

— Nu-ţi degeră niciodată limba când vorbeşti pe tonul ăsta? îşi înfundă Ryan mâinile în buzunare, în timp ce Miranda îl privea cu furie. Okay, domnişoară doctor Jones, să rămânem la nivel de afaceri. Îţi arăt camera.

Se duse să-i ia valizele şi urcă pe o scară metalică arcuită fluid, cu o uşoară patină verzuie. Apoi, punându-le după uşă, dădu din cap:

— Ar trebui s-o găseşti destul de confortabilă şi de intimă. Avem bilete mâine seară. Aşa, îmi rămâne timp să mai lichidez câteva probleme aici. Somn uşor, adăugă şi-i închise uşa în faţă înainte de a avea timp să i-o

trântească ea în nas.

Miranda dădu să ridice din umeri, apoi făcu ochii mari, când auzi ţăcănitul unei broaşte. Dintr-un salt, fu la uşă, zgâlţâind clanţa.

— Ticălosule! Nu mă poţi încuia aici!

— Un dram de prevedere, domnişoară doctor Jones.

Prin uşă, glasul lui răsuna lin ca mătasea.

— Doar ca să mă asigur că rămâi până mâine unde te-am pus eu.

Şi se îndepărtă fluierând, în timp ce Miranda bătea cu pumnii în uşă şi jura răzbunare.

Capitolul 15

Deşi ştia că era un gest inutil, de dimineaţă Miranda încuie uşa băii. Făcu un duş rapid, străduindu-se să stea cu ochii spre uşă în caz că Ryan avea chef de joacă.

L-ar fi crezut în stare.

După ce fu în siguranţă, cu halatul pe ea, continuă pe îndelete. Voia să fie complet îmbrăcată, cu încrederea în ea însăşi sporită de pavăza machiajului şi a părului aranjat cu grijă, înainte de a-l revedea. Se hotărâse să nu fie rost de nicio şuetă comodă la micul dejun, în pijama.

Evident, mai întâi trebuia să-i deschidă. Ticălosul.

— Dă-mi drumul de-aici, Boldari, strigă, ciocănind energic în uşă.

Îi răspunse numai tăcerea, indignată, bătu mai tare, strigă şi mai tare şi începu să adauge ameninţări pline de inventivitate.

Răpire, decise ea; avea să adauge şi răpirea pe lista acuzaţiilor contra lui. Spera ca deţinuţii ceilalţi din unitatea federală unde avea să-şi petreacă restul vieţii aveau să se distreze torturându-l.

Frustrată, începu să scuture clanţa. Uşa se deschise aproape de la sine, făcând ca roşeaţa furiei să se intensifice şi mai mult, de jenă.

Ieşi, privind prudentă în hol. Uşile erau deschise, aşa că se duse la prima, hotărâtă să-l înfrunte.

Se pomeni într-o bibliotecă plină cu rafturi din podea până în tavan,

încărcate de cărţi, fotolii comode din piele, un mic şemineu de marmură cu o pendulă ornatnantată decorând consola. O vitrină hexagonală conţinea o impresionantă colecţie de tabachere orientale. Mirosi şi o dată. O fi avut el cultură şi gusturi rafinate, dar tot hoţ era.

Încercând uşa următoare, îi găsi dormitorul. Patul mare, cu tăblii rococo, era destul de impresionant, dar faptul că era făcut cu grijă, având plapuma gris-perie aranjată frumos, o determină să-şi înalţe sprâncenele. Fie nu dormise acolo, fie mama lui îl instruise cu străşnicie. După ce o cunoscuse pe Maureen, vota pentru a doua variantă.

O cameră foarte masculină, conchise Miranda, şi totuşi subtil senzuală, cu pereţi verde ca jadul şi brâu crem. Femei sinuoase, în stilul *Art Deco* de care părea îndrăgostit, ţineau abajururi din sticlă mată care îmblânzeau lumina. Un fotoliu enorm, de aceeaşi culoare gri ca lumina lunii, stătea întors tentant spre un şemineu mare, clădit din marmură cu vinişoare roz. Lâmâi ornamentali, în vase uriaşe, încadrau fereastra largă ale cărei draperii fuseseră trase pentru a lăsa să intre lumina şi să se vadă priveliştea.

Scrinul era *Duncan Phyfe* şi, pe lângă statuia de bronz a zeului persan Mithras, mai conţinea ceva mărunţiş, un cotor de bilet, un plic de chibrituri şi alte obiecte fireşti pentru buzunarele unui bărbat.

Simţi tentaţia să cotrobăiască în debara, să deschidă sertarele, dar rezistă. Nu se cuvenea ca Ryan să apară în acel moment şi să aibă impresia că o interesa cât de cât viaţa lui.

Exista şi o a treia cameră, în mod vizibil cabinetul unui om care-şi putea permite tot ceea ce era mai bun pentru munca la domiciliu. Două computere, ambele cu imprimante laser, faxul şi copiatorul de birou la care se aşteptase, un telefon cu două linii, dulapuri de stejar pentru documente. Pe rafturile solide din aceeaşi esenţă se aflau cărţi, obiecte mărunte şi zeci de fotografii înrămate ale familiei.

Copiii nu puteau fi decât nepoţii şi nepoatele lui, îşi spuse ea. Mutre drăgălaşe pozând în faţa camerei. Femeia senină ca o madonă, cu un copil mic în braţe, trebuia să fie sora lui, Bridgit, bărbatul chipeş-lustruit cu ochii unui Boldari era desigur Michael, iar femeia pe care o ţinea pe după umeri

cu braţul, soţia lui. Îşi aminti că locuiau în California.

Văzu o fotografie a lui Ryan cu Colleen, zâmbind identic, şi o poză de grup a întregii familii, făcută vizibil în preajma Crăciunului. Luminile bradului se zăreau într-o neclaritate plăcută, în spatele mulţimii de chipuri.

Păreau fericiţi, îşi spuse ea. Uniţi şi deloc rigizi, cum apar adesea oamenii în pozele de grup. Constată că stăruia cu privirea asupra lor, studiind încă o fotografie, cu Ryan sărutând mâna surorii lui, care purta o rochie de mireasă ca a unei prinţese de basm şi un voal asemenea.

Invidia i se trezi înainte de a putea să şi-o înăbuşe, în casa ei nu existau fotografii sentimentale care să imortalizeze momentele cu familia.

Îşi dori, cu naivitate, să se fi putut strecura într-una din acele fotografii, să se cuibărească sub un braţ dezinvolt şi primitor şi să simtă ceea ce simţeau şi ei.

Să simtă iubire.

Izgoni gândul, întorcându-se cu hotărâre dinspre rafturi. Nu era momentul să se întrebe de ce era atât de caldă familia Boldari, iar a ei, atât de rece. Trebuia să-l găsească pe Ryan şi să-i zică vreo două, până nu-i trecea nemulţumirea.

Porni spre nivelul inferior, muşcându-şi limba pentru a nu-l chema pe nume. Nu voia să-i dea satisfacţie. În *living room* nu era, nici în cabinetul cam hedonist, cu televizor mare, stereo, complicat, şi joc pinball în mărime naturală – cu potrivitul titlu de „Hoţii şi vardiştii”. Probabil o considera o ironie reuşită. Nu-l găsi nici în bucătărie. Dar văzu o cafetieră pe jumătate plină, lăsată la încălzit. Nu era nicăieri în apartament. Smulse receptorul din furcă, hotărâtă să-l sune pe Andrew şi să-i explice totul. Nu avea ton. Înjurând murdar, se repezi înapoi în living şi apăsă pe butonul liftului. Nu scoase niciun sunet. Se întoarse spre uşă şi o găsi încuiată.

Cu ochii îngustaţi, deschise interfonul, de unde nu auzi decât foşnetul static.

Afurisitul descuiase uşa dormitorului, dar nu făcuse decât să-i lărgească perimetrul cuştii.

Trecuse de ora unu, când auzi murmurul scăzut al ascensorului. Nu pierduse vremea. Profitase de ocazie pentru a cerceta fiecare centimetru

pătrat al locuinţei. Scotocise prin debara fără urmă de vinovăţie. Tindea, sfidător, spre confecţiile italieneşti. Îi umblase prin sertare. Prefera chiloţii de mătase sexy şi cămăşi şi pulovere din fibre naturale.

Spre enervarea ei, toate birourile – în dormitor, în bibliotecă şi cabinet – erau încuiate. Pierduse câtva timp atacând broaştele cu agrafe de păr. Parolele computerelor o blocaseră, terasa de piatră a livingului o fermecase, iar cafeina pe care o băuse încontinuu în timp ce-şi băga nasul peste tot îi activase oranismul.

Era mai mult decât pregătită să-l primească, în momentul când ieşi din lift.

— Cum îndrăzneşti să mă încui aşa în casă? Nu-s prizonieră.

— O simplă măsură de prevedere, zise Ryan punând jos servieta şi sacoşele pe care le adusese.

— Şi pe urmă ce urmează? Cătuşele?

— Numai după ce ne vom cunoaşte mai bine. Cum a fost azi?

— Te...

— ... urăsc, detest, dispreţuiesc, încheie Ryan în locul ei, scoţându-şi haina. Deci, am lămurit-o şi pe-asta.

Şi-o agăţă cu grijă. Avusese dreptate, mama lui îl antrenase bine.

— Am avut de făcut câteva comisioane. Sper că în lipsa mea te-ai simţit ca acasă,

— Plec. Trebuie să fi avut o criză de nebunie temporară, când am crezut că am putea lucra împreună.

Ryan aşteptă până ajunse la baza scării.

— „Doamna întunecată” este într-o magazie de la, Bargello, până se va stabili de unde provine şi cine a turnat-o.

Miranda se opri, aşa cum se aşteptase, şi se întoarse încet:

— De unde ştii?

— Treaba mea e să ştiu. Acum, cu sau fără tine, mă duc în Italia şi o eliberez. Cu foarte puţin efort, pot găsi alt arheometrist şi în cele din urmă vom descoperi ce s-a întâmplat şi de ce. Dacă pleci, ai ieşit definitiv din combinaţie.

— N-ai s-o scoţi niciodată de la Bargello.

— A, ba da, zâmbi el scurt, răutăcios. Am s-o scot. După aia, poţi s-o studiezi, sau să te întorci în Maine şi să aştepţi până când părinţii tăi hotărăsc că nu mai eşti consemnată.

Miranda trecu peste ultimul comentariu. Presupunea că era destul de aproape de adevăr.

— Cum ai s-o scoţi?

— Mă priveşte.

— Dacă vrei să fiu de acord cu planul ăsta cretin, trebuie să cunosc detaliile.

— Te voi informa din mers cu cele necesare. Ai de ales, domnişoară doctor Jones. Rămâi sau pleci. Pierdem timpul.

Îşi dădu seama că era momentul hotărâtor, punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Ryan o privea, aşteptând, cu exact atâta aroganţă în ochi cât să-i zgândărească mândria.

— Dacă reuşeşti să faci un miracol şi să intri la Bargello, nu iei nimic altceva decât bronzul. Nu mergem la cumpărături.

— De acord.

— Iar dacă intrăm în posesia bronzului, eu răspund de el.

— Tu eşti omul de ştiinţă, adăugă Ryan, cu un surâs. N-avea decât să răspundă de copie. El voia originalul.

— Ai de ales, repetă. Rămâi sau pleci?

— Rămân! îi răbufni Mirandei aerul din piept, Dumnezeu să mă ajute.

— Perfect. Şi-acum, deschise el servieta, aruncând lucrurile pe masă, astea-s pentru tine.

Miranda luă cărţulia bleumarin.

— Nu e paşaportul meu.

— Este, acum.

— Nu e nici numele meu – de unde ai fotografia asta? Îşi privi ea propria imagine. E poza mea de paşaport.

— Exact.

— Ba nu, e din *paşaportul* meu. Şi permisul meu de conducere, continuă ea, smulgându-l de pe masă. Mi-ai furat portofelul.

— Am împrumutat anumite lucruri din el, preciză Ryan.

Vibra. Alt cuvânt nu exista ca să-i descrie furia.

— Ai intrat în camera mea când dormeam şi mi-ai luat lucrurile.

— Erai agitată, îşi aminti Ryan. Te tot suceai şi te învârteai. Poate ar trebui să încerci meditaţia, ca să-ţi eliberezi o parte din tensiune.

— A fost o infamie.

— Nu, o necesitate. O infamie ar fi fost dacă mă strecuram în pat lângă tine. Distractiv, dar tot o infamie.

Miranda trase aer pe nări:

— Ce-ai făcut cu actele mele originale?

— Sunt la loc sigur. Nu vei avea nevoie de ele până nu ne întoarcem. Dau tributul cuvenit prudenţei, iubito. Dacă îşi bagă nasul copoii, e mai bine să nu ştie că ai plecat din ţară.

Miranda aruncă paşaportul pe masă.

— Nu mă numesc Abigail O'Connell.

— Doamnă Abigail O'Connell – suntem în cea de-a doua lună de miere. Şi cred c-am să te numesc Abby. E mai intim.

— Nu mă voi preface că sunt măritată cu tine. Mai degrabă m-aş mărita cu un psihopat.

În fond, îşi reaminti Ryan, era o novice. Se cerea puţină răbdare.

— Miranda, călătorim împreună. Vom locui în acelaşi apartament la hotel. Un cuplu căsătorit nu dă naştere la comentarii sau întrebări. Fac toate astea ca să fie cât mai simplu. În următoarele câteva zile, eu voi fi Kevin O'Connell, soţul tău devotat. Sunt broker de acţiuni, tu lucrezi în publicitate. Suntem căsătoriţi de cinci ani, locuim în Upper West Side şi ne gândim să punem bazele unei familii.

— Deci, acum am ajuns şi Yuppies[1]

.

— Nimeni nu mai foloseşte termenul ăsta, dar, în esenţă, ai dreptate. Ţi-am obţinut două cartele de credit.

Miranda privi spre masă:

— Cum ai procurat actele astea?

— Prin pile, răspunse el simplu.

---

[1]Tineri în ascensiune socio-profesională (n.tr.)

Şi-l imagină într-o cameră întunecoasă şi mirositoare, lângă un individ enorm, cu un şarpe tatuat şi respiraţia puturoasă, care falsifica acte de identitate şi arme de asalt.

Nu se apropia nici pe departe de vila împărţită în două din New Rochelle, unde un văr de-al doilea al lui Ryan, contabil, tipărea documente în pivniţă.

— E ilegal să intri într-o ţară străină cu acte false.

Ryan o privi fix zece secunde în cap, apoi hohoti de râs.

— Eşti superbă. Serios. Acum, am nevoie de o descriere detaliată a statuetei. Trebuie s-o pot recunoaşte rapid.

Îl studie, întrebându-se cum ar fi putut suporta cineva un om care trecea de la ilaritate la seriozitatea afacerilor cât ai clipi din ochi.

— Nouăzeci de centimetri şi patru milimetri înălţime, douăzeci şi patru de kilograme şi şase sute optzeci de grame greutate, nud feminin cu patina albastră-verzuie tipică pentru un bronz mai vechi de cinci sute de ani.

În timp ce vorbea, în minte îi apăru, vie, imaginea sculpturii.

— Stă pe vârfurile picioarelor, cu braţele ridicate... Mi-ar fi mai uşor să ţi-o desenez.

— Excelent, se duse Ryan la un dulap şi scoase din sertar un bloc şi un creion. Cât poţi de precis. Nu suport să greşesc.

Miranda se aşeză şi, cu o iuţeală şi o precizie care-l făcură să-şi înalţe sprâncenele, desenă pe hârtie imaginea pe care o avea în minte: faţa, zâmbetul şiret şi senzual, degetele întinse în sus, căutând parcă, arcuirea fluidă a trupului.

— Superbă. Absolut superbă, murmură Ryan, aplecându-se peste umărul ei, frapat de expresivitatea imaginii. Ai talent. Pictezi?

— Nu.

— De ce?

— De-aia, făcu ea un efort să nu smucească din umăr. Obrazul lui aproape de rezema de al ei, în timp ce schiţa ultimele detalii.

— Ai un real talent. De ce ţi-l iroseşti?

— Nu mi-l irosesc. Schiţele reuşite îmi pot fi de mare folos în muncă.

— Un talent artistic trebuie să-ţi aducă plăcere în viaţă, zise el luând schiţa şi studiind-o încă un moment. Eşti înzestrată.

Miranda puse creionul jos şi se ridică.

— E un desen exact. Dacă ai noroc să dai peste bronz, ai să-l recunoşti.

— Norocul nu prea are nimic a face aici, îi mângâie Ryan alene obrazul cu un deget. Semeni puţin cu ea – forma feţei, structura osoasă puternică. Ar fi interesant să te văd cu surâsul ăsta şmecher pe faţă. Nu zâmbeşti prea des, Miranda.

— În ultima vreme, n-am prea avut motive.

— Cred că asta se poate rezolva. Maşina ajunge aici cam într-o oră... Abby. Profită de timp şi obişnuieşte-te cu noul tău nume. Iar dacă nu crezi că vei ţine minte să mă numeşti Kevin...

Îi făcu cu ochiul.

— Spune-mi doar „scumpule”.

— Nici nu mă gândesc.

— A, încă un lucru.

Ryan scoase din buzunar o cutiuţă de bijuterii. Când deschise capacul, sclipirea diamantelor o făcu să clipească din ochi.

— În numele Domnului, şi aşa mai departe, rosti el, scoţând inelul din cutie şi luând-o de mână.

— Nu.

— Termină cu idioţeniile. E de ochii lumii.

Îi fu imposibil să nu privească în jos, orbită de strălucire, când i-l puse pe deget. Verigheta era bătută în briliante tăiate pătrat, patru la număr, care scânteiau ca gheaţa.

— Halal de ochii lumii. Presupun că e furat.

— Mă jigneşti. Am un prieten cu un magazin în sectorul diamantelor. L-am luat en gros. Acum trebuie să-mi fac bagajele.

Miranda începu să-şi răsucească inelul pe deget, în timp ce Ryan urca scara. Era absurd, însă şi-ar fi dorit să nu i se potrivească atât de perfect.

— Ryan? Chiar eşti în stare să reuşeşti?

Îi răspunse făcându-i cu ochiul peste umăr:

— Fii atentă la mine.

Ryan observă, imediat că-i umblase prin lucruri. Procedase ordonat, dar nu îndeajuns. În orice caz, n-ar fi avut cum să vadă micile semne pe care le lăsase împrăştiate prin cameră – firul de păr pus peste mânerele uşilor de la debara, bucăţica subţire de scotch de pe sertarul de sus al scrinului. Era un vechi obicei, pe care şi-l respecta cu sfinţenie, oricât de bun era sistemul de securitate al clădirii.

Clătină din cap. Oricum, n-ar fi găsit nimic din ce nu voia el să găsească.

Deschise debaraua, apăsă un mecanicm ascuns sub o parte a barei şi intră în camera secretă. Alegerea celor necesare nu-i luă mult timp. Se gândise încă dinainte, metodic. Avea nevoie de şperacluri, de aparatura electronică de buzunar a meseriei. Apoi, colacul de coardă subţire şi flexibilă, mănuşile chirurgicale. Gumă arabică, vopsea de păr, câteva cicatrici, două perechi de ochelari. Se îndoia că misiunea avea să ceară deghizări, iar dacă decurgea corect, nu necesita decât instrumentele de bază. Totuşi, prefera să fie pregătit pentru orice.

Le împacheta pe toate cu grijă sub fundul fals al valizei. Adăugă articolele normale pe care le-ar fi luat un bărbat într-o vacanţă romantică în Italia, umplând valiza şi un sac de haine.

În cabinet, îşi pregăti propriul laptop şi alese dischetele de care avea nevoie. Pe când împacheta, revedea lista din minte, adăugând câteva obiecte pe care le cumpărase la *Spy 2000,* în centru, şi le perfecţionase singur.

Satisfăcut, încuie actele de identitate autentice în seif, dincolo de volumele cu opere complete ale lui Edgar Allan Poe – părintele misterului uşii încuiate – şi, pradă unui impuls, luă verigheta simplă de aur pe care o ţinea acolo. Fusese a bunicului său. Mama lui i-o dăduse la priveghi, cu doi ani în urmă. Deşi mai avusese şi în trecut ocazia să poarte o verighetă ca acoperire, pe aceea n-o folosise niciodată.

Fără să se întrebe de ce de data asta o dorea, şi-o puse, încuie şi se duse să-şi ia valizele.

Interfonul sună, anunţând sosirea maşinii, în timp ce cobora cu ele. Miranda îşi adusese deja lucrurile. Geamantanele ei, laptopul şi servieta erau înşirate în ordine. Ryan îşi înălţă o sprânceană.

— Îmi plac femeile care ştiu să fie gata la timp. Totul e gata?

Trase adânc aer în piept. Sosise momentul.

— Să mergem. Nu pot suferi să alerg la aeroport.

— Bravo, fetiţa mea, îi zâmbi Ryan, aplecându-se să-i ia o valiză.

— Pot să-mi car singură bagajele, îi dădu Miranda mâna la o parte, luând-o ea. Şi nu-s fetiţa ta.

Ridicând din umeri, Ryan făcu un pas înapoi şi o aşteptă să-şi agaţe curelele peste umeri şi să ridice valizele.

— După, dumneata, domnişoară doctor Jones.

☼ ☼ ☼

N-ar fi trebuit să se mire că reuşise să rezerve două locuri la clasa întâi, într-un timp atât de scurt. Întrucât tresărea ori de câte ori stewardul i se adresa cu „doamnă O'Connell", Miranda se afundă în paginile lui Kafka imediat după decolare.

Ryan acordă câtva timp celui mai recent roman cu spărgători al lui Lawrence Block. Apoi, bău şampanie şi îl privi pe Arnold Schwarzenegger dând şuturi în cur în stil mare, pe ecranul video. Miranda bău apă minerală, încercând să se concentreze asupra unui documentar despre natură.

La jumătatea zborului peste Atlantic, noaptea agitată o ajunse din urmă. Străduindu-se să-şi ignore vecinul de scaun, lăsă pe spate spătarul, se întinse şi-i impuse creierului să adoarmă.

Se afla în cu statul Maine, cu falezele sub care se zbuciuma marea şi cu o ceaţă cenuşie şi deasă care îneca formele. Lumina licărea într-un fascicul tulbure, călăuzind-o spre far.

Era singură, complet singură.

Şi speriată, îngrozitor de speriată.

Împiedicându-se, bâjbâind, făcând eforturi să nu suspine, oricât de tare îi ardea aerul plămânii. O sâcâia un râs de femeie, încet şi ameninţător, aşa că o luă la fugă.

Şi, fugind, se pomeni pe marginea falezei, deasupra unei mări în clocot.

Când o mână i-o apucă pe a ei, se agăţă strâns. *Nu mă lăsa singură.*

Lângă ea, Ryan privi cele două mâini împreunate. A ei avea degetele

albite, chiar şi în somn. Oare ce o fugărea prin vise, se întrebă el, şi ce anume o împiedica să iasă?

Îi mângâie degetele cu cel mare, până se relaxară. Dar rămase cu mâna ei într-a lui, găsind că era o senzaţie curios de liniştitoare, în timp ce închidea şi el ochii şi adormea.

Capitolul 16

— Are doar un singur dormitor.

Miranda nu vedea din fermecătorul apartament nimic altceva decât singurul dormitor, cu graţiosul său pat regal şi eleganta cuvertură albă.

În salon, Ryan deschise uşile duble şi ieşi pe o terasă enormă, unde aerul mirosea a primăvară şi soarele Italiei strălucea vesel peste roşul blând al acoperişurilor.

— La uită-te ce vedere avem. Terasa asta e unul din motivele pentru care am vrut să închiriez aceeaşi cameră. Ţi-ai putea petrece aici toată viaţa.

— Perfect, deschise Miranda uşile dormitorului, ieşind şi ea. Ce-ar fi să faci exact asta?

N-avea să se lase fermecată de panorama superbă a oraşului, nici de geraniile vesele ce se înşirau în lădiţe sub parapetul de piatră. Şi nici de bărbatul ce se apleca pe deasupra lor, arătând de parcă s-ar fi născut pentru a sta tocmai în acel loc.

— E numai un dormitor, repetă ea.

— Suntem căsătoriţi. Ce-ai zice să-mi aduci o bere?

— Nu mă îndoiesc că există un anumit gen de femei care te găsesc irezistibil de amuzant, Boldari. Întâmplător, eu nu sunt genul, se apropie ea de balustradă. Iar în acel unic dormitor, e un singur pat.

— Dacă eşti pudică, putem dormi cu rândul pe canapeaua din salon. Tu mai întâi, o cuprinse el cu un braţ pe după umeri, strângând-o amical. Destinde-te, Miranda! M-ar amuza să te tăvălesc în aşternut, dar nu asta mă interesează în primul rând. O asemenea vedere compensează lungul

zbor cu avionul, nu?

— Pe mine nu vederea mă interesează în primul rând.

— Dacă tot e aici, nimic nu te împiedică s-o apreciezi, în apartamentul de-acolo locuieşte o tânără pereche, o întoarse el puţin, arătându-i o fereastră de la ultimul etaj al unei clădiri de un galben-deschis, mai la stânga. Duminica dimineaţă, lucrează amândoi în grădina de pe terasă. Iar într-o noapte au ieşit şi au făcut dragoste acolo.

— Te-ai uitat la ei?

— Numai până când intenţiile au devenit de neconfundat. Nu-s pervers.

— În privinţa asta, juriul e încă retras pentru deliberare. Deci, ai mai fost aici.

— Kevin O'Connell a locuit aici acum câteva zile, anul trecut. Motiv pentru care ne folosim din nou de el. Într-un hotel bine gospodărit ca ăsta, personalul tinde să ţină minte clienţii – cu atât mai mult dacă dau bacşişuri grase, iar Kevin are un suflet generos.

— De ce-al venit sub numele de Kevin O'Connell?

— O mică problemă cu un relicvariu şi un fragment de os ai lui Ioan Botezătorul.

— Ai furat o relicvă? O relicvă *sfântă?* Osul lui Ioan Botezătorul?

— Un fragment numai. Ce naiba, prin toată Italia sunt împrăştiate bucăţi din el – mai ales aici, unde sfântul patron al oraşului.

Nu se putu stăpâni, căci năuceala ei îl încânta enorm.

— Foarte popular băiat, Ionică al nostru. Nimeni n-o să simtă lipsa unei aşchii, două, de os.

— N-am cuvinte, murmură Miranda.

— Clientul meu avea cancer şi era convins că relicva avea să-l vindece. Sigur, a murit, dar a trăit cu nouă luni mai mult decât îi acordaseră medicii. Deci, cine poate să-l judece? Hai să despachetăm, o bătu el pe braţ. Vreau să fac un duş şi pe urmă ne apucăm de treabă.

— Treabă?

— Am de făcut nişte cumpărături.

— N-am de gând să-mi petrec toată ziua căutând pantofi *Ferragamo* pentru sora ta.

— Nu va dura mult şi am nevoie de flecuşteţe pentru restul familiei.

— Ascultă, Boldari, cred că avem probleme mai importante decât să adunăm suveniruri pentru familia ta.

Spre furia ei, Ryan se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

— Nicio grijă, iubito. Am să-ţi cumpăr şi ţie ceva. Încalţă-te cu pantofi comozi, o sfătui şi intră în baie să facă duş.

☼ ☼ ☼

Cumpără o brăţară subţire şi fluidă de aur, cu smaralde şlefuite, dintr-un magazin de pe Ponte Vecchio – se apropia ziua de naştere a lui Maureen – şi ceru să fie trimisă la hotel. Delectându-se vizibil cu forfota de turişti şi vânători de chilipiruri care mişunau pe pod, peste paşnicul râu Arno, mai luă câteva lănţişoare de aur italian scânteietor, cercei de marcasit şi broşe în stil florentin. Pentru surorile lui, îi explică el Mirandei, care aştepta nerăbdătoare şi refuza să se lase fermecată de sclipirile din vitrine.

— Dacă stai aici destul timp, comentă el, poţi auzi toate limbile din lume.

— Şi n-am stat destul?

O luă cu un braţ pe după umeri, clătinând din cap când Miranda deveni rigidă.

— Tu nu-ţi permiţi niciodată să trăieşti clipa, domnişoară doctor Jones? Suntem la Florenţa, pe cel mai vechi dintre podurile oraşului. Soarele străluceşte. Trage aer în piept şi lasă totul să-ţi umple sufletul.

Aproape că o făcu, nu lipsi mult să se reazeme de el şi să-i urmeze sfatul.

— N-am venit aici pentru atmosferă, replică ea, pe un ton destul de rece, după cum spera, ca să potolească atât entuziasmul lui, cât şi propriile ei porniri complet ne-caracteristice.

— Totuşi, atmosfera există. Şi noi la fel.

Nedescurajat, o luă de mână şi o trase după el pe pod.

Prăvălioarele şi tarabele îl încântau nespus, observă Miranda, privindu-l cum se tocmea pentru poşete de piele şi cutii de mărunţişuri, lângă Piazza della Repubblica.

Nu-i luă în seamă sugestia de a se trata cu ceva şi, îndreptându-şi

atenţia spre arhitectură, îl aşteptă înţr-o tăcere ce fierbea la foc scăzut.

— Ei, asta-i pentru Robbie, luă ei de pe un umeraş o minusculă geacă de piele neagră, cu tighele argintii.

— Robbie?

— Nepotu-meu. Are trei ani. O să-i stea nemaipomenit.

Era frumos croită, scumpă fără-ndoială şi destul de adorabilă pentru a o face pe Miranda să-şi strângă buzele ca să nu surâdâ.

— E complet nepractică pentru un copii de trei ani.

— A fost făcută pentru unul de trei ani, o contrazise Ryan. De asta-i aşa de mică. *Quando?* îl întrebă pe vânzător şi începură să se târguiască.

Când termină runda, porni spre vest. Dar, dacă sperase s-o ducă în ispită cu elegantele case de modă de pe Via del Tornabuoni, îi subestima voinţa.

Cumpără trei perechi de pantofi, în catedrala *Ferragamo a* încălţămintei. Miranda nu cumpără nimic – nici chiar o pereche formidabilă de escarpini din piele gris perle care-i atraseră atenţia şi-i aţâţară dorinţa.

Cartelele de credit din portofel, îşi reaminti, nu purtau înscris numele ei. Mai degrabă ar fi umblat desculţă, decât s-o folosească pe vreuna.

— Majoritatea femeilor, remarcă Ryan, în timp ce mergeau spre râu, ar fi avut până acum braţele pline cu pungi şi cutii.

— Eu nu-s majoritatea femeilor.

— Am observat. Totuşi, îţi stă al naibii de bine în haine de piele.

— În fanteziile tale schiloade, Boldari.

— Fanteziile mele nu au nimic schilod, se apropie el de un magazin, deschizând uşa de sticlă.

— Acum ce mai e?

— Nu putem veni la Florenţa fără să cumpărăm şi ceva obiecte de artă.

— N-am venit să cumpărăm nimic. Era un voiaj de afaceri.

— Stai liniştită, o luă el de mână, ridicându-i-o la buze cu un gest înflorit. Ai încredere-n mine.

— Când e vorba de tine, sfaturile astea două nu se vor putea aplica niciodată.

Magazinul era plin cu reproduceri de marmură şi bronz. Zei şi zeiţe

dansau spre a ademeni turiştii să-şi scoată cărţile de credit şi să cumpere câte o copie după opera unui maestru sau o ofertă a unui artist tânăr.

Ajunsă la capătul răbdării, Miranda se pregătea să irosească încă o oră preţioasă până-şi onora Ryan obligaţiile de familie. Dar în nici cinci minute, spre surprinderea ei, acesta arătă cu capul spre o Venus zveltă.

— Cum ţi se pare?

Se apropie serioasă, încercuind sculptura de bronz şlefuit.

— Este adecvată, nu deosebit de reuşită, dar dacă cineva din legiunile tale de rude caută un bibelou ieftin, ar merge destul de bine.

— Mda, şi eu cred că va merge, îi adresă el unzâmbet încântat vânzătorului, după care, spre nedumerirea Mirandei, scoase ghidul de conversaţie în italiană.

Pe tot parcursul turneului de cumpărături, vorbise fluent limba, adeseori condimentându-şi exprimarea cu expresii colocviale. Acum, masacra frazele cele mai elementare cu un accent mizerabil care-l făcea pe vânzător să-i surâdă radios.

— Sunteţi american. Ştim englezeşte.

— Aşa? Slavă Domnului, râse Ryan, trăgând-o pe Miranda de mână mai aproape. Soţia mea şi cu mine vrem ceva deosebit, să luăm cu noi acasă. Ar arăta splendid în solar, nu crezi, Abby?

— Hmmm, fu răspunsul Mirandei.

De astă dată nu se mai tocmi, ci doar se strâmbă la auzul preţului, apoi o luă deoparte ca pentru a se consulta între patru ochi.

— Despre ce-i vorba? se pomeni Miranda şoptind, întrucât Ryan îşi ţinea capul aplecat lângă ai ei.

— Nu voiam s-o cumpăr fără a fi sigur că soţia mea e de acord.

— Eşti un aiurit.

— Uite cu ce m-aleg pentru că sunt un soţ atent, se aplecă el sărutând-o apăsat pe gură – şi reuşind să-i evite dinţii numai graţie instinctului. Promite-mi c-ai s-o încerci iar, mai târziu.

Înainte de a apuca sa riposteze, se întoarse spre vânzător:

— O luăm...

După ce se încheie târgul, iar statueta fu împachetată şi pusă în cutie,

Ryan refuză oferta de a fi trimisă la hotel.

— Nu-i nevoie. Oricum urma să ne întoarcem.

Luă sacoşa, apoi o cuprinse pe Miranda cu un braţ, lovind de ea unul dintre cele două aparate de fotografiat pe care le avea agăţate pe umeri.

— Hai să luăm din drum o îngheţată, Abby.

— N-am nevoie de nicio îngheţată, bombăni ea, când ieşiră.

— Ba cum să nu? Trebuie să-ţi conservi energia. Mai avem de făcut un popas.

— Ascultă, sunt obosită, mă dor picioarele şi nu-mi place să mă trambalez pe la cumpărături. Mai bine să ne întâlnim la hotel.

— Şi să pierzi distracţia? Mergem la Bargello.

— Acum? exclamă ea, simţind pe şira spinării uni amestec de groază şi fascinaţie. Acum o facem?

— Acum ne mai jucăm puţin de-a turiştii, coborî Ryan de pe bordură, făcându-i loc pe trotuarul îngust. Vom studia incinta, facem cunoştinţă cu situaţia, fotografiem, îi făcu el cu ochiul. Marcăm terenul, cum se spune în filme.

— Marcăm terenul, murmură Miranda.

— Unde sunt camerele de securitate? Cât de departe de intrarea principală e „Bacchus” de Michelangelo?

Ştia, însă, cu precizie. Nu era prima lui vizită, indiferent sub ce identitate.

— Ce lăţime are curtea? Câte trepte sunt până la loggia de la parter? Când se schimbă garda? Câţi…

— Bine, bine, am înţeles, îşi azvârli ea mâinile în sus. Nu ştiu de ce nu ne-am dus acolo de la bun început.

— Toate la timpul lor, iubito. Era firesc ca Abby şi Kevin să viziteze oraşul, în prima zi, nu?

Presupunea că arătau exact ca nişte turişti americani – cu aparate foto, pungi de cumpărăturii ghiduri. Din mers, îi cumpără un cornet de îngheţată. Întrucât o putea ajuta să-şi răcorească ghemul de tensiune fierbinte din stomac, Miranda începu să lingă îngheţata de lămâie, în timp ce Ryan mergea agale, arătând clădiri şi statui, privind în vitrine sau la

listele de bucate de la intrarea în câte o *trattoria.*

Poate că toate aveau un rost, conchise ea. Nimeni nu-i învrednicea cu o a doua privire şi, dacă se concentra, aproape că putea crede că hoinărea prin oraş pentru prima oară în viaţa ei. Parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. „Vacanţa lui Abby şi Kevin în Italia”. Numai de n-ar fi fost o actriţă atât de slabă.

— Fabulos, nu-i aşa? se opri Ryan, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, pe când admira splendida catedrală care domia oraşul.

— Într-adevăr. Cupola lui Brunelleschi a fost o revoluţie în arhitectură. N-a folosit schele. Giotto a făcut proiectul campaniei, dar n-a apucat s-o vadă terminată, îşi potrivi mai bine ochelarii de soare.

— Faţada neo-gotică de marmură îi reproduce stilul, dar a fost adăugată în secolul al nouăsprezecelea,

Îşi dădu părul la o parte din faţă şi văzu că Ryan îi zâmbea.

— Ce e?

— Ţii într-un mod foarte interesant Secţia de istorie, domnişoară doctor Jones.

Când Miranda îşi şterse cu grijă orice expresie de pe faţă, Ryan i-o încadra între mâini:

— Nu nu. N-a fost un banc, ci un compliment, îi atinse el uşor obrajii cu degeteie; cât de multe locuri sensibile, reflectă. Mai spune-mi şi altceva.

Dacă râdea de ea, se pricepea de minune să se prefacă. Prin urmare, riscă:

— Michelangelo l-a sculptat pe „David” în curtea de la Museo dell’Opera del Duomo.

— Zău?

O spusese atât de serios, încât buzele Mirandei tresăriră.

— Zău. De asemenea, l-a copiat pe „Sfântul loan” al lui Donatello pentru „Moise”. Un adevărat compliment. Dar mândria muzeului, după părerea mea, este „Piet”. Despre chipul lui Nicodim se crede că e autoportret, executat superb. Dar faţa Mariei Magdalena din aceeaşi sculptură e inferioară, lucrată evident de un elev de-al lui. Nu mă săruta, Ryan, se grăbi ea, închizând ochii, când gura lui se apropie la un deget distanţă.

Complici lucrurile.

— Trebuie să fie simple?

— Da, deschise ea din nou ochii, privindu-l fix. În cazul de faţă, da.

— În mod normal, aş fi de aceeaşi părere, îi mângâie el buzele cu degetul mare, îngândurat. Ne simţim atraşi unul de altul, ceea ce ar trebui să fie simplu. Dar se pare că nu e.

Îşi coborî mâinile pe umerii ei, apoi în lungui braţelor, până la încheieturi. Miranda avea pulsul rapid şi puternic, şi în condiţii fireşti l-ar fi bucurat. Ryan, însă, făcu un pas înapoi:

— Okay, să rămână cât mai simplu posibil. Du-te şi stai acolo.

— De ce?

— Ca să te fotografiez, iubito, îşi coborî el ochelarii de soare pe nas, făcându-i cu ochiul. Vrem să le arătăm pozele tuturor prietenilor noştri de-acasă, nu-i aşa, Abby?

Deşi i se părea de un prost gust criminal, Miranda poză în faţa marelui Duomo, lângă sute de alţi vizitatori, lăsându-l s-o fotografieze cu magnifica marmură albă, verde şi roz din spate.

— Iar acum, fă-mi tu mie una, se apropie Ryan, cu pretenţiosul său *Nikon* în mână. În esenţă, ocheşti şi tragi. Ajunge să...

— Ştiu cum funcţionează o cameră, îi smulse ea aparatul din mână...Kevin.

Făcu un pas înapoi, se opri şi vizualiza. Poate că inima îi şovăi puţin. Arăta uluitor, înalt, brunet şi zâmbind ţanţoş în obiectiv.

— Poftim. Acum eşti mulţumit?

— Aproape.

Agăţă doi turişti, care acceptară bucuroşi să-i fotografieze pe tinerii americani.

— E ridicol, bombăni Miranda, pomenindu-se că poza încă o dată, cu Ryan ţinând-o de mijloc.

— Asta-i pentru mama, răspunse el, după care, cedând unui impuls, o sărută.

Un stol de porumbei îşi luară zborul, într-un iureş de aripi şi stârnind o adiere. Miranda nu avu timp să se opună sau să se ferească. Gura lui era

caldă, fermă, lunecând peste a ei în timp ce braţul de pe talie o trăgea mai aproape. Sunetul scăzut pe care-l scoase nu avea nimic de protest în el. Mâna pe care i-o ridică spre faţă nu voia decât să-l ţină lângă ea.

Soarele era alb, orbitor, văzduhul plin de sunete. Iar inima ei tremura în pragul a ceva extraordinar.

Fie se retrăgea, fie se prăbuşea, îşi spuse Ryan. Se întoarse cu buzele în palma ei.

— Scuză-mă, spuse, fără să zâmbească. Îi era cam greu să-şi revină. Cred că m-a furat momentul.

Şi o lăsă acolo, cu genunchii tremurând, ca să-şi ia aparatul înapoi.

Şi-l puse la loc, luă sacoşa cu cumpărături şi, cu ochii într-ai ei, îi întinse o mână:

— Să mergem.

Miranda aproape că uitase planul, scopul prezenţei lor acolo. Dând din cap, îşi potrivi pasul după al lui.

Când ajunseră la porţile vechiului palat, Ryan scoase ghidul din buzunarul de la spate, ca orice bun turist.

— A fost construit în 1255, spuse el. Din secolul al şaisprezecelea până la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, a fost închisoare. Execuţiile aveau loc în curte.

— Foarte potrivit, în situaţia dată, bombăni ea. Şi cunosc şi eu istoria.

— Domnişoara doctor Jones cunoaşte istoria, Abby, iubito, îi dădu el o palmă afectuoasă la fund.

În clipa când ajunseră în sala principală de la parter, îşi scoase camera video.

— Extraordinar, Abby, nu-i aşa? Uită-te la ăsta – a dat câteva pe gât, nu?

Îndreptă camera spre splendidul „Bacchus” de bronz, apoi începu să panorameze lent prin sală.

— Stai numai pân-au să vadă Jack şi Sally. Or să se înverzească de invidie.

Întoarse camera spre o uşă, unde un paznic stătea cu ochii pe vizitatori.

— Plimbă-te, mârâi el, printre dinţi. Fă pe uimita şi pe burgheza.

Mirandei îi transpirau palmele. Era ridicol, desigur. Aveau tot dreptul să

se afle acolo. Nimeni nu putea şti ce se întâmpla în capul ei. Dar inima îi bătea dureros în piept, pe când dădea ocol sălii.

— Groaznic de frumos, nu-i aşa?

Tresări puţin, când Ryan apăru lângă ea, prefăcându-se că admira, Adam şi Eva" de Bandinelli.

— E o piesă importantă a epocii.

— Numai datorită vechimii. Arată ca doi mahalagii care îşi fac fiecare weekend într-o colonie de nudişti. Hai să vedem păsările lui Giambologna, în loggia.

După o oră, Miranda începu să suspecteze că o mare parte din activitarea infracţională implica o muncă istovitoare. Intrau prin toate spaţiile publice, imortalizând pe banda video fiecare colţ. Şi uitase că Sala del Bronzetti conţinea cea mai valoroasă colecţie din Italia de bronzuri renascentiste. Întrucât o duceau cu gândul la „David”, începu iarăşi să se enerveze.

— Încă n-ai terminat?

— Aproape. Du-te şi flirtează cu paznicul de-acolo.

— Ba să mă scuzi.

— Distrage-i atenţia, coborî Ryan camera, descheind rapid primii doi nasturi de la bluza apretată de bumbac a Mirandei.

— Ce naiba faci?

— Mă asigur că va fi atent la tine, *cara.* Pune-i câteva întrebări, vorbeşte italiana prost ca în ghid, dă din gene şi fă-l să se simtă important.

— Tu ce-ai să faci?

— Nimic, dacă nu-i poţi distrage atenţia cinci minute. Atâta timp să-mi acorzi, apoi întreabă-l unde-i toaleta şi porneşte într-acolo. Ne întâlnim în curte, peste zece minute.

— Dar...

— Hai, se răsti el, cu o inflexiune tăioasă în glas. Sunt exact atâţia oameni aici ca să-mi reuşească.

— Of, Doamne. Bine.

Stomacul i se înclină spre genunchii tremurânzi, când se întoarse să-l interpeleze pe paznic.

— Ăă... *scusi,* începu ea, pronunţând cuvântul cu un puternic accent american. *Per favore...*

Văzu ochii pazniculuiui coborând spre deschizătura bluzei, pentru a reveni apoi către faţa ei, cu un zâmbet. Înghiţi un nod şi-şi desfăcu mâinile, neajutorată:

— *English?*

— *Şi, signora,* puţin.

— O, minunat.

Experimentă cu fâlfâitul din gene şi văzu, după căldura din zâmbetul paznicului, că acele trucuri jalnice chiar dădeau rezultate,

— Am studiat italiana înainte de a pleca, dar toate mi se învălmăşesc în cap. Sunt aşa de împrăştiată. E îngrozitor, nu, că americanii nu vorbesc o a doua limbă, cum obişnuiesc europenii?

Ochii lui sticloşi îi dădură de înţeles că vorbea prea repede ca s-o poată urmări. Cu atât mai bine.

— Totul e atât de frumos aici. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune ceva despre...

Alese o sculptură la întâmplare.

Ryan aşteptă până văzu atenţia pazniculuiui concentrată asupra decolteului Mirandei, pentru a reveni apoi, după care scoase o agrafă subţire din buzunar şi se apropie de o uşă laterală.

Mergea destul de uşor, chiar şi lucrând cu mâinile la spate. Administraţia muzeului nu se prea aştepta ca vizitatorii să vină utilaţi cu şperacle sau să încerce intrarea în încăperi încuiate, ziua-n amiaza mare.

Planul muzeului se afla într-un fişier, pe una din dischetele lui. Precum şi alte câteva zeci. Dacă sursa era demnă de încredere, Ryan avea să găsească după uşă ceea ce dorea, într-una din magaziile dezordonate de la acel nivel.

Atent la camera de luat vederi, trase de timp până când prin faţa lui se îmbulzi un grup de iubitori de artă.

Până să treacă, intră pe uşă şi o închise repede în urma lui.

Inspiră prelung, mulţumit, îşi trase mănuşile pe care le adusese în buzunar şi-şi flexă degetele. Nu putea pierde prea mult timp.

Era un labirint de cămăruţe pline cu statul şi tablouri, dintre care majoritatea aveau o disperată nevoie de restaurare, în general, după cum ştia, oamenii care-şi câştigau existenţa cu ajutorul direct sau indirect al artei nu eray cei mai organizaţi din lume.

Îi atraseră atenţia mai multe piese, inclusiv o Madonă cu ochi trişti şi umărul spart. Dar el căuta un cu totul alt gen de doamnă...

Sunetul unui fluierat atonal, însoţit de paşi, îl făcu să caute rapid un ascunziş.

☼ ☼ ☼

Miranda aşteptă zece minute, apoi cincisprezece. După douăzeci, îşi frângea mâinile pe banca din curte unde se aşezase, imaginându-şi cum ar fi fost să stea un timp într-o închisoare italiană.

Poate că aveau mâncare bună.

Cel puţin, în ultima vreme nu mai omorau hoţii, spânzurându-le leşurile sub ferestrele palatului Bargello, ca mărturie despre justiţia sumară.

Se uită încă o dată la ceas, frecându-şi gura cu degetele, îl prinseseră, nu se îndoia. Chiar în acel moment, era interogat în cine ştie ce cămăruţă înăbuşitoare şi avea să-i trădeze numele fără pic de mustrare de cuget. Laşul.

Apoi îl văzu, venind agale prin curte ca un om fără nici cea mai mică grijă şi nici urmă de hoţie în suflet. Fu atât de uşurată, încât sări în picioare, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui.

— Unde-ai fost? Crezusem că te-au...

O sărută, să o amuţească, dar şi pentru a profita de situaţie.

— Hai să bem ceva. O să stăm de vorbă spuse el, cu gura lipită de a ei.

— Cum m-ai putut lăsa aici aşa? Ai spus zece minute şi a trecut aproape o jumătate de oră.

— A durat puţin mai mult.

Încă mai stăteau gură în gură, iar Ryan îi zâmbi:

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu. Mă întrebam ce-au diseară la cină, în închisoare.

— Ai puţină încredere, o luă el de mână, legănându-i-o din mers. Acum ar merge de minune puţină brânză şi vin. Piazza della Signoria nu e la fel

de pitorească precum altele, dar e aproape.

— Unde te-ai dus? întrebă Miranda. Mi-am făcut de lucru cu paznicul cât am putut de mult, iar când m-am uitat, dispăruseşi.

— Voiam să văd ce e după uşa cu numărul trei. O fi fost aici un palat cândva, şi crescătorie de curcani pe urmă, dar uşile interioare sunt o joacă de copii.

— Cum ai putut risca aşa, să intri într-o zonă interzisă, cu un paznic la nici trei metri distanţă?

— De obicei, aşa e cel mai uşor.

Se uită din mers într-o vitrină, reamintindu-şi să-şi găsească mai mult timp pentru cumpărături.

— Am găsit-o pe doamna noastră, continuă el, nepăsător.

— Eşti iresponsabil, necugetat şi nimic altceva decât un egocentric... Ce???

— Am găsit-o, se lumină chipul lui într-un zâmbet ca soarele Toscanei. Şi nu cred că era prea fericită să adune praful în întuneric. Răbdare, îi mai spuse, înainte de a apuca să-l ia la întrebări. Mi-e sete.

— Ţi-e sete? Cum îţi poate sta minea la vin şi brânză, pentru numele lui Dumnezeu? Ar trebui să facem ceva. Să plănuim pasul următor. Nu putem să stăm sub umbrelă şi să bem *Chianti.*

— Ba exact asta o să facem şi nu te mai tot uita peste umăr ca şi cum ar fi *polizia* pe urmele noasre.

O trase spre umbrarul larg din faţa unei *trattoria* aglomerate, manevrând printre mese spre una liberă.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Cumpărături, suveniruri, scurte de piele pentru ţânci, rătăceli prin Bargello de parcă n-ai mai fi fost acolo în viaţa ta. Şi acum...

Se întrerupse, şocată, când Ryan o împinse pe un scaun. Mâna i se strânse cu putere peste a ei, în timp ce se apleca peste masă. Zâmbetul pe care i-l adresă era la fel de rece şi de aspru ca, glasul lui:

— Acum, stăm aici un timp şi nu-mi mai faci dificultăţi.

— Dar...

— Niciun fel de greutăţi.

Zâmbetul i se înveseli, când îşi ridică privirea spre chelner. Întrucât camuflajul părea absurd pe moment, mitralie într-o italiană perfectă o comandă de vin local şi diverse sortimente de brânză.

— Nu-ţi voi tolera tentativele nenorocite de a mă brusca.

— Scumpo, vei tolera ceea ce-ţi spun eu să tolerezi. Am luat-o pe doamna.

— Trăieşti cu impresia că... *Ce-ai spus?!?*

Roşeaţa care-i năvălise în obraji păli din nou,

— Cum adică, ai luat-o pe doamna?

— E sub masă.

— Sub...

Când fu pe punctul să-şi împingă scaunul înapoi, pentru a se arunca dedesubt, Ryan o strânse de mână atât de tare, încât fu nevoită să-şi înăbuşe un ţipăt.

— Uită-te la mine, *cara,* şi prefă-te că eşti îndrăgostită, îi ridică el la buze degetele strivite.

— Vrei să spui că ai intrat într-un muzeu şi ai ieşit cu bronzul, în toiul zilei?

— Sunt priceput. Ţi-am spus.

— Dar tocmai acum? Acum? Ai lipsit doar treizeci de minute.

— Dacă nu intra, un paznic în magazie să tragă o gură de vin, ar fi durat doar pe jumătate.

— Dar ai spus că trebuie să studiem terenul, să-l marcăm, să facem măsurători, să simţim atmosfera.

Ryan îi sărută iarăşi degetele.

— Am minţit.

Îi ţinu mâna într-a lui, continuând s-o privească visător în ochi, pe când chelnerul puse pe masă vinul şi brânzeturile. Recunoscându-i ca fiind îndrăgostiţi, le zâmbi indulgent şi-l lăsă singuri.

— Ai minţit.

— Dacă-ţi spuneam că urma s-o iau, ai fi fost neliniştită, nervoasă şi, foarte probabil, ai fi încurcat totul.

Turnă vin pentru amândoi, îl gustă şi dădu din cap laudativ.

— Vinul din regiunea asta e excepţional. Nu-l încerci?

Holbându-se mai departe la el, Miranda ridică paharul şi dădu pe gât conţinutul din câteva înghiţituri prelungi. Devenise complice la furt.

— Dac-ai de gând să bei aşa, mai bine dizolvă-l puţin, zise el tăind o felie de brânză. Poftim.

Îi dădu mâna la o parte, luând sticla.

— Când ai intrat, ştiai că urma să faci asta.

— Când am intrat, ştiam că dacă se ivea ocazia, aveam să fac înlocuirea.

— Care înlocuire?

— Cu bronzul pe care l-am cumpărat înainte. L-am pus în locul ei. Ţi-am mai spus, majoritatea oamenilor văd ceea ce se aşteaptă să vadă. În magazie este statuia de bronz a unei femei. Sunt toate şansele ca nimeni să nu observe că e alta, pentru o bună bucată de timp.

Gustă puţină brânză, îi plăcu şi-şi puse pe o crochetă.

— Iar atunci, o vor căuta pe cea iniţială, probabil crezând că a fost mutată. Iar când n-o vor găsi, nu vor putea şti când a dispărut. Dacă norocul e de partea noastră, la ora aia vom fi oricum în State.

— Trebuie s-o văd.

— Avem timp şi pentru asta. Trebuie să-ţi spun că, atunci când ştii că furi un fals... nu mai este la fel de palpitant.

— Nu? murmură ea.

— Nnţ. Şi am să simt lipsa palpitaţiilor ăstora, când mă voi fi retras complet. Apropo, ai făcut treabă bună.

— Aha...

Ea nu simţea niciun fel de palpitaţii, numai un gol în stomac.

— Diversiunea cu paznicul. Mai bine fortifică-te, zise Ryan oferindu-i din nou brânză. Mai avem de lucru.

☼ ☼ ☼

Era ireal, să stea în camera de hotel, cu „Doamna întunecată” în mâini. O examina cu atenţie, observând de unde fuseseră prelevate mostre şi pitituri, apreciind greutatea, criticând stilul.

Era o lucrare graţioasă şi splendidă, cu patina verde-albăstruie

conferindu-i demnitatea vechimii,

O puse pe masă, lângă „David”.

— E formidabilă, comentă Ryan, pufăind din trabuc. Ai desenat-o foarte exact. Nu i-ai prins spiritul, dar ai reţinut cu siguranţă detaliile. Ai fi o graficiană mai bună, dacă ai pune puţin suflet în ce lucrezi.

— Nu sunt graficiană, răspunse ea, cu gâtlejul uscat ca nisipul. Sunt om de ştiinţă, iar ăsta nu e bronzul pe care l-am expertizat.

Ryan îşi înălţă o sprinceană.

— De unde ştii?

Nu-i putea spune că senzaţia era alta. Nici măcar faţă de ea însăşi nu putea recunoaşte că pur şi simplu n-o furnicau la fel degetele când îl ţinea în mâini. Aşa că îi prezentă date concrete.

— Este foarte posibil ca o persoană cu experienţă să recunoască opere din secolul douăzeci doar la un examen vizual. În cazul de faţă, evident, nu m-aş baza numai pe atât. Dar am recoltat pilitură. De aici, şi de aici, arătă ea cu degetul partea dinapoi a gambei şi curbura umărului. Pe piesa asta nu e niciun semn. Laboratorul lui Ponti a prelevat mostre din spate şi de la bază. Astea nu sunt urmele lăsate de mine. Am nevoie de echipamente şi însemnările mele, pentru confirmare, dar nu e bronzul la care am lucrat.

Gânditor, Ryan scutură havana în scrumieră.

— Mai întâi să verificăm.

— N-o să mă creadă nimeni. Chiar dacă voi confirma, nimeni nu va crede că ăsta nu e bronzul iniţial.

Îl măsură cu privirea:

— De ce-ar face-o?

— Te vor crede, când găsim originalul.

— Cum...

— Ia-le pe rând, domnişoară doctor Jones. Mai întâi, schimbă-te. Negrul merge cel mai bine pentru o seară distractivă cu pătrundere prin efracţie. Cu transportul rezolv eu.

Miranda îşi umezi buzele:

— Mergem la *Standjo?*

— Ăsta-i planul.

O simţi că era gata să se opună şi se rezemă în scaun.

— Doar dacă nu preferi să-i telefonezi mamei tale, să-i explici totul şi să-i ceri puţin timp de laborator.

Cu o expresie rece, Miranda se ridică.

— Mă duc să mă schimb.

Uşa dormitorului nu avea broască, aşa că trase scaunul de la birou şi îl fixă sub mâner. O făcea să se simtă mai bine. Se folosea de ea, la altceva nu putea să se gândească, de parcă n-ar fi fost decât o unealtă oarecare. Ideea parteneriatului dintre ei era o iluzie. Iar acum, îl ajutase să fure.

Şi se pregătea să prade firma familiei ei. Cum l-ar fi oprit, dacă se hotăra să facă mai mult decât o expertiză elementară?

Îl auzi vorbind la telefonul din salon şi se schimbă încet cu o bluză şi pantaloni negri. Avea nevoie de un plan al ei propriu, de ajutorul cuiva de încredere.

— Trebuie să cobor până la recepţie, strigă Ryan, prin uşă. Şi tu, grăbeşte-te. Vin într-un minut şi trebuie să mă schimb şi eu.

— Voi fi gata.

În clipa în care auzi uşa închizându-se, luă scaunul de la uşă.

— Fii acolo, fii acolo, fii acolo, murmură ea înnebunită, în timp ce smulgea din servietă agenda. Răsfoind-o, găsi numărul dorit şi îl formă.

— *Pronto.*

— Giovanni, Miranda la telefon.

— Miranda?

În glas i se simţea nu plăcerea, ci îngrijorarea.

— Unde eşti? Fratele tău a...

— Sunt în Florenţa, îl întrerupse ea. Trebuie să ne vedem imediat. Te rog, Giovanni, vino la Santa Măria Novella, înăuntru. În zece minute.

— Dar...

— Te rog, e ceva vital.

Închise repede şi, cu mişcări grăbite, acoperi la nimereală bronzurile cu plasticul de împachetat şi le îndesă la loc în geantă. Luă geanta şi poşeta şi ieşi în fugă.

Coborî pe scară, alergând pe treptele mochetate, cu inima bubuindu-i în

piept şi braţele chinuite de greutatea genţii. La parter, încetini şi ieşi.

Îl văzu pe Ryan la recepţie, conversând vesel cu recepţionerul. Nu putea risca să traverseze holul şi încercă să se strecoare, nevăzută, pe după colţ, după care fugi prin salon. Merse mai departe, ieşind pe uşile de sticlă în curtea frumos îngrijită, cu piscina scânteietoare şi copacii umbroşi. Porumbeii se împrăştiară din calea ei.

Deşi geanta era grea, nu se opri să-şi tragă respiraţia până când nu ocoli clădirea şi ajunse în stradă. Chiar şi atunci, zăbovi doar atât cât să mute greutatea dintr-o mână în cealaltă, aruncând o privire neliniştită în urmă. După care porni direct spre biserică.

Santa Maria Novella, cu modelele sale de marmură verde şi albă, era la câţiva paşi de hotel.

Miranda îşi stăpâni imboldul de a fugi şi intră în naosul răcoros, semiobscur. Cu picioarele moi, găsi o banchetă lângă partea stângă a altarului. Odată ajunsă acolo, încercă să înţeleagă ce naiba făcea.

Ryan avea să se înfurie şi nu era sigură câtă violenţă pândea sub suprafaţa lui elegantă, dar făcea lucrul cel mai potrivit, singurul lucru logic.

Până şi copia trebuia protejată până ajungeau la o concluzie clară. Nu puteai avea încredere într-un om care-şi câştiga existenţa din furt.

Giovanni avea să vină, îşi spuse ea. Îl cunoştea de ani de zile. Oricât de cochet, oricât de excentric era, avea sufletul unui om de ştiinţă. Şi îi fusese întotdeauna prieten. Avea s-o asculte, să judece. Avea s-o ajute.

Încercând să se calmeze, închise ochii.

Plutea ceva anume în aerul acelor clădiri, temple ale vechimii, credinţei şi puterii. La anumite niveluri, în religie fusese vorba întotdeauna de putere. Aici, acea putere se manifestase în arta de mare valoare, din care atât de multă fusese plătită din baniţele familiei de Medici.

Îşi cumpărau nemurirea sufletului? se întrebă ea. Îşi echilibrau faptele rele şi păcatele creând grandoarea unei biserici? Lorenzo îşi înşelase soţia cu Doamna întunecată – oricât de acceptabile erau pe-atunci aventurile de acest gen. Iar cel mai mare protejat al lui o imortalizase în bronz.

Ştiuse, oare?

Nu, nu, îşi aminti ea, era deja mort când se turnase bronzul. Giulietta

trecuse la Piero, sau la unul dintre verii mai tineri.

N-ar fi renunţat la puterea pe care i-o *aducea* frumuseţea ei, refuzând un nou protector. Era prea deşteaptă pentru aşa ceva, prea practică. Ca să prospere, sau măcar să supravieţuiască în acea perioadă, o femeie avea nevoie de scutul unui bărbat, sau de propria ei bogăţie, de o ascendenţă acceptabilă.

Sau de frumuseţe, cu o minte lucidă şi o inimă rece, care ştiau cum s-o folosească.

Giulietta ştiuse.

Înfiorându-se, Miranda deschise din nou ochii. Bronzul conta acum, îşi aminti ea, nu femeia. Ştiinţa, nu speculaţia, avea să rezolve misterul. Auzi paşii repezi şi se încorda. O găsise. O, Doamne. Sări în picioare, răsucindu-se, şi fu cât pe ce să plângă de uşurare.

— Giovanni.

Membrele i se înmuiară, când înainta spre el să-l îmbrăţişeze.

— *Bella,* ce cauţi aici? o îmbrăţişa şi el, cu un amestec de exasperare şi de afecţiune. De ce mă chemi cu teamă în voce şi-mi dai întâlnire ca unui spion?

Privi spre altarul înalt.

— Şi în biserică.

— E linişte, e sigur. Ca în orice sanctuar, zâmbi ea vag, retrăgându-se. Vreau să-ţi explic, dar nu ştiu cât timp am. De-acum, ştie că am plecat şi o să mă caute.

— Cine?

— E prea complicat. Stai jos puţin. Vorbea în şoaptă, aşa cum se cuvenea în biserici şi conspiraţii.

— Giovanni, bronzul. „Doamna întunecată” – era un fals.

— Miranda, eu stau aşa şi-aşa cu engleza, dar, ca să existe un fals, trebuie să ai ce să falsifici. Bronzul era o făcătură, o glumă proastă, o...

Îşi căută cuvântul.

— Un ghinion, se hotărî el. Autorităţile l-au interogat pe instalator, dar se pare că şi el s-a lăsat păcălit. Aşa se spune? Cineva spera ca statuia să treacă drept autentică şi a fost cât pe ce să reuşească,

— *Era* autentică.

Giovanni o luă de mâini:

— Ştiu că ţi-e greu.

— Ai văzut rezultatele expertizei.

— *Şi,* dar...

O durea să vadă îndoiala şi suspiciunea în ochii unui prieten.

— Crezi că le-am măsluit?

— Cred că s-au strecurat unele greşeli. Ne-am grăbit prea tare, cu toţii. Miranda...

— Graba nu modifică rezultatele. Acel bronz era real. Ăsta este o imitaţie, se aplecă ea şi ridică pe geantă statueta împachetată.

— Ce-i asta?

— Copia. Cea pe care a testat-o Ponti.

— *Dio mio!* Cum ai luat-o? ridică el glasul, făcând câteva capete să se întoarcă. Se aplecă mai aproape, cu o strâmbătură, continuând în şoaptă: Era la Bargello.

— N-are importanţă. Important e că ăsta nu-i bronzul cu care am lucrat noi. Vei vedea cu ochii tăi. După ce-l duci în laborator.

— În laborator? Miranda, ce-i nebunia asta?

— Este contrariul nebuniei.

Trebuia să se agate de acea convingere.

— Mi s-a interzis accesul la *Standjo.* Toate documentele sunt acolo, Giovanni, şi echipamentele. Am nevoie de ajutorul tău. În geanta asta e şi un „David" de bronz. Tot un fals. L-am testat deja. Dar vreau să le iei pe amândouă, să le examinezi, să faci ce teste poţi. Vei compara rezultatele de la bronzul Fiesole cu cele ale analizelor iniţiale. Şi vei dovedi că nu e acelaşi bronz.

— Miranda, fii raţională. Chiar dacă fac ceea ce-mi cer, nu va dovedi decât că te-ai înşelat,

— Ba nu. Ia însemnările mele, şi pe ale tale. Şi pe-ale lui Richard. Fă testele, compară-le. Nu se poate să ne fi înşelat cu toţii, Giovanni. Aş face-o eu însămi, dar sunt unele complicaţii.

Se gândi la Ryan, furios, scormonind tot oraşul după ea şi bronzuri.

— Iar dacă le fac eu, nu voi mai convinge pe nimeni. E nevoie de cineva obiectiv. Şi numai în tine pot avea încredere.

Îi strânse mâinile, ştiind că miza pe slăbiciunea lui pentru prietenie. Şi-ar fi putut stăpâni lacrimile care-i înotau în ochi, dar erau sincere.

— E vorba de reputaţia mea, Giovanni. De munca mea, viaţa mea.

Giovanni înjură încet, apoi se strâmbă, amintindu-şi unde se afla. Adăugă repede o rugăciune şi-şi făcu cruce.

— Nu vei fi decât cu atât mai nefericită.

— Mai nefericită decât sunt nu se poate. Pentru prietenia noastră, Giovanni. Pentru mine.

— Voi face ceea ce-mi ceri.

Miranda închise strâns ochii, în timp ce îi creştea inima de recunoştinţă.

— La noapte, neîntârziat.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Laboratorul e închis pentru câteva zile, aşa că nu va şti nimeni.

— Închis, de ce?

Pentru prima oară, Giovanni zâmbi:

— Mâine, frumoasa mea păgână, e Vinerea Mare.

Nu aşa intenţionase să-şi petreacă sărbătorile. Oftă, atingând geanta cu vârful piciorului.

— Unde te găsesc când termin?

— Te caut eu.

Se aplecă să-i atingă buzele cu ale ei.

— *Grazie, Giovanni. Miile grazie.* Niciodată nu te voi putea recompensa pentru asta.

— O explicaţie, când termin, ar fi un bun început.

— Una completă, îţi promit. O, mă bucur atât de mult că te văd. Aş vrea să mai pot rămâne, dar trebuie să mă întorc şi... în fine, să suport consecinţele, cred că pot spune. Voi găsi eu o cale de a-ţi telefona, mâine dimineaţă. Să ai mare grijă de ele, adăugă, împingând geanta spre el cu piciorul. Aşteaptă un minut, două, înainte de a pleca, te rog. Pentru orice eventualitate.

Îl mai sărută o dată, cu căldură, şi plecă.

De vreme ce nu privi nici la stânga, nici la dreapta, nu văzu silueta care stătea în penumbră, întoarsă ca pentru a contempla frescele şterse ale Infernului lui Dante.

Nu simţi furia, nici ameninţarea.

I se luase o piatră de pe inimă, povara care-i apăsa capul, sufletul, conştiinţa. Ieşi în lumina aurie a soarelui ce cobora la apus. Pe baza probabilităţii ca Ryan s-o fi căutat mergând pe jos, porni în direcţia opusă hotelului, spre râu.

Nu era bine, îşi spuse, s-o găsească înainte de a se fi îndepărtat cât mai mult de Giovanni.

Era un drum lung şi avu timp să se calmeze, să gândească şi, pentru prima oară, să mediteze la perechile care se plimbau, de mână, privindu-se sau îmbrăţişându-se lung.

Giovanni îi spusese odată că în aerul Florenţei plutea romantismul şi nu trebuia decât să-l miroasă.

Gândul o făcu să zâmbească, apoi să ofteze.

Pur şi simplu nu era croită pentru idile. Şi n-o dovedise? Singurul om care o aţâţase vreodată până la durere era un hoţ cu tot atâta integritate ca o ciupercă.

Îi era mai bine, mult mai bine, singură. Cum îi fusese dintotdeauna.

Ajunse la râu, privind soarele care asfinţea cu ultimele raze sclipind pe apă. Când în spatele ei răsună un duduit de maşină, când motorul fu ambalat violent, nervos, ştiu că o găsise. Ştiuse că avea s-o găsească.

— Urcă.

Întoarse capul, îi văzu chipul furios, felul cum mânia putea transforma ochii aceia aurii şi calzi într-o gheaţă ucigătoare. Acum era îmbrăcat complet în negru, la fel ca ea, şi stătea călare pe o motocicletă albastră. Vântul îi răvăşise părul. Arăta periculos şi absurd de sexy.

— Pot merge pe jos, mulţumesc.

— Urcă, Miranda. Fiindcă, dacă va trebui să cobor şi să te pun eu pe motocicletă, o să te doară.

Întrucât singura alternativă era aceea de a fugi ca o laşă şi, cel mai probabil, numai pentru a fi călcată cu motocicleta, ridică din umeri, cu

nepăsare. Merse la bordură şi ridică un picior, aşezându-se în spatele lui. Se prinse de şa ca să nu cadă.

Dar, când motocicleta porni ca un bolid, instinctul de conservare o învinse, făcând-o să-l cuprindă strâns cu braţele.

Capitolul 17

— Cred că la urma urmei tot ar fi trebuit să folosesc cătuşele.

După ce străbătuse străzile înguste şi întortocheate cu o viteză şi o nepăsare potrivite cu starea lui de spirit, Ryan frână brusc în Piazzale Michelangelo.

Părea un loc adecvat, cu o seducătoare vedere peste toată Florenţa şi colinele toscane înălţându-se în spate. Avea şi discreţia necesară, în caz că se hotăra să treacă la violenţă.

Piaţa era aproape goală, cu vânzătorii ce umpleau zona plecaţi pentru seara aceea şi cu o furtună sumbră adunându-şi norii la apus, unde soarele se ţinea plecat pe linia orizontului.

— Jos, ordonă el, aşteptând-o să-şi desprindă mâinile de mijlocul lui. Îi trăsese câteva sperieturi bune pe drum. Aşa şi voise.

— Conduci ca un dement.

— Jumate italian, jumate irlandez. La ce te-aşteptai? Coborî şi el, apoi o târî spre zid, sub care Florenţa se întindea ca un giuvaer vechi. Mai erau câţiva turişti care făceau fotografii cu marea fântână, dar, întrucât erau japonezi, bănuia că putea risca s-o muştruluiască fie în engleză, fie în italiană. O alese pe cea din urmă, găsind-o mai pasională.

— Unde-s?

— În siguranţă.

— Nu te-am întrebat cum sunt, ci unde. Ce-ai făcut cu bronzurile?

— Cel mai logic lucru. Vine furtuna, spuse ea, când un fulger linse cerul cu acelaşi sfârâit tăios ca al nervilor ei din stomac. Ar trebui să ne adăpostim undeva.

Ryan nu făcu decât s-o împingă spre perete, ţinând-o acolo, cu trupul

lipit de al ei.

— Vreau bronzurile, Miranda.

Rămase înfruntându-i privirea. N-avea să ceară ajutorul celor câtorva turişti. Îşi făgăduise să rezolve situaţia prin forţe proprii.

— Pentru tine nu au nicio valoare.

— Asta eu hotărăsc. Ce dracu', am avut încredere în tine.

Din ochii Mirandei ţâşniră flăcări.

— Vrei să spui că nu m-ai putut încuia în hotel, cum ai făcut la tine acasă.

Vorbea încet, cu vocea deja răguşită, acum mai aspră din cauza enervării.

— Nu m-ai putut lăsa să aştept ca la Bargello, când mi-ai luat-o înainte şi ai acţionat fără să-mi spui ce planuri aveai. De data asta, ţi-am luat-o eu înainte.

O cuprinse cu braţele, arătând ca doi îndrăgostiţi prea captivaţi unul de altul pentru *a* mai lua în seamă furtuna sau oraşul. Strânsoarea lui îi tăia respiraţia.

— Ai luat-o înainte şi ce-ai făcut?

— Nişte aranjamente. Mă doare.

— Ba încă nu. A trebuit să le dai cuiva. Maică-ti. Nu, conchise el, când Miranda continuă să-l privească. Nu mamei tale. Încă mai speri s-o faci să ţi se târască la picioare fiindcă s-a îndoit de tine. Ai un amic aici în Florenţa, domnişoară doctor Jones, unul pe care l-ai putut duce cu zăhărelul să ascundă bronzurile până credeai c-aveam să mă dau bătut? Şi-acum, le vreau înapoi – pe amândouă.

Tunetul bubui, rostogolindu-se mai aproape.

— Ţi-am spus, sunt în siguranţă. Am aranjat. Am făcut ce-am considerat că era mai bine.

— Par cumva să dau o ceapă degerată pe ce consideri tu?

— Vreau să dovedesc că sunt nişte copii. Şi tu la fel. Dacă fac eu testele şi comparaţiile, se poate susţine că le-am falsificat. N-am ajunge nicăieri. Sarcina ta a fost să iei bronzul de la Bargello, a mea e să determin cum se poate dovedi că e o imitaţie.

— Le-ai dat cuiva de la *Standjo,* se retrase el doar atâta cât să-i poată lua faţa între mâini. Chiar atât de idioată eşti?

— I le-am dat cuiva de încredere, unui om pe care-l cunosc de ani de zile.

Trase adânc aer în piept, sperând să răspundă furiei cu glasul raţiunii.

— Va face expertiza, fiindcă l-am rugat eu. Iar mâine, îl caut şi obţin rezultatele.

Ryan simţi o poftă nebună s-o dea cu capul de zid, numai pentru a vedea dacă era într-adevăr atât de tare pe cât bănuia.

— Urmăreşte logica asta, domnişoară doctor Jones. „Doamna întunecată" e falsă. Prin urmare, cineva de la *Standjo* a făcut copia. Cineva care ştie ce vor arăta testele, cum s-o facă să pară destul de reală pentru a trece de examenele preliminare, cineva care, foarte probabil, are o sursă dispusă să plătească o sumă fabuloasă pentru original.

— N-ar face asta. Munca lui e prea importantă pentru el.

— Şi a mea e importantă pentru mine. Să mergem.

— Unde?

O trăgea deja prin piaţă, spre motocicletă, când căzură primii stropi de ploaie.

— La laborator, scumpo. Să ne interesăm cum progresează prietenul tău.

— Nu înţelegi? Dacă intrăm în laborator, testele nu vor mai avea nicio valoare. Nimeni nu mă va crede.

— Uiţi că eu te cred deja. Face şi asta parte din problemă. Şi-acum urcă sau te las aici şi rezolv singur toată afacerea.

Miranda stătu pe gânduri, după care conchise că ultimul lucru de care avea nevoie Giovanni era Ryan, năvălind furios în laborator.

— Lasă-l să facă expertiza; îşi împinse ea din faţă părul ud. Numai aşa va fi valabilă.

Ryan se mulţumi să ambaleze motorul.

— Urcă.

Se aşeză în şa şi, în timp ce motocicleta pornea din piaţă, încercă să se convingă că avea să-l facă să judece raţional când ajungeau la *Standjo.*

La jumătate de cvartal distanţă, Ryan opri motocicleta printre alte câteva, la marginea drumului.

— Să faci linişte, spuse el, coborând să scoată nişte pungi din buzunarele şeii. Fă ce-ţi spun eu şi ia-o pe asta.

Îi îndesă în mâini o pungă, apoi o apucă strânsjde braţ şi porni cu ea în lungul străzii.

— Intrăm prin spate, în caz că e cineva destul de curios ca să se uite afară, în ploaie. Mergem direct spre laboratorul foto de pe scară.

— De unde cunoşti locurile?

— Îmi fac şi eu cercetările mele. Am pe dischetă planurile întregii clădiri.

Ocoli până în spatele clădirii, unde scoase o pereche de mănuşi chirurgicale.

— Pune-ţi-le.

— N-o să...

— Am spus să taci şi să faci ce-ţi zic eu. Mi-ai cauzat deja mai multe greutăţi decât era necesar. Voi bloca alarma din sectorul ăsta, ceea ce înseamnă că nu te îndepărtezi de mine mai mult decât un pas, cât suntem înăuntru.

În timp ce vorbea, îşi trase şi el mănuşile, fără să-i pese de ploaia care şiroia peste ei.

— Dacă e nevoie să intrăm în altă zonă a clădirii, rezolv dinăuntru cu securitatea. Va fi mai uşor. Paznici nu sunt, totul e electronic, aşa că nu riscăm să dăm peste altcineva cu excepţia bunului tău amic care lucrează de sărbători.

Miranda dădu să protesteze din nou, apoi se abţinu, îi trecu prin minte că, odată ce intra, urma să-l aibă alături şi pe Giovanni. Cu siguranţă, amândoi împreună puteau face faţă unui hoţ enervant.

— Dacă nu e înăuntru, cu bronzurile, am să te fac să-ţi pară foarte rău.

— E acolo. Mi-a dat cuvântul lui.

— Mhm, la fel cum mi l-ai dat şi tu pe al tău.

Ryan se apropie de uşă, lăsându-şi geanta jos pentru a se pregăti de acţiune. Apoi, ochii i se îngustară, în timp ce privea instalaţia de lângă uşă.

— Alarma e scoasă din funcţiune, murmură el. Prietenul tău este

neglijent, domnişoară doctor Jones. N-a deschis din nou sistemul, din interior.

Miranda nu luă în seamă fiorul care-i străbătu pielea.

— Probabil n-a crezut că e necesar.

— Mm-hmmm. Uşa este încuiată, totuşi. Se închide automat. O rezolvăm noi.

Desfăşură o fâşie de piele moale, ascunzând instrumentele cu trupul său, pe cât de bine putea. Mai târziu, trebuia să le şteargă de umezeală. Nu putea risca să-i ruginească.

— N-ar trebui să dureze mult, dar ţine totuşi ochii deschişi.

Fredona uşor, o frază muzicală pe care Miranda o recunoscu din *Aida.* Îşi încrucişă braţele pe piept, îi întoarse spatele şi rămase cu privirea în ploaia torenţială.

Cei care instalaseră sistemul de alarmă nu doriseră să desfigureze cu încuietori moderne frumoasa uşă veche. Clanţele de aramă erau în formă de heruvimi cu feţe triste, potriviţi cu arhitectura medievală, păzind o serie de broaşte eficiente, dar discrete pe plan estetic.

Ryan clipi să-şi alunge ploaia din ochi, dorindu-şi vag o umbrelă.

Trebuia să lucreze numai pe pipăite. Răpăitul ploii îl împiedica să audă slabul şi mulţumitorul ţăcănit al lamelelor. Dar solidele încuietori britanice cedau una câte una.

— Adu geanta, ceru el, când deschise uşa masivă. Cu ajutorul creionului-lanternă, luminã drumul spre scară.

— Îi explici prietenului tău că te ajut, iar mai departe mă descurc eu. Dacă e aici, adică.

— Am spus că va fi aici. Mi-a promis.

— Atunci, îi place să lucreze pe întuneric, îndreptă Ryan raza lanternei înainte. Ăsta-i laboratorul tău, nu?

— Da, răspunse Miranda, încruntându-se; înăuntru era întuneric beznă, înseamnă că încă n-a ajuns.

— Cine a închis alarma?

— Păi... O fi în laboratorul de chimie. E domeniul lui.

— Verificăm într-un minut. Până atunci, vom vedea dacă însemnările

tale mai sunt în birou. Pe-aici?

— Da, pe uşă şi la stânga. N-a fost decât temporar biroul meu.

— Ai înregistrat datele pe hardul computerului?

— Da.

— Atunci, le vom obţine.

Uşile erau descuiate, ceea ce-l bucură. Hotărât să procedeze prudent, stinse lanterna.

— Rămâi în spatele meu.

— De ce?

— Fă ce-ţi zic.

Se strecură pe uşă, protejându-i trupul cu al lui. Timp de câteva secunde, ascultă şi, neauzind altceva decât foşnetul aerului prin ventilaţie, întinse mâna să aprindă luminile.

— O, Doamne, îl apucă Miranda de umăr, instinctiv. O, Doamne, Dumnezeule.

— Credeam că oamenii de ştiinţă sunt ordonaţi, murmură el.

Arăta de parcă cineva s-ar fi dezlănţuit într-o criză de furie sau ar fi dat un bairam de groază. Computerele erau sfărâmate, pe jos zăcând cioburi de displayuri şi eprubete. Bancurile de lucru fuseseră răsturnate, hârtiile erau împrăştiate peste tot. Din ordinea chirurgicală a meselor nu mai rămăsese decât o învălmăşeală de resturi, în aer se simţea duhoarea chimicalelor amestecate la întâmplare.

— Nu înţeleg. Cum se explică?

— N-a fost o spargere, spuse calm Ryan. Computerele sunt sparte, nu furate. Am impresia, domnişoară doctor Jones, că prietenul tău a venit şi a plecat.

— Giovanni n-ar fi făcut niciodată asta, se înghesui ea pe lângă Ryan, pornind prin grămezile de resturi. Au fost nişte vandali, nişte tineri puşi pe distrus. Toate echipamentele de-aici, atâtea date, le deplânse Miranda soarta, umblând furioasă. Distruse, ruinate.

Vandali? Ryan nu credea. Unde erau mâzgălelile pe pereţi, sfidarea? Autorul acţionase la furie şi cu un scop precis. Şi presimţise că totul avea să revină ca un bumerang asupra lor.

— Să plecăm de-aici.

— Trebuie să mă uit în celelalte secţii, să văd cât de mari sunt pagubele. Dacă au ajuns în laboratorul de chimie...

Se întrerupse, înaintând printre rămăşiţe chinuită de gândul unei bande de tineri infractori cu un stoc volatil de substanţe chimice furate.

— Nu poţi drege nimic, bombăni printre dinţi Ryan, pornind după ea. Când o ajunse, Miranda stătea într-o uşă deschisă, clătinându-se pe picioare, cu privirea fixă.

Giovanni se ţinuse de cuvânt şi n-avea să mai plece nicăieri. Zăcea pe spate, cu capul răsucit într-o poziţie nefirească, peste o baltă de lichid lucios, închis la culoare. Ochii, deschişi şi goi, stăteau spre „Doamna întunecată”, care zăcea alături, având mâini le graţioase şi faţa zâmbitoare pline de sânge.

— Sfinte Iisuse!

Era atât o rugăciune, cât şi un blestem. Ryan o smuci înapoi, întorcând-o cu forţa, astfel încât să privească în ochii lui, nu în camera din faţa lor.

— E prietenul tău?

— E... Giovanni.

Pupilele i se dilataseră de şoc, iar ochii îi erau negri şi neînsufleţiţi ca ai unei păpuşi.

— Stăpâneşte-te. Trebuie să-ţi păstrezi firea, Miranda, fiindcă s-ar putea să n-avem prea mult timp. Bronzul ăla e plin de amprentele noastre, înţelegi?

Iar bronzul tocmai promovase, de la fals, la armă a unei crime.

— Numai pe ele le va găsi poliţia. Ni s-a întins o cursă.

Miranda auzea un vuiet în urechi – valurile furioase ale oceanului izbind stâncite.

— Giovanni e mort.

— Mda, este, şi-acum, nu te mişca de-aici.

Ca să meargă mai repede, o rezemă de perete. Intră în cameră, respirând pe gură pentru a nu inhala mirosul morţii. Încăperea trăsnea, iar duhoarea era obscen de proaspătă. Deşi îl făcu să se strâmbe, luă bronzul şi-l îndesă în geantă. Străduindu-se să nu privească faţa ce se holba la el,

căută rapid prin camera devastată.

„David”-ul fusese aruncat într-un colţ. O spărtură arăta locul unde lovise peretele.

Foarte deştept, îşi zise el, în timp ce-l vâra în geantă. Excelent gândit. Să lase ambele piese acolo, pentru ca totul să se lege. Să se lege strâns la gâtul Mirandei, ca un laţ.

O găsi la fel cum o lăsase, dar acum tremura şi avea pielea de culoarea aluatului.

— Poţi să mergi, spuse el aspru. Poţi să şi fugi, dacă trebuie, fiindcă plecăm de-aici.

— Nu putem... nu-l putem lăsa. Acolo. Aşa. Giovanni. E mort.

— Şi nu mai poţi face nimic pentru el. Mergem.

— Nu-l pot părăsi.

Ca să nu mai piardă vremea cu discuţiile, o luă în braţe ca un pompier. Miranda nu se zbătu, lăsându-se doar moale şi repetând aceleaşi cuvinte la nesfârşit, ca o litanie:

— Nu-l pot părăsi. Nu-l pot părăsi.

Când ajunseră la uşă, Ryan abia mai respira. Totuşi, şi-o potrivi mai bine în braţe deschizând uşa doar atât cât să poată privi în stradă. Nu văzu nimic anormal, dar ceafa continuă să-l furnice ca şi cum ar fi simţit vârful unui cuţit.

Când ieşiră în ploaie, o lăsă jos, zgâlţâind-o cu putere.

— Să nu-mi cazi de pe picioare până n-am luat distanţă. Pune-o la păstrare, Miranda, şi fă ceea ce ai de făcut.

Fără a-i aştepta consimţământul, o trase pe după colţ, în lungul străzii. Miranda se aşează pe motocicletă la spatele lui, ţinându-se atât de strâns, încât Ryan îi simţi bătăile puternice ale inimii pe spate în tot timpul drumului prin ploaie.

☼ ☼ ☼

Ar fi vrut s-o ducă înăuntru cât mai repede, dar se sili să mai meargă prin oraş pe străzi înguste, la întâmplare, pentru a fi sigur că nu-i urmărea nimeni. Cel care îl ucisese pe Giovanni putea să fi supravegheat clădirea, aşteptându-i îşi rezerva părerea asupra acestui lucru până reuşea să

scoată de la Miranda toată povestea.

Convins că nu avea nicio coadă, opri în faţa hotelului. Luă gentile, apoi se întoarse să-i dea la o parte din faţă părul ud.

— Ascultă-mă. Fii atentă la mine, îi ţinu el capul în mâini până când ochii ei sticloşi se limpeziră. Trebuie să trecem prin hol. Mergi drept spre lift. Vorbesc eu la recepţie. Tu du-te şi aşteaptă-mă la lift. Înţelegi?

— Da.

Cuvintele păreau să iasă de undeva, de deasupra capului ei, nu din gură. Pluteau derutant, fără sens.

Când intră, Miranda avu senzaţia că umbla printr-un sirop gros, dar merse înainte, concentrată intens asupra uşilor lucioase ale ascensoarelor. Acela era ţelul ei, îşi spuse. Nu trebuia decât să ajungă la lift.

Ca prin vis, îl auzi pe Ryan vorbind cu recepţionerul, un amestec de râsete bărbăteşti. Privi fix uşa, întinse mâna şi-şi trecu degetele pe suprafaţa metalică, parcă pentru a-i studia textura. Atât de netedă, de răcoroasă. Ciudat, n-o mai observase niciodată. Îşi depuse palma pe uşă, când Ryan sosi în spatele ei şi apăsă butonul de urcare.

Duruia ca un tuner, îşi dădu seama Miranda. Roţi dinţate rotindu-se, în angrenaje. Iar uşa scoase un fâşâit uşor când se deschise.

Nu avea mai multă culoare în obraji decât cadavrul pe care-l lăsaseră în urmă, observă Ryan. Şi începeau să-i clănţăne dinţii. Presupunea că era îngheţată până-n măduva oaselor. Dumnezeu îi era martor că el aşa ajunsese, şi nu numai din cauza drumului cu motocicleta prin ploaia torenţială.

— Ia-o înainte pe culoar, îi ordonă, mutându-şi gentile pentru a o putea ţine cu un braţ de talie. Miranda nu se rezemă de el, nu părea să-i fi rămas în trup destulă substanţă pentru a avea greutate, dar Ryan o ţinu cu braţul până intrară în apartament.

Încuie uşa, punând şi lanţul de siguranţă, înainte de a o conduce în dormitor.

— Scoate hainele ude şi pune-ţi un halat.

Ar fi preferat s-o bage în cada cu apă fierbinte, dar se temea să nu alunece dedesubt, înecându-se.

Controla uşile terasei, asigurându-se că şi ele erau încuiate, după care scoase o sticlă de brandy din bar. Nu pierdu vremea cu paharele.

Miranda stătea aşezată pe pat, exact aşa cum o lăsase.

— Trebuie să dai jos hainele astea. Eşti udă leoarcă.

— Nu-mi... Nu mă ascultă degetele.

— Okay, okay. Uite, înghite.

Scoase capacul sticlei şi i-o duse la buze. Miranda se supuse maşinal, până când focul lichid i se prelinse pe beregată, până în stomac.

— Nu-mi place brandy-ul.

— Nici mie nu-mi place spanacul, dar maică-mea mă punea să-l mănânc. Încă o dată. Haide, fii fată ascultătoare.

Reuşi să-i mai toarne o înghiţitură pe gât, înainte ca Miranda să-i împingă mâna, tuşind.

— N-am nimic. N-am nimic.

— Bineînţeles.

Sperând să-şi potolească şi sieşi greaţa din stomac, duse sticla la gură şi luă şi el o duşcă sănătoasă.

— Şi acum, hainele, spuse, punând sticla deoparte pentru a începe să-i descheie nasturii.

— Nu...

— Miranda.

Dându-şi seama că nici picioarele lui nu erau complet sigure, se aşează lângă ea.

— Ţi se pare că-mi mai poate sta mintea la fleacuri? Eşti şocată. Ai nevoie să te încălzeşti şi să te usuci. Şi eu la fel.

— Pot şi singură. Pot.

Se ridică în picioare, clătinându-se, şi intră împleticită în baie.

Când uşa se închise, îşi stăpâni imboldul de a o deschide din nou, ca să se asigure că nu căzuse grămadă pe duşumea.

Un moment, îşi lăsă capul în mâini, impunându-şi să respire şi nimic mai mult. Era prima lui întâlnire personală şi de aproape cu moartea violentă. Recentă, brutală şi reală, îşi spuse, trâgând încă o duşcă de brandy din sticlă.

Era o experienţă pe care nu voia s-o repete.

— Comand ceva de mâncare. Ceva cald.

În timp ce vorbea, îşi scoase geaca. Rămânând atent spre uşă, se dezbrăcă, îşi aruncă hainele ude şi trase pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

— Miranda?

Cu mâinile în buzunare, privi încruntat spre uşă. Dracu’ s-o ia de pudoare, conchise, deschizând-o.

Miranda luase pe ea un halat, dar avea încă părul ud leoarcă. Stătea în mijlocul băii şi se legăna, cuprinzân-du-şi strâris trupul în braţe. Îl privi pe Ryan cu o expresie de nefericire indescriptibilă.

— Giovanni.

— E-n regulă, o încercui el cu braţele, rezemându-i capul pe umărul său. Ai făcut faţă bine, te-ai descurcat de minune. Acum poţi să te prăbuşeşti liniştită.

Nu făcea decât să-şi strângă şi să-şi desfacă mâinile în spatele lui.

— Cine i-a putut face asta? Niciodată n-a făcut rău nimănui. Cine-a fost în stare?

— Vom afla. Cu siguranţă. Vom discuta totul, pas cu pas.

O strânse şi mai tare, mângâindu-i cu o mână părul ud pentru a o linişti atât pe ea, cât şi pe sine.

— Dar trebuie să rămâi cu mintea limpede. Am nevoi de creierul tău. De logica ta.

— Nu pot gândi. Îl tot văd, cum zăcea acolo. Atât sânge. Era prietenul meu. A venit la mine când l-am che mai.

Şi oroarea totală a crimei o izbi, ca o lovitură brutală, sfâşiindu-i inima şi limpezindu-i mintea cu o claritate şocantă şi insuportabilă.

— O, Doamne, Ryan. Eu l-am ucis.

— Nu-i adevărat, o îndepărtă Ryan, privind-o în ochi. L-a omorât cel care i-a zdrobit capul. Vei trece peste asta, Miranda, fiindcă nu ne ajută cu nimic.

— Numai din cauza mea a venit acolo astă seară. Dacă nu i-o ceream, ar fi fost acasă, sau la o întâlnire, sau în vreo *trattoria,* bând vin cu prietenii.

Îşi duse pumnii la gură, cu ochii dilataţi de groază deasupra lor.

— A murit fiindcă i-am cerut să mă ajute, fiindcă nu aveam încredere în tine şi fiindcă reputaţia mea e atât de importantă, atât de vitală, încât trebuia să iasă cum voiam eu, clătină ea din cap. N-am să mi-o iert niciodată.

Oricât de nefericiţi îi erau ochii, culoarea îi revenise în obraji şi avea vocea mai puternică. Vinovăţia putea nu numai să paralizeze, ci şi să energizeze.

— Okay, atunci foloseşte-te de asta. Şterge-ţi părul, până comand eu de mâncare. Avem multe de discutat.

Miranda se şterse pe cap şi îmbrăcă o pijama albă de bumbac, luând apoi halatul pe deasupra. Avea să mănânce, îşi spuse, fiindcă altfel i s-ar fi făcut rău. Trebuia să fie sănătoasă, în putere şi cu mintea limpede, dacă voia să-l răzbune pe Giovanni.

Să-l răzbune? se întrebă ea, cu un fior. Nu crezuse niciodată în răzbunare. Acum, părea perfect normală, perfect logică. Expresia „ochi pentru ochi” i se învârtea cu înverşunare prin cap. Cel care îl omorâse pe Gioyanni se folosise de ea ca de o armă, cu tot atâta sânge rece cum folosise şi bronzul. Cu orice preţ, oricât de mult timp dura, avea să i-o plătească.

Ieşind din dormitor, văzu că Ryan îi ceruse chelnerului să pună masa pe terasă. Ploaia încetase şi era aer curat. Masa aştepta veselă sub prelata cu dungi albe şi verzi vii, iar luminările pâlpâiau pe faţa de masă din în.

Bănui că avea rostul de a o face să se simtă mai bine. Fiindu-i recunoscătoare, îşi dădu toată silinţa să simuleze că aşa era.

— Arată foarte frumos, izbuti ea să imite un zâmbet. Ce mâncăm?

— Supă cu fidea, pentru început, apoi două fripturi florentine. O să-ţi ajute. Stai jos şi mănâncă.

Miranda se aşează pe un scaun, ba chiar luă lingura şi gustă supa. I se oprea în gât ca o cocă, dar se sili să înghită. Ryan avusese dreptate, căldura începea să-i topească întrucâtva gheaţa din abdomen.

— Trebuie să-ţi prezint scuzele mele.

— Okay. Nu refuz niciodată scuzele unei femei.

— Mi-am călcat cuvântul faţă de tine.

Îşi ridică ochii, privindu-l în faţă.

— Niciun moment n-am avut de gând să mi-l ţin. Îmi spuneam că o promisiune făcută unui om ca tine nu trebuie să fie onorată. Am greşit şi îmi pare rău.

Simplitatea, tonul ei calm îl mişcară până-n adâncul inimii. Ar fi preferat altfel.

— Acţionăm din motive diferite. Asta-i situaţia. Totuşi, avem un scop comun. Vrem să găsim bronzurile originale. Iar acum, cineva a mărit miza. S-ar putea să fie mai potrivit să te retragi, să laşi totul baltă. Dovada că ai avut dreptate nu valorează cât viaţa ta.

— A valorat viaţa unui prieten, îşi strânse Miranda buzele, după care se sili să mai ia o lingură de supă. N-am să dau bir cu fugiţii, Ryan. N-aş mai putea trăi cu cugetul curat, dacă aş face-o. Sunt sigură că e din vina mea. Nu comunic bine cu oamenii.

— Eşti prea aspră cu tine însăţi. Comunici foarte bine când laşi garda jos. Cum ai făcut cu familia mea.

— Nu mi-am lăsat garda jos. Pur şi simplu nu i-am dat atenţie. Te invidiez pentru relaţia pe care o ai cu ei.

Vocea îi tremura puţin, aşa că mai luă puţină supă, clătinând din cap.

— Iubirea necondiţionată, bucuria curată pe care o trăiţi împreună. Un asemenea dar nu se poate cumpăra, zâmbi ea uşor. Şi nici fura.

— Poţi şi tu. Nu e nevoie decât de voinţă.

— Cineva trebuie să dorească darul pe care îl ai de dat, oftă Miranda, hotărându-se să rişte o înghiţitură de vin. Dacă părinţii mei ar fi avut relaţii mai bune cu mine, noi doi n-am fi stat acum aici. Acolo e cauza. Disfuncţiile nu se manifestă întotdeauna prin pumni şi ridicări de ton. Uneori, poate fi chiar şi o politeţe insidioasă.

— Le-ai spus vreodată ce simţi?

— Nu în felul la care îmi imaginez că te referi, privi Miranda pe lângă el, spre oraş, unde licăreau luminile, iar luna începea să se profileze pe cerul tot mai senin. Nici nu sunt sigură că am ştiut ce simţeam, până recent. Iar, acum, nu mai contează. Nu contează decât să-l găsim pe cel care i-a făcut-

o lui Giovanni.

O lăsă pe-a ei şi, întrucât hotărâse că era rândul lui să se ocupe de aspectele practice, luă capacele de pe fripturi.

— Nimeni nu înţelege mai bine decât florentinii cum e mai bine să fie tratată o fleică de carne în sânge. Vorbeşte-mi despre Giovanni.

Îi simţi cererea ca un pumn în inimă, iar şocul loviturii o făcu să-l privească lung:

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

— Mai întâi, spune-mi ce ştiai despre el şi cum ai aflat. Avea s-o ducă treptat, bănuia Ryan, spre detaliile care-l interesau cel mai mult.

— Este... A fost un cercetător strălucit. Chimist. S-a născut aici, la Florenţa, şi a venit la *Standjo* acum vreo zece ani. Aici a lucrat cel mai mult, dar a petrecut câtva timp şi în laboratorul de la Institut, unde am colaborat cu el prima oară, acum şase ani.

Ridică o mână să-şi maseze tâmpla.

— Era un om fermecător, drăguţ şi amuzant. Necăsătorit, îi plăceau femeile şi era un mare crai, foarte atent cu ele. Observa amănuntele. Dacă purtam o bluză nouă sau ne coafam altfel.

— Aţi fost amanţi?

Tresări, dar clătină din cap.

— Nu. Doar prieteni. Îi respectam foarte mult competenţa. Aveam încredere în judecata lui şi mă bazam pe loialitatea lui. M-am folosit de ea, declară Miranda încet, după care se ridică de la masă pentru a se apropia de balustradă.

Din nou, avea nevoie de câteva momente ca să-accepte realitatea. Giovanni murise. N-avea cum să schimbe situaţia. De câte ori, se întrebă ea, câţi ani de-acum încolo, avea să descopere că se adapta la acele două fapte singulare?

— Giovanni mi-a dat telefon ca să-mi spună că bronzul fusese discreditat, continuă ea. Nu voia să fiu nepregătită, când mă căuta mama mea.

— Deci, era omul ei de încredere.

— Făcea parte din echipa mea de-aici, din proiect. Şi a fost chemat la

ordine când s-au pus în discuţie constatările mele.

Mai sigură pe sine, reveni la masă şi se aşeză din nou.

— M-am folosit de loialitatea lui şi de prietenia noastră. Ştiam că o puteam face.

— Azi ai vorbit cu el prima dată despre faptul că bronzul e o copie?

— Da. L-am sunat când ai coborât tu. I-am dat întâlnire în Santa Maria Novella. I-am spus că era ceva urgent.

— Unde l-ai sunat?

— La laborator. Ştiam că-l puteam găsi înainte de sfârşitul zilei de lucru. Am luat bronzurile, am coborât scara şi am ieşit prin curtea din spate, în timp ce tu erai la recepţie. A venit imediat. Nu se poate să fi trecut mai mult de cincisprezece minute.

Timp suficient, socoti Ryan, pentru a fi informat pe cineva despre telefon. Pe cine nu trebuia.

— Şi ce i-ai spus?

— Aproape totul. I-am explicat că aveam la mine bronzul expertizat de Ponti şi că nu era acelaşi cu care lucraserăm noi. I-am spus cât am putut de mult despre „David”. Cred că nu m-a crezut. Dar m-a ascultat.

Încetă să-şi mai împingă friptura prin farfurie. Trebuia să facă eforturi prea mari pentru a se preface că mânca.

— I-am cerut să ducă bronzurile la laborator, să le testeze, să facă nişte comparaţii. Am spus că urma să-l caut mâine. Nu i-am dat numele hotelului, fiindcă nu voiam să telefoneze sau să vină. Nu voiam să ştii ce făcusem cu bronzurile.

Ryan se rezemă de spătar, înţelegând că niciunul dintre ei nu putea să acorde mâncării respectul cuvenit. Scoase în schimb o havană.

— Se prea poate ca din cauza asta să stăm acum aici, admirând lumina lunii.

— Ce vrei să spui?

— Pune-ţi mintea la contribuţie, domnişoară doctor Jones. Prietenul tău avea la el bronzurile, iar acum a murit. Arma crimei şi „David”-ul au fost lăsate la locul faptei. Care e legătura între una şi alta? Tu.

Îşi aprinse ţigara, pentru a-i lăsa timp să asimileze ideea.

— Dacă poliţiştii găseau cele două statui la faţa locului, ar fi pornit în căutarea ta. Cel care a făcut-o ştie că ai dedus destul de multe pentru a căuta nişte răspunsuri şi a încălca legea suficient pentru a te împiedica să amesteci poliţia.

— L-a asasinat pe Giovanni ca să mă implice pe mine.

Era o ipoteză prea rece, prea hidoasă, ca s-o analizeze. Şi prea logică pentru a o ignora.

— Un câştig în plus. Dacă era un om cinstit, după teste ar fi început să-şi pună şi el întrebări. Îţi consulta mai atent însemnările, rezultatele.

— De-asta a devastat laboratorul, murmură Miranda. Acum, nu vom mai găsi niciodată documentaţia mea.

— A luat-o sau a distrus-o, confirmă Ryan. Prietenul tău îi stătea în drum. Iar tu, Miranda, de asemenea.

— Da, înţeleg.

Cumva, era mai bine aşa, mai uşor.

— E mai important ca oricând să găsim originalul. Cel care l-a înlocuit e asasinul lui Giovanni.

— Ştii ce se spune despre crimă? Prima e mai grea. Celelalte sunt nişte treburi banale.

Miranda nu luă în seamă înfrigurarea care o cuprinsese.

— Dacă asta înseamnă că vrei să încheiem asocierea noastră acum şi aici, nu te condamn.

— Nu? se rezemă el iarăşi în scaun, trăgând alene din ţigară.

Se întrebă cât de mult contribuia faptul că-l credea laş. Şi cât cântărea nevoia de a o apăra în hotărârea pe care deja o luase.

— Termin ceea ce am început. Uşurarea se revărsă ca un râu, dar Miranda luă paharul de vin şi îl ridică într-un gest de semitoast.

— Şi eu.

Capitolul 18

Încă nu bătuse de miezul nopţii, când Carlo ieşi din trattoria, pornind

spre casă. Îi promisese soţiei sale că n-avea să întârzie. Regulamentul căsniciei lor includea o seară pe săptămână în care să bea şi să mintă cu prietenii. Sofia avea şi ea o seară la dispoziţie, cu un festin de bârfe la sora ei, ceea ce după părerea lui Carlo însemna cam acelaşi lucru.

De obicei, stătea până la douăsprezece, sau puţin peste, prelungind oaza de masculinitate, dar în ultima vreme începuse s-o scurteze. Devenise de râsul tuturor, de când scrisese în ziare că *Doamna întunecată* era o farsă.

N-o crezuse nicio clipă. Ţinuse statueta în mâini, îi simţise adierea respiraţiei pe obraji. Un artist ştia să recunoască arta. Dar, ori de câte ori o spunea, prietenii râdeau de el.

Autorităţile îl interogaseră ca pe un criminal. *Dio mio,* nu făcuse nimic altceva decât ceea ce trebuia. Poate comisese o mică eroare de judecată, scoţând statueta din vilă.

Dar, în fond, el o găsise. O ţinuse în mâini, îi privise faţa, îi simţise frumuseţea şi puterea la fel ca vinul în sânge. Îl transfigurase, îşi spunea acum Carlo. Îl vrăjise. Şi totuşi, până la urmă făcuse ceea ce era just şi o predase.

Iar acum, încercau să susţină cu un avea nicio valoare. Un plan abil pentru a păcăli lumea artei. Carlo ştia, în adâncul inimii, în oase, că era o minciună.

Sofia spunea că îl credea, dar ştia ca nu era adevărat. I-o spunea fiindcă era loială şi iubitoare şi pentru că astfel se iscau mai puţine certuri în faţa copiilor. Reporterii cu care vorbise îi consemnaseră toate declaraţiile şi îl făcuseră să pară un nătărău.

Încercase să stea de vorbă cu americanca, femeia care conducea marele laborator unde fusese dusă doamna lui. Ea, însă, nu voise să-l asculte. Îşi pierduse calmul şi ceruse să discute cu domnişoara doctor Miranda Jones, care dovedise că doamna era reală.

Direttrice-a chemase paza şi pusese să fie dat afară. Fusese cel mai umilitor lucru.

N-ar fi trebuit s-o asculte pe Sofia, îşi spunea el acum, în timp ce mergea pe drumul liniştit din afara oraşului, spre casă, cam împiedicat, cu

vinul care i se urcase la cap. Era mai bine să fi păstrat doamna, aşa cum voise. O găsise, o scosese din beciul umed şi întunecos şi o adusese la lumină. Îi aparţinea lui.

Iar acum, chiar dacă susţineau că nu valora nimic, n-aveau să i-o mai restituie. Carlo o dorea înapoi.

Telefonase la laboratorul din Roma, cerând să i se returneze proprietatea. Se răstise, strigase la ei, făcându-i pe toţi mincinoşi şi escroci. Dăduse telefon chiar şi în America, lăsând un mesaj disperat şi incoerent pe robotul de la serviciul Mirandei. Considera că ea era veriga de legătură cu doamna lui. Cumva, avea să-l ajute.

Nu-şi putea regăsi odihna până nu o vedea din nou, până n-o ţinea iarăşi în mâinile lui.

Avea să angajeze un avocat, hotărî el, inspirat de vin şi de umilinţa râsetelor răutăcioase. Avea s-o caute iarăşi pe americancă, în locul numit Maine, şi s-o convingă că totul era o conspiraţie pentru a-i fura lui statuia.

Îşi amintea fotografia ei din ziare. O faţă puternică, cinstită. Da, avea să-l ajute.

Miranda Jones. Ea avea să-l asculte. Nu privi în urmă când auzi maşina care se apropia. Drumul era liber, iar Carlo mergea pe acostament. Se concentra asupra chipului din ziare, asupra celor pe care avea să i le spună acelei cercetătoare ştiinţifice.

Gândul îi stătea la Miranda şi la „Doamna întunecată”, când maşina îl lovi în plină viteză.

☼ ☼ ☼

Stând pe terasă, în lumina puternică a dimineţii, Miranda privea peste oraş. Poate că abia acum îi aprecia pentru prima oară deplina frumuseţe. Sfârşitul vieţii lui Giovanni o schimbase pe a ei irevocabil. Undeva, în adâncul sufletului său, avea să rămână un loc întunecat, ivit din vinovăţie şi durere. Şi totuşi, simţea mai multă lumină decât cunoscuse vreodată. Avea nevoia urgentă de a se agăţa, de a savura detaliile, fără grabă.

Sărutarea blândă a brizei care-i adia peste obraji, strălucirea soarelui ce scălda oraşul şi colinele, piatra caldă sub tălpile goale.

Îşi dădu seama că dorea să coboare. Să se îmbrace, să iasă şi să umble

pe străzi fără nicio ţintă, fără un scop care să-i determine fiecare pas. Doar să se uite la vitrine, să hoinărească de-a lungul râului. Să simtă că trăia.

— Miranda.

Trase aer în piept, privind peste umăr pentru a-l vedea pe Ryan în uşa terasei.

— Este o dimineaţă frumoasă. Primăvară, renaştere. Cred că până acum n-am mai apreciat-o cu adevărat.

Traversă terasa şi-şi puse mâna peste a ei, pe parapet. Miranda poate că ar fi zâmbit, dacă nu-i vedea expresia din ochi.

— O, Doamne! Ce mai e? Ce s-a întâmplat?

— Instalatorul. Carlo Rinaldi. A murit. L-a călcat o maşină, fugind de la locul accidentului, azi-noapte. Tocmai am auzit, la ştiri.

Mâna ei se întoarse sub a lui, apucându-i-o.

— Mergea spre casă, aproape de miezul nopţii. N-au dat multe detalii.

O furie rece îşi croia drum prin el.

— Avea trei copii şi un al patrulea pe drum.

— Poate a fost un accident.

Voia să se agate de posibilitatea asta, bănuia că ar fi putut, dacă nu se uita în ochii lui Ryan.

— Dar n-a fost. De ce să-l fi omorât cineva? N-are nicio legătură cu laboratorul. Nu poate şti nimic.

— Făcea multă zarvă. Ce ştim noi, poate să fi fost implicat de la bun început. Oricum, a găsit-o, a ţinut-o la el câteva zile. E posibil s-o fi studiat. Era un nod în papură, Miranda, iar nodurile se taie.

— La fel ca Giovanni.

Se îndepărtă de el. Putea suporta gândul, îşi zise. Trebuia.

— N-au spus nimic la ştiri despre Giovanni?

— Nu, dar vor spune. Îmbracă-te. Ieşim.

Ieşeau, dar nu ca să se plimbe pe străzi, să hoinărească pe malul râului, să trăiască pur şi simplu.

— Bine.

— Fără discuţie? înălţă el o sprinceană. Fără de ce, unde, cum?

— De data asta, nu.

Intră în dormitor şi închise uşile.

☼ ☼ ☼

Cu glasul cât putea de ascuţit, într-o şoaptă nervoasă şi o italiană colocvială, Ryan anunţă existenţa unui cadavru în laboratorul de la etajul întâi, la Standjo. Închise telefonul în timpul şirului rapid de întrebări.

— Cu asta am rezolvat-o. Să mergem, în caz că poliţia italiană poate localiza convorbirea.

— Ne întoarcem la hotel?

— Nu, răspunse el, încălecând pe motocicletă. Mergem la mama ta. Condu-mă.

— La mama mea?

Promisiunea de a nu pune întrebări fu măturată de şoc.

— De ce? Ai înnebunit? Nu te pot duce la mama mea.

— Presupun că nu ne va da linguine cu sos de roşii la masă, dar luăm o pizza pe drum. Aşa, ar trebui să rămână timp suficient.

— Pentru ce?

— Pentru ca poliţia să găsească trupul şi să afle şi ea. Ce crezi că va face când aude?

— Se va duce direct la laborator.

— Pe asta contez şi eu. Ne va lăsa un interval îndestulător ca să-i scotocim domiciliul.

— Vrei să intrăm prin efracţie în casa mamei mele?

— Doar dacă nu iasă cheia sub ştergătorul de picioare. Pune-ţi asta, scoase el o şapcă de baseball din buzunarul şeii. Vecinii ţi-ar vedea părul de la o milă distanţă.

☼ ☼ ☼

— Nu-i văd rostul, spuse Miranda o oră mai târziu, stând pe motocicletă în spatele lui, la o jumătate de cvartal distanţă de casa lui Elizabeth. Nu am nicio justificare să intru prin efracţie în casa mamei mele şi să-i cotrobăiesc prin lucruri.

— Toate hârtiile legate de testele tale care erau ţinute în laborator s-au pierdut. Există şanse sa aibă unele copii aici.

— De ce să le fi luat?

— Fiindcă eşti fiica ei.

— Pentru ea nu contează.

„Dar contează pentru tine”, replică Ryan în sinea lui.

— Poate că da, poate că nu. Asta-i ea?

Miranda privi spre casă, ascunzându-se în spatele lui Ryan ca o elevă trăgând chiulul.

— Da, cred că partea asta a planului a reuşit.

— Atrăgătoare femeie. Nu prea semeni cu ea.

— Mulţumesc foarte mult.

Ryan se mulţumi să chicotească, privind-o pe Elizabeth care, gătită într-un taior de culoare închisă, îşi descuia maşina.

— Îşi păstrează calmul, observă el. Nici n-ai bănui, când te uiţi la ea, că tocmai i s-a spus că i-a fost spartă firma şi unul din salariaţii ei e mort.

— Mama mea nu se dedă la manifestări exterioare de emoţie.

— Cum spuneam, nu prea semeni cu ea. Okay, de aici o luăm pe jos. Va lipsi câteva ore, dar noi vom termina într-una singură, ca să fie cât mai simplu.

— Nu e nimic simplu în povestea asta, răspunse Miranda, privindu-l cum îşi agăţa geanta pe urmă. Într-adevăr, îşi repetă ea, viaţa n-avea să mai fie niciodată aceeaşi. Devenise o delincventă.

Ryan se duse direct la uşa din faţă şi sună.

— Are servitori? Câine? Amant?

— Are o îngrijitoare, cred, dar nu internă. Animalele nu-i plac, îşi trase Miranda şapca mai sigur pe cap. Despre viaţa ei sexuală nu ştiu nimic.

Sună din nou. După părerea lui, nimic nu era mai jenant decât să intri într-o casă pustie pentru a-ţi face meseria şi să descoperi că locatarul era acasă, bolnav de gripă.

Îşi scoase şperaclul şi învinse broasca în mai puţin timp decât dacă ar fi descuiat cu cheia.

— Sistem de alarmă?

— Nu ştiu. Probabil.

— Okay, ne vom ocupa de el. Intră, văzu tabloul de pe perete şi becul care indica necesitatea unui cod. Avea la dispoziţie un minut, calculă Ryan

şi, cu o şurubelniţă, desprinse capacul şi tăie două sârme, scoţând sistemul din funcţiune.

Întrucât spiritul ei ştiinţific nu putea să nu-i admire eficienţa rapidă şi economică, Miranda se sili să vorbească fără intonaţie:

— Mă faci să mă întreb de ce se mai complică oamenii cu aşa ceva. De ce nu lasă uşile şi ferestrele deschise?

— Exact la fel mă gândesc şi eu, îi făcu el cu ochiul, apoi privi prin antreu. Frumoasă locuinţă! Artă foarte ispititoare – cam statică, dar atractivă. Unde-i biroul?

Miranda îl privi lung câteva momente, întrebându-se de ce o amuzau criticile lui nepăsătoare la adresa gusturilor mamei ei. Ar fi trebuit să se simtă jignită.

— La etajul întâi, pe stânga, cred. N-am stat prea mult pe-aici.

— Să încercăm.

Ryan porni pe o scară graţioasă. Casei i-ar fi prins bine ceva mai multă culoare, după opinia lui, câteva surprize. Totul era perfect ca într-un cămin model şi inspira aceeaşi senzaţie de nefolosânţă. Avea, desigur, clasă, dar prefera propriul său apartament din New York sau casa elegant-degradată a Mirandei, din Maine.

Găsi cabinetul feminin, însă nu încărcat, rafinat dar şi eficient, rece însă nu tocmai ostil. Se întrebă dacă reflecta personalitatea ocupantei şi găsi că era foarte posibil.

— Seif?

— Nu ştiu.

— Atunci, uită-te-n jur, îi propuse el, începând prin a da la o parte câteva tablouri. Uite-l, după această foarte frumoasă gravură de Renoir. Mă ocup eu de el, tu caută prin birou.

Miranda ezită. Încă din copilărie, ştiuse că nu era bine să intre în nicio cameră a mamei sale fără permisiunea acesteia. În veci n-ar fi luat cu împrumut o pereche de cercei, nici nu s-ar fi stropit cu parfum. Şi, cu siguranţă, nu s-ar fi atins de conţinutul biroului.

Se părea că era pe punctul să scoată pârleaia.

Împinse în lături condiţionarea de-o viaţă şi se avântă, cu mult mai mult

entuziasm decât ar fi recunoscut vreodată.

— Sunt multe dosare aici, îi spuse ea lui Ryan, în timp ce le frunzărea. Majoritatea par să fie personale. Asigurări, chitanţe, corespondenţă.

— Caută mai departe.

Se aşeză pe scaunul de la birou – încă o premieră şi mai scotoci printr-un sertar. Emoţia începuse să i se răzvrătească în pântec, o stare de vinovăţie şi ruşine.

— Copii după contracte, murmură ea, şi referate. Cred că lucrează câte ceva şi aici. A...

Degetele îi încremeniră.

— Bronzul Fiesole. Are un dosar.

— Ia-l. Ne uităm prin el mai târziu.

Ryan ascultă ultimul culbutor răsturnându-se.

— Ţi-am venit de hac, dulceaţă mică. Ce frumos, ce drăgălaş, şopti, deschizând o casetă de catifea, pentru a examina un dublu şirag de perle. Moşteniri – ţi-ar sta bine.

— Pune-le la loc.

— Nu le fur. Nu mă ocup de bijuterii.

Mai deschise însă o cutie şi scoase un *hmm* la vederea diamantelor.

— Cercei de înaltă clasă, cam trei carate fiecare, tăietură pătrată, par albe ruseşti, probabil la prima apă.

— Parcă ziceai că nu te ocupi de bijuterii.

— Asta nu înseamnă că nu mă interesează. Ar fi mortale, alături de inelul tău.

— Nu e inelul meu, replică Miranda înţepată, deşi privirea îi coborî spre diamantul care-i scânteia pe deget. E de ochii lumii.

— Exact. Uită-te-aici, scoase el un plic de plastic transparent. Ţi se par cunoscute.

— Radiografiile.

Se repezi de la birou şi ie înhaţă într-o clipă.

— Şi imprimatele de computer. Uite-le, uită-te la ele. Sunt aici. Se văd cu ochiul liber. Nivelul de coroziune. Uite. Aici e. E real.

Cuprinsă de o emoţie neaşteptată, îşi apăsă fruntea cu podul palmei,

închizând strâns ochii.

— Aici sunt. Nu m-am înşelat. N-am făcut nicio greşeală.

— Nicio clipă n-am crezut că făcuseşi.

Miranda deschise iarăşi ochii, zâmbind.

— Mincinosule! Ai dat buzna în dormitorul meu, amenințându-mă că mă strângi de gât.

— Am spus că te puteam strânge de gât, îi încercui el din nou grumazul cu mâinile. Iar asta a fost înainte de a te cunoaşte. Adună-te, iubito. Avem destul ca să ne ţină ocupaţi o bună bucată de vreme.

☼ ☼ ☼

Petrecură următoarele câteva ore în apartamentul de hotel, Miranda parcurgând copiile rapoartelor cuvânt cu cuvânt, iar Ryan cocoşat pe computer.

— Toate sunt aici. Tot ce-am făcut, pas cu pas. Fiecare test, fiecare rezultat. Recunosc, documentaţia este cam subţire, dar se susţine. De ce nu şi-a dat seama?

— Uită-te puţin aici şi vezi dacă am procedat bine.

— Ce e?

— Am făcut o contraverificare, o chemă el cu un gest. Astea-s numele care mi-au ieşit. Oameni care aveau acces la ambele bronzuri. Probabil sunt mai mulţi, dar ăştia sunt principalii.

Ridicându-se, Miranda începu să citească peste umărul lui. Strânse doar din dinţi, când observă că în capul listei era numele său.

Urmau mama şi tatăl ei, Andrew, Giovanni, Elise, Carter, Hawthorne, Vincente.

— Andrew n-a avut acces la „Doamna întunecată”.

O şuviţă din părul strâns în agrafe căzu, gâdilând obrazul lui Ryan. Încordarea imediat din josul pântecului îl făcu să expire prelung, fără zgomot. Dacă altceva nu, îşi spuse, părul ei avea să-l îndemne la băut înainte de a termina lucrul.

— Are relaţii cu tine, cu mama ta şi cu Elise. De-ajuns atât.

Miranda îşi trase nasul, împingându-şi ochelarii mai sus.

— E jignitor.

— Mă interesează cât e de exact. Comentariile păstrează-ţi-le pentru tine.

— E destul de complet, dar tot jignitor.

Mhm, acum mai începuse şi cu tonul ăla înţepat. Îl omora dorinţa de a-l transforma în gemete.

— Nevasta lui Hawthorne a venit cu el la Florenţa?

— Nu.

— Richard e divorţat.

Ce naiba, se întrebă el şi, spre propria-i tortură, întoarse capul exact atât cât să-i poată mirosi o dată, zdravăn, părul.

— Mai era căsătorit când şi-a făcut stagiul în Maine?

— Nu ştiu. Abia îl cunosc. De fapt, nu mi-am amintit de el până nu mi-a spus el că ne cunoscuserăm.

Nemulţumită, întoarse capul, pentru a se pomeni ochi în ochi cu el – iar expresia lui nu era concentrată asupra lucrului. Inima Mirandei făcu o tumbă rapidă, azvârlindu-i în pântece mici arcuri de dorinţă.

— Ce importanţă are?

— Ce importanţă are ce?

Doamne, cât dorea gura aceea. La dracu', avea tot dreptul s-o guste.

— Faptul că... Richard e divorţat.

— Este important fiindcă oamenii le spun soţiilor şi amantelor tot felul de lucruri confidenţiale. Sexul, murmură el, înfăşurându-şi pe deget şuviţa desprinsă, e un excelent mediu de comunicare.

O tracţiune, îşi spuse, una mică, şi gura aceea avea să se lipească de a lui. Ar fi luat în mâini tot acel păr, toată claia buclată şi despletită. Ar fi dezbrăcat-o în cinci minute. Cu excepţia ochelarilor, începea să-şi facă nişte fantezii incredibile, cu Miranda având doar ochelarii pe ea. Cu real regret, nu trase, ci desfăşură părul, se întoarse şi privi încruntat spre display.

— Trebuie să parcurgem şi albinele lucrătoare, dar avem nevoie de o pauză.

— O pauză?

În mintea Mirandei nu mai rămăsese nici măcar un singur gând coerent.

Nervii îi sfârâiau sub suprafaţa pielii ca o reţea străbătută de mici fulgere.

Dacă o atingea în acel moment, dacă o săruta, ştia că ar fi explodat ca o rachetă. Se îndreptă, închizând ochii. Şi jinduind.

— La ce te gândeşti?

— Să lăsăm totul aşa şi să mergem la masă.

Ochii i se deschiseră brusc.

— La ce?

— La mâncare, domnişoară doctor Jones, răspunse Ryan, pianotând concentrat pe keyboard, fără a o vedea cum îşi freca faţa cu mâinile la spatele lui.

— Da, să mâncăm.

Vocea îi tremura uşor – de râs sau de disperare, nici ea nu mai era sigură.

— Bună idee.

— Ce ţi-ar plăcea în ultima seară la Florenţa?

— Ultima seară?

— Situaţia de-aici s-ar putea să se complice. E mai bună să lucrăm pe teren propriu.

— Dar dacă „Doamna întunecată” e aici...

— Ne vom întoarce s-o luăm.

Închise computerul, ridicându-se de la micul birou.

— Florenţa nu e un oraş mare, domnişoară doctor Jones, Mai devreme sau mai târziu, te va vedea un cunoscut, îi dădu el un bobârnac în păr. Pur şi simplu nu te poţi pierde în peisaj. Şi-acum, vrei ceva uşor, elegant sau savuros.

Acasă. Constată că dorea foarte mult să se întoarcă acasă, s-o vadă cu ochii aceia noi..

— Cred că mi-ar plăcea ceva savuros, ca să mai schimbăm.

— Excelentă alegere. Ştiu locul cel mai potrivit.

☼ ☼ ☼

Era zgomotos, aglomerat, iar luminile puternice se reflectau din picturile exagerat de ţipătoare ce acopereau peretele. Se potriveau perfect cu lanţurile de cârnaţi şi şuncile afumate întregi care alcătuiau principalele

elemente de decor ale restaurantului. Mesele erau adunate la un loc, astfel încât clienţii – prieteni şi străini deopotrivă – înfulecau cot la cot porţiile enorme de paste făinoase cu carne.

Fură înghesuiţi într-un colţ de un om rotofei, cu şorţ pătat, care luă dând din cap comanda lui Ryan de vin roşu local. În stânga Mirandei stătea jumătatea unui cuplu american gay care făcea turul Europei. Începură să ia pâine din acelaşi coş, în timp ce Ryan îi angaja în conversaţie cu o uşurinţă şi o dezinvoltură admirabile.

Miranda n-ar fi vorbit niciodată cu străini într-un restaurant, decât în cele mai stricte limite. Dar, când vinul fu adus la masă şi turnat în pahare, ştia că erau din New York, aveau un restaurant în Greenwich Village şi trăiau împreună de zece ani. Acum făceau voiajul aniversar.

— Noi suntem în a doua lună de miere, luă Ryan mâna Mirandei, amuzându-se, şi o sărută. Nu-i aşa, Abby, iubito?

Descumpănită, îl privi lung, apoi răspunse la micul lui ghiont cu piciorul pe sub masă:

— A, da. Ăă... nu ne-am putut permite o lună de miere, când ne-am căsătorit. Kevin era abia la început, iar eu eram... doar o funcţionară inferioară la agenţie. Acum ne facem de cap, până nu apar copiii.

Uimită de ea însăşi, dădu vinul pe gât, în timp ce Ryan îi zâmbea radios.

— A meritat să aşteptăm. În Florenţa, inspiri romantismul cu fiecare gură de aer.

Sfidând toate legile fizicii, chelnerul îşi croi drum prin aşa – zisul spaţiu dintre mese, pentru a-i întreba ce doreau.

Peste mai puţin de-o oră, Miranda mai vru vin.

— E minunat. Un local extraordinar.

Se întoarse în scaun, pentru a zâmbi afectuos spre o masă de englezi care conversau pe tonuri politicoase, în timp de nemţii de la masa alăturată turnau pe gât bere locală, cântând.

— Nu merg niciodată în locuri ca ăsta.

Toate i se învârteau în cap, mirosurile, vocile, vinul.

— Mă întreb de ce.

— Vrei şi desert?

— Sigur că da. Să mănânc, să beau şi să fiu veselă.

Îşi mai turnă un pahar de vin, zâmbindu-i afumată.

— Îmi place la nebunie aici.

— Da, se vede, împinse Ryan sticla mai departe, să n-o poată ajunge, şi-i făcu semn chelnerului.

— Nu-i aşa că erau un cuplu drăguţ? surâse sentimental Miranda spre locul pe care tocmai îl eliberaseră comesenii lor. Se iubeau cu adevărat. Îi vom căuta, nu-i aşa, când ne întoarcem acasă? Nu, când ajung *ei* acasă. *Noi* mergem acasă mâine.

— Vom încerca zabaglionele, îi spuse Ryan chelnerului, privind-o pe Miranda pe sub sprâncenele înălţate, în timp ce începea să fredoneze împreună cu germanii beţi. Şi cappuccino.

— Aş mai prefera vin.

— N-ar fi bine.

— De ce nu? luă ea paharul, golindu-l dintr-o sorbitură, plină de iubire pentru cel de lângă ea. Îmi place.

— Ţi se urcă la cap, ridică din umeri Ryan, când Miranda înhăţă din nou sticla. Ţine-o tot aşa, şi n-o să-ţi cadă deloc bine zborul spre casă.

— Rezist foarte bine la zbor.

Cu ochii îngustaţi, turnă până când vinul ajunse la exact un centimetru de buza paharului.

— Vezi, sunt neclintită ca o stâncă. Domnişoara doctor Jones rămâne întotdeauna neclintită.

Chicotind, se aplecă spre el conspirativ:

— Dar Abby e o dezmăţată.

— Kevin e destul de îngrijorat c-o să cadă şub masă şi va trebui s-o ducă pe sus până acasă.

— N-n, îşi frecă Miranda nasul cu dosul mâinii. Domnişoara doctor Jones n-ar permite una ca asta. E prea penibil. Hai s-o luăm pe jos pe lângă râu. Vreau să mă plimb pe malul râului, la lumina lunii. Abby te va lăsa s-o săruţi.

— E o ofertă interesantă, dar cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

— Mor după Maine, se rezemă ea de spătar, legănând paharul în mână.

Mor după faleze, ceaţă şi valuri care se sparg, şi bărcile de pescari. Am să plantez o grădină. Anul ăsta, chiar o fac. Mmmm... (Asta era opinia despre desertul cu frişca din faţa ei.) Îmi place să mă răsfăţ.

Puse paharul jos doar atâta timp cât să înfigă linguriţa.

— N-am ştiut niciodată că pot fi aşa.

— Ia o gură de cafea, îi propuse el.

— Vreau vin.

Dar, când dădu să ia sticla, Ryan i-o smulse.

— Îţi pot câştiga interesul cu altceva?

Îl studie îngândurată, apoi zâmbi:

— Adu-mi capul Botezătorului, comandă ea, după care o apucă un şir de chicoteli. Chiar i-at furat oasele? Nu-s în stare să înţeleg un om capabil să fure oasele unui sfânt. Dar e fascinant.

Era timpul să plece, hotărî Ryan şi scoase rapid din buzunar mai mult decât destule lire pentru a acoperi consumaţia.

— Hai la plimbarea aia, iubito,

— Okay, se ridică ea vioaie, dar imediat trebui să se rezeme de perete. Vai de mine, cam puternică gravitaţia pe-aici.

— Poate afară e mai slabă, o cuprinse el de talie, ca s-o tragă prin restaurant, râzând la rândul său în timp ce Miranda îşi lua veselă rămas bun de la ceilalţi.

— Mare figură eşti, domnişoară doctor Jones.

— Cum se numea vinul ăla? A fost deficios. Vreau să cumpăr o ladă întreagă.

— Te-ai descurca de minune ca s-o bei.

O conduse pe trotuarul denivelat, traversând strada liniştită, recunoscător că alesese să meargă pe jos, nu cu motocicleta. Ar fi trebuit s-o lege.

— Am să-mi vopsesc obloanele.

— Bună idee.

— Mama ta are obloane galbene. Sunt aşa de vesele. Toţi din familia ta sunt veseli.

Luându-l la rândul ei de mijloc, îl antrena într-un cerc larg, împleticit.

— Dar cred că un albastru viu s-ar potrivi perfect cu casa mea. Un albastru viu şi frumos, şi-am să pun un balansoar pe verandă.

— Nimic nu se compară cu un balansoar pe verandă. Fii atentă la bordură. Aşa, fetiţo.

— Azi am intrat cu forţa în casa maică-mii.

— Aşa se vorbeşte.

— Stau la hotel cu un hoţ şi am spart casa maică-mii. Puteam s-o jefuiesc de nu se vedea.

— Ajungea doar să mi-o ceri. La stânga, pe-aici. Aproape am ajuns.

— A fost extraordinar.

— Ce?

— Spargerea. Atunci, n-am vrut să spun, dar aşa a fost, îşi aruncă ea în sus braţele, nimerindu-l drept în bărbie. Poate mă înveţi şi pe mine să forţez broaşte. Vrei, Ryan?

— A, da, ajungem noi şi acolo, răspunse Ryan, frecându-şi bărbia şi cârmind-o spre intrarea hotelului.

— Te pot seduce până o faci.

Miranda se răsuci, prăvălindu-se peste el la marginea elegantei mochete din hol, şi-i strivi gura sub a lui înainte de a apuca să-şi regăsească echilibrul. De astă dată, i se învârti capul, de parcă i-ar fi supt tot sângele.

— Miranda...

— Pentru tine, Abby, amice, murmură ea, în timp ce recepţionerul se uita în altă parte, discret. Deci, cum râmâne?

— Vorbim sus, o târî el spre lift, la adăpost.

— Nu vreau să vorbim, se lipi Miranda de el, atacându-i cu dinţii lobul urechii. Vreau sex, nebun, slăbatic. Chiar acum.

— Cine n-ar vrea? răspunse jumătatea masculină a unei perechi îmbrăcate elegant, care tocmai ieşea din ascensor.

— Vezi? îi atrase atenţia Miranda, pe când Ryan o smucea în cabină. E de acord cu mine. Am vrut să te răstorn de când te-am văzut şi-am auzit semnalul.

— Semnalul.

Începea să i se taie respiraţia, în timp ce încerca s-o desprindă de la

gâtul lui.

— Cu tine, aud mereu semnale. În clipa asta, am capul plin de clopoţei. Mai sărută-mă o dată, Ryan. Doar ştii că vrei şi tu.

— Termină, îi împinse el mâinile, aproape disperat, înainte de a apuca să-i descheie cămaşa. Eşti mangă.

— Şi ce-ţi pasă? îşi aruncă Miranda capul pe spate, râzând. Tot timpul ai încercat să mă tragi în pat. Acum e momentul.

— Există unele reguli, bombăni el, clătinându-se ca un om beat, când Miranda se agăţă iarăşi. Unul dintre ei avea nevoie de un duş rece, era clar.

— A, acum mai avem şi reguli, îi scoase ea cămaşa din pantaloni. În timp ce mâinile i se repezeau pe spate, încercuindu-l spre burtă, Ryan se chinuia să bage cheia în broască.

— Doamne fereşte. Miranda... Iisuse Christoase! Mâinile acelea hotărâte îşi croiseră drum în jos.

— Ascultă, am spus nu.

Când se rostogoliră amândoi înăuntru, se uita cruciş.

— Vino-ţi în fire.

— Nu pot. Ne-am prins.

Îi dădu drumul doar atâta cât să sară în sus, cuprinzându-l cu picioarele pe după mijloc, să-i înfigă mâinile în păr şi să-şi contopească gura cu a lui.

— Te doresc. O, cât te mai doresc!

Respirând sacadat, începu să-i cutreiere faţa cu buzele.

— Fă dragoste cu mine. Atinge-mă. Vreau să-ţi simt mâinile pe mine.

Erau deja. Nu şi le putea opri să frământe fundul acela delicios. Sângele îi ţipa după ea, limba i se lupta cu a ei. Ultima rază de luciditate ce-i mai rămăsese în minte pălea cu repeziciune.

— Dimineaţă, mă vei urî şi pe mine, şi pe tine.

— Şi ce dacă? râse ea din nou, privindu-l cu ochii ei de un albastru orbitor; îşi scutură părul pe spate, ceea ce-i transformă tot organismul într-o singură glandă uriaşă, care pulsa. Acum e acum. Trăieşte clipa cu mine, Ryan. Nu vreau să fiu singură.

Privirile le rămaseră împreunate, în timp ce o ducea pe uşă, în dormitor.

— Atunci, să vedem cât de mult poate dura clipa. Şi ţine minte, domnişoară doctor Jones, îi prinse el buza de jos între dinţi, trase, îi dădu drumul. Tu ai vrut-o.

Căzură împreună pe pat, în lumina lunii care şiroia pe uşile terasei, printre umbrele care dansau în colţuri. Greutatea lui o înfiora, liniile dure ale trupului său o apăsau pe saltea.

Gurile li se întâlniră din nou, într-un sărut aproape violent de-atâta lăcomie, care continuă la nesfârşit, cu limbile înlănţuite fierbinte, cu dinţii muşcând.

Voia totul, şi mai mult decât atât. Totul, apoi imposibilul! Şi ştia că, alături de el, avea să-l găsească.

Se mută sub trupul lui, nedorind să joace rolul părţii pasive. Mişcările aspre îi făceau capul să se învârtească, aerul îi ieşea din piept în gemete râzânde. O, Doamne, cât de liberă era! Şi vie; atât de vie. În graba de a-i simţi pielea, îl trase de cămaşă, făcând nasturii să sară din mătasea elegantă.

— O, da, şopti, când Ryan îi sfâşie mâneca bluzei. Mai repede.

Ryan n-ar fi putut încetini ritmul mai uşor decât putea opri timpul în loc. Mâinile lui repezi şi iscusite erau aspre, în timp ce-i smulgeau sutienul şi se umpleau cu sânii ei.

Albi ca marmura, moi ca apa.

Când atingerea nu mai fu îndestulătoare, o răsuci iarăşi sub el şi începu s-o devoreze.

Miranda ţipă, arcuindu-se, în timp ce buzele, limba şi dinţii săi o luau cu asalt. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, zgâriind de-a lungul crestei încordate de muşchi, pe când undele de şoc ale plăcerii i se revărsau prin trup.

Senzaţiile o izbeau într-o rebeliune confuză de dureri delicioase, plăceri întunecate şi nervi întinşi la limită.

— Acum. Acum. În clipa asta.

Dar gura lui îi cobora în josul torsului. Nu încă. Nici pe departe.

Îi smuci chiloţii simpli de bumbac de pe şolduri şi-şi înfipse limba în centrul acelei fierbinţeli pârjolitoare. Miranda juisă pe loc, violent, aproape

paralizându-i pe amândoi cu atât de imensa voluptate. Îi suspină numele, încurcându-şi degetele în părul lui pe când eliberarea era din nou înlocuită de dorinţă, iar dorinţa scrâşnea cu disperare spre nevoie.

Trupul ei era un miracol, o operă de artă, cu trunchi şi picioare lungi, pielea albă ca laptele şi muşchii tremurători. Voia s-o savureze, să urce lingând şi iarăşi să coboare. Voia să-şi îngroape chipul în acea cascadă de păr până asurzea şi orbea.

Dar animalul din el se zbătea înnebunit să se elibereze.

Se rostogoliră din nou, luptându-se pe pat şi chinuindu-se unul pe altul cu mângâieri şi muşcături.

Văzul era tulbure, plămânii ardeau în erupţia unui nou orgasm, pustiindu-i corpul, activându-l cu o energie nemăsurată. Respiraţia ei devenise o serie de ţipete scurte ce-i frigeau pieptul, trupul îi era insuportabil de receptiv a fiecare atingere, la fiecare gustare.

Chipul lui Ryan părea să plutească peste al ei, apoi redeveni clar, cu toate trăsăturile limpezi ca desenate cu diamantul pe sticlă. Respiraţiile li se amestecau, şoldurile Mirandei se arcuiau în sus. Şi o pătrunse.

Orice mişcare încetă, preţ de-o secundă trepidantă şi atemporală. Uniţi, el îngropat adânc în ea, se priviră. Încet, dintr-o mişcare prelungă, Miranda îşi duse mâinile la spatele lui şi îl apucă de şolduri.

Împreună, începură să penduleze, cu viteză tot mai mare, cu trupurile alunecoase de sudoare, plăcere rostogolindu-se peste plăcere până când organismul fu răpus, iar judecata, învinsă.

Totul, şi mai mult decât atât, îşi spuse ameţită Miranda, în timp ce urca spre pisc. Totul, apoi imposibilul, îl găsi, când se strânse în jurul lui, sfărrmându-se.

Capitolul 19

O trezi lumina strălucitoare a soarelui. Preţ de-un oribil moment, crezu că-i luaseră foc ochii şi începu să şi-i frece cu palmele, până se dezmetici pe deplin.

Descoperi că nu avea combustie spontană. Şi nici singură în pat nu era. Nu reuşi decât să scoată un geamăt înfundat şi închise ochii la loc.

Ce făcuse?

Mă rog, era destul de clar ce făcuse – şi încă de două ori, dacă n-o înşela memoria. În intervalul dintre numere, Ryan o pusese să înghită trei aspirine şi un mic ocean de apă. Bănuia că acel mic gest de consideraţie o ajuta acum să-şi păstreze capul pe umeri.

Prudentă, fură o privire spre Ryan. Stătea culcat pe burtă, cu faţa îngropată în pernă. Presupuse că nici el nu era prea înnebunit după strălucirea soarelui, dar nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin minte să tragă draperiile în noaptea trecută.

O, Doamne sfinte!

Sărise pe el, îl pipăise, îi smulsese hainele ca o descreierată.

Şi chiar şi acum, în plină luminata zilei, îi lăsa gura apă la gândul de a o face din nou. Încet, sperând să-şi păstreze demnitatea cel puţin atâta timp cât să ajungă la duş, se strecură jos din pat. Ryan nu-şi mişcă niciun muşchi, nu scoase niciun sunet, iar Miranda, mulţumită de acea mică binecuvântare, se repezi în baie.

Din fericire pentru starea ei de spirit, nu-l văzu cum deschise un ochi, zâmbind spre fundul ei gol.

Vorbi singură în tot timpul duşului jalnic de recunoscătoare pentru aburii apei fierbinţi. Îi alungau parţial durerile. Dar cele mai profunde, cele mai dulci, pe care le accepta ca provenind de la sexul zdravăn şi sănătos, rămâneau.

Mai luă încă trei aspirine, cu speranţă.

Când ieşi, Ryan era pe terasă, sporovăind nepăsător cu chelnerul de la room service. Fiind prea târziu ca să se retragă înăuntru, reuşi să le adreseze amândurora un mic zâmbet.

— *Buon giorno.* E o zi minunată, *şi?* Vă simţiţi bine, luă ospătarul nota semnată, cu o mică plecăciune. *Grazie. Buon appetito.*

Îi lăsă singuri, cu masa plină de mâncare şi un porumbel care se plimba pe balustradă, privind lacom bunătăţile.

— Ştii... eu...

Îşi îndesă mâinile în buzunarele halatului, căci îi venea să şi le fâlfâie.

— Bea o cafea, îi propuse Ryan. Purta pantaloni gri uşori şi o cămaşă neagră, care-l făceau să arate foarte dezinvolt şi cosmopolitan. Iar Mirandei îi aminteau că avea părul umed şi încâlcit.

Fu gata să profite de diversiune, dar clătină din cap. Era o femeie care privea adevărul în faţă.

— Ryan, azi-noapte... Cred că ar trebui să-mi prezint scuzele.

— Serios? turnă ei două ceşti, aşezându-se comod la masă.

— Am băut prea mult. Nu e o justificare, doar un fapt.

— Iubito, erai pulbere. Şi foarte drăgălaşă, adăugă Ryan, privind-o, în timp ce ungea cu gem un corn. Şi uluitor de agilă.

Închise ochii, dându-se bătută, şi se aşeză.

— Am avut un comportament regretabil şi de neiertat, şi-mi pare rău. Te-am pus într-o poziţie foarte neplăcută.

— Eu îmi amintesc mai multe poziţii.

Sorbi din cafea, fermecat de roşeaţa uşoară care urca pe gâtul ei.

— Dintre care niciuna n-a fost deloc neplăcută.

Miranda luă cafeaua, sorbi grăbită şi-şi opări limba.

— De ce e nevoie de scuze? se întrebă Ryan, alegând din coş o prăjiturică şi punându-i-o pe farfurie. Ce rost au regretele? Am făcut vreun rău cuiva?

— Problema e...

— Problema – dacă trebuie neapărat să existe una – e că amândoi suntem adulţi sănătoşi, singuri, fără obligaţii, care simt o atracţie reciprocă puternică. Noaptea trecută, ne-am lăsat guvernaţi de ea.

Luă capacul de pe o omletă aurie sclipitoare.

— Eu, unul, m-am simţit foarte bine.

Tăie omleta în două şi mută o parte pe farfuria ei.

— Dar tu?

Şi pornise în mod conştient cu gândul să se umilească, să se scuze, să-şi asume deplina responsabilitate. De ce n-o lăsa?

— Pierzi din vedere esenţialul.

— Ba nu-l pierd deloc. Nu sunt de acord cu ceea ce bâjbâi să

demonstrezi. A, iată, ţi se vede în ochi o mică licărire din temperamentul tău îngheţat. E mult mai bine aşa. Şi-acum, deşi apreciez faptul că ai destul bun-simţ să nu dai vine pe mine că aş fi profitat de situaţie – de vreme ce tu mi-ai smuls prima hainele – îţi spun că e o prostie la fel de mare să te învinuieşti pe tine însăţi.

— Învinuiesc vinul, replică ea, ţeapănă.

— Nu-i adevărat, ai spus deja că nu e o scuză, râse Ryan, luându-i mâna pentru a-i pune în ea o furculiţă. Am vrut să fac dragoste cu tine din clipa când te-am văzut – şi cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât o doream mai mult. Mă fascinezi, Miranda. Şi acum, mănâncă-ţi ouăle până nu se răcesc.

Îşi privi farfuria. Era imposibil să se supere pe el.

— Nu am aventuri sexuale întâmplătoare.

— Ţi s-a părut ceva întâmplător? expiră prelung Ryan. Să mă ferească Dumnezeu, când va fi serios.

Simţind că-i tresăreau buzele, Miranda abandonă.

— A fost fabulos.

— Mă bucur că-ţi aminteşti. Nu eram sigur că de limpezi ţi-erau minţile. Aş vrea să avem mai mult timp de stat aici, continuă, jucându-se cu părul ei umed. Florenţa e excelentă pentru îndrăgostiţi.

Miranda trase adânc aer în piept, îi privi drept în ochi şi se angajă într-un mod fără precedent pentru ea:

— În Mâine e minunat primăvara.

Zâmbind, o mângâie cu degetul pe obraz:

— O să-mi facă mare plăcere să mă conving.

☼ ☼ ☼

„Doamna întunecată” stătea sub un singur fascicul de lumină. Fiinţa care o studia era cufundată în întuneric. Avea mintea calmă, clară şi rece, ca în momentul crimei.

Omorul nu fusese planificat. Forţele propulsoare fuseseră puterea şi ceea ce era just. Dacă totul ar fi decurs corect, dacă mergea bine, n-ar fi fost necesară violenţa.

Dar nu mersese corect, nici bine, aşa că se făcuseră ajustări. Vina pentru pierderea celor două vieţi se asocia cu furtul lui „David”. Cine ar fi

putut să prevadă, să controleze o asemenea eventualitate?

Se putea numi o carte a hazardului. Da, un joker.

Dar omorul nu era chiar atât de respingător pe cât s-ar fi crezut. Şi acela antrena cu sine putere. Nimeni şi nimic nu putea să confirme existenţa „Doamnei întunecate” şi să i se permită să trăiască în continuare. Nimic mai simplu.

Avea să se ocupe, să rezolve situaţia, curat, complet şi definitiv.

La momentul potrivit, avea să termine. Cu Miranda.

Era mare păcat ca o asemenea minte inteligentă şi sclipitoare să fie distrusă. Cândva, ar fi fost de ajuns numai compromiterea reputaţiei. Acum, trebuia să ia totul, în ştiinţă, ca şi în putere, nu era loc pentru sentimente. Un accident, eventual, deşi ar fi fost de preferat sinuciderea.

Da, sinuciderea. Avea să fie atât de... satisfăcătoare. Ce ciudat, că nu anticipase cât de satisfăcătoare avea să fie moartea ei.

Era nevoie de gândire, de planificare. Era nevoie de... Se ivi un zâmbet la fel de şiret ca acela de pe superba faţă de bronz. Era nevoie de răbdare.

Când „Doamna întunecată” rămase singură sub acea unică rază de lumină, nu fu nimeni care să audă râsul scăzut al damnării. Sau ai demenţei.

☼ ☼ ☼

Peste Maine se răspândea primăvara. În văzduh plutea o gingăşie care cu o săptămână în urmă nu existase. Sau, cel puţin, Miranda nu o simţise.

Pe colină, casa cea veche se înălţa cu spatele spre mare şi ferestrele aurite de soarele la apus. Minunat era acasă.

Intră şi îl găsi pe Andrew în cabinet, cu o sticlă de *Jack Daniel’s* să-i ţină de urât. Optimismul liniştit i se prăbuşi.

Andrew se ridică grăbit în picioare, clătinându-se puţin. Miranda observă că avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi limpezi privirea, că nu se bărbierise de o zi, două, că avea hainele boţite.

Şi îşi dădu seama că era beat mort şi probabil aşa fusese de câteva zile.

— Unde-ai fost? făcu el doi paşi împleticiţi, după care o cuprinse într-o îmbrăţişare stângace. Am fost îngrijorat pentru tine. Le-am telefonat tuturor la care m-am putut gândi. Nimeni nu ştia unde plecaseşi.

În ciuda aburilor denşi de whiskey care pluteau în jurul său, Miranda ştiu că îngrijorarea lui Andrew era sinceră. Deşi îl strânse şi ea în braţe, dorind acea uniune, intenţia de a-i spune totul şovăi. Câtă încredere puteai avea într-un beţiv?

— Sunt în concediu, îi aminti ea. Ţi-am lăsat un bilet.

— Mda, şi nu-mi spunea mai nimic, se retrase el, cercetându-i faţa, după care o bătu pe cap cu mâna lui mare. Când a venit bătrânul la Institut, am ştiut că intraserăm în rahat pân-aici. M-am întors acasă cât am putut de repede, dar tu plecaseşi deja.

— Nu mi-au dat de ales. Te-a luat tare?

— Nu mai mult decât mă aşteptasem, alungă Andrew gândul, cu o ridicare din umeri; chiar şi cu instinctele îngreunate de whiskey, observa că se schimbase ceva. Ce se întâmplă, Miranda? Ce-ai făcut?

— Am plecat pentru câteva zile.

Cu regret, luă hotărârea de a ţine pentru sine ceea ce ştia.

— La New York, m-am întâlnit întâmplător cu Ryan Boldari.

Se întoarse în altă parte, căci nu ştia să mintă, nici chiar în cele mai favorabile împrejurări. Iar pe Andrew nu-l minţea niciodată.

— Acum, s-a întors în Maine. Va sta aici câteva zile.

— Aici?

— Da, am... suntem combinaţi.

— Sunteţi... Aha.

Îşi trecu limba peste dinţi, încercând să gândească.

— Okay. A fost... cam repede.

— Nu tocmai. Avem multe în comun. Nu voia să insiste asupra subiectului.

— Ancheta a mai progresat cu ceva?

— Am ajuns într-o fundătură. Nu găsim documentaţia despre „David”.

Deşi se aşteptase, simţi o tresărire în stomac. Îşi trecu o mină nervoasă prin păr, pregătindu-se să continue cu înşelătoria.

— N-o găsiţi? Trebuie să fie în fişier.

— Ştiu unde trebuie să fie, Miranda, luă el sticla, iritat, şi-şi mai turnă un pahar. Nu-i acolo. Nu e nicăieri în Institut. Am căutat peste tot.

Îşi apără ochii cu degetele.

— Compania se asigurări face scandal. Dacă n-o aducem, vom suporta pierderile. Tu ai făcut expertiza.

— Da, răspunse cu grijă Miranda. Eu am făcut-o. Am autentificat piesa, iar documentaţia a fost îndosariată corespunzător, ştii bine, Andrew. Şi tu ai lucrat la ea.

— Mda, ei bine, acum a dispărut. Cei de la compania de asigurări resping orice cerere până nu primesc documentele, mama ameninţă că vine să vadă de ce suntem atât de incapabili încât pierdem nu numai un obiect de artă valoros, ci şi toate hârtiile aferente, iar Cook mă fute la cap.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur în situaţia asta.

Îi părea şi mai rău când vedea cum îi făcea faţă.

— Andrew, te rog, se apropie ea, luându-i paharul din mână. Nu pot vorbi cu tine când eşti beat.

Andrew nu făcut decât să zâmbească, în obraji apărându-i gropiţele:

— Încă nu-s beat.

— Ba eşti.

Trecuse şi ea prin acelaşi lucru, destul de recent ca să recunoască semnele.

— Trebuie să intri într-un program de dezalcoolizare.

Gropiţele se şterseră, Iisuse Christoase, altceva nu-i putu trece prin minte. Exact asta-i mai lipsea.

— Ceea ce-mi trebuie e puţină cooperare şi sprijin, smulse el paharul înapoi, enervat, şi trase o duşcă prelungă. Ţi-o fi părând ţie rău că m-ai lăsat singur în mizeria asta, dar altceva n-ai făcut. Iar dacă vreau să beau şi eu câteva pahare după o zi nenorocită în care am avut de-a face cu poliţia, am condus Institutul şi am făcut sluj în faţa părinţilor noştri, nu-i treaba nimănui în pastele măsii.

În timp ce-l privea, pieptul i se strânse, strivindu-i inima.

— Te iubesc.

Cuvintele o dureau, doar puţin, fiindcă ştia că niciunul dintre ei nu le rostea destul de des.

— Te iubesc, Andrew, iar tu îţi scurtezi zilele sub ochii mei. Din cauza

asta, e şi treaba mea.

I se iviseră lacrimi în ochi şi în vocea care miza pe vinovăţia lui, înfuriindu-l şi mai rău.

— Bine, atunci am să-mi scurtez zilele fără martori. Şi nici aia n-o să fie treaba ta.

Luă sticla şi ieşi.

Se detesta pentru ceea ce făcea, pentru că adusese acea dezamăgire şi durere în ochii singurei persoane pe care se putuse baza vreodată în totalitate. Dar, ducă-se la dracu' şi la mama dracului, era viaţa lui. Trânti uşa dormitorului, fără să remarce duhoarea de whiskey stătut din noaptea trecută. Se aşeză pe un scaun şi bău direct din sticlă.

Avea tot dreptul să se destindă, nu? Îşi făcuse treaba, îşi făcea meseria – la ce i-o mai fi folosit şi aia – şi-atunci de ce trebuia să înghită mizerii numai pentru două-trei pahare?

Sau două-trei duzini, completă el în gând, cu un râs răutăcios. Cine mai stătea să le numere?

Poate că-l cam îngrijorau ruperile de film, acele intervale de timp goale şi nefireşti pe care nu reuşea să şi le amintească. Probabil că erau din cauza stressului, iar soluţia cea mai bună era un pahar de tărie.

Ba bine că nu.

Îşi spunea că-i era dor de soţia lui, deşi îi devenea din ce în ce mai dificil să-şi readucă în minte o imagine clară a feţei sale, sau să-şi amintească timbrul exact al vocii. Ocazional, când era treaz, avea câte o străfulgerare de adevăr. N-o mai iubea pe Elise – şi poate că niciodată n-o iubise atât de mult pe cât i-ar fi convenit să creadă. Aşa că bea ca să înece adevărul şi-şi îngăduia să se bucure de sentimentul trădării şi al nefericirii.

Începea să înţeleagă valoarea băutului în singurătate, acum când Annie îi interzisese accesul în barul ei. Singur, putea bea până nu se mai ţinea pe picioare, iar atunci se culca şi-şi pierdea cunoştinţa. Şi reuşea să răzbească până a doua zi.

Orice om trebuia să răzbească, îşi spuse el, privind melancolic sticla înainte de a o ridica din nou.

Nu se putea spune că trebuia neapărat să bea. Era stăpân pe situaţie şi

se putea lăsa oricând voia. Numai că nu voia, asta era tot. Şi totuşi, avea să se lase, să se dezintoxice, doar pentru a-i dovedi Mirandei, şi lui Annie, şi tuturor celorlalţi afurisiţi, că aveau o părere greşită despre el.

Oamenii îl înţeleseseră întotdeauna greşit, conchise Andrew, fierbând în sucul propriei nemulţumiri. Începând cu părinţii lui. Niciodată nu ştiuseră cine naiba era, ce voia şi cu atât mai puţin de ce dracu' avea nevoie.

Ia mai ducă-se-n mă-sa! Ducă-se-n mă-sa toţi.

Avea să se lase de băut, nici vorbă. Mâine, îşi mai spuse el, cu încă un chicotit, în timp ce lua sticla.

Văzu fasciculele de lumină intrând pe fereastră. Faruri, decise el, după ce le studie îndelung, şovăitor, cu gura căscată şi luciditatea tot mai des întreruptă. Veneau musafiri. Probabil Boldari.

Mai trase o duşcă însetată, zâmbind în sinea lui. Miranda avea un iubit. Urma să tragă şi el un profit de-aici. Trecuse mult timp de când nu-şi mai putuse tachina sora cu un subiect atât de interesant ca un bărbat.

Putea foarte bine să înceapă imediat, hotărî Andrew. Se ridică în picioare, pufnind în râs, pe când camera se învârtea în jurul lui. „Dacă-i bâlci, bâlci să fie, să ne distrăm", îşi spuse, pornind împleticit spre uşă.

Voia să afle care erau intenţiile lui Ryan Boldari. Da, dom'le. Să-i arate new-yorkezului ăluia sclivisit să Miranda avea şi ea un frate mai mare care-i purta de grijă. Mai luă un gât inimos din sticlă, clătinându-se în hol, şi se agăţă de balustrada din capul scării, pentru a privi în jos.

Iat-o pe surioara lui, la baza scărilor, într-o mozoleală fierbinte cu new-yorkezul.

— Băi! strigă Andrew, gesticulând amplu cu sticla, apoi râse, când Miranda întoarse capul. Ce-i faci lu' soru-mea, băi New York?

— Salut, Andrew.

— Ce salut Andrew, căcănare? Ce, te culci cu sor-mea?

— Pe moment, nu, rămase Ryan cu braţul pe după umerii rigizi ai Mirandei.

— Auzi, vreau să-ţi vorbesc, porni Andrew în jos, coborând jumătate din scară pe picioare, iar restul de-a rostogolul. Parcă ar fi fost un bolovan căzând pe o pantă.

Miranda sări din loc, îngenunchind lângă trupul lui prăbuşit. Spre groaza ei, avea chipul plin de sânge.

— O, Doamne, Andrew!

— N-am nimica, n-am nimica, bodogăni el, împingân-du-i mâinile care îl pipăiau, căutând fracturi. Am buşit şi eu niţel, atâta.

— Puteai să-ţi rupi gâtul.

— Treptele pot fi înşelătoare, spuse ponderat Ryan, lăsându-se pe vine lângă Miranda, unde observă că Andrew avea pe frunte doar o tăietură superficială, iar Mirandei îi tremurau mâinile. Ce-ar fi să te urcăm din nou şi să te-ajutăm să te speli?

— Căcat, îşi şterse Andrew fruntea cu degetele, studiind apoi petele de sânge. Ia uite.

— Aduc trusa de prim ajutor.

Ryan aruncă o privire spre Miranda. Pălise din nou, dar avea ochii calmi.

— Avem noi grijă, zise el. Haide, Andrew. Şi frate-meu s-a împiedicat de-o bordură în noaptea când a dat petrecerea burlacilor şi s-a rănit mai rău decât tine.

Îl săltă pe Andrew în picioare, pe când Miranda se ridica şi ea. Când, însă, dădu să-i însoţească, Ryan clătină din cap:

— Femeile, nu. Este o problemă de bărbaţi. Aşa-i, Andrew?

— Pă bune...

Prin aburii alcoolului, Andrew şi-l făcu pe Ryan cel mai bun prieten.

— De la muieri ni se trag toate relele.

— Dumnezeu să le binecuvânteze.

— Am avut şi eu una, odată. Mi-a dat papucii.

— Cine-are nevoie de ea?

Ryan îl cârmi pe Andrew la stânga.

— Asta-i ideea! Nu văd nimic, în mă-sa.

— Îţi curge sânge-n ochi.

— Slavă Domnului, credeam c-am orbit. Ştii ceva, Ryan Boldari, amice?

— Ce?

— Uite-acuş borăsc. Da’ rău de tot,

— Mhm, îl târî Ryan în baie. Hai, dă-i drumu’.

Ce mai familie, îşi spuse el, în timp ce-l ţinea pe Andrew de frunte, întrebându-se vag dacă nu cumva era posibil să-şi verse organele interne. Altminteri, Andrew îşi dădea toată silinţa.

Când termină, Andrew era distrus, alb ca moartea şi tremurând. Ryan făcu trei încercări, pentru a-l rezema pe capacul toaletei, ca să-i oblojească tăietura.

— Cred că din cauza căzăturii, murmură slab Andrew.

— Ţi-ai borât şi maţele, comentă Ryan, în timp ce-l ştergea de sânge şi sudoare. Te-ai făcut de râs, şi pe tine şi pe sora ta, ai tras o buşeală care ţi-ar fi rupt mai multe oase dacă nu erau îmbibate cu whiskey, puţi ca un bar la patru dimineaţa şi arăţi şi mai rău. Sigur, căzătura a fost de vină.

Andrew închise ochii. Ar fi vrut să se ghemuiască undeva şi să doarmă până la moarte.

— Poate c-am întrecut măsura. N-o făceam, dacă nu se lua Miranda de mine.

— Scuteşte-mă cu fleacurile. Beţivule!

Neînduplecat, Ryan îi tampona rana cu dezinfectant, fără pic de milă când Andrew sâsâi printre dinţi.

— Cel puţin, fii bărbat şi asumă-ţi răspunderea.

— Du-te-n mă-ta.

— Vai, ce răspuns inteligent şi original. N-ai nevoie de copci, dar o să ai un monoclu nemaipomenit, garnitură la rana de pe frunte.

După ce termină, îi scoase peste cap cămaşa făcută praf.

— Băi...

— Îţi trebuie un duş, băiete. Ai încredere-n mine.

— Nu vreau decât să mă culc. Pentru Dumnezeu, vreau să mă-ntind, atâta. Cred c-am să mor.

— Încă nu, dar nici mult nu mai ai.

Înverşunat, Ryan îl săltă pe picioare, încordându-se ca să-l susţină în timp ce se întindea să dea drumul la duş. Conchise că nu merita efortul să-i scoată pantalonii, aşa că îl trase în cadă pe jumătate îmbrăcat.

— Iisuse! Iar mi se face rău.

— Atunci, ţinteşte ţeava, îi propuse Ryan, ţinându-l bine, în timp ce

Andrew începea să se smiorcăie ca un copil mic.

Fu nevoie de aproape o oră ca să-l ducă la culcare. Când coborî, Ryan observă că cioburile sticlei fuseseră măturate, iar pata de whiskey care stropise pereţii şi podeaua în cădere, ştearsă.

Negăsind-o pe Miranda în casă, luă o haină şi ieşi.

Era pe faleză. Îi studie din depărtare silueta solitară, înaltă, sveltă, profilată pe cerul înserării, cu părul fluturând în vând şi faţa întoarsă spre mare.

Nu doar solitară. Însingurată. Nu credea să mai fi văzut vreodată o fiinţă mai singură.

Urcă până la ea şi îi puse haina pe umeri. Reuşise să se stăpânească. Într-un fel, agitaţia necontenită a valurilor mării reuşea întotdeauna s-o calmeze.

— Îmi pare îngrozitor de rău că te-am târât în situaţia asta.

Observă că avea vocea liniştită. Apărare automată. Trupul îi era ţeapăn şi continua să-l evite.

— Nu m-a târât nimeni. Am venit de bună voie, îi puse el mâinile pe umeri, dar Miranda se retrase.

— A fost a doua oară când ai avut de-a face cu un Jones penibil de beat.

— O noapte de aiureli e nimic pe lângă ceea ce face fratele tău cu viaţa lui, Miranda.

— Oricât o fi de adevărat, nu schimă cu nimic situaţia. Ne-am comportat cum nu se cuvine, iar tu ai făcut ordine. Nu ştiu dacă în seara asta m-aş fi descurcat de una singură cu Andrew. Deşi aş fi preferat aşa.

— Cu atât mai rău, o întoarse Ryan cu faţa spre el, nemulţumit. Fiindcă am fost aici, şi voi mai sta o vreme.

— Până găsim bronzurile.

— Exact. Iar dacă până atunci nu termin cu tine...

Îi cuprinse faţa în mâini, coborî capul şi-i cotropi gura cu un sărut furios şi posesiv.

— Va trebui să suporţi consecinţele.

— Nu *ştiu* cum să le suport, se ridică vocea ei, peste vuietul valurilor. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva, pentru tine. Toate relaţiile pe care le-am

avut s-au terminat prost. Nu ştiu cum să procedez cu încurcăturile emoţionale de soiul ăsta, nimeni din familia mea nu ştie, aşa că nu facem decât să ne retragem la prima ocazie posibilă.

— Cu mine nu te-ai mai încurcat niciodată. O spusese cu o aroganţă atât de flagrantă, încât Miranda ar fi putut izbucni în râs. Dar întoarse capul, privind spre raza farului care se rotea monoton.

El era cel care avea să fugă, când se sfirşea totul, îşi spuse ea. Iar de data asta, cu Ryan, se temea îngrozitor că avea să sufere. Nu conta că înţelegea de ce se afla acolo, care era principalul său scop. Avea să sufere când o părăsea.

— Tot ceea ce s-a întâmplat de când te-am cunoscut mi-e străin. Nu pot funcţiona bine fără directive.

— Până acum, ai făcut faţă onorabil.

— Au murit doi oameni, Ryan. Din reputaţia mea s-a ales praful, familia e mai dezbinată ca oricând. Am încălcat legea, am nesocotit etica şi am relaţii intime cu un infractor.

— Dar măcar nu te-ai plictisit, aşa-i?

Miranda râse fără vlagă.

— Da. Şi nu ştiu ce să fac în continuare.

— Cu asta, te pot ajuta eu, o luă el de mână, pornind din loc. Mâine nu e prea târziu ca să facem paşii următori. Să discutăm care ar trebui să fie.

— Trebuie să pun totul în ordine, întoarse Miranda capul spre casă. Mai întâi să văd de Andrew, apoi să mă organizez.

— Andrew doarme şi nu va mai face ochi până mâine. Organizarea presupune o minte limpede şi concentrată. Tu ai prea multe pe cap ca să gândeşti limpede sau concentrat.

— Scuză-mă, dar organizarea e viaţa mea. Pot să organizez trei proiecte diferite, să schiţez o conferinţă şi să predau un curs, toate în acelaşi timp.

— Eşti o femeie înfricoşătoare, domnişoară doctor Jones. Atunci, să zicem ca *eu* nu sunt limpezit sau concentrat. Şi n-am intrat niciodată în clădirea unui far, continuă el, contemplând turnul în timp ce se apropiau, încântat de fasciculul luminos care tăia întunericul, întinzându-se scânteietor peste suprafaţa mării, Cât de vechi e?

Miranda suflă prelung. Dacă era vorba să se eschiveze, fie.

— A fost construit în 1853. Structura e cea originală, deşi bunicul meu l-a renovat pe dinăuntru în anii ’40, cu intenţia de a-l folosi ca studiou de creaţie. De fapt, după cum spunea bunica mea, l-a folosit numai pentru aventuri sexuale ilicite, fiindcă îl amuza să le aibă aproape de casă şi în interiorul unui simbol falie atât de evident.

— Dragul de tata-mare.

— Nu era decât un Jones nesuferit de diform afectiv. Tatăl lui – din nou, conform bunicii, singura care discuta asemenea probleme – îşi afişa amantele în public şi a procreat câţiva copii nelegitimi pe care a refuzat să-i recunoască. Bunicul meu a dus mai departe nobila tradiţie.

— Sunt mulţi Jones în Jones Point.

Miranda aşteptă ca insuita să-şi facă efectul, apoi clătină din cap. Nu simţea decât amuzament.

— Da, aşa s-ar zice. În orice caz, străbunica mea a preferat să nu-i ia în seamă apucăturile şi îşi petrecea partea cea mai mare a anului în Europa, tocând cât mai muiţi bani posibil, ca să se răzbune. Din păcate, a hotărât să se înapoieze în State la bordul unei noi nave de lux. Se numea „Titanic”.

— Serios?

Ryan ajunsese destul de aproape ca să vadă broasca ruginită a uşii groase de lemn.

— Interesant.

— Ei, ea şi copiii ei s-au urcat într-o barcă de salvare şi au scăpat. Dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, de la frigul din Atlanticul de Nord şi a murit peste câteva săptămâni. Soţul ei a jelit-o încurcându-se în scurt timp cu o cântăreaţă de operă. A murit când soţul cântăreţei, cam nemulţumit de aranjamentul lor, a dat foc casei în care locuiau.

— Presupun că a murit fericit, scoase Ryan din buzunar o trusă de cuţite Latherman, alese unul şi începu să lucreze la încuietoare.

— Nu e nevoie. Am o cheie, în casă, dacă vrei să-l vezi pe dinăuntru.

— Aşa e mai distractiv şi mai rapid. Vezi? puse el cuţitul la loc, deschizând uşa. E umed, constată, în timp ce. Scotea creionul-lanternă

pentru a lumina încăperea spaţioasă de la parter. Confortabil, totuşi.

Pereţii erau lambrisaţi cu brad noduros, de modă veche, care-i amintea de un club suburban din anii ’50. Huse de olandă acopereau eficient diverse forme, iar lângă peretele opus era clădit un mic şemineu, cu un strat de cenuşă rece.

Mare păcat că arhitectul preferase să zidească pereţii pătrat, în loc de a păstra perimetrul circular.

— Deci, aici îşi aducea tata-mare femeile?

— Cred că da, îşi strânse Miranda mai bine haina pe umeri; aerul din cameră era rece şi stătut. Bunica mea îl detesta, dar a rămas căsătorită cu el, l-a crescut pe tata, apoi şi-a oblojit soţul în ultimii doi ani de viaţă. A fost o femeie minunată. Puternică, îndărătnică. M-a iubit mult.

Ryan se întoarse, mângâindu-i obrazul cu dosul mâinii:

— Mi se pare firesc.

— Nu e deloc firesc, când vine vorba de iubirile din familia mea, întoarse ea capul, observându-i lucirea compătimitoare din ochi. Ai vedea mai multe aici, dacă ai aştepta lumina zilei.

Un moment, Ryan nu spuse nimic. Îşi amintea că odată, mai demult, o crezuse o fiinţă rece. Rareori i se întâmpla să greşească atât de amarnic când analiza un subiect. Pe-atunci, Miranda nu fusese decât un subiect, dar acum... Amână tema de gândire pentru mai târziu. Nu răceală se găsea înlăuntrul ei, ci un zid de apărare contra unor suferinţe de-o viaţă. Înălţat de neglijarea, de indiferenţa, de însăşi răceala pe care i-o atribuise ei.

Privi prin jur, mulţumit când zări o lampă cu gaz şi nişte lumânări. Aprinse lampa şi o lumânare, apreciind lumina ireală pe care o răspândeau prin încăpere.

— Ce sinistru e, stinse el lanterna, zâmbindu-i. Ai venit vreodată aici, când erai mică, să cauţi stafii?

— Nu fi ridicol.

— Iubito, ai avut o copilărie frustrată. Trebuie s-o compensăm. Vino.

— Ce faci?

— Urc.

Pornise deja pe scara metalică în spirală, cu trepte înguste.

— Nu te-atinge de nimic, îl urmă grăbită Miranda, în timp ce lampa şi lumânarea din mâinile lui aruncau pe pereţi luciri şi umbre săltăreţe. Acum totul e automatizat.

Ryan găsi un mic dormitor, aproape gol, cu excepţia a două saltele fără aşternut ce păreau impracticabile şi a unui scrin dărăpănat. După toate probabilităţile, bunica despuiase locul de toate valorile. Bravo ei.

Se apropie de fereastra ca un hublou, să admire priveliştea. Marea se agita, măturată de raza farului, clocotind sub ea, prin ea. Numeroase insuliţe, ca nişte spinări cocoşate, se înşirau în lungul coastei neregulate, întrezărea geamandurile legănându-se, le auzea dangătele găunoase când erau lovite de brizanţi şi absorbite de curent.

— E excelent aici. Dramatism, pericol şi provocare.

— Rareori se calmează, adăugă Miranda din spatele lui. De la fereastra cealaltă, se vede golful. În unele zile, sau nopţi, apa de-acolo e netedă ca oglinda. Ai impresia că ai putea merge pe ea, până la mal. Ryan o privi peste umăr:

— Ţie care-ţi place mai mult?

— Amândouă îmi plac, dar cred că în mod normal mă atrage marea.

— Spiritele neliniştite atrag spirite neliniştite.

Miranda se încruntă, privindu-l meditativ în timp ce ieşea din încăpere. Nimeni, din câte bănuia, n-ar fi considerat-o un spirit neliniştit. Şi cu atât mai puţin ea însăşi.

Domnişoara doctor Miranda Jones era stabilă ca granitul. Şi adesea, mult prea adesea, la fel de plictisitoare.

Ridicând vag din umeri, îl urmă în camera de comandă.

— Uluitor.

Uitându-i deja ordinul, Ryan punea mâna pe tot ce-i ieşea în cale.

Echipamentele erau moderne, eficiente şi murmurau monoton, în timp ce uriaşul far se rotea deasupra. Încăperea era rotundă, lucru firesc, cu o cornişă îngustă pe dinafară. Balustrada de fier ruginise, dar arăta fermecător. Când ieşi, vântul începu să-l plesnească precum o femeie jignită, făcându-l să râdă.

— Fabulos. Să fiu al dracului dacă nu mi-aş fi adus şi eu aici femeile. Romantic, sexy şi exact cât trebuie de înspăimântător. Ar trebui să-l aranjezi, aruncă el o privire spre Miranda. Grozav studiou ar ieşi.

— N-am nevoie de niciun studiou.

— Ai avea, dacă ai lucra la arta ta, aşa cum e cazul.

— Nu sunt artistă.

Ryan zâmbi, revenind înăuntru şi închizând uşa în calea vântului.

— Întâmplător, sunt un foarte important intermediar de artă, şi zic că eşti artistă. Ţi-e frig?

— Puţin, îşi strânse Miranda trupul în braţe, sub jachetă. E foarte umed aici.

— O să putrezească, dacă nu ai grijă. Ar fi o crimă. Şi în crime sunt expert.

Îi puse mâinile pe braţ, frecându-i-le ca să le încălzească.

— Aici, înăuntru, marea se-aude altfel. Misterioasă, aproape ameninţătoare.

— Pe vânt puternic dinspre nord-est, s-ar auzi mult mai ameninţător. Farul continuă să funcţioneze pentru a ghida navele şi a le împiedica să se apropie prea mult de platforma continentală şi stânci. Chiar şi aşa, în secolul trecut au eşuat destule pe coastă.

— Fantomele marinarilor naufragiaţi, clănţănind din oase, bântuie ţărmul.

— Nu prea.

— Îi aud, o cuprinse el cu braţele. Se tânguie, cerşind milă.

— Auzi vântul, preciza Miranda, deşi reuşise să-i provoace un fior. Ai văzut destul?

— Nici pe departe, îşi coborî Ryan gura s-o muşte uşurel. Dar am de gând.

Încercă să se elibereze:

— Boldari, dacă-ţi închipui că mă poţi seduce într-un far umed şi prăfuit, îţi faci iluzii.

— E o provocare? întrebă el, morfolindu-i o latură a gâtului.

— Nu, o realitate.

Însă muşchii coapselor începuseră să i se înmoaie. Ryan avea cea mai inventivă limbă din iume.

— Avem în casă un dormitor absolut convenabil, ba chiar mai multe. Sunt calde, comode şi cu saltele excelente.

— Va trebui să le probăm, mai târziu. Am menţionat vreodată ce trup delicios ai, domnişoară doctor Jones?

Mâinile lui îl cercetăm deja, grăbite. Degetele acelea iuţi şi dibace îi deschiseră copca pantalonilor şi coborâră fermoarul înainte ca Miranda să poată face mai mult decât să gâfâie un protest slab.

— Ryan, nu e locul potrivit ca să...

— Pentru tata-mare a fost destul de potrivit îi aminti el, după care îşi strecură încet degetele în ea; era deja caldă, umedă, şi nu-i slăbi ochii o clipă, privindu-i cum orbeau, întunecaţi şi disperaţi. Lasă-te în voie. Vreau să te simt juisând, acum şi aici. Vreau să mă uit cum te învinge ceea ce-ţi fac.

Trupul ei nu-i lăsa de ales. Vibra ca o maşinărie bine unsă, spre un singur scop, un ţel unic. Fiorul prelung şi adânc o străbătu, încurcându-i brusc circuitele, scăpărând scântei din terminaţiiie nervoase, după care un val lung şi lichid de voluptate îi inundă tot corpul.

Capul îi căzu pe spate, cu un geamăt, iar Ryan se apropie să-i pradă gâtul expus.

— Mai ţi-e frig? murmură ei.

— Nu, Doamne, nu.

Pielea îi luase foc, sângele pompa pe dedesubt ca un râu fierbinte. Agăţindu-se de umerii lui Ryan ca să-ţi ţină echilibrul, începu să se legene peste mâna sa abilă.

Acum, când gura coborî din nou spre a ei, Miranda răspunse cererii cu o cerere proprie. Spaţiul şi timpul nu mai însemnau nimic, pe lângă nevoia puternică, irezistibilă.

Pantalonii îi căzură la picioare, scurta alunecă de pe umeri. Maleabilă ca o ceară caldă, se mulă pe trupul lui în timp ce o rezema de bancul unde echipamentele sfârâiau preocupate să trimită lumina în cerc peste mare.

— Ridică braţele, Miranda.

Se supuse, cu respiraţia întretăiată la fiecare inhalare în timp ce-i ridica încet puloverul.

Ryan îi urmări plăcerea nervoasă tresăltând pe faţă, când îi contura sfârcurile cu degetele mari prin materialul subţire al sutienului.

— În seara asta nu mai avem vin, să tocească muchiile tăioase.

Degetele lui lunecară uşor peste umflătura de deasupra mătăsii albe, simple.

— Vreau să simţi totul, să te întrebi ce urmează. Trase o bretea în jos cu vârful degetului, apoi şi pe cealaltă, coborând capul să-i sărute umerii goi.

Parcă ar fi fost... gustată, îşi spuse Miranda, în timp ce i se închideau ochii îngreunaţi. Savurată, apreciată cu deliciu. Limba lui îi mângâia uşor pielea, dinţii o zgâriau, degetele lunecau în sus şi-n jos, coborau pe marginile trupului, treptat, trăgând captivant fâşia subţire de bumbac de pe şolduri.

Ryan se postă intim între picioarele ei depărtate, în timp ce Miranda se ţinea de marginea mesei, înţelegând ce însemna să se afle cu totul în puterea altcuiva. S-o dorească. Să jinduiască.

Tot ceea ce-i făcea era câte un şoc, zguduindu-i sistemul, ordinea nemiloasă a minţii, după numai câteva secunde din nou dorit şi primit cu bucurie.

O parte din creierul ei ştia cum arăta, aproape goală, cu pielea înroşită şi trupul arcuit a abandon, în timp ce bărbatul care o mânuia era îmbrăcat complet.

Dar, când îi dădu sutienul la o parte, coborându-şi gura dibace peste sânul ei, nu-i mai păsă deloc.

Nici el nu ştiuse că Miranda putea fi astfel, sau cât de excitant era ca o femeie puternică şi precaută să-i cedeze complet. Era a lui, absolut a lui, să-i guste şi să-i dăruiască plăcerea. Dar fiorul acestei situaţii, în loc de a fi tenebros şi ascuţit, îl simţea aproape insuportabil de tandru.

Lumina reflectată a marelui far lunecă peste ea, făcându-i pielea să strălucească orbitor; apoi trecu mai departe, şi doar auriul sclipitor mai rămase în văpaia lumânării. Părul, atât de recent răvăşit de vânt, i se rostogolea ca un foc de mătase peste umeri. Buzele, moi şi umflate, se

despărţiră sub ale lui. Sărutul era tot mai profund, mai cald, ajungând dincolo de o dorinţă îmbătătoare la care niciunul nu se aşteptase. Un moment, se ţinură unul de altul, ameţiţi. Tremurând.

Parcă ar fi fost într-un vis, cu aerul dens şi dulce. Zahăr ars, topit la foc scăzut. Niciunul dintre ei nu mai simţea umezeala sau frigul. Se lăsară pe podeaua aşternută cu praf, dură şi rece, apropiindu-se între ei uşor ca pe o saltea de puf. Fără nicio vorbă, Miranda îi scoase cămaşa, cu mâini sigure. Îşi lipi buzele de inima lui, stăruind acolo, căci ştia că, într-un fel, i-o furase pe a ei.

Ryan ar fi vrut să-i dăruiască toată acea tandreţe, compasiunea ca şi fiorul împerecherii. Îşi folosea cu gingăşie gura, mâinile, iubind-o într-un fel care strălucea de emoţie precum şi de dorinţă. Un murmur, un oftat, o arcuire prelungă şi înceată spre valurile calde care nu loveau, ci mai curând legănau.

Şi, când îl cuprinse, apăsându-şi faţa la gâtul lui, o mângâie, o alină, îi dărui aceeaşi blândeţe.

Iar când Ryan o întoarse deasupra lui, cuprinzându-i în mâini şoldurile până îl absorbi, îi luă în adâncul trupului, Miranda ştiu ce însemna să-şi iubească iubitul.

Capitolul 20

Miranda se trezi lângă Ryan pentru a doua dimineaţă la rând, dar pe un alt continent. Era o experienţă straniu fascinantă, care părea atât de o desfrânare nepăsătoare, cât şi foarte sofisticată.

A păcătui în stil mare.

Simţea nevoia să-i răvăşească părul cu degetele, să-i cutreiere faţa, să-i exploreze cicatricea aceea mică de deasupra ochiului. Atingeri şi mângâieri sentimentale, prosteşti, care puteau duce la o împreunare matinală leneşă şi înceată.

Era aşa de ciudat, atâtea sentimente se îmbulzeau în ea, ocupând un spaţiu pe care nici nu ştiuse că-l avea înăuntru, încălzind locuri despre

care crezuse că întotdeauna aveau să rămână reci, nelocuite. În interiorul ei erau acum mult mai multe decât acea primă revărsare de patimă fierbinte. Mult, mult mai multe, lăsând-o complet vulnerabilă.

Lucru care o înspăimânta.

Aşa că, în loc de a atinge ceea ce dorea să atingă, coborî încet din pat şi se duse tiptil la duş, ca în dimineaţa din ajun. De astă dată, însă, abia îşi vârâse capul sub stropii de apă, când două braţe o cuprinseră de talie.

— De ce faci asta?

Aşteptă până când inima îşi potoli zbuciumul.

— De ce fac ce?

— Pleci dimineaţa pe furiş din pat. Te-am văzut deja goală.

— Nu m-am furişat, încercă Miranda să se elibereze, dar dinţii lui i se înfipseră uşurel în umăr. Nu voiam să te trezesc.

— Îmi dau şi eu seama atunci când văd pe cineva furişându-se.

Auzind-o că bombănea, înălţă o sprânceană.

— Şi degeaba încerci să dai vina pe mine. Eu nu m-am strecurat niciodată jos din patul unei femei. În el, da, dar afară, niciodată.

— Ce-am mai râs. Acum, dacă mă scuzi, încerc şi eu să fac un duş.

— Te-ajut.

Mai mult decât dornic s-o asiste, luă săpunul, îl mirosi, apoi începu să-i frece spatele. Un spate, după părerea lui, absolut perfect.

— Stăpânesc arta duşului de ani de zile. Mă descurc şi solo.

— De ce?

Dat fiind că vocea ei fusese încântător de înţepată, o răsuci în loc, lipindu-i trupul umed şi alunecos de al lui.

— Fiindcă e... începu ea, furioasă că se simţea roşind. E ceva personal.

— A, înţeleg, replică ironic Ryan. Iar sexul nu e personal?

— E altceva.

— Okay, îi trecu el mâinile săpunite peste sâni, privind-o vesel în ochi. Facem un compromis şi le combinăm.

Era departe de igiena elementară şi energică la care se gândise.

Când Miranda începu să gâfâie în aburi, tremurând de pe urma şocurilor, Ryan îşi frecă nasul de gâtul ei.

— Asta, spuse el, a fost ceva personal.

Apoi, oftă:

— Trebuie să mă duc la biserică.

— Ce? scutură ea din cap, convinsă că avea apă în urechi. Ai spus cumva că trebuie să te duci la biserică?

— E Duminica Paştilor.

— Da, da, într-adevăr...

Încercând să-i urmărească raţionamentul, îşi împinse din ochi părul ud.

— Totuşi, pare o logică stranie, în situaţia de faţă.

— S-ar putea ca în vremurile biblice să nu fi avut instalaţii tehnico-sanitare, dar sex aveau din belşug.

Probabil avea dreptate, dar tot se simţea vag incomod, gândindu-se la religie când mâinile lui îi alunecau peste fundul ud.

— Eşti catolic.

Văzându-i sprâncenele înălţate, clătină din cap:

— Da, ştiu, cu strămoşi irlandezi şi italieni, ce altceva ai putea fi? Nu ştiam că eşti şi practicant.

— De cele mai multe ori, absentez.

Ryan ieşi de sub duş, îi dădu un prosop şi luă şi el unul.

— Dar dacă mă spui maică-mi, voi jura că eşti o mincinoasă neruşinată. Totuşi, e Duminica Paştilor.

Se şterse rapid pe cap, apoi îşi înfăşură prosopul în jurul şoldurilor.

— Dacă nu mă duc la slujbă, mă omoară maică-mea.

— Înţeleg. Mă simt datoare să-ţi amintesc că mama ta nu e aici.

— Va afla, spuse el cu jale. Întotdeauna află şi am să mă duc direct în iad, fiindcă va avea ea grijă.

O privi cum alinia capetele prosopului, se înfăşură şi le înfigea strâns sub margine, între sâni. Eficienţa gestului nu-i împuţina cu nimic senzualitatea. Toată încăperea mirosea a Miranda – săpun cu aromă de pădure. Deodată, nu mai vru să plece de lângă ea, nici măcar pentru o oră.

Revelaţia îl făcu să-şi răsucească umerii, ca pentru a disloca o greutate bruscă şi incomodă.

— Ce-ar fi să vii cu mine? Poţi să-ţi pui boneta de Paşti.

— Nu numai că n-am niciun fel de bonetă, dar trebuie să-mi pun gândurile în ordine, scoase ea un foen portabil din dulapul de lângă lavabou. Şi am de vorbit cu Andrew.

Ryan cocheta cu ideea unei slujbe de după-amiază, astfel încât să-i poată desface nodul prosopului. Dar o lăsă pe altă dată.

— Ce ai de gând să-i spui?

— Nu prea multe.

Şi îi era ruşine de acest lucru.

— În situaţia de faţă, atâta vreme cât... Nu suport gândul că bea aşa. Nu-l suport.

Îi era ruşine şi că, atunci când trase aer în piept, respiraţia îi tremura.

— Iar aseară, un moment, l-am urât. E tot ce am avut vreodată, şi l-am urât.

— Nu-i adevărat. Ai urât doar ceea ce făcea.

— Da, ai dreptate.

Dar ştia prea bine ce simţise, ridicându-şi privirea şi văzându-l cum se clătina în capul scării.

— În orice caz, trebuie să stăm de vorbă. Am să-i spun ceva. Nu l-am minţit niciodată, în legătură cu nimic.

Nu exista niciun lucru pe care Ryan să nu-l înţeleagă mai bine decât legăturile de familie, sau încurcăturile în care se puteau înnoda.

— Până nu-şi rezolvă problema cu băutura, nu mai este omul pe care îl cunoşti, sau în care să poţi avea încredere.

— Ştiu.

Şi îi zdrobea inima.

☼ ☼ ☼

În baia din aripa alăturată a casei, unde mirosul de vomă învechită încă mai plutea prin aer, Andrew se rezemă de lavoar, chinuindu-se să-şi studieze chipul în oglindă.

Era cenuşiu, cu ochii injectaţi şi pielea păstoasă. Avea ochiul stâng învineţit şi deasupra cu o tăietură superficială de vreo doi-trei centimetri. Îl durea cu o senzaţie febrilă.

Nu-şi mai amintea din seara trecută decât fragmente, dar ceea ce-i revenea totuşi în minte îi făcea stomacul să se încleşteze din nou.

Se revedea pe el însuşi, în capătul scării, agitând o sticlă aproape goală şi strigând, cu vorbele bălmăjite, în timp ce Miranda privea în sus spre el.

Iar în ochii ei nu se citise altceva decât silă.

Îi închise pe-ai lui. Era în regulă, se putea controla. Poate că în seara trecută depăşise limita, dar n-avea s-o mai facă. Urma să se abţină de la băut două zile, pentru a le dovedi tuturor că putea. Stresul era cauza, atâta tot. Şi avea toate motivele să fie stresat.

Înghiţi o aspirină, imaginându-şi că nu-i tremurau mâinile. Când scăpă flaconul, pastilele împrăştiindu-se pe dale, le lăsă acolo. Ieşi, luând şi greaţa cu el.

O găsi pe Miranda în cabinet, îmbrăcată lejer, în pulover şi streci, cu părul strâns în creştetul capului şi o poziţie perfect stăpânită, lucrând la computer.

Avu nevoie de mai mult timp decât îi convenea să recunoască pentru a-şi aduna curajul să intre. Când însă făcu primul pas, Miranda întoarse capul, salvă rapid datele şi le şterse de pe display.

— Bună dimineaţa.

Ştia că vocea-i era glacială, dar nu-şi putea găsi voinţa pentru a o încălzi.

— Cafeaua e în bucătărie.

— Îmi pare rău.

— Nu mă îndoiesc. Ar fi bine să-ţi pui gheaţă pe ochiul ăla.

— Ce mai vrei de la mine? Ţi-am spus că-mi cer iertare. Băusem prea mult. Te-am făcut de râs, m-am purtat ca un idiot. N-o să se mai repete.

— Nu?

— Nu.

Faptul că nu ceda deloc îl înfuria şi mai mult.

— Am întrecut limita, asta-i tot.

— Limita ta este un singur pahar, Andrew. Până nu accepţi adevărul ăsta, vei continua să te faci de râs, să-ţi faci rău, ţie şi oamenilor care ţin la tine.

— Ascultă, în timp ce tu îţi făceai de cap cu Boldari, eu am fost aici, scufundat până la urechi, rezolvând treburile. Iar din treburile astea făcea parte şi gafa ta de la Florenţa.

Foarte încet, se ridică în picioare.

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit, Miranda. Eu sunt cel care a trebuit să-i asculte pe mama şi pe tatăl nostru plângându-se şi făcând scandal din cauza încurcăturii cu bronzul ăla al tău. Şi tot eu sunt cel a căutat zile întregi afurisitele alea de documente despre „David” – de care tu răspundeai. Mie mi se reproşează şi asta, fiindcă tu ei întins-o. N-ai decât s-o ştergi şi să-ţi mai petreci timpul regulându-te cu...

Palma pe care i-o dădu Miranda în obraz îi şocă pe amândoi, lăsându-i cu ochii holbaţi şi răsuflarea tăiată. Îşi strânse degetele în mâna care o ustura, şi-o apăsă pe inimă şi îi întoarse spatele.

Andrew rămase pe loc, întrebându-se de ce nu putea rosti noua scuză care-i chinuia inima. Apoi, fără o vorbă, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Miranda auzi uşa trântindu-se peste câteva momente, după care, când privi pe fereastră, îi văzu maşina plecând. De când se ştia, el fusese stânca de care să se sprijine. Iar acum, fiindcă pur şi simplu nu era capabilă de suficientă compasiune, îi lovise când avea nevoie de ea. Şi îl alungase.

Nu ştia dacă avea voinţa necesară pentru a-l aduce înapoi.

Telefonul cu fax începu să sune, apoi intră pe recepţie, cu ţiuitul său ascuţit. Masându-şi ceafa tensionată, Miranda se apropie de tasa în care luneca hârtia cu mesajul.

Credeai că n-aveam să aflu? Ţi-a plăcut la Florenţa, Miranda? Florile de primăvară şi soarele cald? Ştiu pe unde te duci. Ştiu ce faci. Ştiu ce gândeşti. Sunt aici, în mintea ta, tot timpul.

L-ai omorât pe Giovanni. Ai mâinile mânjite cu sângele lui.

Îl vezi? Eu, da.

Cu un ţipăt de furie, Miranda strânse hârtia ghemotoc, aruncând-o prin

cameră. Îşi apăsă ochii cu degetele, aşteptând să se şteargă ceaţa roşie a mâniei şi a spaimei. Când se risipi, luă calmă hârtia şi o netezi la loc, cu mare grijă.

Şi o puse în sertar, lângă celelalte două.

Ryan reveni cu braţele pline de narcise atât de proaspete şi luminoase, încât Miranda nu putu să nu zâmbească. Dar, întrucât surâsul nu i se citea şi în ochi, Ryan îi ridică bărbia cu două degete:

— Cee?

— Nimic, sunt minunat.

— Ce? repetă ei, privind-o cum se lupta să-şi învingă obişnuita ezitare de a-şi destăinui necazurile.

— Am avut o scenă cu Andrew. A plecat. Nu ştiu unde s-a dus, dar ştiu că nu pot face nimic.

— Trebuie să-l laşi să-şi găsească propriul nivel, Miranda.

— Şi pe-asta o ştiu. Trebuie să pun florile în apă.

Pradă unui impuls, luă vaza favorită cu medalion de trandafiri a mamei sale şi, ducând-o în bucătărie, îşi făcu de lucru cu aranjatul florilor, pe masă.

— Cred că am mai progresat, îi spuse. Am întocmit nişte liste.

Se gândi la fax, întrebându-se dacă să-i mărturisească. Mai târziu, hotărî ea. Mai târziu, după ce se gândea pe îndelete.

— Liste?

— Am organizat ideile, faptele şi sarcinile, pe hârtie. Merg să aduc imprimatele, ca să lucrăm cu ele.

— Bine, deschise el frigiderul, contemplându-i conţinutul. Vrei un sandviş?

Întrucât Miranda plecase deja, ridică din umeri, încercând să decidă ce putea aduna laolaltă un om inventiv.

— Mâncarea pentru prânz şi pâinea sunt la limită, îi spuse el, când reveni. Dar vom risca, sau murim de foame.

— Andrew ar fi trebuit să facă piaţa.

Îl privi cum tăia felii roşiile cam fleşcăite şi se încruntă. Se purta ca la el acasă. Nu numai că se autoservea cu produsele din frigider, ci le şi

prepara.

— Cred că ştii să găteşti.

— Nimeni n-a ieşit din casa noastră fără a şti să gătească, îi aruncă Ryan o privire. Presupun că tu nu ştii.

— Sunt o foarte bună bucătăreasă, răspunse ea, cam nemulţumită.

— Serios? Cum îţi stă cu şorţ?

— Eficient.

— Te şi cred. De ce nu-ţi pui unul, să văd?

— *Tu* pregăteşti masa. Eu n-am nevoie de şorţ. Şi, doar ca o observaţie pasageră, eşti cam blocat în mesele regulate.

— Mâncarea e pasiunea mea, îşi linse el încet sucul de roşii de pe deget. Sunt foarte blocat în pasiunile regulate.

— Aşa s-ar părea.

Miranda se aşează, bătând în marginile, hârtiilor ca să le alinieze.

— Şi-acum...

— Muştar sau maioneză?

— Nu contează. Deci, am făcut...

— Cafea, sau ceva rece?

— Orice.

Respiră greu, spunându-şi că nu era posibil să-i tot întrerupă şirul gândurilor numai ca s-o enerveze.

— În scopul de a...

— S-a acrit laptele, i-o reteză el, mirosind cutia pe care o scosese din frigider.

— Atunci varsă-l naibii în chiuvetă şi stai jos, ridică ea ochii, cu o scăpărare de furie, şi îl surprinse zâmbindu-i. De ce mă enervezi intenţionat?

— Fiindcă eşti atât de drăgălaşă când te înroşeşti în obraji, ridică Ryan o cutie de Pepsi. Dietetică?

Fu nevoită să râdă, iar atunci Ryan se aşează la masă în faţa ei.

— Aşa, e mult mai bine, conchise, împingând farfuria spre ea, după care îşi luă sandvişul. Nu mă pot concentra decât asupra ta, când eşti tristă.

— Of, Ryan...

Cum şi-ar fi putut apăra inima de asemenea atacuri?

— Nu-s tristă deloc.

— Eşti cea mai tristă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea, îi sărută el degete. Dar o dregem noi şi pe asta. Şi-acum, ce ai aici?

Miranda aşteptă un moment să-şi regăsească echilibrul, apoi luă prima foaie.

— Mai întâi, o formă actualizată a listei făcute de tine cu personalul care a avut acces sau contacte cu ambele bronzuri.

— Actualizată?

— Am adăugat un tehnician care ţin minte că a venit de la Florenţa ca să lucreze cu Giovanni la alt proiect, în respectivul interval de timp. A stat aici doar câteva zile, din câte-mi amintesc, dar trebuie să îl includem, de dragul exactităţii. Numele lui nu figura în actele pe care le-am accesat fiindcă, din punct de vedere tehnic, era angajat la filiala din Florenţa şi venise aici doar cu detaşare temporară. Am mai adăugat şi durata de angajare, care poate fi elocventă în privinţa loialităţii, şi salariile de bază, întrucât se poate presupune şi motivaţia banilor.

De asemenea, trecuse numele în ordine alfabetică, observă Ryan. Dumnezeu s-o ţină.

— Familia ta plăteşte bine. Observase încă dinainte.

— Personalul de calitate presupune o compensaţie financiară adecvată. Pe lista următoare am întocmit o rată de probabilitate. Vei observa că numele meu rămâne, dar cu probabilitate scăzută. Ştiu că nu am furat originalele. Pe Giovanni l-am exclus, întrucât el nu poate să fi fost implicat.

— De ce?

Îl privi, clipind din ochi. *Ai mâinile mânjite cu sângele lui.*

— Fiindcă a fost asasinat. E mort.

— Regret, Miranda, asta nu înseamnă decât că e mort şi nimic mai mult. Încă mai este posibil să fi fost implicat şi asasinat din diverse motive.

— Dar, când a fost omorât, tocmai testa bronzurile.

— Trebuia s-o facă, pentru a fi sigur. Poate că a intrat în panică, a cerut un procent mai mare, sau doar l-a enervat pe vreun complice. Numele lui rămâne pe listă.

— N-a fost Giovanni.

— Asta e emoţie, nu logică, domnişoară doctor Jones.

— Foarte bine. Cu fălcile strânse, adăugă numele lui Giovanni.

— Poate nu eşti de acord, dar pe rudele mele le-am trecut la coada listei. După opinia mea, nu corespund. Nu aveau niciun motiv să se autojefuiască.

Ryan o privi doar şi, după câteva momente, Miranda împinse foaia la o parte.

— Deocamdată, lăsăm în pace lista probabilităţilor. Am întocmit aici o succesiune cronologică, de la data când a ajuns „David” în posesia noastră, pe toată perioada cât a rămas în laborator. Nu pot decât să deduc datele şi orele testelor individuale, dar cred că sunt destul de exacte.

— Ai făcut şi grafice, şi de toate, se aplecă el, admirativ. Ce femeie!

— Nu văd ce rost au sarcasmele.

— Nu sunt sarcastic. Este excelent. Frumoase culori, adăugă el. Ai atribuit două săptâmâni. Dar n-aţi lucrat cu bronzul şapte zile în şir, nici douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Uite, îi arătă ea o altă diagramă, simţindu-se puţin cam prost. Astea sunt perioadele aproximative când „David” a fost închis în seiful laboratorului. Accesul la el necesita o cartelă-cheie, autorizaţie de securitate, cifrul seifului şi încă o cheie. Sau, adăugă ea, înclinându-şi capul, un spărgător foarte bun.

Privirea lui Ryan lunecă peste a ei, aurie-închisă şi ironică:

— În perioada aia, eram la Paris.

— Serios?

— N-am idee, dar nu mă înscriu în ratele tale de probabilitate, fiindcă nu aveam niciun motiv să fur o copie şi să mă las atras în toată încurcătura asta, dacă luasem deja originalul.

Miranda surâse dulce, cu capul aplecat într-o parte:

— Poate ai făcut-o numai ca să te culci cu mine.

Ridicând privirea, Ryan zâmbi:

— Ei, asta ar fi o idee,

— Ăsta, replică ea înţepată, a fost un sarcasm. Aici este o cronologie a

perioadei de lucru la „Doamna întunecată”. Avem documentaţia şi toate-mi sunt foarte proaspete în minte, deci e exactă. În cazul de faţă, documentele încă mai erau în curs de căutare, iar autentificarea nu se oficializase.

— Proiect întrerupt, citi Ryan şi-i aruncă o privire. Asta a fost în ziua când te-au dat afară.

— Dacă vrei să simplifici, da.

Continua s-o doară, în suflet şi în amorul propriu.

— A doua zi, bronzul a fost transferat la Roma. Substituirea nu s-a putut face decât în acest mic interval de timp, întrucât eu făcusem ultimele teste în aceeaşi după-amiază.

— Doar dacă nu a fost substituit la Roma, murmură Ryan.

— Cum să poată fi substituit la Roma?

— A însoţit cineva de la Standjo bronzul pentru transfer?

— Nu ştiu. Cineva din securitate, poate maică-mea. Erau de semnat hârtii, din partea ambelor instituţii.

— Ei, este o posibilitate, dar ăsta oricum nu le acordă decât câteva ore în plus. Trebuia să fie pregătiţi, cu copia gata. Instalatorul ţinuse statueta o săptămână – sau cel puţin aşa susţinea el. Apoi a preluat-o statul, încă o săptămână, în care s-au moşmondit cu hârţoagele şi au încheiat contractul cu Standjo. Mama ta te-a căutat şi ţi-a oferit misiunea.

— Nu mi-a oferit misiunea, mi-a ordonat să vin la Florenţa.

— Mmm, făcu Ryan, studiind diagrama. De ce au trecut şase zile înainte de primirea telefonului şi decolare? Din descrierea ta, n-o văd ca pe o femeie deosebit de răbdătoare.

— Mi-a spus – şi plănuiam – să plec a doua zi, a treia cel târziu. Am fost amânată.

— Cum?

— M-a tâlhărit cineva.

— Ce?!?

— Un individ masiv, mascat, a apărut ca din senin şi mi-a pus cuţitul la beregată.

Mâna îi tresări într-acolo, ca pentru a vedea dacă şuvoiul subţire de

sânge nu era într-adevăr decât o amintire urâtă.

Ryan îi dădu degetele la o parte ca să vadă cu ochii lui, deşi ştia că nu rămăsese nicio urmă. Totuşi, putea să-şi imagineze.

De pe faţă i se şterse orice expresie.

— Cum s-a întâmplat?

— Tocmai mă întorceam dintr-o deplasare. Am coborât din maşină în faţa casei, iar el mă aştepta. Mi-a luat servieta şi poşeta. Am crezut că voia să mă violeze şi mă întrebam dacă aveam vreo şansă să-l împiedic, fiind înarmat cu cuţitul. Am o mică fobie a cuţitelor.

Când degetele ei începură să tremure uşor, Ryan le strânse puţin mai tare.

— Te-a tăiat?

— Puţin, doar... doar atât cât să mă sperie. Pe urmă, m-a trântit la pământ, mi-a spart cauciucurile şi a fugit.

— Te-a trântit?

Răceala de oţel din glasul lui, insuportabila tandreţe a degetelor care o mângâiau pe obraz, o făcură să clipească din ochi:

— Da.

Ryan era orbit de furie la gândul că cineva, o terorizase cu un cuţit la gât.

— Cât de grav te-a rănit?

— Mai nimic, doar zgârieturi şi vânătăi.

De vreme ce ochii începuseră s-o usture, coborî privirea. Se temea să nu i se vadă emoţiile care o năpădeau – uimirea şi deruta sentimentelor faţă de ei. Nimeni, cu excepţia lui Andrew, n-o mai privise cu atâta îngrijorare, cu o asemenea afecţiune.

— N-a fost mare lucru, repetă ea, după care îl privi neajutorată cum îi ridica bărbia, pentru a-i atinge amândoi obrajii cu buzele. Nu fi aşa de bun cu mine, i se revărsă din ochi o lacrimă, înainte de a şi-o putea opri. Nu suport.

— Învaţă, o sărută Ryan din nou, uşor, apoi îi şterse lacrima cu degetul mare. Înainte, ai mai avut vreodată probleme din astea pe-aici?

— Nu, niciodată, reuşi ea să inspire întretăiat, apoi încă o dată, mai

sigur. De-asta am fost atât de şocată, cred, atât de nepregătită. E o zonă cu criminalitate foarte redusă. De fapt, a fost o asemenea aberaţie încât s-a dat la actualităţile locale câteva zile în şir.

— Nu l-au prins?

— Nu. Nu le-am putut oferi o descriere prea detaliată. Avea mască, aşa că le-am putut spune doar statura.

— Descrie-mi-o şi mie.

Nu voia să-şi amintească incidentul, dar ştia că nu avea s-o lase în pace până nu se îndupleca.

— Alb, sex masculin, înalt de şase cu patru, cinci[2]

, ochi căprui. De un maroniu tulbure. Braţe lungi, mâini mari, stângaci, umeri laţi, gât scurt. Nicio cicatrice sau semn particular – atâta am putut să văd.

— Se pare că le-ai spus destul de multe, dacă stau să mă gândesc.

— Nu îndeajuns. N-a scos o vorbă. Şi asta m-a speriat. A făcut totul atât de rapid, într-o tăcere completă. Şi mi-a luat paşaportul, şi permisul de conducere. Toate actele de identitate. Am avut nevoie de câteva zile, chiar şi cu pile, ca să-mi scot altele noi.

Un profesionist, conchise Ryan. Cu agendă clară.

— Andrew s-a înfuriat, îşi aminti Miranda, cu o urmă de zâmbet. O săptămână întreagă, a patrulat noapte de noapte prin jurul casei cu crosa de golf – numărul nouă, cred – sperând ca individul să se întoarcă, pentru a-l stâlci în bătaie.

— Apreciez intenţia.

— E *o reacţie* bărbătească. Aş fi preferat s-o rezolv de una singură. Mă umilea gândul că nu ripostasem, stătusem încremenită.

— Când cineva îţi ţine un cuţit la beregată, încremenirea e cea mai înţeleaptă soluţie.

— Am fost mai mult speriată decât rănită, murmură ea, privind fix tăblia mesei.

— Îmi pare foarte rău pentru amândouă. Casa nu l-a interesat?

— Nu, mi-a luat doar poşeta, servieta, m-a lovit şi a fugit.

---

[2] 6 feet, 4-5 inches = 1,90-1,92 m. (n. tr.)

— Bijuterii?

— Nu.

— Purtai asupra ta?

— Da, aveam un lanţ şi un ceas de aur – şi poliţiştii s-au mirat. Dar aveam haina pe mine. Cred că nu le-a văzut.

— Ceasul ăsta? îi ridică Ryan încheietura mâinii, exa-minând Cartier-ul îngust, de optsprezece carate; până şi un idiot l-ar fi putut vinde pe-o mie, cel puţin, medita el. Un jaf ca ăsta nu pare făcut de un amator care să lase să-i scape un asemenea obiect uşor de lichidat. Şi nu te-a forţat să-l duci în casă, de unde să fure cât mai multe lucruri valoroase şi uşor transportabile.

— Poliţia a presupus că era doar în trecere şi ducea lipsă de bani.

— Putea bănui că aveai la tine vreo două sute, în cel mai bun caz. Nu merita un jaf cu mână armată.

— Unii sunt în stare să ucidă pentru tenişi la uttima modă.

— Nu e genul. Îţi voia actele, iubito, fiindcă cineva n-avea chef să ajungi la Florenţa prea devreme. Aveau nevoie de timp ca să lucreze la copie şi nu-şi puteau permite să-i deranjezi până nu terminau pregătirile. Aşa că au angajat un profesionist. Unul care să nu facă gafe sau greşeli prosteşti. Şi l-au plătit destul de bine ca să nu fie nici lacom.

Explicaţia era atât de simplă, de perfectă, încât Miranda nu putu decât să-l privească fix, întrebându-se de ce nu stabilise şi ea legătura.

— Dar poliţia n-a sugerat niciun moment asta.

— Sticleţii nu aveau toate datele. Noi, da.

Încet, Miranda dădu din cap şi la fel de încet furia începu să-i urce prin piept, până în gât.

— Mi-a pus cuţitul la beregată ca să-mi fure paşaportul. Totul a fost destinat doar să mă întârzie. Să câştige timp.

— Aş spune că probabilităţile sunt foarte mari. Mai relatează-mi totul încă o dată, pas cu pas. Nu ştiu ce şanse avem, însă s-ar putea ca unii cunoscuţi de-ai mei să-i dea de urmă.

— Dacă pot face aşa ceva, răspunse ea serioasă, n-aş vrea să-i întâlnesc.

— Nicio grijă, domnişoară doctor Jones, îi întoarse Ryan mâna, sărutând-o în palmă. N-ai să-i cunoşti.

☼ ☼ ☼

În Duminica Paştilor, nu exista niciun loc de unde să se poată cumpăra o sticlă de băutură. Când se pomeni umblând la nesfârşit cu maşina în căutarea uneia, Andrew începu să tremure. Nu se putea spune că avea nevoie, se gândi el. Dorea doar o sticlă, ceea ce era cu totul altceva. Voia doar să bea două pahare, ca să se liniştească.

La naiba, toţi îi stăteau pe cap. Toţi se bazau pe el. Se săturase până-n gât. Ia mai dă-i în morţii mamii lor, se înfurie, bătând cu pumnul în volan. Dă-i în mă-sa pe toţi.

Merse mai departe. Avea să se îndrepte spre sud, fără să se oprească decât când era pregătit de-a binelea. Avea bani destui, numai împuţita de linişte îi lipsea.

N-avea să se oprească până nu putea să respire din nou, până nu găsea un nenorocit de magazin care să fie deschis în duminica aia blestemată.

Coborî ochii, privindu-şi fix pumnul care lovea la nesfârşit în volan. Pumnul acela însângerat, zdrelit şi părând să-i aparţină altcuiva. Cuiva care-l speria îngrozitor.

O, Doamne, o, Doamne sfinte! Dăduse de belea. Cu mâini tremurătoare, trase maşina pe dreapta şi, lăsând motorul în mers, îşi rezemă capul de volan, rugându-se să-l ajute cineva.

Bătaia rapidă în fereastră îl făcu să tresară, pentru a vedea prin geam faţa lui Annie. Cu capul înclinat într-o parte, îşi roti degetul, indicându-i să coboare fereastra. Abia când o văzu îşi dădu seama că se îndreptase spre casa ei.

— Ce faci aici, Andrew?

— Stau.

Annie îşi mută mica sacoşă în cealaltă mână, studiindu-i chipul. Văzu că era într-un hal fără de hal, lovit, istovit, cu o culoare bolnăvicioasă.

— Ai supărat pe cineva?

— Pe soră-rnea. Sprâncenele femeii se înălţară.

— Miranda te-a pocnit în ochi?

— Ce? Nu. Nu.

Jenat, îşi pipăi vânătaia cu degetele.

— Am alunecat pe scări.

— Nu zău? îngustă ea ochii, atentă la tăieturile recente şi sângele care i se scurgea peste nodurile degetelor. Şi tot în scări ai dat şi cu pumnul?

— Am...

Îşi ridică mâna şi, când o văzu, simţi că i se usca gura. Nici măcar nu simţise durerea. De ce era capabil un om, când nu mai simţea durerile?

— Pot să intru? N-am băut, adăugă el repede, văzându-i refuzul în ochi. Am vrut, dar n-am făcut-o.

— De fa mine nu vei primi nimic.

— Ştiu, îşi păstră Andrew privirea fermă. De-asta vreau să vin.

Annie îl mai studie un moment, apoi dădu din cap:

— Okay.

Descuie uşa şi intră să-şi pună sacoşa pe o masă plină cu hârtii, formulare şi dosare, dintre care unele erau fixate pe loc cu o maşină de facturat. Annie începu să-i explice:

— Îmi calculez impozitele. De-asta m-am dus să mi-o cumpăr, îi arătă ea o sticlă enormă de excedrină pe care o scoase din sacoşă. Când ai Program C, ai şi durerile cap.

— Eu le am de pe-acum.

— Bănuiam. Hai să ne drogăm.

Cu un zâmbet vag, se întoarse să toarne apă în două pahare. Deschise sticla şi scuturâ câte două tablete pentru fiecare. Le înghiţiră solemni,

Annie se retrase şi luă din congelator o pungă de mazăre.

— Pune-ţi-o pe mână, deocamdată. Imediat ţi-o curăţim.

— Mulţumesc.

N-o fi simţit el durerea când dăduse cu pumnul în volan, dar acum o simţea. De la încheietură până-n vârfurile degetelor, toată mâna i se transformase într-un urlet obscen. Dar îşi stăpâni strâmbătura, când aplică punga rece peste răni. Făcuse destul pentru a-şi compromite şi bărbăţia, şi orgoliul, în faţa lui Annie Melean.

— Deci, cu ce-ai supărat-o pe sora ta?

Fu cât pe ce să inventeze o gâlceavă idioată între fraţi. Lăsând la o parte bărbăţia şi amorul propriu, era incapabil să mintă ochii aceia care-l măsurau calmi.

— Poate cu faptul că m-am îmbătat ca un porc şi am umilit-o în faţa noului ei iubit.

— Miranda are un tip?

— Mda, aşa, cam deodată. Destul de drăguţ. L-am distrat căzând pe scară şi pe urmă borându-mi o parte din căptuşeala stomacului.

Annie simţi o palpitaţie de compasiune în abdomen, dar nu făcu decât să-şi încline capul:

— Ocupat ai mai fost, Andrew.

— Mhm.

Aruncă punga de mazăre congelată în chiuvetă, ca să se poată plimba prin încăpere. Nevricalele îl omorau.

Nu putea sta locului.

Se bătea cu degetele peste coapse, pe faţă, pe mâini, în timp ce se învârtea încoace şi-ncolo.

— Pe urmă, azi dimineaţă, m-am hotărât să rotunjesc suma, bătând-o la cap cu problemele muncii, ale familiei, ale vieţii ei sexuale.

Îşi trecu degetele peste obraz, amintindu-şi şocul usturător de când îl pălmuise.

Constatând că făcuse un pas spre el, Annie se întoarse şi scoase un dezinfectant din dulapul aflat în spatele ei.

— Probabil că bancurile cu viaţa sexuală au dezlănţuit-o. Femeilor nu le place ca fraţii lor să-şi bage nasul prin zona aia.

— Mda, poate că ai dreptate. Dar avem mari probleme la Institut. În perioada asta, trec printr-un stres îngrozitor.

Annie îşi ţuguie buzele, coborând privirea spre maldărele de hârtii şi tabele, plicurile cu chitanţe, cioturile de creioane tocite şi grămezile de benzi ale maşinii de facturat.

— Dacă respiri, te stresezi. Dacă bei până cazi de pe picioare, când ţi se limpezeşte vederea, găseşti stresul la locul lui.

— Ascultă, poate că am o mică problemă. Am s-o rezolv. N-am nevoie

decât de puţin timp, ca să-mi mai odihnesc organismul. Am...

Îşi apăsă degetele peste ochi, clătinându-se.

— Ai o mare problemă, şi o poţi rezolva, se apropie Annie, apucându-l de încheieturi şi trăgându-i mâinile în jos, ca s-o privească. Ai nevoie de o zi, fiindcă numai ziua de azi trebuie să conteze.

— Până acum, ziua de azi e o porcărie.

Zâmbind, Annie se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

— Probabil va fi şi mai rău. Stai jos. Să-ţi doftoricesc mâna, viteazule.

— Mulţumesc.

Cu un oftat, repetă:

— Îţi mulţumesc, Annie.

O sărută şi el, apoi îşi rezemă capul de al ei, fără să caute decât consolarea. Continua să-l ţină de încheieturile mâinilor, uşor, cu degete atât de pricepute, de puternice, cu părul mirosindu-i atât de proaspăt şi simplu. Andrew îşi lipi buzele de el, apoi de tâmplă.

După care, cumnecum, gura îi ajunse la a ei, iar gustul lui Annie îi inundă ca lumina soarelui organismul răvăşit. Când degetele i se flexară într-ale lui, le eliberă, dar numai pentru a-i încadra faţa cu mâinile, pentru a o trage spre el, a o ţine acolo în timp ce căldura ei curată îl alina ca balsamul pe o rană.

Atât de multe contraste, era singurul gând care-i putea trece prin minte. Trupul mic şi tare, cascada delicată a părului, vocea răspicată şi gura generoasă.

Puterea şi gingăşia ei, atât de înduioşătoare, de familiare. Şi de necesare pentru el.

Existase întotdeauna. Tot timpul ştiuse că exista.

Nu-i era uşor să se elibereze. Nu din îmbrăţişare – s-ar fi putut retrage uşor. Mâinile lui erau blânde ca două aripi de pasăre pe faţa ei. Gura îi era pe cât de dornică, pe-atât de tandră.

Se întrebase, îşi îngăduise odată să se întrebe, dacă avea să fie acelaşi lucru. Senzaţia lui, gustul. Dar asta se întâmplase demult, înainte de a se fi convins că prietenia era de ajuns. Acum, nu-i mai era uşor să se elibereze, din ceea ce aţâţa acel sărut prelung şi tăcut, din ceea ce-l smulgea.

Avu nevoie de toată voinţa pentru a se desprinde din nevoia mocnită pe care i-o trezise din nou la viaţă. O nevoie, îşi spuse Annie, care nu l-ar fi ajutat pe niciunul dintre ei.

Andrew fu cât pe ce s-o tragă înapoi, întindea deja mâinile, orbeşte, când ea şi le ridică a avertisment, cu palmele înaine. Se smuci înapoi ca şi cum ar fi fost plesnit din nou.

— O, Christoase! Iartă-mă, Annie, îmi pare rău.

Ce făcuse? Cum putuse distruge singura prietenie fără de care nu credea să poată trăi?

— N-am vrut să fac asta. Nu gândeam. Iartă-mă.

Îl lăsă să se descarce, aşteptă ca vinovăţia nefericită să i se aştearnă pe faţă.

— Aseară, am aruncat afară din bar un tip de două sute de livre, fiindcă a crezut că mă putea cumpăra cu-o bere şi o pipăială.

Îşi încleşta mâna pe degetul mare de la mâna lui stângă şi-l răsuci scurt. Ochii lui Andrew se dilatară, respiraţia îi deveni şuierătoare.

— Te-aş putea îngenunchea, amice, scâncind, dacă-ţi smucesc bine pe spate degeţelul ăsta. Nu mai avem şaptesprezece ani, nu mai suntem la fel de proşti şi nici pe departe la fel de inocenţi. Dacă nu voiam să-ţi pui mâinile pe mine, acum zăceai pe spate, numărând crăpăturile din tencuiala tavanului.

Fruntea lui Andrew începea să se îmbroboneze de sudoare.

— Ăă, ai putea să-mi dai drumul?

— Sigur, se grăbi ea să-i elibereze degetul, rămânând cu sprâncenele arcuite arogant. Vrei o Cola. Te cam trec năduşelile.

Şi se întoarse spre frigider.

— Nu vreau să distrug totul... începu el.

— Ce să distrugi?

— Pe noi. Eşti foarte importantă pentru mine, Annie. Dintotdeauna ai fost.

Annie rămase cu privirea în gol, spre frigider.

— Şi tu ai fost întotdeauna important pentru tine. Când vei distruge asta, am să te-anunţ.

— Vreau să vorbim despre... trecut.

O aşteptă să destupe două sticle. Mişcări economice şi graţioase, reflectă el, coloană vertebrală de oţel într-un trup tonifiat. Le observase şi înainte? Îi remarcase micile puncte aurii din ochi? Sau le păstrase doar pentru a-i veni toate în minte, într-un asemenea moment?

— De ce?

— Poate, ca să privim adevărul în faţă – un adevăr despre care abia în ultima vreme mi-am dat seama că se fixase în mine.

Îşi îndoi degetele, simţind durerea.

— Pe moment, nu-s în cea mai bună formă, dar trebuie să încep de undeva. Cândva.

Annie puse sticlele pe bufet, făcu un efort să se întoarcă, să-i privească ochii. Ai ei înotau în emoţii pe care ani de zile se străduise să le ţină încuiate.

— Mă doare, Andrew.

— Ai dorit copilul.

Aerul pe care-l slobozi din plămâni îi arse pieptul. Niciodată nu mai vorbise despre copil, nu cu voce tare.

— Ţi-am citit-o pe faţă, când mi-ai spus că erai însărcinată. Şi m-a speriat îngrozitor.

— Eram prea tânără ca să ştiu ce doream.

Şi închise ochii, căci era o minciună.

— Da, da, am vrut copilul. Îmi făcusem o fantezie idioată că, dacă-ţi spuneam, aveai să fii fericit şi să mă iei cu tine. Şi pe urmă... în fine, aici se oprea. Dar tu nu m-ai dorit.

Andrew avea gura uscată ca nisipul, pântecul îi părea o rană vie. Ştia că un pahar de alcool ar fi calmat totul. Blestemându-se pentru că se gândea la aşa ceva într-un asemenea moment, smulse una dintre sticlele de pe bufet şi înghiţi sucul ce părea greţos de dulce.

— Ţineam la tine.

— Nu mă iubeai, Andrew. Nu eram decât o fată cu care avuseseşi noroc, într-o noapte pe plajă.

Trânti sticla la loc.

— N-a fost aşa. Fir-ar să fie, ştii bine că n-a fost aşa.

— Ba exact aşa a fost, insistă ea, calmă. Eu eram îndrăgostită de tine, Andrew, şi ştiam, când m-am culcat cu tine pe pătură, că tu nu mă iubeai. Nu mi-a păsat. Nu aşteptam nimic. Andrew Jones din Jones Point şi Annie Melean de pe cheu? Eram tânără, dar nu şi proastă.

— Te-aş fi luat de soţie.

— Oare? deveni îngheţată vocea ei. Propunerea ta nu era nici măcar călduţă.

— Ştiu.

Şi era un lucru care-l rosese încet, muşcătură cu muşcătură, timp de cincisprezece ani.

— În ziua aia, nu ţi-am dăruit lucrul de care aveai nevoia. N-am ştiut cum. Dacă o făceam, poate ai fi luat altă hotărâre.

— Dacă-ţi primeam oferta, m-ai fi urât. Când mi-ai propus-o, o parte din tine mă ura deja.

Ridică din umeri, luându-şi şi ea sticla de Cola.

— Şi, privind în urmă, nu pot să te acuz. Ţi-aş fi distrus viaţa.

Sticla se opri la jumătatea drumului spre buze, când Andrew făcu un pas spre ea. Lucirea fierbinte de furie din ochii lui o făcu să se rezeme de bufet, încordată. Îi smulse sticla din mână, o puse jos şi o apucă strâns de umeri.

— Nu ştiu ce-ar fi fost după aceea – şi e o întrebare pe care mi-am pus-o nu o dată, de-a lungul anilor. Dar ştiu cum a fost atunci. Poate că nu te iubeam, nu ştiu. Însă faptul că făcuserăm dragoste conta mult pentru mine.

Şi îşi dădu seama că nici acest lucru nu-l spusese vreodată cu glas tare, că niciunul dintre ei nu-l privise în faţă.

— Oricât de prost am procedat pe urmă, noaptea aia a contat. Şi fir-ar să fie, Annie, fir-ar al dracului să fie, adăugă el, scuturând-o scurt, poate că m-ai fi făcut fericit.

— Nu eram potrivită pentru tine, şopti ea, cu furie.

— De unde naiba ştii? N-am avut nicio ocazie să aflăm. Mi-ai spus că erai gravidă şi, până să apuc să mă dumiresc, ţi-ai făcut un avort.

— N-am făcut niciun avort.

— Făcuseşi o greşeală, replică el, aruncându-i înapoi în faţă cuvintele pe care i le azvârlise ea lui cândva. Şi ai dres-o. Aş fi avut grijă de tine, de amândoi.

Durerea, îndelungată şi îngropată la mică adâncime, spărgea pojghiţa, lovind cu pumnii.

— Aş fi făcut tot ce puteam pentru voi, i se strânseră degetele pe braţele ei. Dar nu era de-ajuns. De acord, a fost hotărârea ta, trupul tău, alegerea ta. Însă, ce mama dracului, era şi o parte din mine.

Annie îşi ridicase mâinile ca să-l respingă; acum, strânse pumnii. Pe sub vânătăi, chipul lui Andrew era palid ca hârtia, ochii-i ardeau neguroşi. O durea inima pentru amândoi.

— Andrew, nu mi-am făcut avort. Am pierdut copilul. Ţi-am spus, am avut o pierdere de sarcină.

În adâncul ochilor lui licări ceva. Mâinile i se relaxară şi făcu un pas înapoi:

— L-ai pierdut?

— Ţi-am spus, când s-a întâmplat.

— Eu am crezut tot timpul... am presupus că...

Se întoarse, mergând spre fereastră. Pe negândite, o deschise şi, rezemându-şi palmele pe pervaz, inspiră adânc.

— Am crezut că mi-o spuseseşi ca să ne fie mai uşor la amândoi. Am bănuit că nu avuseseşi destulă încredere că urma să-ţi stau alături, să am grijă de tine şi de copil.

— N-aş fi făcut-o fără să-ţi spun.

— După aceea, m-ai evitat mult timp. N-am mai vorbit niciodată despre asta, nu păream în stare. Ştiam că doriseşi copilul şi am crezut – în tot acest timp – am crezut că-ţi întrerupseseşi sarcina fiindcă eu nu-ţi stătusem alături aşa cum aveai nevoie.

— Tu...

Fu nevoită să-şi înghită nodul fierbinte din gât.

— Tu doreai copilul?

— Nu ştiam.

Şi nu ştia nici acum.

— Dar în viaţa mea n-am regretat nimic mai mult decât că nu te-am ţinut lângă mine, în ziua aia, pe plajă. Pe urmă, totul s-a risipit, aproape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Mă durea. Trebuia să trec peste toate. Şi peste tine.

Încet, Andrew închise fereastra la loc.

— Şi ai făcut-o?

— Mi-am făcut un rost în viaţă. O căsnicie nereuşită, un divorţ urât.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Când se întoarse, cu ochii foarte albaştri şi la aceeaşi înălţime cu ai ei, Annie clătină din cap

— Nici întrebarea ta nu este corectă, în momentul ăsta. Nu voi începe cu tine o relaţie bazată pe ceea ce a fost.

— Atunci, poate-ar fi mai bine să ne uităm unde stăm şi să începem de-acolo.

Capitolul 21

Miranda reîncepu să lucreze pe computer, revăzând diagramele şi alcătuind altele noi. Îşi păstra mintea ocupată, cu excepţia ocaziilor când se pomenea privind pe fereastră, în aşteptarea maşinii lui Andrew apărând pe panta colinei.

Ryan se instalase în dormitor, cu telefonul celular. Miranda presupunea că nu voia ca unele dintre apelurile pe care le făcea să apară consemnate în convorbirile ei. N-avea să-şi facă griji cu asta.

Îi oferise un motiv cu totul nou de îngrijorare. Dacă avea dreptate, jaful rapid şi dur, la lumina zilei, nu fusese o întâmplare, aparţinându-i vreunui hoţ itinerant în căutare de mărunţiş. Fusese o parte a întregului, atent

plănuită şi orchestrată.

Miranda reprezentase o ţintă anume, cu simpla motivaţie de a-i amâna călătoria în Italia şi expertizarea „Doamnei întunecate”.

Cel care furase şi copiase bronzul se hotărâse deja s-o discrediteze. Oare fusese o alegere personală, sau doar voia hazardului? se întreba ea. Bănuia, întrucât avea puţini prieteni adevăraţi, că avea tot atât de puţini duşmani adevăraţi. Pur şi simplu evitase să se apropie de oameni atât de mult încât să-şi facă inamici.

Dar mesajele pe care le primea prin fax aveau un caracter extrem de personal.

Atacul fusese personal, destinat s-o îngrozească. Tăcerea, mica tăietură pe gât cu cuţitul. Toate acestea fuseseră oare proceduri de rutină ale agresorului, sau i se dăduseră instrucţiuni să-şi lase victima încremenită de şoc şi spaimă?

O costase o porţie mare din încrederea şi sentimentul ei de siguranţă – şi, cu certitudine, din demnitate. Şi îi întârziase plecarea cu aproape o săptămână. Amânarea o pusese în conflict cu mama ei înainte ca proiectul să fi început măcar.

Straturi, reflecă ea, straturi aplicate *foarte* abil, acoperind esenţialul. Şi totuşi, nu începuse cu jaful, ci cu falsificarea şi furtul lui „David”.

Ce se întâmplase atunci în viaţa ei? Ce element îi scăpa din vedere, care lega cele două incidente?

Îşi aminti că lucrase pentru doctorat. Împărţindu-şi timpul între Institut, studii şi teză. Viaţa ei mondenă, niciodată prea bogată în evenimente, se redusese la zero.

Ce se petrecuse în jurul ei? Îşi dădu seama că-i era greu să-şi aducă aminte. Niciodată nu avusese tendinţa de a le da atenţie oamenilor din jur. Era o trăsătură pe care intenţiona să şi-o schimbe.

Pentru moment, închise ochii, încercând să readucă în actualitate acel interval de timp şi persoanele care îl populaseră.

Elise şi Andrew erau căsătoriţi şi, aparent, încă foarte îndrăgostiţi. Nu-şi amintea certuri sau conflicte între ei. Andrew bea cu regularitate, dar fără să ofere motive de îngrijorare.

Iar Miranda se străduise să le asigure, lui şi lui Elise, toată discreţia posibilă.

Giovanni şi Lori legaseră o relaţie energică şi prietenoasă. Ştia că se culcau împreună dar, întrucât nu le afecta calitatea şi cantitatea muncii, nu se amestecase nici în această poveste.

Mama ei venise pentru scurt timp la Institut. O zi, două, îşi spuse ea. Nu mai mult. Avuseseră câteva întâlniri, o cină familială încorsetată, apoi se despărţiseră.

Tatăl ei rămăsese doar atât cât să vadă bronzul trecând prin testele iniţiale. Nu participase decât la o parte dintre întâlniri şi găsise un pretext pentru a evita participarea la cina în familie.

Vincente şi soţia lui veniseră acasă la Charles, dar nici chiar personalităţile lor pline de viaţă nu însufleţiseră atmosfera. Dacă n-o înşela memoria, Gina nu vizitase laboratorul decât o singură dată.

Pe Richard Hawthorne şi-l amintea doar ca o prezenţă vagă, îngropat în cărţi sau cocoşat pe computer.

John Carter, în schimb, fusese o prezenţă constantă, supervizând proiectele şi ocupându-se de rapoarte. Miranda îşi masă tâmplele, chinuindu-se să-şi amintească detalii. Fusese cumva cam greoi, nu în apele lui? O gripă uşoară, îşi aduse ea aminte. Era bolnav, dar răzbise.

Cum să fi reţinut atâtea lucruri? Dezgustată, îşi lăsă mâinile să cadă pe masă. Totul fusese un program de rutină simplă, propulsată de activitatea ei profesională. Toate celelalte deveniseră secundare, odată ce luase în mâini mica şi fermecătoarea statuetă.

Considerase achiziţionarea lui „David” un nou pas în cariera ei şi folosise autentificarea ca bază pentru un articol scris. Acest lucru atrăsese destulă atenţie, ţinea minte, în lumea ştiinţifică şi universitară. Fusese invitată să conferenţieze şi câştigase elogii considerabile.

Presupunea că acela fusese adevăratul început al ascensiunii ei profesionale. Mica sculptură de bronz o detaşase din pluton, într-o poziţie fruntaşă clară.

Privea cuvintele de pe display fără a le vedea, auzind un zumzet difuz în urechi.

Bronzul Fiesole i-ar fi catapultat reputaţia până la cer. Ar fi consolidat-o ca pe una dintre principalele arheometriste ale lumii. Aclamată, de data asta, nu numai în mediile academice, ci şi în presa generală. Era vorba de Michelangelo, de romantism, mister, bani. Închise ochii, chinuindu-se să judece limpede.

Ambele piese erau ale ei. Amândouă îi furnizaseră câte un impuls puternic pe scara carierei. Şi ambele fuseseră falsificate. Dacă nici măcar, nu fuseseră ea obiectivul?

Dacă era ea?

Îşi împreună mâinile, aşteptând să se liniştească. Era raţional, avea o anume logică. Era mai mult decât plauzibil. Dar unde se găsea motivul?

Ce alte piese mai autentificase, care se puteau testa din nou fără a stârni prea multe speculaţii sau comentarii în cadrul Internetului? Cellini-ul. La gândul acestuia, simţi un junghi dureros în stomac. Statuia lui Nike, îşi spuse, străduindu-se să fie calmă şi meticuloasă. Bronzul cât o greutate de presat hârtie, cu Romulus şi Remus alăptaţi de lupoaică.

Trebuia să se întoarcă la laborator. Să se asigure că niciunul dintre ele nu fusese înlocuit cu un fals.

Tresări când sună telefonul, privindu-l lung câteva secunde înainte de a ridica receptorul:

— Alo?

— Miranda, am o veste dificilă pentru tine.

— Mamă.

Îşi frecă inima cu o mână. *Cred că cineva încearcă să lovească în mine. Cred că vrea să mă distrugă. Era autentic, bronzul era autentic. Trebuie să mă asculţi.* Dar cuvintele nu făceau decât să-i alerge în cerc prin minte.

— Ce este?

— Joi noapte, a fost spart laboratorul. S-au distrus echipamente, documente, date.

— Distrus? înrebă ea, cu voce surdă. *Da, eu sunt distrusă.*

— Giovanni... Urmă o pauză lungă şi, pentru prima oară după prea mult timp ca să-şi mai poată aduce aminte, Miranda desluşi în vocea mamei sale o emoţie dureroasă.

— Giovanni a fost omorât.

— Giovanni.

Te-a afectat. O, Doamne, te-a afectat. Închise ochii, care începeau să-i înoate în lacrimi.

— Giovanni, repetă ea.

— După toate aparenţele, se hotărâse să vină şi să lucreze în laborator, profitând de liniştea din timpul sărbătorilor. Nu ne-am putut da seama de care proiect se ocupa. Poliţia...

Din nou, acea întrerupere în ritmul vorbirii, iar vocea, deşi mai puternică, rămase inegală.

— Poliţia investighează, dar până acum nu au găsit nici-un indiciu. Am încercat să-i ajut şi eu, în ultimele două zile. Înmormântarea are loc mâine.

— Mâine?

— M-am gândit că e mai bine să afli de la mine. Sper că-l vei informa şi pe Andrew. Ştiu că ţineai la Giovanni. Cred că toţi ţineam la el. Nu e nevoie să vii aici la funeralii. Vor fi simple şi discrete.

— Numai familia.

— Am vorbit cu familia. Deşi am aranjat să se facă donaţii de caritate în numele lui, cred că i-ar mulţumi florile. E o perioadă foarte dificilă pentru noi toţi. Sper ca noi două să putem trece peste divergenţele noastre profesionale şi să trimitem o coroană din partea familiei.

— Da, desigur. Aş putea lua avionul diseară.

— Nu e necesar, nici înţelept, redeveni aspră vocea lui Elizabeth. Presa ştie prea bine că aţi lucrat împreună la bronzul Fiesole. Vestea a şi apărut în ziare. Prezenţa ta aici n-ar face decât să agite din nou totul. De dragul familiei lui Giovanni, slujba funerară trebuie să rămână discretă şi demnă.

Îşi aminti din nou cuvintele din ultimui fax. *Ai mâiniie mânjite cu sângele lui. Îl vezi?*

— Ai dreptate. Acolo nu pot decât să înrăutăţesc şi mai mult situaţia.

Închise ochii, pentru a se concentra mai bine să vorbească pe un ton calm.

— Poliţia n-a aflat de ce a fost spart laboratorul? S-a furat ceva?

— E greu de spus, dar nu pare să lipsească nimic. Multe au fost distruse.

Alarma era oprită, din interior. Autorităţile cred că e posibil ca Giovanni să-şi fi cunoscut agresorul.

— Aş dori să mă ţii la curent cu evoluţia anchetei.. Giovanni însemna foarte mult pentru mine.

— Ştiu că aţi avut o relaţie personală.

— N-am fost amanţi, mamă, aproape că oftă Miranda. Doar prieteni.

— N-am vrut să...

Elizabeth se întrerupse, tăcând câteva secunde.

— Voi lua măsuri să fii informată. Dacă pleci din oraş, poate ai grijă ca de data asta Andrew să ştie unde eşti.

— Plănuiesc să stau acasă. Şi să lucrez în grădină.

Neprimind niciun răspuns, zâmbi uşor.

— Un concediu silit îmi dă timp să-mi formez un hobby. S-ar zice că face bine la suflet.

— Aşa se vorbeşte. Mă bucur că-ţi foloseşti în mod productiv timpul, în loc să stai îmbufnată. Spune-i lui Andrew că vreau o informare despre ancheta de-acolo, cât de curând posibil. S-ar putea să vin pentru scurt timp şi aş sprecia dacă tot ceea ce are legătură cu afacerea „David” e consemnat coerent.

Am să-l previn.

— Sunt sigură că va înţelege.

— Bine. La revedere, Miranda.

— La revedere, mamă.

Închise încet telefonul, după care rămase privindu-l până îşi dădu seama că Ryan intrase şi stătea în spatele ei.

— Un moment, m-a păcălit. Începusem să cred că e umană. Părea sincer întristată, când mi-a spus despre Giovanni. Dar, până să termine, a revenit, la stilul ei din totdeaună. Trebuie să păstrez distanţa, fiindcă prezenţa mea la înmormântarea lui Giovanni ar fi incomodă.

Instinctiv, deveni rigidă când mâiniie lui i se aşezară pe umeri. Simplul fapt o înfuria. Închise ochii, impunându-şi să se relaxeze sub mâiniie lui Ryan.

— M-a instruit să-l informez pe Andrew unde sunt, dacă hotărăsc să plec

iarăşi din oraş, şi să-i spun să-i pregătească o informare la zi, cu proxima ocazie, despre ancheta asupra spargerii.

— Are multe pe cap, Miranda. În momentul de faţă, e valabil pentru toţi cei din familia ta.

— Iar cei din familia ta, când trec printr-o criză, ce fac?

Ryan se lăsă pe vine, întorcându-i scaunul rotativ cu faţa spre el.

— Familia ta şi a mea nu sunt una şi aceeaşi şi nu putem pretinde să reacţioneze la fel.

— Nu. Mama mea rămâne, permanent, conducătoarea. Tata păstrează distanţa şi apatia generală, iar Andrew se îneacă în aburii alcoolului. Iar eu, ce fac? Ignor totul, cât de mult timp e omeneşte posibil, ca să nu-mi afecteze programul.

— Nu e şi părerea mea.

— Tu n-ai văzut decât o fulgerare pe ecran, nu baleiajul obişnuit, îl înghionti ea în lături, pentru a se ridica. Mă duc să trag o fugă.

— Miranda, o prinse Ryan de braţ înainte de a apuca să iasă din cameră. Dacă nu ţi-ar păsa, dacă ei n-ar conta pentru tine, n-ai fi atât de tristă.

— Nu sunt tristă, Ryan. Sunt resemnată, se eliberă ea şi ieşi să se schimbe.

Nu alerga prea des. Considera plimbările mai eficiente şi, cu siguranţă, mai demne ca exerciţiu fizic. Dar, când evenimentele şi emoţiile din sufletul ei atingeau un punct culminant, făcea jogging.

Alese plaja de sub faleză, fiindcă apa era aproape şi aerul curat. Porni spre nord, tropăind pe nisip în timp ce valurile atacau vesele ţărmul stâncos, împroşcând cu stropi de spumă în lumina soarelui. Pescăruşii dădeau târcoale, cu lugubrele lor ţipete feminine.

Pe măsură ce i se încălzeau muşchii, îşi scoase jacheta subţire şi o aruncă. N-avea să i-o fure nimeni. Rata criminalităţi, îşi reaminti ea cu o tresărire ameţitoare în stomac, era foarte scăzută în Jones Point.

Geamandurile potorcalii săltau pe suprafaţa albastru-închis a apei. Altele, înalte, cenuşii şi bătute de vânturi şi ploi, se legănau, vorbind cu dangăte găunoase, de jale. Un dig scurt se întindea peste valuri, strâmb ca un om beat, neluat în seamă fiindcă nici ea şi nici Andrew nu navigau cu

barca. Mai departe, ambarcaţiunile ridicau pânzele, oamenii profitând de vremea primăvăratică şi duminica sărbătorească.

Urmări curba plăjii, ignorând arsurile din pulpe şi piept şi sudoarea care i se prelingea printre sâni.

O barcă de pescuit languste se balansa în curent, pe când pescarul, cu şapca sa roşie, îşi controla coşurile. Îi făcu cu mâna, iar acel gest simplu din partea unui străin îi umplu ochii de lacrimi. Cu vederea împăienjenită, răspunse şi ea, apoi se opri, aplecându-se cu mâinile pe genunchi, în timp ce respiraţia îi ţipa din plămânii chinuiţi.

Nu fugise mult, dar alergase prea repede. Nu-şi făcuse încălzirea. Toate se întâmplau prea rapid. Nu mai putea ţine pasul, şi totuşi nu îndrăznea să încetinească.

Şi, Doamne sfinte, nici măcar nu ştia încotro se îndrepta.

În casa ei era un bărbat, un om pe care îl cunoştea doar de câteva săptămâni. Un om care era hoţ, probabil mincinos şi, fără îndoială, periculos. Şi totuşi, îşi pusese o parte din viaţă în mâinile lui. Devenise intimă cu el, mai intimă decât îşi permisese vreodată să fie cu cineva.

Privi înapoi, în sus, contemplând lancea albă ca luna a farului. În turnul acela, se îndrăgostise de el. Nu conta că tot timpul lunecase într-acolo, acela era locul unde se întâmplase în sfârşit. Şi încă mai trebuia să se asigure că avea să cadă în picioare.

Ryan avea să plece, când termina ceea ce avea de făcut. Avea să se manifeste fermecător şi inteligent. Fără cruzime. Dar urma să se întoarcă la viaţa lui. A ei, înţelegea Miranda, avea să fie făcută zdrenţe.

Puteau să găsească bronzurile, să-şi salveze reputaţiile, să rezolve enigma, chiar şi să prindă un ucigaş. Dar viaţa ei tot distrusă avea să rămână.

Şi, fără niciun precedent, nicio formulă, niciun fel de date, nu putea deduce competent cât i-ar fi trebuit ca să şi-o refacă.

Avea la vârful picioarelor marginea unei băltoace lăsate de flux, calmă şi limpede. Dedesubt forfotea viaţă, cu culori şi forme din alte lumi.

Când era mică, se plimbase pe plaja aceea cu bunica ei – uneori, şi cu Andrew. Cercetaseră împreună bălţile, dar nu ca o lecţie, nu ca şiretlicul

unui adult pentru a instrui copiii.

Nu, îşi amintea Miranda, se ghemuiau şi priveau din simplă plăcere. Râdeau când ceea ce părea a fi o piatră împroşca apă spre ei, cu iritare.

Lumi mici, aşa le numea bunica ei. Pline de pasiune, sex, violenţă şi politică – şi, adeseori, mult mai raţionale decât viaţa trăită pe partea uscată a planetei.

— Aş vrea să fii aici, murmură Miranda. Aş vrea să te mai am ca să-ţi vorbesc.

Îşi desprinse privirea dinspre lumea agitată de la picioarele ei, din nou spre mare, lăsând vântul să-i sufie prin păr, peste faţă. Ce avea de făcut acum? se întrebă. Acum, când ştia ce însemna să iubeşti pe cineva până la durere, să preferi durerea în locul pustietăţii care fusese atât de familiară încât n-o mai remarca decât rareori.

Se aşeză pe suprafaţa bombată a unei pietre, cu bărbia rezemată pe genunchii strânşi. Probabil că aşa se întâmpla când inima era lăsată să guverneze judecata, acţiunile, deciziile. Cu tot restul în ruine împrejurul ei, ea stătea pe o piatră, privind spre mare şi meditând la o poveste de dragoste care era sortită să se sfârşească.

Un pescăruş coborî lângă mal, apoi îşi luă zborul de-a lungul plăjii, plin de importanţă. O făcu să zâmbească puţin. Se părea că până şi pe păsări le preocupau aparenţele. Uită-te la mine, parc-ar fi spus. Ce mişto sunt.

— Am fi văzut noi ce mişto eşti dacă aduceam nişte firimituri de pâine, răspunse Miranda. Te-ai fi repezit să le ciuguleşti pe toate până nu prindeau de veste amicii săi, să te ia la bătaie pentru ele.

— Am auzit că oamenii care beau prea mult încep să creadă în vorbitul cu păsările.

Andrew îi văzu umerii înţepenind, dar continuă să se apropie de ea.

— Ţi-a căzut asta, adăugă, punându-i scurta în poală.

— Mi se făcuse prea cald.

— Dacă stai aici fără ea după ce ai alergat, ai să răceşti.

— N-am nimic.

— Cum vrei.

Avu nevoie de mult curaj ca să se aşeze lângă ea, pe bolovan.

— Miranda, îmi pare rău.

— Cred că pe-asta am lămurit-o.

— Miranda.

Ştiu cât de rău o supărase, când nu-l lăsă s-o ia de mână.

— Am venit aici ca să stau un timp singură.

Şi ştia cât de încăpăţânată putea fi când o înfuria cineva.

— Am câteva lucruri de spus. După ce termin, poţi să mă mai loveşti o dată, dacă vrei. Azi-dimineaţă, întrecusem măsura. N-am nicio scuză pentru ceea ce ţi-am zis. Nu voiam să aud ce-mi spuneai, aşa că am lovit mai tare, sub centură.

— Ne-am înţeles. Am stabilit că e mai bine dacă nu ne amestecăm unul în preferinţele personale ale celuilalt.

— Nu, îi apucă el mâna, ignorându-i de astă dată încercarea de a şi-o smuci. Nu, n-am stabilit nimic. Întotdeauna ne-am putut baza unul pe celălalt.

— Ei bine, eu nu mă mai pot baza pe tine, Andrew, nu-i aşa?

Îl privi, văzând cât de răvăşit îi era chipul, pe sub ochelarii de soare. Ar fi trebuit să arate viril. Când colo, arăta jalnic.

— Ştiu că te-am dezamăgit.

— Îmi pot purta singură de grijă. Te dezamăgeşti pe tine însuţi.

— Miranda, te rog.

Ştiuse că n-avea să fie uşor, dar nu-şi dăduse seama cât de total avea să-l sfâşie refuzul ei.

— Ştiu că am o problemă. Încerc să mă împac cu realitatea. Voi... Diseară, voi merge la o întrunire. A.A.

Îi văzu licărirea din ochi, de speranţă, de compasiune, de iubire, şi clătină din cap.

— Nu ştiu dacă-mi va folosi. Mă duc doar ca să fiu de faţă, să ascult, să văd ce părere-mi fac.

— E un început bun, un pas promiţător.

Andrew se ridică, privind peste apa agitată.

— Azi dimineaţă, când am plecat, am pornit în căutarea unei sticle. Nu-mi dădeam seama, nu mă gândeam la asta în mod conştient. Abia când m-

a apucat tremurul, când m-am pomenit umblând după un bar sau magazin de băuturi, orice care să fie deschis duminica dimineaţă...

Îşi privi mâna, flexând degetele, simţind micile dureri.

— M-a speriat ca toţi dracii.

— Te voi ajuta şi eu, Andrew. Am citit literatura de specialitate. Am fost la două întruniri din Alanon.

Întoarse capul spre ea, privind-o lung. Îl studia, răsucind haina în mâini. Iar speranţa din ochii ei era mai profundă.

— Mi-a fost teamă că începuseşi să mă deteşti, spuse el.

— Am vrut. Numai că nu pot, îşi şterse Miranda lacrimile. Am fost atât de furioasă pe tine, pentru că te pierdeam. Azi dimineaţă, când ai plecat, mă tot gândeam că aveai să te întorci beat, sau că în sfârşit urma să faci prostia de a conduce băut, murind. Pentru asta, da, te-aş fi urât.

— M-am dus la Annie. Nu ştiam nici că mergeam într-acolo, până am oprit în faţa casei. M-a... Am... Fir-ar să fie. Am să locuiesc la ea câteva zile. Te las singură cu Ryan, câştigăm şi tu şi eu puţin spaţiu.

— La Annie? Vei sta cu Annie?

— Nu mă culc cu ea.

— La Annie? repetă Miranda, privindu-l cu gura căscată. Annie Melean?

— Ai ceva împotrivă?

Tonul defensiv cu care o spusese făcu buzele Mirandei să se arcuiască.

— Nu, deloc. Cred că mi-ar plăcea foarte mult să văd asta. E o femeie ambiţioasă, cu voinţă. Şi n-o să-ţi înghită toate balivernele.

— Annie şi cu mine...

Nu era sigur cum să-i explice.

— Avem un trecut. Poate că acum vom căuta să avem şi un prezent.

— Ştiam că nu eraţi decât prieteni.

Andrew privi în lungul plăjii, părându-i-se că putea distinge locul unde doi adolescenţi nechibzuiţi îşi pierduseră inocenţa.

— Am fost, şi n-am fost. Acum, nici nu mai ştiu ce suntem.

Dar descoperirea acestui lucru, îşi spuse el, avea să-i dăruiască o direcţie şi un scop care-i lipsiseră de prea multă vreme.

— Voi dormi pe canapeaua ei, câteva nopţi. Mă voi pune din nou pe

picioare, cu orice preţ. Însă sunt toate şansele să te dezamăgesc din nou, până atunci.

Miranda citise tot ce-i căzuse în mână despre alcoolism, tratamente, refaceri. Ştia despre recăderi, eşecuri, noi încercări.

— Azi nu mă dezamăgeşti, îi întinse ea mâna, înlănţuindu-şi strâns degetele printre ale lui. Mi-ai lipsit atât de mult.

Andrew o ridică de pe piatră şi o îmbrăţişa. Ştia că Miranda plângea, i-o simţea în micile tresăriri ale trupului. Dar nu scotea niciun sunet.

— Să nu mă părăseşti, bine?

— Am încercat. Nu pot.

Râse puţin, lipindu-şi obrazul de ai ei.

— Povestea dintre tine şi New York...

— Cum de înainte era Ryan, iar acum e New York?

— Fiindcă acum îşi face de cap cu soră-mea, îmi rezerv judecata. Povestea asta... repetă el. Îţi prinde bine?

Miranda se retrase.

— Deocamdată.

— Okay. Dacă tot ne-am împăcat, ce-ar fi să ne întoarcem şi să bem un păhărel, ca să sărbătorim?

I se iviră în obraji gropiţele. Umor de beţivi.

— Ce zici de-un pui la ceaun?

— E prea târziu pe ziua de azi ca să-i începem. În schimb, am să-ţi fac nişte minciunele numai bune pentru un bărbat.

— Merge.

În timp ce porneau înapoi, Miranda se încordă, ştiind că trebuia să-i spună, risipind atmosfera care se crease.

— Andrew, a telefonat mama, nu demult.

— Nu-şi poate lua şi ea liber de Paşti, ca toată lumea?

— Andrew, se opri ea, ţinându-i o mână pe braţ. Cineva a spart laboratorul din Florenţa. Giovanni era înăuntru, singur. A fost asasinat.

— Ce? Giovanni? O, Doamne, Dumnezeule, se răsuci Andrew, pornind spre marginea apei, unde se opri cu pantofii scăldaţi de valuri. A murit Giovanni? Asasinat? Ce naiba se întâmplă?

Nu putea risca să-i spună. Voinţa lui, emoţiile, boala... era un amestec prea instabil.

— Aş vrea şi eu să ştiu. A spus că laboratorul fusese devastat, cu echipamentele şi documentele distruse. Iar Giovanni... Se crede că lucra noaptea, şi a intrat cineva peste el.

— Un spărgător?

— Nu ştiu. Nu pare... Mama a spus că, după câte se observă, nu lipsea nimic de valoare.

— N-are niciun sens, se întoarse Andrew în loc, cu chipul înverşunat, chinuit. Cineva sparge galeria de-aici, ia un bronz valoros şi nu omoară nicio muscă, la intrare sau la ieşire. Acum, cineva intră în laboratorul de la Standjo, îl ucide pe Giovanni, distruge totul şi nu ia nimic?

— Nici eu nu înţeleg.

Cel puţin atâta lucru era parţial adevărat.

— Care e legătura? bombăni Andrew, făcând-o să-l privească uimită.

— Ce legătură?

— Nu există coincidenţe, începu el să se plimbe încoace şi-ncolo pe plajă, zornăindu-şi mărunţişul din buzunar. Două spargeri, în interval de două săptămâni, în secţii diferite ale aceleiaşi organizaţii. Una, lucrativă şi discretă, cealaltă violentă şi fără niciun motiv vizibil, întotdeauna există un motiv. Giovanni a lucrat în ambele locuri, într-un moment sau altul.

Pe sub lentilele negre, ochii i se îngustară.

— A lucrat şi la „David”, nu?

— Ăă... da, da, a lucrat.

— „David” a fost furat, documentele lipsesc, iar acum Giovanni e mort. Care-i legătura?

Nu se aştepta la un răspuns, iar Miranda fu scutită să născocească o minciună.

— Am să-l informez pe Cook, la ce-o mai putea folosi. Poate ar fi cazul să mă duc la Florenţa.

— Andrew.

Era pe punctul să-i tremure vocea. Nu voia să-l lase să rişte, să se apropie de Florenţa. Sau de persoana care îl omorâse pe Giovanni.

— Nu-i o idee prea bună, pe moment. Trebuie să rămâi aproape de casă, să-ţi refaci programul şi stabilitatea. Lasă poliţia să-şi facă datoria.

— Probabil că oricum e mai bine să încercăm să-n-ţelegem totul de-aici, decise el. Îi telefonez lui Cook, ca să-i dau ceva de rumegat pe lângă şunca de Paşti.

— Vin şi eu imediat, reuşi Miranda să surâdă. Ca să-ţi încep minciunelele de Paşti.

Andrew era îndeajuns de distrat ca să nu observe cât de repede îi fusese zâmbetul înlocuit de îngrijorare. Dar îl zări pe Ryan, pe cărarea falezei. Mândria, amorul propriu, ruşinea şi rezistenţa frăţească i se revoltară într-o clipă.

— Boldari.

— Andrew.

Hotărî să evite un conflict de orgolii neproductiv şi făcu un pas într-o parte. Dar Andrew era întărâtat deja.

— Poate-ţi zici că, de vreme ce e o femeie în toată firea, cu familia încurcată, nu are cine să-i poarte de grijă, dar te înşeli. Ai făcut-o să sufere, nenorocitule, şi-am să-ţi rup picioarele.

Ochii i se îngustară ca două fante, când Ryan zâmbi.

— Crezi poate că glumesc?

— Nu. Doar că ultima parte a monologului tău seamănă foarte mult cu ceea ce i-am spus eu soţului surorii mele, Mary Jo, când i-am prins giugiulindu-se în *Chevrolt*-ul lui. Îl şi târâsem afară şi-i trântisem primul pumn, spre marea nemulţumire şi deznădejde a lui Mary Jo.

Andrew se legănă pe călcâie:

— Nu eşti soţul surorii mele.

— Nici el nu era, pe-atunci.

Rostise cuvintele, sonor, când sensul lor îl izbi în sfârşit. Umorul se şterse din ochi, înlocuit de jenă.

— Adică, voiam să spun...

— Da? dădu din cap Andrew, distrându-se de-acum. Ce voiai să spui?

Omul poate gândi o droaie, în răstimpul necesar pentru a-şi drege glasul.

— Vreau să spun că nutresc multă afecţiune şi respect pentru sora ta. E o femeie frumoasă, interesantă şi atrăgătoare.

— Nu te prea ţii pe picioare, Ryan.

Se părea că redevenise Ryan, pentru moment.

— Ţine-ţi bine echilibrul.

Coborâră amândoi privirea spre Miranda, care stătea pe plaja îngustă, privind zbuciumul valurilor.

— Şi nu e atât de solidă pe cât se crede, adăugă Andrew. Nu-şi permite să se apropie prea mult de oameni, fiindcă atunci când o face, i se dezvăluie nucleul sensibil.

— Înseamnă mult pentru mine. Asta voiai să auzi?

— Mda.

Mai ales, de vreme ce o spusese cu multă aprindere şi o oarecare ezitare.

— Merge şi aşa. A apropos, apreciez ceea ce-ai făcut pentru mine aseară, şi că azi nu mi-ai făcut capul mare pe chestia asta.

— Cum stai cu ochiul?

— Mă doare ca toţi dracii.

— Atunci e bine, aş zice că-i o pedeapsă suficientă.

— Poate, se întoarse Andrew, pornind pe cărare. Avem minciunele, mai strigă el, peste umăr. Du-te şi pune-o să-şi ia haina pe ea, bine?

— Mhm, murmură Ryan. Cred c-am s-o fac.

Porni în jos, croindu-şi drum peste stânci, alunecând un pic pe pietricele. Miranda începu să urce, sigură ca o capră neagră.

— Pantofii ăştia nu-s potriviţi pentru aşa ceva.

— Mie-mi spui?

Şi o strânse la piept.

— Ţi-s braţele reci. De ce nu-ţi pui jacheta?

— E destul de cald soarele. Andrew se duce diseară la o şedinţă A.A.

— Excelent, îşi lipi el buzele de fruntea ei. E un bun început.

— Poate să reuşească.

Briza îi smulgea părul din elasticul în care şi-l prinsese, obligând-o să şi-l scuture din faţă.

— Ştiu că poate. Va locui câteva zile la o prietenă, doar pentru a câştiga timp ca să-şi mai revină. Şi cred că nu se simte bine dormind sub acelaşi acoperiş sub care... dormim şi noi.

— Conservatorism yankeu.

— Nu spune vorbă mare, trase ea aer în piept. Mai e ceva. I-am spus despre Giovanni. A făcut legătura.

— Cum adică, a făcut legătura?

— Adică, în ultimul an sau cam atâta, şi-a omorât încetul cu încetul celulele cenuşii şi aproape că uitasem cât de inteligent e. A asociat totul în câteva minute. Legătura între spargerea de-aici şi cea de dincolo. Va vorbi despre asta cu detectivul Cook.

— Excelent, acum ne-aduce şi sticleţii pe cap.

— E cel mai rezonabil lucru. Pentru Andrew, coincidenţa e prea mare.

Vorbind repede, îi relată cele spuse de fratele ei.

— Va explora ipotezele. Nu i-am spus ce ştiu, sau ce bănuiesc. Nu-i pot pune în pericol starea psihică, acum când trebuie să se concentreze asupra dezalcoolizării, dar nici să-l mint în continuare nu pot. Nu pentru multă vreme.

— Atunci, va trebui să ne grăbim.

Nu avea intenţia să joace în echipă, nici să împartă bronzurile cu altciuneva. Odată ce punea mâna pe ele, urma să le păstreze.

— Se înteţeşte vântul, comentă el, cuprinzând-o cu braţul în timp ce urcau pe cărare. Am auzit un zvon despre nişte miciunele.

— Ai să haleşti, Boldari. Şi-ţi promit că minciunelele mele sunt foarte pasionale.

— În unele culturi, sunt considerate afrodisiace.

— Zău? Curios, că n-am descoperit-o în niciunul dintre cursurile mele de antropologie.

— Nu merge decât dacă le serveşti cu piure de cartofi.

— Atunci, cred că va trebui să verificăm teoria.

— Nu pot fi minciunele instant.

— Te rog, nu mă insulta.

— Cred că sunt nebun după tine, domnişoară doctor Jones.

Miranda râse, dar nucleul sensibil despre care vorbise fratele ei era complet dezgolit.

PARTEA a III-a

PREŢUL

Capitolul 22

Mânia e crudă, furia e ruşinoasă; dar cine poate ţine piept pizmei?
Proverbele lui Solomon

Liniştea de la ţară îl ţinea pe Ryan treaz, ducându-l cu gândul la New York. La freamătul continuu şi liniştitor al traficului, la ritmul trepidant care-ţi intra în sânge, astfel că lungeai pasul ca să ajungi la următorul colţ, s-o iei înaintea stopului, să prinzi unda verde.

Locurile atât de apropiate de ocean te încetineau. Iar când încetineai, puteai să te aşezi şi să prinzi rădăcini înainte de a-ţi da seama ce se întâmpla.

Trebuia să se întoarcă la New York, la galeria lui, pe care deja o lăsase de prea mult timp în mâinile altora. Desigur, o făcea adesea, dar când călătorea, deplasându-se dintr-un loc în altul. Nu când... se înfigea ca acum. Trebuia să ridice ancora, şi încă repede. Dormea alături, cu respiraţia ca un ecou încet al valurilor încete şi constante de afară. Nu se cuibărea lângă el, ci îşi păstra spaţiul propriu şi i-l acorda şi lui pe al său. Ryan îşi spunea că aprecia acest lucru. Dar nu era adevărat. Îl irita faptul că Miranda nu se ghemuia şi nu se agăţa, prefăcându-se măcar că ar fi încercat să-l ţină pe joc. I-ar fi fost cu atât mai uşor să se opună, dacă ar fi

făcut-o.

Aşa, nu se putea concentra. Îl distrăgea mereu de la activităţile imediate, numai prin simplul fapt de a fi destul de aproape ca s-o atingă. Era o femeie infinit de tangibilă, fie şi numai fiindcă întotdeauna era vag surprinsă de micile mângâieri şi dezmierdări.

Şi fiindcă dorea s-o facă, s-o trezească excitând-o cu mici mângâieri şi dezmierdări, cu sorbituri şi muşcături tăcute, până devenea fierbinte, alunecoasă şi gata să-l primească, fiindcă dorea toate acestea, se dădu jos din pat.

Sexul ar fi trebuit să fie o distracţie simplă, nu o obsesie, pentru Dumnezeu.

Trase pe el o pereche de pantaloni negri largi, găsi o havană şi bricheta şi deschise încet uşile terasei, ieşind.

Aerul pe care îl respira era ca un vin alb slab, ţinut puţin la rece. Putea deveni un obicei de rutină, luat cu uşurinţă ca, o certitudine, înălţimea colinei îi oferea o vedere panoramică peste mare, spre limba de pământ colţuroasă cu săgeata lucitoare a farului şi lancea de lumină pe care o arunca.

Ascundea o senzaţie de vechime şi tradiţie, de securitate luată din nou ca o certitudine de către cei care o vedeau zilnic. Acolo, lucrurile se schimbau încet, dacă-şi încordau muşchii şi se hotărau să se schimbe cât de cât.

Vedeau aceeaşi privelişte, în fiecare dimineaţă. O întindere asemănătoare de bărci pe aceeaşi mare capricioasă, şi totul pe fundalul pulsaţiilor ritmice ale mării. Putea distinge stelele, strălucind limpezi ca nişte ţinte scânteietoare prinse pe o catifea. Luna pălea, cu marginile tot mai tocite.

Se temea că i se toceau şi ale lui.

Nemulţumit de el însuşi, îşi aprinse ţigara, suflând un fuior de fum în vântul ce nu părea să se odihnească nicio clipă.

Nu ajungeau nicăieri. Miranda îşi putea desena la nesfârşit diagramele şi graficele, îşi calcula cronologiile şi introducea date până ieşeau grămezi de hârtii. Niciuna dintre acestea nu pătrundea în sufletele şi minţile

persoanelor implicate. Nu puteau atinge lăcomia sau furia, invidia şi ura. Nicio diagramă nu putea ilustra motivul pentru care o fiinţă omenească lua viaţa alteia, pentru o bucată de metal.

Trebuia să cunoască personajele, să le înţeleagă, şi abia începuse.

Crezuse că ajunsese s-o cunoască pe Miranda. Era o femeie eficientă, cu o carapace practică, o fire trufaşă care putea fi descuiată, cu cheia potrivită, spre a dezvălui căldura şi nevoile de sub suprafaţă. Crescuse în privilegii şi răceală. Reacţionase faţă de acestea distanţându-se de oameni, cizelându-şi inteligenţa, alegându-şi scopurile şi pornind pe o cale dreaptă, liniară, spre a le atinge.

Punctul slab era fratele ei. Stătuseră uniţi, legându-se iniţial în rebeliune, în defensivă sau printr-o afecţiune sinceră. Nu conta ce anume cimentase acea legătură; exista, era reală şi puternică şi îi unea. Rezultatul ei consta în loialitate şi iubire. Văzuse cu ochii lui ce efect avea asupra ei alcoolismul lui Andrew, imprevizibilitatea sa. O lăsau zguduită, derutată şi revoltată.

Şi îi văzuse în ochi fericirea şi speranţa din timpul cinei pe care o luaseră împreună în seara aceea. Avea nevoie de o asemenea încredere, de credinţă. Ryan nu suporta ideea că ar fi putut să i-o spulbere.

Prin urmare, avea să-şi păstreze suspiciunile pentru el însuşi. Ştia prea bine cum puteau schimba un om viciile, orice fel de vicii. Îl făceau să conceapă şi să comită fapte pe care altminteri nu le-ar fi comis şi conceput niciodată.

Andrew conducea Institutul, având deci în cadrul organizaţiei puterea, uşurinţa de mişcare necesară pentru a fi reuşit substituirea primului bronz. Motivul ar fi putut să fie banii, sau o simplă dorinţă posesivă, ori un şantaj. Nimeni nu se afla într-o poziţie mai potrivită pentru a fi orchestrat furturile şi falsificările decât un Jones.

Se gândea şi la Charles Jones. El era cel care îl descoperise pe „David”. N-ar fi fost ilogic să-şi imagineze că-l dorise pentru el însuşi. Ar fi avut nevoie de ajutor. Andrew? Posibil. Giovanni, la fel de posibil. Sau oricare dintre salariaţii cei mai de încredere.

Elizabeth Jones. Mândră, rece, ambiţioasă. Îşi bazase viaţa pe artă, mai

mult pe ştiinţa decât pe frumuseţea ei. Şi ea, la fel ca soţui ei, îşi pusese familia în umbră, pentru a-şi concentra energia, timpul şi eforturile spre cucerirea prestigiului. Oare o statuetă nepreţuită n-ar fi fost trofeul ideal pentru o viaţă de muncă?

Giovanni. Un angajat de încredere. Om de ştiinţă strălucit, altfel nu ajungea să facă parte din echipa Mirandei. Fermecător, conform relatărilor ei. Om necăsătorit, căruia îi plăcea să flirteze cu femeile. Poate se încurcase cu cea nepotrivită, sau râvnise la mai mult decât îi putea oferi postul său de la Standjo.

Elise. Fosta soţie. Fostele soţii erau adeseori răzbunătoare. Se transferase de la Institut la Standjo, Florenţa. Avea o funcţie de încredere, investită cu putere. Era posibil să se fi folosit de Andrew, înlăturându-l după aceea. În calitate de şefă a laboratoarelor, era la curent cu toate datele. Se putea foarte bine să fi ţinut în mâini ambele bronzuri. Jinduise la ele?

Richard Hawthorne. Un şoarece de bibliotecă. Apele liniştite sapă de multe ori adânc şi adesea curg violent, îşi cunoştea meseria, ştia să facă cercetări. Genul lui era în mare măsură trecut cu vederea, în favoarea celor mai stridenţi şi mai revendicativi. Aşa ceva putea devora un om de viu.

Vincente Morelli, asociat şi prieten de-o viaţă. Cu o soţie foarte tânără şi pretenţioasă. Sacrificase pentru Institut şi Standjo ani întregi din viaţa lui, din munca şi talentele sale. De ce să nu fi investit în mai mult decât un salariu şi un cuvânt de mulţumire pentru serviciile prestate? John Carter, cu pantofii săi uzaţi şi cravatele ridicole. Stabil ca granitul. De ce nu şi la fel de dur? Lucra la Institut de peste cincisprezece ani, croindu-şi cu greu drum înainte. Aplicând ordinele, respectând programe de rutină. Poate că şi acum aplica nişte ordine.

Oricare ar fi putut plănui totul. Dar Ryan nu credea că ar fi putut vreunul dintre ei să execute de unul singur două asemenea substituiri fără cusur. Era muncă de echipă, angrenaje combinate. Şi, deasupra tuturor, o minte lucidă şi inteligentă.

Avea nevoie de mai mult decât de dosare personale şi succesiuni

cronologice pentru a descoperi acea minte.

Privi o stea căzătoare, care săgeta spre ocean lăsând în urma ei un arc luminos. Şi începu să-şi facă planuri.

☼ ☼ ☼

— Cum adică, ai să-i telefonezi mamei mele?

— I-aş telefona tatălui tău, răspunse Ryan, privind peste umărul ei ca să vadă ce anume era afişat pe displayul computerului, dar am impresia că mama ta e mai implicată în toate activităţile. Ce faci aici?

— Nimic. De ce vrei să-i dai telefon?

— Ce-i asta? O pagină din reţeaua grădinarilor?

— Am nevoie de nişte date, atâta tot.

— Despre flori?

— Da.

Imprimase deja câteva documente informative despre tratamentele solului, plantele perene şi sezonurile de sădire, aşa că închise pagina.

— Ce-i cu mama mea?

— Imediat. De ce ai nevoie de date despre flori?

— Fiindcă vreau să-mi fac o grădină şi nu ştiu o iotă.

— Deci, abordezi problema ştiinţific, se aplecă el s-o sărute pe creştet. Drăgălaşă mai eşti, Miranda.

Miranda îşi scoase ochelarii, punându-şi-i pe birou.

— Mă bucur că te amuz. Acum, îmi răspunzi la întrebare?,

— În legătură cu mama ta? se aşează Ryan pe birou, în faţa ei. O voi suna ca să-i spun care sunt condiţiile mele pentru împrumutul Vasari-urilor, plus un Rafael şi un Botticelii.

— Rafael şi Botticelli? N-ai acceptat să ne împrumuţi nimic altceva în afară de Vasari-uri.

— E un târg nou. Cinci tablouri şi s-ar putea s-o las să mă convingă şi pentru o sculptură de Donatelli – împrumutate pe trei luni, cu menţionarea Galeriei Boldari la loc de cinste în loate reclamele, urmând ca dividendele din fondurile acumulate să se achite Fundaţiei Naţionale pentru Arte.

— Ce dividende?

— Ajung şi acolo. Motivul pentru care am ales *New England Institute of*

Art History constă în reputaţia lui, devotamentul său nu numai faţă de expunerea operelor de artă, ci şi pentru cursuri, restaurări, studii şi conservare. Am fost foarte impresionat, acum câteva săptămâni, când am fost aici şi am vizitat instituţia sub îndrumarea domnişoarei doctor Miranda Jones.

O trase uşor de păr, făcându-l să i se rostogolească pe umeri, aşa cum îi plăcea lui cel mai mult. Nu-i luă în seamă ocara de nemulţumire.

— M-a intrigat îndeosebi, continuă el, ideea ei de a crea o expoziţie pe tema istoriei şi a progresului Renaşterii italiene cu toate implicaţiile sale sociale, religioase şi politice.

— Serios? murmură Miranda. Chiar te-a impresionat?

— M-a captivat..

Îi luă mâna ca să se joace cu degetele ei şi observă că îşi scosese inelul pe care i-l pusese el în deget. Faptul că lipsa bijuteriei îl făcu să se încrunte nervos avea să fie analizat mai târziu.

— M-a frapat viziunea ei asupra acestei expoziţii şi ideea de a organiza una similară, după perioada de trei luni, în propria mea galerie din New York.

— Înţeleg. Un parteneriat.

— Exact. Eram de aceeaşi părere şi, în etapele preliminare ale discuţiei, ai venit cu ideea de a organiza la Institut o acţiune pentru colectare de fonduri, în beneficiul N.E.A[3]

. Întrucât Boldari Galleries susţin cu tărie organizaţia, m-am simţit atras. Ai procedat foarte abil folosind momeala asta.

— Da, murmură ea, nu-i aşa?

— Sunt gata să purced la proiectul ăsta în comun, cât de curând posibil, dar întrucât mi s-a spus că domnişoara doctor Jones e în concediu, sunt cam neliniştit. Mi-e imposibil să colaborez cu altcineva. Amânarea m-a determinat să mă gândesc în schimb la Institutul de Artă din Chicago,

— N-o să-i pese.

— Nici nu mă aşteptam.

Îi culese agrafele din mână înainte de a apuca să-şi strângă părul la loc,

[3] National Endowment for Arts = Fundaţia Naţională pentru Arte (n.tr.)

aruncându-le nepăsător peste umăr.

— Ce naiba, Ryan...

— Nu mă întrerupe. Avem nevoie de tine la Institut. Trebuie ca persoana de la originea falsificărilor să ştie că te-ai întors. Apoi, după ce punem totul la punct, avem nevoie de toţi cei care au avut legături cu ambele bronzuri, aici, împreună, la un loc.

— Primul punct se prea poate să-ţi reuşească. O expoziţie ca aceea pe care o descrii tu ar fi foarte prestigioasă.

Ar fi trebuit să-şi ia înapoi agrafele, dar Ryan se juca din nou cu părul ei, privindu-i faţa în timp ce îl aduna şi îl răsucea.

— Hm. Mama mea apreciază forţa prestigiului. Evident, partea a doua depinde de prima. Dar nu ştiu cum te aştepţi s-o realizezi pe ultima.

— Am să-ţi spun, zâmbi el, aplecându-se să-i mângâie obrazul cu un deget. Vom da un bairam monstru.

— Un bairam? Acţiunea pentru acumulare de fonduri?

— Exact.

Se ridică şi începu să caute pe rafturi şi prin sertare.

— Şi o vom organiza în numele lui Giovanni, ca un fel de memorial.

— Giovanni... Îi îngheţă sângele în vene. Te-ai folosi de el pentru asta? E mort.

— Nu-i poţi schimba soarta, Miranda. Dar vom aranja să vină şi cel care l-a ucis. Şi vom fi cu un pas mai aproape de bronzuri.

— Nu te înţeleg.

— Lucrez la detalii. Ai un bloc de schiţe?

— Sigur că da.

Oscilând între iritare şi nedumerire, se ridică şi scoase unul dintr-un dulap de rechizite.

— Trebuia să m-aştept. Adu-l şi ia-ţi nişte creioane.

— Unde să-l aduc?

— Pe veranda din spate. Poţi să-ţi schiţezi grădina, în timp ce eu dau nişte telefoane.

— Te-aştepţi să desenez o grădină în timp ce se întâmplă toate astea?

— O să te relaxeze.

Alese câtea creioane de pe birou, le vârî în buzunarul cămăşii, îi luă ochelarii şi-i băgă în buzunarul ei.

— Şi vei planta una mai reuşită, dacă ştii ce vrei să ai în faţa ochilor.

Luând-o de mână, o trase afară din cameră.

— Când ţi-au venit toate ideile astea?

— Azi-noapte. N-am putut dormi. Când avem nevoie de acţiune, punem roţile să se învârtească. Până acum, am lăsat pe altcineva să tragă sforile şi e timpul să-n-cepem şi noi să apăsam pe butoane.

— Tot ce spui e foarte interesant ca metaforă, Ryan, dar organizarea unei acţiuni de caritate în numele lui Giovanni nu va garanta şi prezenţa asasinului. Şi, cu siguranţă, nu ne va da bronzurile pe mână.

— Ia-o treptat, puiule. Îţi va fi destul de cald?

— Lasă fleacurile. N-am să mă relaxez stând afară şi desenând. Dacă este vorba să dăm spectacolul ăsta, trebuie să-l pregătim.

— Las-că te-apuci şi tu de treabă, destul de curând.

Resemnată, Miranda ieşi pe verandă. Luna aprilie se hotărâse să-şi facă intrarea cu blândeţe, aducând brize îmbălsămate şi ceruri însorite. Putea să se schimbe, ştia, făcându-te într-un moment surpriza unei lapoviţe de primăvară, cu vânturi puternice. Făcea parte din farmecul ei, presupunea Miranda, din capriciile vremii de pe litoral.

— Stai jos, o sărută el frăţeşte pe frunte. De partea asta mă ocup eu.

— Bine, atunci n-am să-mi mai bat căpşorul.

Râzând, Ryan scoase telefonul celular.

— În cazul tău, domnişoară doctor Jones, singurul diminutiv se aplică nivelului de toleranţă. Dar, într-un fel, mă atrage şi asta. Ce număr are mama ta?

Miranda îşi puse ordine în gânduri, acceptând ideea că avea o vocaţie înnăscută s-o excite şi s-o enerveze – adesea simultan.

— Ăsta e numărul ei de-acasă, preciza ea, după ce i-l spuse. Cu diferenţa de fus orar, acolo ai cele mai mari şanse s-o găseşti.

În timp ce Ryan forma numărul, privi spre peluză. Nu se îndoia c-avea s-o vrăjească pe Elizabeth. Talentul lui cu femeile era indiscutabil şi nu-i făcea plăcere să-l analizeze prea profund. Ştia perfect cum s-o abordeze

pe Elizabeth, la fel cum ştiuse şi în cazul fiicei sale. Cu destul timp la dispoziţie, se îndoia că exista pe planetă o singură femeie pe care să n-o poate convinge să-i mănânce din palmele alea iscusite specialităţile alese de el.

Oftă, auzind cum îi curgea glasul peste numele mamei ei, după ce se stabili legătura. Apoi, îşi impuse să nu mai asculte.

Albastrul zdrobitor al cerului, crâmpeiele de mare şi stânci care scânteiau sub soare nu făceau decât ca gazonul ei să arate şi mai jalnic. Vedea vopseaua coşcovită pe balustrada verandei şi buruienile îngălbenite în timpul iernii scoţând capetele printre dalele ciobite ale aleii spre faleză.

Îşi amintea că bunica ei îngrijise casa şi curtea ca o mamă cu copiii ei iubiţi. Ea şi Andrew le lăsaseră de izbelişte, eschivându-se de la îndatoririle pe care le considerau mai istovitoare.

Reparaţiile majore şi activităţile de întreţinere erau simple. Ajungea să angajeze pe cineva care să le facă. Nu credea ca ea şi Andrew să-şi tundă vreodată iarba din grădină, să grebleze frunzele, să plivească un arbust sau să smulgă o buruiană.

Putea fi o schimbare în bine. O muncă în comun. Efortul fizic, satisfacţia de a vedea cu ochii lui progresele avea să fie o terapie utilă. Pentru el, ca şi pentru ea. Într-un fel sau altul, cercul în care i se învârtea pe moment viaţa urma să se încheie. Iar atunci, avea nevoie de ceva care să umple golul.

Revenind cu gândul în trecut, încercă să-şi aducă aminte cum arătase grădina de lângă casă în copilăria ei, când bunica era încă destul de sănătoasă şi în putere ca s-o îngrijească.

Flori înalte, cu frunze ţepoase şi petale violete şi roşu intens. Ceva ca o margaretă, galben precum untul, într-o floare cu tulpini ce se aplecau graţios sub greutate. Creionul începu să se mişte, pe când îi revenea totul în minte. Pâlcuri de verdeaţă cu câte un lujer svelt ţâşnind din mijloc pentru a se încheia cu o cupă albă întoarsă. Şi parfum, de la nişte flori asemănătoare garoafelor, roşii şi albe, cu un miros iute şi pătrunzător.

Altele aveau trompete albastre bogate. Da, şi gura-leului. O fascină într-un mod de-a dreptul ridicol faptul că reuşise în sfârşit să găsească numele

unei specii.

În timp ce-şi făcea numărul la telefon cu mama, Ryan o privea pe fiică. Observă că era destinsă, desenând cu un uşor surâs. Schiţe rapide, de genul care presupun talent nativ şi ochi ager.

Avea părul ciufulit, degetele prelungi, cu unghiile tăiate scurt şi nelăcuite. Îşi scosese ochelarii din buzunar, punându-şi-i pe nas. Puloverul îi stătea umflat la umeri, iar pantalonii erau de culoarea lutului.

O găsea cea mai cuceritoare femeie din câte văzuse în viaţa lui.

Şi de vreme ce, gândindu-se la asta, îşi pierdea şirul, se întoarse şi porni spre capătul opus al verandei.

— Te rog, numeşte-mă Ryan. Sper că şi eu te pot numi Elizabeth. Nu mă îndoiesc că ştii cât de inteligentă şi încântătoare este fiica ta, dar trebuie să-ţi spun ce impresie teribilă mi-a făcut. Când am aflat că-şi luase concediu, ei bine, „dezamăgire” e un termen moderat.

Ascultă un moment, zâmbind în sinea lui. Se întreba dacă Miranda ştia că vocea ei avea acelaşi timbru scorţos când încerca să-şi ascundă nemulţumirea.

— A, da, n-am nicio îndoială că există membri ai personalului de la Institut care ar putea să preia ideea de bază şi s-o implementeze. Dar nu mă interesează să colaborez cu eşalonul doi. Deşi Lois Berenski de la *Chicago Art Institute* – O cunoşti pe Lois, cred... Da. E foarte compenentă şi o interesează mult propunerea, i-am promis că revin în patruzeci şi opt de ore, motiv pentru care îmi iau libertatea de a te deranja acasă. Eu aş prefera Institutul şi pe Miranda, dar dacă nu se poate rezolva înainte de termenul scadent, va trebui să...

Lăsă fraza neterminată, zâmbind acum pe faţă, în timp ce Elizabeth începea să negocieze. Simţindu-se mai comod, îşi ridică un picior pe balustradă, încălecând-o, în timp cu cutreiera coasta cu privirea, studia pescăruşii dând târcoale şi o lăsa pe Elizabeth să se tocmească până avea să-i dea exact ceea ce dorea.

Trecură patruzeci de minute, timp în care intră prin bucătărie, îşi puse pe o farfurie crochete, brânză şi măsline, şi reveni cu gustarea afară. Când terminară, el şi Elizabeth stabiliseră să servească de băut în seara de

dinaintea galei – acum o numea gală – şi să închine în cinstea proiectului lor comun.

Închise telefonul, aruncându-şi o măslină în gură.

— Miranda?

Continua să deseneze, ajunsă la a treia viziune asupra grădinii dorite.

— Hmmm?

— Răspunde la telefon.

— Ce? ridică ea privirea, cam nemulţumită de întrerupere. Nu sună telefonul.

Ryan îi făcu cu ochiul:

— Aşteaptă.

Şi zâmbi, când telefonul din bucătărie începu să ţârâie.

— E maică-ta. Eu, să fiu în locul tău, m-aş preface surprins – şi puţin cam ezitant.

— A acceptat?

— Răspunde la telefon şi vei afla.

Sărise deja în picioare, repezindu-se în bucătărie să smulgă receptorul din furcă.

— Alo?... Bună, mamă.

Îşi apăsă o mână pe inima cu bătăi accelerate, ascultând.

Suna ca un ordin, dar era de aşteptat. Mai mult, părea un fapt împlinit. Urma să-şi întrerupă concediul, imediat, şi să ia legătura cu Galeria Boldari pentru a pune în aplicare aranjamentele. Trebuia să-şi ajusteze programul, era o acţiune de maximă prioritate, iar expoziţia avea să fie concepută, planificată, realizată şi finalizată până în cel de-al doilea weekend din luna mai.

— Până adunci mai e doar o lună. Cum să...

— Îmi dau seama că e un interval de timp foarte scurt pentru o acţiune de o asemenea anvergură, dar domnul Boldari are şi alte angajamente şi conflicte. Va coopera cu Andrew la publicitatea galei, ajutaţi şi de Vincente. Singura ta grijă, în următoarele patru săptămâni, e expoziţia. Aşteaptă foarte mult de la tine, Miranda, şi eu de asemenea. Ne-am înţeles?

— Desigur.

Absentă, îşi scoase ochelarii şi îi agăţă de marginea buzunarului.

— Încep imediat. Giovanni...

— A fost o slujbă fermecătoare. Familia lui a apreciat florile. Voi ţine strâns legătura cu tine în chestiunea asta, Miranda, şi sper să-mi organizez programul astfel încât să vin în prima săptămână din mai, dacă pot, pentru a supraveghea accentele finale. Să-mi trimiţi neapărat rapoartele cuvenite.

— Vei primi totul. La revedere... S-a făcut, murmură Miranda, închizând telefonul. Simplu ca bună ziua.

— N-am pomenit despre Giovanni, o informă Ryan. Nu putea fi iniţiativa mea. Tu vei veni cu ideea, mâine, iar după ce mi-o comunici şi mie şi-mi obţii acordul, ai să-i trimiţi un memoriu.

Puse farfuria pe bufet, îi alese şi ei o crochetă şi o unse cu brânză.

— De-aici, va rezulta ideea că la eveniment vor participa toţi membrii importanţi ai personalului superior din toate organizaţiile Jones, într-o manifestare de unitate, sprijin şi respect.

— Vor veni, murmură ea. O să aibă mama grijă. Dar nu văd la ce bun.

— Logistică. Toţi cei implicaţi, în acelaşi loc, la un moment dat, zâmbi Ryan, înfulecând încă un cubuleţ de brânză. Ard de nerăbdare.

— Trebuie să mă apuc de lucru, îşi trecu Miranda ambele mâini prin păr. Am de conceput o expoziţie.

— Eu plec mâine la New York.

Miranda se opri în uşă, întorcând capul spre el:

— Aşa...?

— Da. Cu avionul de dimineaţă. Va fi o plăcere să te revăd, domnişoară doctor Jones.

Capitolul 23

— Ce bine că te-ai întors, puse Lori o ceaşcă de cafea aburindă pe biroul Mirandei.

— Sper că şi la sfârşitul săptămânii vei fi de aceeaşi părere. Sunt pe cale să te frec să-ţi meargă fulgii.

— Fac eu faţă, îi atinse Lori braţul cu o mână. Îmi pare atât de rău pentru Giovanni. Ştiu că eraţi prieteni. Cu toţii îl plăceam aşa de mult.

— Ştiu.

Ai mâinile mânjite cu sângele lui.

— I se va simţi lipsa. Acum am de lucru, Lori, trebuie să mă arunc.

— În regulă, se aşează asistenta pe un scaun, cu carnetul pregătit. Cu ce începem?

„Ne ocupăm de necesităţi, îşi spuse Miranda. Pas cu pas.”

— Fixează şedinţe cu tâmplăria – adu-l pe Drubcek. A făcut treabă bună la expoziţia flamandă de-acu’ doi ani.

— Eu trebuie să vorbesc cu juridicul, cu contractele, şi va trebui să scoatem pe cineva de la cercetare. Vreau un om care poate verifica rapid datele. Va trebui să dispun de o oră şi jumătate cu Andrew şi vreau să fiu anunţată în clipa când soseşte domnul Boldari. Aranjează ca prânzul să se servească în salonul V.I.P.-urilor – la ora unu, şi vezi dacă poate veni şi Andrew. Vorbeşte la restaurări. Vreau să ştiu când se vor termina lucrările în curs despre era noastră. Şi invit-o din partea mea pe doamna Collingsforth, în orice zi din săptămâna asta, la ceai – din nou, în salonul VI.P.

— Ai pus ochii pe colecţia ei?

Expresia de avariţie făcu privirea Mirandei să devină mai tăioasă.

— Cred c-o pot convinge că i-ar face plăcere să-şi vadă tablourile în expoziţia asta, cu plăcuţe frumoase şi de bun gust, din alamă, pe care a scrie „împrumutat din colecţia cutare”.

Iar dacă n-o putea convinge pe doamna Collingsforth, îşi spuse, avea să-l asmută pe Ryan asupra ei.

— Voi avea nevoie de dimensiunile Galeriei de Sud. Dacă nu figurează în documente, să se măsoare cu ruleta. Le vreau azi. A, şi trimite-mi un decorator.

Creionul grăbit al lui Lori se opri în loc.

— Un decorator?

— Am o idee de... atmosferă. Îmi trebuie cineva inventiv, eficient şi care ştie să primească ordine, nu să le dea.

Bătu cu degetele în birou. Da, ştia ce dorea, până la ultimul capăt de aţă.

— Am nevoie de o planşetă de proiectare aici, şi alta, acasă. Trimite-i un referat lui Andrew, cu cererea de a fi informată despre toate etapele publicităţii şi toate concepţiile pentru acţiunea de strângere a fondurilor. Cu domnuf Boldari îmi faci legătura la orice oră şi i se vor îndeplini dorinţele de fiecare dată când e posibil.

— Desigur.

— Va trebui să vorbesc cu securitatea.

— Am notat.

— De azi în patru săptămâni, să-mi ceri o mărire de salariu.

Buzele asistentei se arcuiră:

— Dublu.

— Atunci, să începem.

— Mai e ceva, îşi închise Lori carnetul. Ai primit un mesaj pe robot. L-am lăsat acolo. Era în italiană, aşa că n-am înţeles mare lucru.

Se ridică, pentru a pune în funcţiune aparatul Mirandei, începu imediat un torent de vorbe surescitate, pline de emoţie, în italiană. Cam iriată, Miranda opri banda şi o puse de la capăt, concentrată pe traducere.

Domnişoară doctor Jones, trebuie să vă vorbesc. Încerc să vă găsesc acolo. Toţi ceilalţi nu vor să mă creadă. Sunt Rinaldi, Carlo Rinaldi. Eu am găsit doamna. Am ţinut-o în mână. Ştiu că e autentică. Şi ştiţi şi dumneavoastră că spun adevărul. În ziare scrie că aţi crezut în ea. Pe mine nu mă ascultă nimeni. Nimeni nu-i dă atenţie unui om ca mine. Dar dumneavoastră, dumneavoastră sunteţi o persoană importantă. Sunteţi savantă. Pe dumneavoastră vă vor asculta. Vă rog, fiţi bună şi daţi-mi telefon. Vom discuta. Ştim amândoi ce ştim. Trebuie dovedit. Nimeni nu vrea să asculte. Mama dumneavoastră m-a dat afară din birou. M-a aruncat în stradă ca pe un cerşetor şi un hoţ. Cei de la stat cred că am ajutat la o înşelătorie. E o minciună. O minciună neruşinată.

Dumneavoastră ştiţi că este minciună. Vă rog, le vom spune tuturor adevărul.

Îşi declară numărul de telefon, de două ori, şi mai repetă odată rugămintea.

Iar acum era mort, îşi spuse Miranda, la sfârşitul mesajului, îi ceruse ajutor, dar n-o găsise. Şi murise.

— Ce-a fost?

Îngrijorată de expresia distrusă a Mirandei, Lori o atinse pe braţ.

— Italiana mea se limitează la denumirile de paste făinoase. E o veste proastă.

— Nu, murmură Miranda. E veche, şi am ajuns prea târziu.

Apăsă pe butonul de ştergere, ştiind însă că mesajul de pe lumea cealaltă avea să i se deruleze în minte încă mult timp.

☼ ☼ ☼

Era minunat să fie din nou la cârmă, să aibă sarcini şi ţeluri concrete. Ryan nu geşise. Avea nevoie de acţiune.

Se afla la secţia de restaurare, interesându-se personal de progresele proiectului Bronzino, când intră John Carter.

— Miranda. Te-am tot căutat. Bine ai venit.

— Mulţumesc, John, şi eu mă bucur că m-am întors. Carter îşi scoase ochelarii, lustruindu-şi-i cu halatul de laborator.

— Îngrozitor lucru, cu Giovanni. Nu pot să înţeleg. Miranda avu o scurtă viziune, trupul prăbuşit, ochii căscaţi, sângele.

— Înţeleg. Avea mulţi prieteni aici.

— A trebuit să fac anunţul ieri. Laboratorul e ca o morgă, îşi umflă obrajii, suflând zgomotos.

— Îmi va fi dor de felul cum însufleţea el atmosfera când venea pentru câteva zile. Oricum, cu toţii am vrut să facem ceva. Am venit cu câteva idei, dar cea care le-a plăcut cel mai mult tuturor a fost să plantăm un copac în parc. Mulţi dintre noi se duc acolo în pauza de masă, când e vreme bună, şi ne-am gândit că ar fi un memorial frumos.

— Găsesc că e minunat, John. I-ar fi plăcut foarte mult.

— Voiam să am mai întâi acordul tău. Încă mai eşti directoarea laboratorului.

— Consideră că îl ai. Sper că, dacă fac parte din administraţie, nu înseamnă că nu pot contribui şi eu financiar.

— Toată lumea ştie că aţi fost prieteni – e lucrul cel mai important.

— Şi tu... îţi petreceai timpul cu el când venea aici, sau când te duceai tu la Standjo.

— Mda, obişnuia să spună că sunt o creangă în noroi, zâmbi trist Carter. Voia să zică băţ, dar mă amuza aşa de tare că nu l-am corectat niciodată. Mă convingea să ieşim la câte o sticlă de vin sau la masă. Spunea că mă scotea din butoiul cu melancolie, că mă învăţa să flirtez cu fete drăguţe. Şi pe urmă, îmi cerea să-i arăt ultimele poze ale copiilor.

Glasul i se îngroşă, cu ochii lucindu-i umezi, înainte de a se întoarce, dregându-şi vocea,

— Deci... voi face pregătirile pentru copac.

— Da, John, îţi mulţumesc.

Miranda se întoarse şi ea, ruşinată că lăsase suspiciunile lui Ryan s-o ademenească spre a-i pune la îndoială suferinţa.

— Între timp, sper să revii cât mai curând la laborator. Îţi ducem lipsa.

— Am să trec, dar în următoarele câteva săptămâni am un proiect cu prioritate.

— Noua expoziţie despre Renaştere, reuşi Carter să zâmbească din nou, când Miranda îl privi. Dacă vei reuşi să captezi toate zvonurile care circulă pe-aici, ai putea înfiinţa un post de radio. O expoziţie mare ca asta e exact ce ne trebuia, după gustul amar pe care ni l-a lăsat spargerea. Bine gândit.

— Da, vom...

Lăsă fraza în aer, zărindu-l pe detectivul Cook, care tocmai intra.

— Scuză-mă, John, trebuie să mă ocup de problema asta.

— Mda... Nu ştiu de ce, coborî el glasul până la şoaptă, mă nelinişteşte. Parcă suspectează de câte ceva pe toată lumea.

Abia învrednicindu-l pe Cook cu o înclinare a capului, ieşi grăbit, fără a scoate niciun sunet cu pantofii săi prăfuiţi.

— Domnule detectiv? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Grozav tablou aveţi aici, domnişoară doctor Jones, miji el ochii spre pictură, preferând să nu-şi scoată ochelarii pentru miopie. E originalul, nu-i aşa?

— Da, e un Bronzino. Pictor italian renascentist din secolul al şaisprezecelea. Institutul e foarte mulţumit că-l are. Proprietarii au acceptat să ni-l împrumute pentru expoziţie.

— Vă supăraţi dacă întreb dumneaei ce face?

Restauratoarea nu-i aruncă decât o privire, prin ochelarii de mărit.

— Tabloul a făcut parte dintr-o colecţie izolată din Georgia, mult timp neglijată, explică Miranda. Piesa aceasta, precum şi mai multe altele, a suferit unele avarii – praf, umezeală, lumină solară directă, pe o perioadă de timp nefericit de lungă. Acum este curăţită. Procesul în sine e lent şi migălos. Nu putem risca să stricăm lucrarea, aşa că e nevoie de mult timp şi, pricepere, încercăm să remediem unele dintre prejudiciile vopselei. Folosim numai ingrediente care se găseau când s-a pictat tabloul, pentru a-i conserva integritatea. Pentru asta e nevoie de cercetări, talent şi răbdare. Dacă ne facem treaba bine, pictura va arăta la fel ca atunci când a terminat-o artistul.

— Seamănă mult cu munca de poliţie, comentă Cook.

— Serios?

— E un proces lent şi atent – nu putem risca să prejudiciem cazul. Folosim numai informaţiile care reies din el. Necesită cercetări şi un anumit gen de talent, adăugă el, cu un uşor surâs. Şi al dracului de multă răbdare. Dacă ne facem treaba bine, la sfârşit avem tot tabloul.

— Foarte interesantă analogie, domnule detectiv.

O analogie care o neliniştea îngrozitor.

— Şi aţi reconstituit tabloul?

— Pe fragmente, domnişoară doctor Jones. Numai unele fragmente.

Scoase din buzunar un pachet de *Juicyfruit.*

— O gumă?

— Nu, mulţumesc.

— M-am lăsat de fumat, luă Cook o lamă, despachetând-o cu grijă, după care vârî hârtia şi staniolul la loc în buzunar. Şi încă mă mai scoate din

minţi. Încerc s-o dreg cu asta, dar daţi-mi voie să vă spun că nu e cum o laudă lumea. Fumaţi?

— Nu.

— Bravo. Eu, unul, sugeam câte două pachete pe zi. Pe urmă, a început să fie fumatul interzis ici, fumatul interzis colo. Apuci să tragi câteva fumuri în cine ştie ce toaletă sau afară, în ploaie. Te face să te simţi ca un criminal.

Zâmbi din nou.

Miranda abia se abţinea să nu se foiască pe picioare şi-şi imagină că bătea în podea şi pocnea din degete.

— Sunt convinsă că este un obicei de care e greu să te laşi.

— Un viciu, asta e. Iar viciilor nu e uşor să le faci faţă. Îţi pot stăpâni viaţa, silindu-se să comiţi fapte pe care altfel nu le-ai face.

Ştia despre alcoolismul lui Andrew. I se citea în ochi şi, probabil, asta dorea şi el.

— N-am fumat niciodată, declară sec Miranda. Vreţi să mergem în cabinetul meu?

— Nu, nu, n-am să vă reţin mult, trase Cook în piept aerul cu miros de vopsea, terebentină şi detergent comercial. Nici nu mă aşteptasem să vă găsesc, din moment ce mi s-a spus că eraţi plecată în concediu. V-aţi luat o mică vacanţă?

Era gata să confirme. Nu ştiu sigur dacă o opri instinctul, sau teama.

— Sâneţi informat, nu mă îndoiesc, că mi s-a spus să-mi iau concediu, domnule detectiv, din cauza spargerii de aici şi a unor dificultăţi care s-au produs cu ocazia călătoriei mele de luna trecută la Florenţa.

Era ageră, îşi spuse Cook, şi nu se lăsa uşor.

— Am auzit câte ceva. Tot o piesă de bronz, nu? Aţi avut nişte probleme cu autentificarea.

— N-aş crede. Este părerea altora, se îndepărtă Miranda de tablou, observând că urechile celor din jur se ciuliseră.

— Dar tot v-a creat unele greutăţi. Două bronzuri. Curios, nu vi se pare?

— Mai degrabă grav, de vreme ce e reputaţia mea în joc.

— Vă înţeleg. Totuşi, n-a trebuit să lipsiţi decât câteva zile.

De astă dată, nici măcar nu ezită.

— Aş fi stat mai mult, dar începem un proiect important care se înscrie în domeniul meu de specialitate.

— Mi-a menţionat cineva. Şi am auzit despre omul dumneavoastră din Italia. Asasinatul. Grea lovitură.

Ochii i se umplură de deznădejde, făcând-o să privească în altă parte.

— Mi-a fost prieten. Prieten bun.

— Aveţi idee cine l-a putut lichida astfel?

Miranda îi privi cu răceală:

— Domnule detectiv Cook, dacă aş şti cine a sfărâmat ţeasta prietenului meu, acum m-aş afla la Florenţa, dând declaraţii poliţiei.

Cook îşi mută guma cu limba dintr-o parte în alta a gurii.

— Nu ştiam că au dat publicităţii fractura craniană.

— Mama mea a fost informată, replică Miranda cu aceeaşi voce glacială, precum şi familia lui.

Nu putea decât să se roage ca acesta să fie adevărul.

— Anchetaţi asasinarea lui, sau spargerea de la noi?

— O simplă curiozitate. Aşa suntem noi, poliţiştii – curioşi, desfăcu el mâinile. Am venit fiindcă fratele dumneavoastră are o teorie despre o posibilă legătură între cele două incidente.

— Da, mi-a spus. Dumneavoastră vedeţi vreo legătură?

— Uneori, nu se observă până nu ajungi chiar lângă ea. Tot dumneavoastră aţi autentificat şi...

Îşi scoase carnetul, răsfoindu-l ca pentru a-şi reîmprospăta memoria.

— „David”-ul de bronz, secolul al şaisprezecelea, în stilul lui Leonardo.

Deşi îşi simţi palmele umezindu-se, Miranda se abţinu să şi le şteargă de pantaloni.

— Corect.

— Se pare că nimeni nu-i mai găseşte documentaţia, hârtiile, rapoartele, imaginile.

— Andrew mi-a spus şi asta. Nu pot decât să presupun că hoţul a luat, pe lângă bronz, şi documentele de autentificare.

— Ar avea sens, dar înseamnă că trebuia să ştie unde să caute, nu-i

aşa? Întreruperile camerelor de luat vederi arată că a stat în incintă timp de...

Răsfoi din nou.

— Circa zece minute. Ar fi trebuit să se mişte ca fulgerul, pentru a face şi un drum la laborator, după documente. Am parcurs eu însumi distanţa, în mers rapid. Durează un minut încheiat. Nu pare prea mult, dar când îl înscrii într-un răstimp de opt-zece minute, devine ditamai intervalul.

Miranda nu-şi putea permite să-şi coboare privirea, nici ca vocea să-i ezite.

— Tot ce vă pot spune e că documentele erau arhivate, iar acum lipsesc, la fel ca bronzul.

— Aveţi mulţi oameni care lucrează singuri aici seara, după program? Ca prietenul dumneavoastră din Florenţa?

— Ocazional, deşi n-ar fi decât angajaţi superiori. Securitatea n-ar permite accesul nimănui altcuiva, după ora închiderii.

— Cum aţi făcut dumneavoastră şi fratele dumneavoastră, când aţi venit aici în săptămâna de după spargere.

— Poftim?

— Am o declaraţie de la paznicul de noapte. A spus că, la data de 23 martie, în jurul orelor două şi jumătate aţi dat telefon şi l-aţi informat că dumneavoastră şi domnul doctor Andrew Jones veneaţi să lucraţi în laborator. E corect?

— Nici nu m-aş gândi să vă contrazic!

— Munciţi la ore cam târzii.

— În mod normal, nu.

Inima i se zbătea în piept, dar avea mâinile destul de sigure, în timp ce-şi aranja o agrafă slăbită din păr.

— Am hotărât să venim şi să lucrăm ceva cât era linişte. E vreo problemă, domnule detectiv?

— Pentru mine, nu. Doar ca să fie totul cât mai ordonat.

Băgă carnetul la loc, privind din nou prin încăpere.

— Ştiţi, aici e greu să găseşti o agrafă de hârtie mutată din loc. Aveţi o instituţie foarte ordonată şi organizată.

— Acasă, Andrew îşi lasă ciorapii pe mocheta din living şi niciodată nu-şi pune cheile de două ori în acelaşi loc.

Nu cumva se pricepea suspect de bine? se întrebă ea. Începea oare, în cine ştie ce mod pervers, să-i placă jocul cu poliţistul?

— Nu mă îndoiesc că dumneavoastră, da – că le puneţi pe toate la locul lor, vreau să spun. Pariez că de fiecare dată puneţi fiecare obiect în acelaşi toc. Chestie de rutină, de obişnuinţă.

— O puteţi numi viciu.

Da, îşi dădu ea seama, într-un mod meschin chiar îi plăcea.

— Domnule detectiv, am o întâlnire foarte curând şi mă presează timpul.

— N-am vrut să vă reţin atât de mult. Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru explicaţii, adăugă el, arătând spre tablou. Pare îngrozitor de multă muncă. Aproape că ar fi mai uşor să pictaţi totul din nou.

— Atunci, n-ar mai fi un Bronzino.

— Mulţi oameni nici n-ar observa diferenţa. Dumneavoastră, da. Sunt convins că aţi putea depista un fals doar privindu-l.

Miranda se întrebă dacă-i fugise tot sângele din obraji, sau era doar o senzaţie. Ajunsese atât de aproape, şi atât de repede, în timp ce ea se felicita îngâmfată că-şi juca rolul la perfecţie.

— Nu întotdeauna. Un studiu vizual nu e, nu poate fi concludent, dacă falsul este bine executat. Sunt necesare teste de laborator.

— La fel ca acestea pe care le efectuaţi aici, şi cele pe care le-aţi făcut în Florenţa luna trecută.

— Da, exact ca acelea.

Sudoarea ce i se prelungea într-un pârâiaş subţire pe spate era rece ca gheaţa.

— Dacă vă interesează, pot aranja o demonstraţie. Dar nu acum, preciza ea, uitându-se la ceas. Trebuie neapărat...

Se întrerupse, copleşită de un război între uşurare şi nervozitate, când pe uşă intră Ryan.

— Miranda! Ce bine-mi pare că te revăd. Asistenta ta mi-a spus că te pot găsi aici.

Cu o dezinvoltură perfectă, îi luă mâna şi o ridică la buze.

— Iartă-mă, am cam întârziat. Din cauza traficului.

— Nu face nimic.

Auzea cuvintele dar nu-şi simţea propria gură mişcându-se.

— Am fost ocupată o vreme. Domnul detectiv Cook...

— A, da, ne-am cunoscut, nu-i aşa? îi întinse Ryan mâna. În dimineaţa de după spargerea de-aici. Aţi făcut ceva progrese?

— Ne străduim.

— Nu mă îndoiesc. N-am vrut să vă întrerup. Să te aştept în cabinet, Miranda?

— Da. Nu. Am terminat, domnule detectiv?

— Da, domnişoară. Mă bucur să aud că nu v-a descurajat furtul de aici, domnule Boldari. Nu oricine ar împrumuta atâtea obiecte de artă unei galerii, după ce i s-a penetrat sistemul de securitate.

— Am deplină încredere în domnişoara doctor Jones şi în Institut. Sunt convins că proprietăţile mele vor fi bine protejate.

— Totuşi, n-ar strica să mai adăugaţi câţiva oameni.

— Se face şi asta, îi răspunse Miranda.

— V-aş putea da numele unor poliţişti experţi în securitatea privată.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Îi puteţi comunica numele lor asistentei mele.

— Nicio problemă, domnişoară doctor Jones. Domnule Boldari.

Era ceva între ei, îşi spuse Cook, în timp ce se îndrepta spre uşă. Poate doar o relaţie sexuală. Şi poate mai mult de-atât.

Şi mai era ceva, ceva indiscutabil, la Boldari. S-o fi confirmat perfect totul în privinţa lui, dar ceva suspect tot se simţea.

— Ryan...

O întrerupse pe Miranda cu o clătinare a capului aproape imperceptibilă.

— Îmi pare rău că nu ţi-ai recuperat piesa.

— N-am... abandonat speranţa. Am pus să se pregătească prânzul în salonul V.I.P. M-am gândit că aşa vom avea timp să parcurgem unele dintre planurile pentru expoziţie.

— Perfect, îi oferi el braţul. Abia aştept să le aud mai amănunţit.

O conduse pe culoar şi pe scări, continuând cu taifasul inept până ajunseră la adăpostul salonului mic şi elegant.

— Te freca de mult?

— Aveam impresia că de-o viaţă. A vorbit despre falsuri, voia să ştie dacă pot recunoaşte unul de la prima vedere.

— Nu zău.

Masa era deja pregătită pentru trei persoane, cu crochete şi pate de măsline negre la aperitiv. Ryan începu să ungă o crochetă.

— Are minte ascuţită, deşi numărul cu Columbo e cam subţire.

— Columbo?

— Locotenentul Columbo, muşcă el din crochetă. Peter Falk, ţigări ieftine, trenci boţit.

Când Miranda îl privi fără să priceapă, clătină din cap:

— Ai lacune grave în cultura cinematografică. Nu contează, expedie el subiectul cu un gest. S-ar putea chiar să ne fie de ajutor, până se termină totul.

— Ryan, dacă face legătura, dacă urmăreşte pista asta, l-ar putea duce la tine. Eşti în posesia falsurilor.

— Nu-l va duce nici la mine, nici la tine. Şi, peste o lună, plus-minus câteva zile, nu voi mai avea falsurile. Ci originalele. Şi amândoi ne vom şterge reputaţia de orice pată.

Miranda îşi apăsă ochii cu degetele, încercând să-şi readucă acel sentiment momentan de satisfacţie pe care îl avusese. Dar nu reuşea nicicum.

— Nu văd cum o să reuşim.

— Trebuie să ai încredere în mine, domnişoară doctor Jones. E domeniul meu aparte de specialitate.

Arătă spre celelalte locuri:

— Cine mai vine?

— Andrew.

— Nu-i poti spune, Miranda.

— Ştiu.

Îşi înlănţui degetele, apropiindu-se periculos de a şi le frânge.

— Încearcă să-şi refacă viaţa. Nu-i voi spori stressul spunându-i că sunt implicată în plănuirea unui jaf.

— Dacă totul merge conform planului, va fi o spargere şi, adăugă el, luând-o de mâini ca să-i calmeze nervii, nu facem decât să luăm înapoi ceea ce ni s-a furat. Aşa că, de ce n-ai spune că eşti implicată în plănuirea unei recuperări?

— Asta nu-i reduce caracterul ilegal. Nici pe mine nu mă face să mă sâmt mai puţin vinovată când Cook mă priveşte ca un copoi care a mirosit urma şi-mi pune întrebări despre falsuri.

— Te-ai descurcat.

— Şi începea să-mi placă, murmură ea. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Fiecare pas pe care-l fac sau îl planific e în afara legii.

— Ba înăuntru, ba afară, ridică el uşor din umeri.

Limita se mută mai des decât ai crede.

— Nu limita mea, Ryan. Eu am avut întotdeauna limitele fixate ferm într-un singur loc.

Întoarse capul.

— Aveam pe robotul de-aici un mesaj. De la Carlo Rinaldi.

— De la Rinaldi? puse Ryan la loc crocheta pe care tocmai o unsese. Ce voia?

— Ajutor.

Închise strâns ochii. Nu ajuta pe nimeni, doar poate pe ea însăşi. Ceea ce însemna că era o...

— Mi-a cerut ajutorul. Nimeni nu-l credea în legătură cu bronzul. Probabil o vizitase şi pe mama, fiindcă spunea că l-a dat afară din birou. A spus că eu eram singura care-l puteam ajuta să dovedească autenticitatea bronzului.

— Iar asta e ceea ce vei face.

— A murit, Ryan. El şi Giovanni sunt morţi. Nu mai pot face nimic ca să-i ajut.

— Nu eşti vinovată de ceea ce li s-a întâmplat. Nu eşti, insistă Ryan, întorcând-o cu faţa spre el. Acum, pune-ţi următoarea întrebare...

O ţinu ferm de umeri, privind-o în ochi, stăruitor.

— Crezi că oricare dintre ei ar fi vrut să te opreşti înainte de a termina? Înainte de a putea dovedi că bronzul e autentic? Înainte ca, dovedind asta, să-i poţi arăta cu degetul pe cel care i-a omorât?

— Nu ştiu. Nu pot şti.

Trase aer în piept şi îl expiră încet.

— Dar ceea ce ştiu e că nu mai pot trăi cu cugetul împăcat până nu termin. Unul mi-a cerut ajutorul, celălalt mi-a făcut un serviciu. Nu mă pot opri până la sfârşit.

— Limita s-a mutat, Miranda. De astă dată, asasinul, lor a deplasat-o.

— Vreau să-i răzbun, închise ea ochii. Aştept mereu să-mi fie ruşine de asta, dar nu mi-e. Nu-mi poate fi.

— Iubito, întotdeauna iei în discuţie fiecare emoţie omenească pe care o simţi?

— Cred că în ultima vreme am simţit mult mai multe. Mi-e dificil să mai gândesc logic.

— Ţii neapărat să gândeşti logic? Am să te-ajut. Vreau să-ţi aud planurile pentru expoziţie.

— Ba nu vrei.

— Ba fii sigură. Galeria Boldari îţi împrumută nişte piese foarte importante, îi ridică mâna ta buze. Vreau să ştiu ce intenţionezi să faci cu ele. E o chestiune de afaceri.

— Ryan...

Nu era sigură ce anume voia să spună, şi nici nu apucă, întrucât uşa se deschise şi intră Andrew.

— Repede mai merge treaba, comentă el, văzând cum ronţăia Ryan degetele surorii sale.

— Salut, Andrew, coborî acesta mâna Mirandei, continuând însă s-o ţină într-a lui.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă aici?

— Bucuros. Am hotărât să mergem înainte cu planul unui împrumut cooperativ între galeria mea şi organizaţia voastră. Şi să-l extindem. Are avantajul de a aduna mulţi bani pentru N.E.A. Şi de a o readuce pe Miranda acolo unde-i e locul.

Ryan se întoarse spre masă, luă o carafă şi turnă apă în trei pahare.

— Mama ta a fost foarte entuziasmată de proiect.

— Mda, am vorbit cu ea.

Ceea ce îi explica parţial acreala, presupuse Ryan.

— Mi-a spus că îi telefonaseşi de la New York.

— Zău? zâmbi Ryan, împărţind paharele. Probabil acolo a presupus că eram. De ce n-am lăsa-o, şi pe ea şi pe toţi ceilalţi, s-o presupună în continuare? E mult mai puţin complicat. Miranda şi cu mine preferăm să ne menţinem relaţia discretă.

— Atunci, n-ar trebui să vă preumblaţi prin clădire ţinându-vă de mână. Cred că moara de bârfă macină deja.

— Asta nu-mi pune niciun fel de probleme – îţi pune cumva ţie? o întrebă el pe Miranda, după care continuă senin, nelăsând-o să răspundă: Miranda tocmai se pregătea să-mi descrie planurile ei pentru expoziţie. Am şi eu nişte idei proprii, şi pentru gală. Ce-ar fi să stăm jos şi să vedem ce iese?

Hotărând că aşa era cel mai bine, Miranda trecu între ei:

— Va fi un eveniment important pentru noi, pentru mine personal. Sunt recunoscătoare că Ryan vrea să-i dăm curs. M-a readus aici, Andrew, şi trebuie să mă aflu aici. Lăsând tot restul la o parte, o expoziţie de o asemenea anvergură este o realizare pe care am sperat s-o fac de ani de zile. Ceea ce e unul dintre motivele pentru care o pot pune foarte rapid în aplicare. O am de mult timp în cap.

Îi puse o mână pe braţ:

— După cele întâmplate la Florenţa, mama nu mi-ar fi acordat nici în ruptul capului şansa asta, dacă Ryan nu cerea să lucreze cu mine.

— Ştiu. Bine, am înţeles. Poate că mi-e doar mie mai greu să schimb macazul, în ultima vreme.

— Dar te simţi bine?

— N-am pus un strop în gură. Trei zile la rând, zâmbi el subţire; şi două nopţi de tremurături şi deznădejde. Nu vreau să merg cu tine acolo, Miranda.

— Okay, îşi lăsă ea mâna să coboare; se părea că acum amândoi aveau

secrete. Voi spune la aprovizionare că suntem gata să luăm masa.

☼ ☼ ☼

Nu e cinstit, nu este drept. Ce treabă are ea *să se întoarcă, să fie din nou şefa. N-o voi lăsa să-mi ruineze planurile. Nu voi permite. Ani de zile am aşteptat, am făcut sacrificii. „Doamna întunecată" este a mea. A venit la mine şi, în surâsul ei şiret, am recunoscut un spirit înrudit cu al meu, o minte capabilă să aştepte, să pândească, să facă planuri şi să acumuleze puterea ca monedele într-o ulcică. Şi am văzut în zâmbetul acela, în sfârşit, mijlocul de a-mi distruge toţi duşmanii, de a lua ceea ce-mi aparţine, ce mi-a aparţinut dintotdeauna.*

O ruinasem. O făcusem.

Mâna care scria începu să tremure, împunse pagina din jurnal cu pixul, ca şi cum ar fi fost un cuţit, furibund, până când camera se umplu de respiraţii horcăite. Treptat, toate mişcările încetară, iar respiraţia redeveni înceată, adâncă şi regulată, aproape ca într-o transă.

Îşi pierdea controlul, îi scăpa printre degetele abile, se scurgea din mintea aceea puternică şi calculată. Dar mai putea fi readus înapoi. Era un efort dureros, însă se mai putea face.

Nu e decât un respiro, câteva săptămâni în ochiul furtunii. Voi găsi o cale de a o face să plătească, de a-i face pe toţi să plătească pentru ceea ce mie mi-a fost refuzat. „Doamna Întunecată" e tot a mea. Împreună am ucis.

Miranda are falsul. E singura explicaţie. Poliţia nu a găsit arma crimei. Ce nefiresc din partea ei, ce îndrăzneală, să vină la Florenţa, să găsească o cale de a fura bronzul. Nu crezusem că-i stăteau în fire asemenea acţiuni. Aşa că n-am prevăzut, n-am inclus în ecuaţie şi posibilitatea asta. Nu voi mai repeta greşeala.

A stat acolo şi s-a uitat la Giovanni? A avut ochii plini de groază şi teamă? Oare spaima continuă s-o hărţuiască, asemenea unui dulău lătrând pe urmele ei? Da, ştiu că e aşa. A fugit înapoi în Maine. Se uită nervoasă peste umăr chiar şi în timp ce merge prin coridoarele cu ecouri ale Institutului? Ştie, undeva înlăuntrul ei, că nu i-a mai rămas mult timp?

N-are decât să se bucure, să se desfete cu putere de unde nu are nimic

de câştigat. Va fi cu atât mai dulce răzbunarea, când îi va fi luată odată pentru totdeauna.

Niciodată n-am plănuit să-i iau şi ei viaţa. Dar planurile se mai şi schimbă. Iar când va fi moartă, cu reputaţia devorată de scandal, am să plâng pe mormântul ei. Cu lacrimi de triumf.

Capitolul 24

Mustaţa falsă îl mânca şi probabil nici nu era necesară. Ca şi lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor din căprui într-un cafeniu deschis anonim şi peruca blondă cu păr lung pe care şi-o legase în coadă de cal. Îşi deschisese cu grijă la culoare tenul şi pielea care i se mai vedea, atenuând nuanţa aurie până la tonul palid şi păstos al unui om mult mai mulţumit la umbră.

Pe lobul urechii drepte îi sclipeau trei cercei, iar pe nas avea cocoţaţi nişte ocelari cu rame de sârmă şi lentile rotunde mici, trandafirii. Îi plăcea destul de mult cum făceau ca totul să pară înflorit.

Îşi alesese cu mare grijă garderoba. Pantaloni pană strâmţi, o bluză de mătase galbenă ca şofranul cu mâneci largi, ghete negre din piele patent cu tocuri mici. În fond, nu urmărea să fie subtil. Arăta ca un gen de artist fanatic de disperat după modă, frizând limitele bunului gust rezonabil. Văzuse în cariera lui destui din acel soi ca să cunoască mişcările potrivite, modul adecvat de vorbire.

Îşi studie faţa în oglinda retrovizoare a sedanului de mărime medie pe care-l alesese de la atelierul de închirieri. Nu era o plăcere să-l conducă, dar îl adusese cale de vreo sută de kilometri, până la Pine Sate Foundry. Spera ca la sfârşit să-l ducă şi înapoi, până pe coastă. Îşi luă cu el din maşină mapa ieftină, din imitaţie de piele zgâriată. Conţinea zeci de schiţe majoritatea împrumutate, ca să zică aşa, de la Miranda.

Copia după „David” trebuia să fi fost turnată undeva. Undeva pe plan local, având în vedere constrângerile de timp. Iar aceea era topitoria cea mai apropiată de Institut. Cea pe care, după cum indicau căutările rapide

prin documente, o foloseau în mod normal salariaţii şi studenţii.

Scoase un tub cu bonboane de mentă şi începu să mestece una, în timp ce contempla topitoria. Arăta ca o cicatrice pe coasta colinei, conchise el. Cărămizi şi metale urâte repezindu-se în sus, întinzându-se care-ncotro, cu fum ieşind pe coşuri. Se întrebă cât de mult încălcau reglementările Agenţiei de Protecţie a Mediului, după care îşi reaminti că nu era nici problema şi nici misiunea lui. Aruncându-şi pe spate coada de cal, îşi agăţă pe umăr cureaua portofoliului şi porni în direcţia unei clădiri metalice joase, cu geamuri prăfuite.

Era foarte simplu ca, în ghetele sale cu toculeţe, să păşească uşor săltat.

Înăuntru, găsi o tejghea lungă cu rafturi de metal în spate, pline cu dosare groase, tuburi de plastic doldora de cârlige şi şurubelniţe şi obiecte metalice mari care sfidau orice descriere.

La tejghea, pe un taburet, stătea o femeie, răsfoind un număr din *Good Housekeeping.*

Ridică ochii spre Ryan. Sprâncenele îi săriră imediat în sus, pe când îl măsura cu privirea. Zâmbetul uşor afectat se distigea destul de clar.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt Francis Kowowski, student la Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Deveni ironică de-a binelea. Îi simţise mirosul şi o ducea cu gândul la maci. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat prefera să miroasă a maci?

— Aşa?

— Da, se apropie Ryan, cu ochii plini de nerăbdare. Câţiva colegi de-ai mei şi-au turnat aici nişte bronzuri E şi specialitatea mea. Sunt sculptor. Tocmai m-am transferat la Institut.

— Nu sunteţi puţin cam în vârstă pentru a mai fi student?

Ryan roşi cuviincios:

— N-am reuşit decât recent să-mi permit... Pe plan financiar, înţelegeţi.

Arăta nefericit, jenat, şi o înduioşa.

— Mda, e cam greu. Vreţi să vă turnăm ceva?

— N-am adus modelul, numai schiţele. Vreau să fiu sigur că se va turna exact conform precizărilor mele.

Ca pentru a-i câştiga încrederea, deschise vioi portofoliul.

— Un coleg mi-a spus despre un mic bronz care s-a lucrat aici – dar nu-şi amintea cine l-a turnat. Am aici o schiţă a piesei. E David.

— Ăla cu Goliath, nu? înclină capul femeia, întorcând schiţa spre ea. Este foarte reuşit. Dumneavoastră l-aţi desenat?

— Da, îi zâmbi el radios. Speram să aflu cine l-a turnat, ca să aranjăm să lucreze şi pentru mine. A fost acum vreo trei ani, însă, după cum spune prietenul meu.

— Trei ani? îşi ţuguie funcţionara buzele. Cam mult.

— Ştiu, afişă Ryan din nou expresia de căţeluş. Este de o importanţă vitală pentru mine să aflu. Prietenul meu a spus că piesa a fost turnată superb. Bronzul a ieşit perfect – iar topitorul a folosit o formulă din epoca Renaşterii, îşi cunoştea foarte bine meseria. Sculptura avea o calitate de muzeu.

Mai scoase încă o schiţă, arătându-i „Doamna întunecată”.

— La piesa asta am lucrat în disperare. Mi-a consumat toate energiile. Toată viaţa, aproape, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Ochii începură să-i strălucească, în timp ce femeia o studia.

— E excelentă. Cu adevărat excelentă. Ar trebui să vinzi unele din desenele astea, tinere. Serios.

— Mai câştig un ban din portrete, mormăi el. Nu asta vreau să fac. Dar trebuie să mănânc şi eu ceva.

— Sunt convinsă că vei avea mare succes.

— Mulţumesc.

Încântat, îşi lăsă ochii să se umple de lacrimi.

— Deja m-am chinuit aşa de mult, am avut atâtea dezamăgiri. Sunt momente când îţi vine să laşi totul baltă, să te dai bătut, dar, nu ştiu cum...

Ridică o mână, parcă învins. Compătimitoare, femeia scoase un şerveţel dintr-o cutie şi i-l întinse.

— Vă mulţumesc. Îmi pare atât de rău, se tampona el delicat pe sub

lentilele roz. Dar pe asta ştiu c-o pot face. Trebuie s-o fac. Iar pentru acest bronz, am nevoie de tot ce aveţi mai bun. Am economisit destui bani ca să plătesc orice tarif, chiar şi suplimentar, dacă trebuie.

— Nu-ţi bate capul cu suplimentele, îl mângâie ea pe dosul mâinii, după care deschise terminalul de computer. Cu trei ani în urmă. Ia să vedem ce găsim. După toate probabilităţile, a fost Whitesmith. Face multe comenzi de la studenţi.

Începu să tasteze cu unghiile ei roşii, lungi de-un deget, făcându-i cu ochiul:

— Să vedem dacă primeşti un A.

— Vă sunt atât de recunoscător. Pe drum încoace, am ştiut că e o zi mare pentru mine. A propos, aveţi nişte unghii foarte frumoase. Culoarea asta se asortează fabulos cu pielea.

Dură mai puţin de zece minute.

— Sunt sigură că asta e. Pete Whitesmith, exact cum bănuiam. E cel mai bun de la noi şi cam de oriunde, dacă vrei să ştii părerea mea. A făcut o lucrare pentru băiatul ăsta – îl ţin minte. Harrison Mathers. Şi el era bunicel. Nu la fel de bun ca damneata, adăugă ea, cu un zâmbet matern.

— Şi-a comandat multe lucrări aici? Harrison, vreau să spun.

— Mda, mai multe. Mereu se ţinea de capul lui Pete. Un băiat nervos. Aici scrie un mic nud de bronz al lui David, cu praştia. Ăsta e.

— Formidabil. Uluitor. Whitesmith. Mai lucrează aici?

— Sigur, e un om de bază. Ia-o pe-acolo, la topitorie. Zi-i lui Pete că Babs a spus să se poarte ca lumea cu dumneata.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Cât m-ar costa un desen cu copiii mei?

— Pentru dumneavoastră e gratis, îi zâmbi el orbitor.

☼ ☼ ☼

— Sigur că-mi aduc aminte, îşi şterse Whitesmith faţa, sub cozorocul şepcii albastre pătate. Avea un chip parcă dăltuit în granit, numai pătrate butucănoase şi brazde adânci. Era clădit ca un glonţ, lat la bază, îngust în umeri. Glasul i se ridica peste vuietul cuptoarelor şi dangătele metalice sonore.

— Asta era piesa?

Whitesmith privi schiţa pe care i-o arăta Ryan.

— Mhm. Harry ţinea foarte mult la ea. Avea scrise formulele bronzului – mi-a cerut să mai adaug puţin plumb, ca să se întărească mai repede, dar altfel era o formulă veche. Ies acum în pauză, hai să vorbim afară..

Recunoscător, Ryan îl urmă, lăsând în urmă dogoarea şi zgomotele.

— Torn de douăşcinci de ani, spuse Whitesmith, aprinzându-şi o *Camel* fără filtru şi suflând fumul în aerul răcoros. Tre’ să zic că piesa asta era o mică bijuterie. Mhm. Una din favoritele mele.

— I-aţi turnat şi altele?

— Lui Harry, sigur. Patcu, cinci poate, pe-o perioadă de doi ani. Totuşi, asta a fost cea mai bună din serie. Am ştiut eu că avea ceva deosebit, când mi-a adus mulajul şi copia de ceară. Acum, dacă stau să mă gândesc...

Şi stătu să se gândească, trăgând adânc din ţigară şi suflând prelung fumul.

— Asta a fost ultima piesă pe care i-am lucrat-o.

— Da?

— Mhm. După aia, nu-mi amintesc să-l mai fi văzut pe tânărul Harry. Studenţii de la Institut... ridică el din umeri. Vin şi pleacă.

— A mai lucrat şi cu altcineva?

— Din câte ştiu eu, nu, eu i le-am turnat pe toate. Îl interesa procesul. Nu tuturor studenţilor le pasă de partea asta. Numai de cea pe care o consideră artă.

Se strâmbă puţin.

— Dă-mi voie să-ţi zic, amice, asta pe care-o fac eu e o afurisită de artă. Orice topitor bun e un artist.

— Nici n-aş putea să vă dau mai multă dreptate. De aceea am dorit cu atâta disperare să vă găsesc – pe dumneavoastră, artistul care a lucrat acest minunat „David”.

— Mhm, bine.

Vizibil mulţumit, Whitesmith trase fumul pe nas.

— Unii dintre artiştii ăştia-s nişte mucoşi, nişte nemernici pur şi simplu.

Îşi închipuie că unu’ ca mine nu-s decât o unealtă. Eu tre’ să fiu artist, şi om de ştiinţă. Dacă-ţi iese o sculptură premiată, mie trebuie să-mi mulţumeşti. Da’ majoritatea nici nu se mai ostenesc s-o facă.

— Am cunoscut un topitor în Toledo, oftă din rărunchi Ryan. Îl consideram un zeu. Sper că Harrison v-a apreciat cum se cuvine munca.

— Era okay.

— Cred că a folosit un mulaj flexibil pentru „David”.

— Mhm, de silicon. Cu alea, tre’ să ai grijă, îşi accentua Whitesmith spusele împungând în gol cu ţigara, după care o apucă între degetul mare şi cel arătător, descriind un arc prelung şi înalt. Pot apărea deformări, comprimări. Dar puştiul îşi ştia meseria. Modelul l-a făcut prin vechea metodă cu ceară. Eu, unul, pot lucra cu toate, ceară, nisip, ipsos. Fac şi finisările, şi lucrul cu sculele, dacă vrea clientul. Şi-mi văd de treabă până la capăt. Da’ nici nu-mi place să mă zorească de la spate.

— A, Harry v-a grăbit?

— La ultima piesă, a fost ca un cui în cap, pufni Whitesmith pe nas. Ai fi zis că era Leonardo da futu-i Vinci la scadenţă.

Ridică din umeri.

— Puştiu’ era okay. Avea talent.

Deşi şansele erau mici, Ryan scoase schiţa „Doamnei întunecate”.

— Cum vi se pare?

Whitesmith îşi strânse buzele.

— Ei, asta da, damă sexy. Nu m-ar deranja s-o torn. Ce foloseşti?

Puţin prea multe cunoştinţe, îşi spuse Ryan, puteau fi periculoase. Sau, tocmai ce trebuia.

— Ceară, cu adaos de ipsos.

— Bine. Cu alea lucrăm perfect. Şi ardem ipsosul tot aici. N-ai nevoie de bule de aer în ceara aia, Şefule.

— Ba bine că nu, luă Ryan schiţa înapoi; omul era prea solid, prea cooperant, ca să fi fost implicat. Şi, Harry a venit vreodată cu cineva?

— Din câte ţin eu minte, nu, îşi îngustă Whitesmith ochii. De ce?

— Păi, mă întrebam dacă prietenul care mi-a vorbit despre piesă, şi despre dumneavoastră, o fi venit vreodată cu el. Vorbea cu multă

admiraţie de munca dumneavoastră.

— Mhmm, şi-ăla cin’ să fie?

— James Crispin, improviză Ryan. E pictor, aşa că n-avea de ce să vină pe-aici decât dacă umbla cu Harry. Am studiat formula, adăugă el. Dacă o aduc împreună cu copia de ceară şi mulajul, mi-o faceţi?

— De-asta suntem aici.

— Vă mulţumesc nespus, îi întinse Ryan mâna. Şi ţinem legătura.

— Îmi place cum arată dama aia, mai spuse Whitesmith, arătând cu capul spre mapa lui Ryan, în timp ce se întorcea spre uşa topitoriei. N-am prea des ocazia să lucrez la ceva aşa de select. Am s-o tratez cum trebuie.

— Mulţumesc.

Fluierând uşor, Ryan reveni la maşină. Se felicita pentru uşurinţa şi succesul misiunii, când în parking intră altă maşină.

Cook coborî, îşi arcui spatele şi-l privi apatic pe Ryan.

— ’neaţa.

Ryan dădu din cap, îşi potrivi pe nas ochelarii roz şi se aşeză la volanul maşinii închiriate, în timp ce Cook pornea spre birouri.

Cât pe-aci, îşi spuse el. Dar în ochii aceia de copoi nu se zărise nicio scânteie de recunoaştere. Deocamdată, încă mai era cu un pas înainte.

☼ ☼ ☼

După ce ajunse înapoi în casa de pe faleză, îşi scoase mustaţa şi peruca şi extrase nerăbdător lentilele de contact. La urma urmei, fusese o măsură de prevedere necesară, îşi zise el, în timp ce dezbrăca încântat ridicola cămaşă.

Se părea că şi lui Cook îi stătea mintea la falsuri.

Perfect. Când se termina treaba, orientarea anchetei lui Cook spre cea mai mare parte a adevărului avea să reprezinte un avantaj.

Acum, nu era decât o iritare minoră.

Îşi demachie faţa, gâtul şi mâinile, puse la fiert o cafetieră plină şi se aşeză să lucreze.

Erau opt studenţi care folosiseră serviciile topitoriei în acele două săptămâni critice. Îi eliminase din start pe trei, înrucât aveau proiecte prea mari.

Iar acum, graţie bunilor Babs şi Pete, îl avea pe cel căutat. Nu-i trebui mult timp pentru a revedea fişierele pe care le accesase de la Institut. Şi găsi cursul lui Harry din acel ultim semestru. Bronzuri renascentiste, Forma umană.

Iar profesoara fusese Miranda.

Îşi dădu seama că nu se aşteptase la asta. Dorise să vadă un alt nume. Al lui Carter, al lui Andrew, al oricui asupra demascării căruia putea să se concentreze. Apoi, înţelese că ar fi fost de prevăzut. „David”-ul fusese al ei, „Doamna întunecată” fusese tot a ei. Ea era cheia, nucleul, şi începea să creadă că era şi motivaţia.

Unui din studenţii ei turnase un „David” de bronz. „David”-*ul* de bronz, Ryan nu avea nicio îndoială. Căută mai departe, parcurgând notele finale. Era severă, îşi spuse el, cu un zâmbet. Miranda nu dădea A-urife ca pe acadele. Numai patru dintre cei douăzeci de studenţi ai ei primiseră A, cu o tendinţă accentuată spre B-uri şi câteva C-uri răzleţe.

Şi un Incomplet.

Harrison K. Mathers. Incomplet, fără proiect de diplomă. Curs abandonat.

„Şi de ce mă rog să fi făcut tu asta, Harrison K.” se întrebă Ryan, „când te-ai deranjat să torni o statuetă de bronz cu zece zile înainte de termen, doar dacă nu cumva nu te interesa deloc nota?”

Cercetă fişierul lui Mathers, observând că participase la douăsprezece cursuri în Institut, pe o perioadă de doi ani. Avea note admirabile... până în ultimul semestru, când se prăbuşiseră vertiginos.

Scoţând telefonul celular, formă numărul înscris la datele personale ale lui Harrison.

— Alo?

— Da, aici Dennis Seaworth, de la fişierele studenţilor din New England Institute, îl caut pe Harrison Mathers.

— Sunt doamna Mathers, mama lui. Harry nu mai locuieşte aici.

— Aha, înţeleg. Facem nişte actualizări despre studenţii noştri şi încercăm să aflăm date pentru cursurile de la anul. Mă întreb dacă m-aţi putea pune în legătură cu el.

— S-a mutat în California, răspunse femeia, părând obosită. Nu şi-a terminat cursurile la Institut.

— Da, documentele acestea le avem. Speram să descoperim dacă şi de ce unii dintre foştii noştri studenţi au fost nemulţumiţi de programul de aici.

— Dacă aflaţi, spuneţi-mi şi-mie. Învăţa aşa de bine. Îi plăcea mult.

— Mă bucur să aflu. Aş putea vorbi cu el?

— Sigur.

Şi îi dădu un număr cu prefixul regiunii San Francisco.

Ryan formă numărul de pe Coasta de Vest şi află de la un robot că postul fusese desfiinţat.

Ei bine, îşi spuse el, o călătorie în California îi dădea ocazia să-l întâlnească şi pe fratele său, Michael.

☼ ☼ ☼

— Harrison Mathers.

Cu capul încă plin de cele mai recente planuri pentru expoziţie, Miranda se încruntă la el:

— Da?

— Harrison Mathers, repetă Ryan. Vorbeşte-mi despre el.

Miranda îşi scoase haina, agăţând-o în debaraua din antreu.

— Cunosc eu un Harrison Mathers?

— Ţi-a fost student acum câţiva ani.

— Trebuie să-mi dai mai mult decât un simplu nume, Ryan. Am avut sute de studenţi.

— I-ai predat un curs despre bronzurile renascentiste, acum trei ani. A primit calificativul Incomplet.

— Incomplet? făcu ea un efort să-şi adune gândurile. Harry.

Îi reveni în minte atât cu plăcere, cât şi cu regret.

— Da, a urmat acel curs. Învăţa la Institut de câţiva ani, cred. Era talentat, foarte inteligent. La mine a început foarte bine, atât în schiţe cât şi în lucrările scrise.

Intră în salon, masându-şi ceafa.

— Ţin minte că a început să lipsească de la ore, sau venea părând să fi

stat treaz toată noaptea. Era distrat, dădea rezultate tot mai poaste.

— Droguri?

— Nu ştiu. Droguri, probleme de familie, vreo fată, ridică ea din umeri, cu nepăsare. Avea doar nouăsprezece, douăzeci de ani, puteau fi zeci de motive. Am vorbit cu el, atrăgându-i atenţia că trebuia să se concentreze asupra şcolii. A progresat, dar nu mult. Pe urmă, a încetat să mai vină, chiar înainte de sfârşitul cursului. Nu şi-a predat proiectul final.

— A comandat o turnare. La topitoria Pine State, în a doua săptămână din mai. O statuetă de bronz.

Îl privi cu ochi mari, apoi se aşeză într-un fotoliu.

— Vrei să spui că e implicat în toată povestea asta?

— Vreau să-ţi spun că a turnat o piesă, o sculptură a lui David cu praştia. Un proiect pe care nu l-a mai predat. Era aici în perioada expertizei lui „David” şi nu peste mult s-a lăsat de studii. A intrat vreodată în laborator?

Golul greţos îi revenise în stomac. Şi-l amintea pe Harry Mathers. Nu prea mult, nu foarte clar, dar destul de bine ca să fie dureros.

— Toată clasa trebuie să fi trecut prin laborator. Orice student e purtat prin laboratoare, restaurare, cercetare. Face parte din programă.

— Cu cine se învârtea?

— Nu ştiu. Nu mă amestec în viaţa personală a studenţilor mei. Mi-l amintesc atât de clar fiindcă avea un real talent, iar la sfârşiţ a părut să şi-l irosească.

Simţea începuturile unei migrene începând să i se strecoare înapoia ochilor. Lucru destul de ciudat, în ziua aceea, ore întregi, uitase de orice altceva cu excepţia expoziţiei – fascinaţia planificării.

— Ryan, era aproape un copil. Nu putea fi la baza unei asemenea falsificări.

— Eu, când aveam douăzeci de ani, am furat un mozaic al Madonei din secolul al treisprezecelea, dintr-o colecţie particulară din Westchester, după care am mers la o pizza cu Alice Mary Grimaldi.

— Cum eşti în stare să te lauzi cu aşa ceva?

— Nu mă laud, Miranda. Declar un fapt şi-ţi atrag atenţia că vârsta nu

are nimic de-a face în legătură cu anumite tipuri de comportament. Dacă aş vrea să mă laud, ţi-aş spune despre calul T’ang pe care l-am furat de la Met acum câţiva ani. Dar n-o voi face, adăugă el. Fiindcă te tulbură.

Miranda se mulţumi să-l privească lung.

— Ăsta-i modul tău aparte de a încerca să-mi ridici moralul?

— N-am reuşit, aşa-i?

Şi, fiindcă arăta deodată atât de obosită, se duse la sticla de vin alb pe care o destupase deja şi-i turnă un pahar.

— Încearcă-l pe-ăsta în schimb.

În loc să bea, Miranda începu să-şi mute paharul dintr-o mână în alta.

— Cum ai aflat despre Harry?

— Câteva cercetări elementare, o scurtă ieşire pe teren.

Expresia nefericită care-i apăru în ochi îl distrăgea. Se aşeză pe braţul fotoliului, începând să-i maseze gâtul şi umerii.

— Trebuie să plec din oraş pentru câteva zile.

— Cum? Unde?

— La New York. Am de rezolvat unele detalii, dintre care câteva se referă la transportul pieselor pentru expoziţie. Mai trebuie şi să ajung la San Francisco şi să-l găsesc pe tânărul nostru Harry.

— E în San Francisco?

— După cum zice mămica lui, dar telefonul i-a fost desfiinţat.

— Azi ai aflat toate astea?

— Tu ai munca ta, eu pe-a mea. Ţie cum îţi merge?

Miranda îşi trecu mâinile prin păr, nervoasă. Degetele acelea de hoţ păreau vrăjite, destinzându-i muşchi despre care nu-şi dăduse seama că erau crispaţi.

— Am... Am ales nişte materiale pentru drapaje şi am lucrat cu tâmplarul la câteva platforme. Azi au sosit – şi invitaţiile. Le-am aprobat.

— Bine, suntem în program.

— Când pleci?

— Dimineaţă la prima oră. Mă întorc cam într-o săptămână. Iar până atunci, ţinem legătura.

Simţind că începea să se relaxeze, începu să se, joace cu părul ei.

— Poate-ar fi bine să afli dacă Andrew vine înapoi, ca să nu fii singură.

— Nu mă deranjează să stau singură.

— Mă deranjează pe mine, o luă el în braţe şi se aşeză în fotoliu, cu ea pe genunchi. Din moment ce tot nu avea de gând să bea, îi luă din mână paharul de vin şi-l puse deoparte.

— Dar, cum el pe moment nu e aici...

O cuprinse de ceafă şi-i trase gura spre a lui. Intenţionase să se rezume la atât, la un sărut, o mozoleală, un moment de linişte. Dar îi găsi gustul mai cald decât se aşteptase. Mirosul pielii ei, de pădure dimineaţa, era mai provocator decât ar fi trebuit. Se pomeni înfigându-şi dinţii în buza ei de jos, lingând mica durere, în timp ce Miranda se înfiora scurt.

Iar când braţele ei îl cuprinseră strâns şi gura i se mişcă înnebunită sub a lui, se pierdu cu totul, lunecând în ea, înconjurându-se cu ea. Curbe, linii, parfum, arome.

Mâinile lui insistente îi descheiară nasturii bluzei, se strecurară dedesubt spre a-i dezgoli umerii, a urmări hipnotic relieful sânilor. Oftaturi, gemete, fiori.

— Nu mă mai satur de tine. Cuvintele îi erau mai mult iritate decât mulţumite.

— Mereu cred că m-am săturat, şi pe urmă nu fac decât să descopăr că mai vreau.

Şi nimeni n-o dorise vreodată astfel. Simţi că se prăbuşea, adânc, tot mai adânc, în apele calde şi unduitoare ale unei fântâni largi de senzaţii. Numai senzaţii, niciun gând, nicio raţiune. Numai necesităţi, la fel de esenţiale ca respiraţia.

Degetele lui îi jucau pe sâni, păsări de mişcare cu aripi mătăsoase. Limba le urmă în timp ce o ridică, săltând-o până când gura i se putu închide fierbinte peste ea, astfel ca ecoul spasmului din josul pântecului ei să reflecte chinurile jinduirii. Îi prinse sfârcul în dinţi, într-o muşcătră uşoară, o mică şi delicioasă durere.

Dornică, nerăbdătoare, Miranda se arcui pe spate, dăruindu-i-se lui, momentului, desfătându-se în punctul focal unic al concentrării. Acela de a se ospăta din ea.

La fel de concentrată, începu să-şi plimbe mâinile pe el, mângâind, lunecând, căutând, găsindu-şi drumul pe sub cămaşa lui, spre carne. Gustând carnea aceea şi hrănindu-se şi ea, în timp ce se rostogoleau din fotoliu pe covor. Picioarele i se despărţiră, prinzându-l în acel V erotic, şolduire se arcuiră, apăsând fierbinţeală peste fierbinţeală, fiecare mişcare chinuindu-i pe amândoi.

Trebuia să intre, s-o umple, să se îngroape în ea. Nevoia primordială de a poseda, de a fi posedaţi, îi făcea pe amândoi să se lupte cu hainele, să gâfâie sufocaţi în timp ce se rostogoleau pe jos.

Apoi, Miranda ajunse călare, cu trupul aplecat înainte şi palmele rezemate de pieptul lui, pentru ca gurile să li se poată uni din nou. Încet, încet, ridică şoldurile. Ochii li se întâlniră, întunecaţi, sticloşi. În sfârşit, în sfârşit, se coborî spre el, îl luă înăuntrul ei, capturându-l cu muşchii încleştaţi, tremurători.

Şi începu să-l călărească, arcuită pe spate, cu părul revărsându-se ca o ploaie torenţială de flăcări peste umeri, cu ochii îngustaţi cât două fante, copleşită de voluptate. Acum domnea numai iuţeala. Era acolo energie; unde electrice de putere care înotau prin sânge, biciuiau inima, alimentau trupul mai-mai să plesnească.

Mai repede, mai tare, mai adânc, cu degetele lui înfigându-i-se disperate în şolduri, cu respiraţia şuierând în suspine răguşite. Orgasmul se lansă prin ea, cu tăişul său de disperare sfâşiind-o, nimicind-o.

Iar Ryan continua să se împingă înăuntru-i, strivind-o în strânsoare, pe când o ridica din spasme puternice, constante. Un muget îi umplea capul, ca o mare războindu-se cu furtuna, iar următorul val fu pârjolitor, azvârlind-o în sus dintr-o legănare prelungă şi fierbinte. I se păru că auzi pe cineva ţipând. Şi o văzu, în acel moment de negândire, cu părul răvăşit, cu trupul arcuit, cu braţele ridicate, ochii pe jumătate închişi şi buzele curbate într-un surâs de răutăcioasă conştiinţă femeiască.

Era la fel de nepreţuită, de ademenitoare şi magnifică, precum „Doamna întunecată”, şi întru totul la fel de puternică. În timp ce propria lui eliberare izbucnea, mai avu un singur gând limpede. Acolo se afla destinul lui.

Apoi, mintea i se întunecă, prinsă de acelaşi val care-l aruncă şi pe el peste margine.

— Doamne sfinte!

Mai mult nu putu spune. Niciodată nu se mai pierduse atât de complet într-o femeie, nici nu se mai simţise atât de legat de vreuna. Deşi Miranda încă se mai cutremura, părea să se topească peste el, cu trupul lunecându-i în jos până când icnetele începură să-i răsune înnăbuşite pe gâtul lui.

— Miranda.

O singură dată îi rosti numele, mângâind-o pe spate, în jos şi din nou în sus.

— Christoase, cât ai să-mi lipseşti. Ea rămase cu ochii închişi, fără să spună nimic. Dar se lăsă să se cufunde, se lăsă dusă de val, fiindcă o parte din ea nu credea că avea să se mai întoarcă.

☼ ☼ ☼

Dimineaţă, când se trezi, Ryan plecase, lăsându-i numai un bilet, alături, pe pernă.

Bună dimineaţa, domnişoară doctor Jones. Am făcut cafeaua. Va fi destul de proaspătă, dacă nu dormi prea mult. Ţi s-au terminat ouăle. Te mai caut.

Deşi se simţea prost, ca o adolescentă amorezat citi mesajul de vreo şase ori, apoi se ridică să-l pună caseta cu bijuterii, ca pe o declaraţie de devotamet nemuritor.

Inelul pe care i-l pusese el în deget, inelul pe care păstrase ca o naivă într-o cutiuţă căptuşită cu catife din casetă, nu mai era.

☼ ☼ ☼

Avionul ateriză la nouă şi jumătate, iar Ryan ajunse în oraş, la galerie, pe la unsprezece. Era cât o fracţiune din Institut, mai mult ca o somptuoasă locuinţă particulară, decât ca o galerie.

Avea platforme înalte, arcade largi şi scări curbate conferind spaţiului o atmosferă aerisită şi fluidă. Covoarele alese pentru a sta răspândite pe duşunelele de marnură şi podelele de esenţă tare erau adevărate opere de artă, în egală măsură cu tablourile şi sculpturile.

Cabinetul său se afla la etajul trei. Îl menţinuse cât mai mic, pentru a afecta tot spaţiul disponibil zonelor publice. Dar era amenajat bine şi atent, fără ai lipsi confortul.

Petrecu trei ore la birou, recuperând lucrări din urmă cu asistentul său, întâlnindu-se cu directorul galeriei aprobând vânzări şi achiziţii şi organizând măsurile necesare de securitate şi transport pentru piesele care se expediau în Maine.

Profită de timp pentru a programa interviurile cu presa despre viitoarea expoziţie şi acţiunea de colectare a fondurilor, se hotărî să-şi înghesuie şi proba unui smoking nou şi îi telefonă mamei sale pentru a-i spune să-ş cumpere o rochie nouă.

Trimitea toată familia în Maine, la gală.

Următorul în program era un telefon la vărul său de la agenţia de voiaj.

— Joey, Ry sunt.

— I-auzi, călătorul meu favorit. Cum o duci?

— Binişor. Am nevoie de un bilet pentru San Francisco, poimâine, tur-retur cu întrerupere.

— Nicio problemă. Sub ce nume?

— Al meu.

— Mare minune. Okay, fac rezervarea şi-ţi faxez itinerariul. Unde eşti?

— Acasă. Poţi rezerva şi nişte locuri pentru familia mea, vor pleca în Maine, îi comunică toate datele.

— Am reţinut. Toate la clasa întâi, nu?

— Evident.

— Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu tine, Ry.

— Ei, mă bucur să aud, *fiindcă* am să-ţi cer o favoare.

— Trage.

— Îţi voi da o listă de nume. Trebuie să aflu ce călătorii au făcut respectivii. În ultimii trei ani şi jumătate.

— Trei ani şi jumătate! Iisuse Cristoase, Ry.

— Concentrează-te asupra curselor internaţionale, mai ales spre şi dinspre Italia. Eşti gata să notezi numele.

— Ascultă, Ry, te iubesc ca pe un frate. Chestia asta va dura zile întregi,

poate chiar săptămâni, şi e delicată. Nu apeşi pe câteva butoane şi primeşti informaţiile pe tavă. Liniile aeriene n-au voie să le divulge.

Era un cântec pe care-l mai auzise de multe ori,

— Am bilete pe tot sezonul la Yankey. Loja oficială, cu legitimaţie de acces la vestiare.

Urmă un moment de tăcere.

— Zi-mi numele alea.

— Ştiam eu că pot conta pe tine, Joey,

Când termină se lăsă pe spate cu scaunul. Luă din buzunar inelul pe care i-l dăduse Mirandei, privindu-l cum strălucea în lumina soarelui care intra prin geamul polarizat din spate.

Se gândea să-i ceară unui prieten de-al său bijutier să scoată pietrele şi să i le monteze în nişte cercei.

Cerceii erau mai siguri decât un inel. Femeile, chiar şi cele inteligente şi practice, îşi puteau forma idei greşite pornind de la inele.

Bănuia că ar fi apreciat gestul. Şi, la urma urmei, îi datora şi ei ceva. Avea să comande cerceii şi să i-i expedieze când ajungea – cu bronzurile – la o distanţă sigură. Îşi imagina că, după ce avea timp să gândească pe îndelete, urma să conchidă că acţionase în singurul mod logic. Nimeni nu-i putea pretinde să rămână cu mâna goală după ultima misiune.

Puse inelul la loc în buzunar, pentru a înceta să-şi mai tot închipuie cum arătase pe degetul ei.

Miranda urma să capete ceea ce-i trebuia, îşi reaminti el, iar când se ridică, degetele continuau să i se joace cu inelul. Aveau să dovedească autenticitatea bronzului ei, să demaşte un falsificator, un asasin, iar ea să fie aclamată la scenă deschisă, cu reputaţia strălucindu-i ca aurul.

Avea câţiva clienţi care ar fi plătit sume fabuloas pentru un trofeu ca „Doamna întunecată”. Nu-i mai rămânea decât să-l aleagă pe norocosul câştigător. Iar acea sumă avea să-i acopere consumul de timp, cheltuielii complicaţiile, plus o mică primă ca frişca pe deasupra.

Doar dacă nu se hotăra s-o păstreze el. Ar fi fost fără discuţie, mândria colecţiei lui personale.

Dar... afacerile sunt afaceri. Dacă găsea clientul potrivit – şi obţinea

suma potrivită – putea înfiinţa o nouă galerie, în Chicago sau Atlanta sau... în Maine.

Ba nu. După ce se termina totul, nu trebuia să se mai apropie de Maine. Mare păcat, medita Ryan. Începuse să-i placă acolo, lângă mare, lângă faleze, în mirosuri de apă şi brazi. Avea să le ducă dorul. Avea să-i ducă dorul. Nu era nimic de făcut. Trebuia să încheie ordonat un capitol din viaţa lui şi să înceapă unul nou. Ca broker de artă absolut legal. Avea să-şi ţină cuvântul dat familiei şi urma să şi-l respecte şi faţă de Miranda. Mai mult sau mai puţin.

Toţi urmau să ajungă acolo unde le era locul.

Era numai vina lui dacă-şi lăsase sentimentele să se încurce cam prea mult. În cea mai mare parte, era sigur, se datora faptului că practic trăiau împreună de câteva săptămâni. Îi plăcea să se trezească din somn lângă ea, îi plăcea chiar prea tare. Îi plăcea să stea cu ea pe faleză, ascultându-i vocea senzuală, smulgându-i câte unul dintre acele rare zâmbete. Cele care se citeau şi în ochi şi alungau expresia aceea tristă.

Adevărul era – îngrijorătorul adevăr era – că Miranda nu avea nimic care să nu-l atragă.

Era bine că reveniseră pentru un timp fiecare în spaţiul său propriu. Aveau să profite de distanţare şi să aşeze totul din nou în perspectivă. Dar se întreba de ce, pe când aproape se convingea că aşa era, simţea o mică durere păcătoasă în jurul inimii.

☼ ☼ ☼

Încerca să nu se gândească la el. Să se întrebe dacă el se gândea la ea. Era mai productiv, îşi spunea, să se concentreze în întregime, exclusiv, asupra muncii.

Nu peste mult, avea să fie singurul lucru care-i mai rămăsese. Şi aproape reuşea. În cea mai mare parte a zilei, zeci de detalii îi solicitau atenţia şi priceperea. Dacă i-o luau gândurile razna o dată sau de două ori, era destul de disciplinată ca să le cârmească înapoi spre problemele imediate. Dacă în numai o singură zi ajunsese la un nou nivel al singurătăţii, avea să înveţe să se adapteze. Trebuia.

Miranda se pregătea să plece, luându-şi restul lucrărilor pe ziua în curs

acasă, când computerul semnală sosirea unei corespondenţe pe *E-mail.* Îşi termină scrisoarea lungă şi amănunţită către decoratorul pe care îl angajase, în legătură cu lungimile de material necesare, adăugind locuri de semnătură pentru Andrew şi funcţionarul de la achiziţii.

Scrută scrisoarea, o corectă în câteva locuri, apoi comandă expedierea şi recepţionarea. Pe ecran apăru un semnal de primire, sub rubrica DECES ÎN FAMILIE.

Nedumerită, deschise documentul.

O ai pe Doamna Falsă. Are mâinile mânjite de sânge. Vrea să fie al tău. Recunoaşte-ţi greşeala, plăteşte preţul şi vei rămâne în viaţă. Continuă la fel ca acum, şi nimic nu o va opri.

Asasinatul îi şade bine.

Miranda privi lung mesajul, citind de mai multe ori fiecare cuvânt, până îşi dădu seama că se ghemuise în scaun, legănându-se.

Voiau s-o sperie, s-o îngrozească. Şi, o, Doamne, cât de bine reuşiseră!

Ştiau că avea la ea falsul. Nu putea însemna decât că o văzuse cineva cu Giovanni, sau că el îi spusese cuiva. Cel care îl ucisese îi dorea şi ei moartea. Chinuindu-se să-şi păstreze controlul, privi adresa expeditorului. *Lost1.* Ce-o mai fi însemnat şi asta? Venise pe ruta standard folosită de toate organizaţiile Standjo pentru corespondenţă electronică. Parcurse rapid numele, dar nu găsi nimic, aşa că apăsă pe tasta de răspuns.

Cine eşti?

Rezumându-se la atât, trimise mesajul. Peste doar câteva secunde, pe display apăru afişat refuzul de primire. Nu era un utilizator cunoscut. Procedase rapid, conchise ea. Dar îşi asumase riscuri, trimiţându-i scrisoarea. Fără îndoială, mesajele transmise de el puteau fi localizate. Imprimă un exemplar pe hârtie şi o salvă într-un fişier. O privire la ceas o înştiinţa că era aproape şase. Acum nu mai avea cine s-o ajute. N-o aştepta nimeni.

Era singură.

Capitolul 25

— Şi, ai mai primit veşti de la Ryan?

Miranda bifa articolele de pe lista fixată pe planşetă, în timp ce supraveghea echipa de întreţinere la desprinderea câtorva picturi selecţionate de pe peretele Galeriei de Sud.

— Da, mi s-au faxat de la cabinetul lui detalii despre programul de transport. Toate articolele vor sosi miercurea viitoare. Voi trimite o echipă de la securitatea noastră să-i aştepte pe oamenii lor la aeroport.

Andrew îi mai studie profilul un moment, apoi ridică din umeri. Ştiau amândoi că nu la asta se referise. Ryan lipsea deja de o săptămână.

Scoase un covrig din punga pe care o cumpărase ca să-i mănânce cu grămada. Îi făceau sete, iar când îi era sete, bea galoane întregi de apă. După care îl treceau, nişte pişări ca pe un cal de curse. Îi venise ideea că prin lichid i se eliminau toxinele din organism.

— Domnişoara Purdue şi Clara se ocupă de merceolog, o informă el. N-avem o listă definitivă a participanţilor, dar ar dori să se aprobe menu-ul. Vreau să-i arunci o privire înainte de a semna contractul final. Tu eşti vedeta, în fond.

— *Noi* suntem vedetele, îl corectă Miranda, continuând să taie de pe listă. Dorea ca tablourile şi ramele să fie curăţite înainte de gală şi trimisese la restaurare un memoriu prin care le dădea prioritate.

— N-ar strică să avem succes. Închiderea galeriei ăsteia i-a făcut pe mulţi vizitatori să bombăne.

— Dacă se întorc în două săptămâni, vor avea de câştigat mai mult decât îi costă intrarea, îşi scoase ea ochelarii, frecându-se la ochi.

— Ai investit multe ore în problema asta.

— Sunt de făcut o mulţime şi nu mi-a prea rămas timp. Oricum, îmi place să fiu ocupată.

— Mda, îşi agită el covrigii în pungă. Niciunul din noi nu prea are chef de timp liber.

— Tu cum te descurci?

— Asta-i formula codificată pentru băut? replică el, mai tăios decât intenţionase. Iartă-mă, murmură, vârându-şi din nou degetele în pungă.

Nu, nu beau.

— Ştiu că nu bei. Şi n-a fost nimic codificat.

— Îi fac faţă.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, dar nu vreau să consideri că eşti obligat să stai cu mine, dacă ai prefera să rămâi la Annie.

— Faptul că am înţeles că vreau să trăiesc cu Annie face ca somnul pe canapea să devină cam neplăcut. Dacă înţelegi ideea.

— O cam înţeleg, se apropie Miranda să se servească şi ea cu un covrig.

— Ai idee când se întoarce Ryan?

— Nu foarte exact.

Statură un moment pe loc, ronţăind covrigei, fiecare cu gândul la neajunsurile frustrării sexuale.

— Vrei ca pe urmă să mergem să ne-mbătăm? îi zâmbi Andrew. Doar un mic banc de dezintoxicare.

— Ha ha, vârî ea mâna în pungă, pentru a scoate doar câteva grăunţe de sare, oftând. Mai ai din-ăştia?

☼ ☼ ☼

Ryan făcu primul popas din San Francisco la galerie. Alesese vechiul antrepozit din cartierul portuar, fiindcă dorise mult spaţiu şi se hotărâse ca firma lui să fie separată de zecile de galerii din centru.

Reuşise, făcând ca Boldari Gallery să fie unică, mai exclusivistă, şi dându-i posibilitatea să le ofere artiştilor tineri o şansă de a-şi prezenta lucrările într-o galerie de prima calitate.

Preferase o ambianţă lejeră, în locul eleganţei pe care o crease la New York. Aici, picturile puteau fi expuse pe ziduri de cărămidă sau lemn, iar sculpturile stăteau adesea pe coloane de metal grosolan. Ferestrele largi, fără rame, dădeau spre golf şi agitatul trafic turistic.

La etajul întâi, o cafenea le punea la dispoziţie artiştilor şi iubitorilor de artă cappuccino cu caimac, pe măsuţe care aminteau de o trattoria în stradă, cu vedere asupra galeriei principale şi către studiourile de la etajul doi. Ryan se aşeză la o masă, zâmbindu-i fratelui său Michael.

— Deci, cum merge treaba?

— Mai ţii minte sculptura aia metalică despre care mi-ai spus că arăta ca

o catastrofă feroviară?

— Cred că opinia mea fusese că arăta ca un tren de circ deraiat.

— Mda, aia e. Am vândut-o ieri, pe douăzeci de mii şi ceva.

— Sunt destui oameni care au mai mulţi bani decât gust. Ce face familia?

— Ai să vezi singur. Te aşteptăm la cină.

— Voi veni.

Se rezemă de spătar, contemplându-şi fratele, în timp ce acesta comanda cafea pentru amândoi.

— Ţi se potriveşte, comentă Ryan. Căsnicie, familie, casa din suburbii.

— Ar fi şi cazul, am intenţii de durată. Şi-ţi prinde bine şi ţie. Contribuie ca mama să nu stea pe capul tău.

— Nu prea ajută. Ieri am văzut-o. Mi-a cerut să-ţi transmit că are nevoie de fotografii noi ale copiilor. De unde să ştie cum mai arată, dacă nu-i trimiţi poze?

— I-am trimis zece livre de poze, luna trecută.

— Seria următoare i-o poţi preda personal. Vreau să veniţi, toată familia, la expoziţia şi acţiunea de binefacere de la Institut. Ai primit memoriul, da?

— Mda, l-am primit.

— E vreo problemă cu progamarea?

Michael stătu pe gânduri, în timp ce li se servea cafeaua.

— Nu-mi trece niciuna prin minte. Ar trebui să putem ajunge. Copiii se bucură întotdeauna când au ocazia să meargă la New York şi să întâlnească familia, să se certe cu verii, tata să le strecoare dulciuri. Iar eu voi avea ocazia s-o văd pe doctoriţa aia despre care ne-a spus mama. Cum arată?

— Miranda? Deşteaptă, foc de deşteaptă. Capabilă.

— Deşteaptă şi capabilă?

Michael sorbi din cafea, observând cum pianotau uşor pe masă degetele fratelui său. Ryan nu cădea prea des pradă nelinişiilor sau mişcărilorde prisos. Îi stătea mintea – şi nervii – la femeia cea deşteaptă şi capabilă.

— Mama a spus că arată grozav, cu o claie de păr roşcat.

— Mda, e roşcovană,

— Ţie de obicei îţi plăceau blondele.

Când Ryan nu făcu decât să arcuiască o sprânceană, fratele său râse:

— Haide, Ry, dă pe gură. Care-i treaba?

— E frumoasă. E complicată. Toată povestea e complicată, decise el şi în sfârşit îşi dădu seama că bătea din degete. Facem afaceri împreună la mai multe niveluri.

De astă dată, îşi înălţă Michael sprâncenele:

— Nu zău?

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Dorul de ea era ca un foc în pântece.

— Să zicem că lucrăm împreună la câteva proiecte, dintre care unul e expoziţia asta. Şi avem o relaţie personală. Ne simţim bine împreună. Atâta tot.

— Dacă asta era tot, n-ai fi arătat atât de preocupat.

— Nu-s deloc preocupat.

Sau nu fusese, până nu i se furişase din nou în cap.

— E doar complicat, atâta.

Michael scoase un „hmm” de încuviinţare şi trase concluzia că avea să-i placă ia nebunie să-i spună soţiei lui că Ryan se amorezase de-a binelea de o doctoriţă roşcovană din Maine.

— Tu ai ştiut întotdeauna să ieşi cu bine din complicaţii.

— Mhm.

De vreme ce se simţea mai bine gândind astfel, Ryan dădu din cap:

— În orice caz, asta nu-i decât o parte din motivul pentru care am venit aici. Caut un tânăr artist. Am o adresă, dar m-am gândit să te întreb dacă-l cunoşti. Harrison Mathers? Sculptor.

— Mathers, se încreţi fruntea lui Michael. Nu-mi spune nimic. Mă pot interesa, să mă uit prin dosare ca să văd dacă am luat ceva lucrat de el.

— Aşa vom face. Nu ştiu dacă mai locuieşte la adresa aia.

— Dacă e în San Francisco şi caută ocazii să vândă, îl vom găsi. I-ai văzut lucrările?

— Cred că da, murmură Ryan, cu gândul la „David”.

☼ ☼ ☼

Ultimul domiciliu cunoscut al lui Mathers se afla la un apartament de la etajul doi, cu scară, în cartierul rău famat din centru. Ploua, când Ryan se apropie de clădire. Un mic grup de tineri stăteau adunaţi într-o uşă, scrutând strada în căutare de gâlceavă.

În şirul cutiilor poştale jalnic de mici, prinse pe peretele holului igrasios, Ryan văzu inscripţia „H. Mathers” la apartamentul 3B.

Porni pe scară, prin mirosul slab de urină şi vomă veche.

Pe uşa de la 3B, cineva pictase un excelent studiu de castel medieval, cu tot cu turle şi pod mobil. Parcă ar fi fost dintr-un basm, o poveste lugubră, îşi spuse Ryan, observând chipul din fereastra de sus, care se uita afară urlând de groază.

Harry, medita el, avea talent şi un excelent simţ al situaţiei actuale. O fi fost casa castelul lui, dar el era un prizonier înfricoşat.

Ciocăni şi aşteptă. Aproape imediat, uşa din spatele său se deschise. Ryan se răsuci pe vârfurile picioarelor.

Femeia era tânără şi ar fi putut să fie atrăgătoare, dacă nu şi-ar fi fardat deja faţa pentru noaptea de muncă. Era un machiaj de prostituată, îngroşat pe buze şi pleoape. Ochii, sub greutatea fardului şi a genelor false, erau reci ca gheţurile arctice. Avea un păr şaten simplu, tuns băieţeşte. Probabil că în orele de program îşi punea perucă.

În timp ce observa toate aceste lucruri, precum şi trupul planturos, expus neglijent într-un scurt capot înflorat, atenţia i se îndreptă spre Colt-ul 45 mare şi negru din mâna ei. Avea o gură cât Pacificul şi îl ţintea drept în mijlocul pieptului.

Conchise că era mai bine s-o privească în ochi, cu mâinile la vedere, şi să-i dea o explicaţie simplă.

— Nu sunt copoi. Nu vând nimic. Îl caut doar pe Harry.

— Credeam că eşti celălalt.

Avea o voce venită direct din Bronx, dar nu-l făcea să se simtă cu nimic mai în siguranţă.

— Să zicem că, după cum stau lucrurile, mă bucur că nu sunt el. Ai putea îndrepta tunul ăla în altă parte?

Îl mai studie un moment, apoi ridică din umeri:

— Mda, sigur.

Coborî pistolul, rezemându-se de tocul uşii.

— Nu-mi plăcea cum arată celălalt. Şi nici atitudinea lui.

— Atâta vreme cât ţii pistolul ăla în mână, am să-mi potrivesc atitudinea oricum vrei.

La asta, femeia zâmbi, scurt şi strălucitor, aproape învingând machiajul de păpuşă sexuală.

— Eşti okay, filfizonule. Ce treabă ai cu Rembrandt?

— O conversaţie.

— Ei, nu-i acasă, şi n-a mai trecut de câteva zile. La fel i-am spus şi ăluilalt.

— Înţeleg. Ştii cumva unde e Harry?

— Nu mă bag în treburile altora.

— Sunt convins, ridică Ryan o mână, cu palma înainte, în timp ce pe cealaltă şi-o apropia încet de portofel; îi văzu buzele ţuguindu-se în îngândurare, când scoase o hârtie de cincizeci. Ai câteva minute libere?

— Poate. Cu încă cincizeci, cumperi o oră.

Totuşi, clătină din cap:

— Nu pari genul care plăteşte ca să-şi facă de cap, Filfi.

— Doar conversaţie, repetă el, oferindu-i banii.

În doar trei secunde, femeia întinse mâna şi înhăţă bancnota cu vârfurile ucigătoare ale unghiilor ei sângerii.

— Okay, intră.

În cameră se găsea un pat, un singur scaun, două mese de la talcioc şi o bară pentru haine, plină cu materiale ieftine, în culori ţipătoare. Avusese dreptate în legătură cu peruca, observă el. Erau două, una blondă, cu păr lung şi buclat, şi alta brunetă ca pana corbului, cu păr lucios, puse pe capete de polistiren.

Pe un birouaş stătea o mică oglindă de toaletă şi o gamă de cosmeticale cât un magazin universal.

Deşi deprimant de sărăcăcioasă, odaia era ordonată ca foaia de bilanţ a unui contabil.

— Pentru cincizeci, spuse gazda, poţi bea o bere.

— Mulţumesc.

În timp ce femeia mergea spre aragazul cu două ochiuri şi minusculul frigider care jucau rol de bucătărie.

Ryan se apropie de un dragon din bronz care păzea una dintre mesele şubrede.

— E o piesă foarte reuşită.

— Mda, artă adevărată. Rembrandt a făcut-o.

— Are talent.

— Probabil, ridică ea din umeri, fără a se osteni să-şi tragă halatul la loc; avea dreptul să se uite la marfă, în caz că voia să investească încă cincizeci de dolari. I-am spus că-mi plăcea, şi am ajuns la o învoială, zâmbi ea, dându-i o sticlă de Budweiser.

— Eşti prietenă cu Mathers?

— E un tip mişto. Nu-ncearcă să mă poarte cu vorba pentru trataţii pe gratis. Am avut odată aici un gagiu care voia să mă folosească drept sac de box, nu ca saltea. Auzind că aveam belele, puştiu' a venit să bată cu pumnu-n uşă. A răcnit cum să erau curcanii, râse ea afectat, în bere. Căcănaru' a sărit pe fereastră, cu nădragii-n vine. E mişto Rembrandt. Cam amărât, fumează multă iarbă. Apucături de artist, cred.

— Are mulţi prietni?

— Filfi, nimeni din clădirea asta n-are prea mulţi prieteni. Stă aici de vreo doi ani şi acum e prima oară când am văzut să-i bată doi oameni la uşă în aceeaşi zi.

— Vorbeşte-mi despre celălalt.

Femeia atinse cu degetul hârtia de cincizeci din buzunarul halatului.

— O namilă. Mutră pocită. Mi-e mi-a părut o gorilă, unealta cuiva, înţelegi. Şi se vedea de la o poştă că-i place să rupă picioare. A zis că voia să cumpere o statuie de-a lui Rembrandt, da' haidamacu' ăla nu era iubitor de artă. Când am zis că nu-i acasă şi nu ştiu unde s-a dus, a-nceput să-mi facă nasoale.

Ezită un moment; apoi ridică iarăşi din umeri.

— Avea armă. O umflătură sub haină. I-am trântit uşa în moaca aia grăsană şi l-am scos pe amicu' aci de faţă, arătă ea cu capul spre bufetul

de bucătărie mic cât o farfurioară, unde pusese Colt-ul. A trecut doar cu câteva minute înaintea ta, d-aia am crezut că tot el era.

— Vreo şase cu patru, poate cu cinci[4], două şaizeci[5] uşor. Braţe ca o gorilă şi mâini de măcelar. Nişte ochi de te-apuca groaza, ca gheaţa murdară, înţelegi. Dacă se ia de mine unu' d-ăsta pe trotuar, îi dau cu pas.

— Bine gândit.

Descrierea se potrivea perfect cu a omului care o atacase pe Miranda. Harrison Mathers avea mare noroc că nu fusese acasă.

— Şi tu ce treabă ai cu Rembrandt?

— Sunt comerciant de artă, scoase Ryan o carte de vizită din buzunar.

— Select.

— Dacă primeşti vreo veste de la Harry, sau dacă vine acasă, să i-o dai, bine? Spune-i că-mi plac lucrările lui. Aş vrea să discut cu el.

— Sigur, pipăi femeia litereie în relief, apoi ridică dragonul şi puse cartea de vizită sub coada lui şerpuitoare. Ştii, Filfi...

Întinse mâna, plimbându-şi una dintre unghiile acelea ca bisturiele pe cămaşa lui.

— Afară-i frig şi plouă. Dacă vrei să... mai conversăm, îţi fac reducere.

Cândva, se cam aprinsese după o fată din Bronx. Sentimental, scoase încă cincizeci din portofel.

— Ăştia-s pentru ajutor, şi bere.

Se întoarse spre uşă, aruncând o ultimă privire dragonului.

— Dacă ajungi strâmtorată cu banii, vorbeşte cu Michael de la Boldari, mai încolo pe cheu. O să-ţi dea un preţ bun pe el.

— Mhm. Am să ţin minte. Să mai vii, Filfi, închină ea cu berea. Îţi datorez una pe gratis.

Ryan traversă culoarul, aranjă broasca şi intră în locuinţa lui Mathers înainte ca a doua bancnotă să fi fost ascunsă. Ca mărime, camera o reflecta pe cea din care tocmai ieşise. Ryan se îndoia că proprietarul aprobase rezervoarele pentru sudură.

Văzu mai multe piese, în diverse stadii de execuţie. Niciuna nu denota talentul sau viziunea dragonului pe care i-l dăduse pentru sex unei târfe.

[4] 6 feet, 4-5 inches = 1,90-1,92 m. (n.tr.)
[5] 260 pounds = 125 kg. (n.tr.)

Inima îi stătea la bronzuri, decise el, când studie micul nud fluid care stătea pe bazinul ruginit al toaletei.

Un autocritic, îşi spuse. Artiştii puteau avea nişte nesiguranţe jalnice.

Reuşi să caute prin toată garsoniera în mai puţin de cincisprezece minute. Pe jos zăcea o saltea cu cearceafurile şi păturile răvăşite, lângă un scrin ars de ţigări, cu sertare înţepenite.

Peste o duzină de blocuri de desen, majoritatea pline, erau stivuite pe podea. Miranda avusese dreptate, medita Ryan în timp ce le răsfoia, avea mână bună.

Singurele lucruri din locuinţă care păreau întreţinute cu grijă erau materialele artistice, aranjate pe rafturi metalice de culoare gri cazonă şi în cutii de plastic pentru lapte.

Bucătăria conţinea o cutie de Krispies cu orez, un bax de beri, trei ouă, şuncă mucegăită şi şase pachete de mâncare congelată. Mai găsi patru chiştoace de marijuana răsucite meticulos, ascunse într-un borcan cu pliculeţe de ceai Lipton.

Dădu peste şaizeci şi trei de centi şi o ciocolată Milky Way de mult uitată. Nu exista nicio scrisoare, niciun bilet scris, nicio ascunzătoare de bani. Depista ultimul aviz de desfiinţare a telefonului făcut ghemotoc, la gunoi, printre alte şase cutii de bere, goale.

Nicăieri, niciun indiciu unde se dusese Harry sau de ce, ori când avea de gând să se întoarcă.

Avea să revină, reflectă Ryan, aruncând o ultimă privire prin cameră. Nu-şi abandona el materialele artistice, nici provizia de droguri.

Iar la întoarcere, avea să-i telefoneze în clipa când punea mâna pe cartea de vizită. Artiştii înfometaţi puteau fi temperamentali, dar mai erau şi previzibili. Şi fiecare suflet de om dintre ei jinduia la mai mult decât simpla mâncare.

— Hai mai repede acasă, Harry, murmură Ryan, ieşind.

Capitolul 26

Miranda privea faxul care tocmai ieşise din aparat. Era scris cu majuscule, ca şi cum expeditorul ar fi vorbit urlând:

NU TE-AM URÂT DINTOTDEAUNA. DAR TE-AM URMĂRIT. AN DE AN. MAI ŢII MINTE PRIMĂVARĂ CÂND AI ABSOLVIT LICEUL CU LAUDE, FIREŞTE – ŞI AI AVUT O AVENTURĂ CU AVOCATUL? CREG ROWE ÎL CHEMA. ŞI A RUPT-O, ŢI-A DAT PAPUCII FIINDCĂ ERAI PREA RECE ŞI NU ACORDAI DESTULĂ ATENŢIE NEVOILOR LUI, ÎŢI MAI AMINTEŞTI, MIRANDA?

LE-A SPUS PRIETENILOR CĂ ERAI MEDIOCRĂ LA PAT. FAC PARIU CĂ N-AI ŞTIUT. EI, ACUM O ŞTII.

NU ERAM FOARTE DEPARTE. DELOC DEPARTE. AI SIMŢIT VREODATĂ CUM TE PÂNDESC? ACUM SIMŢI? N-A MAI RĂMAS MULT TIMP. AR FI TREBUIT SĂ FACI CE ŢI S-A SPUS. AR FI TREBUIT SĂ ACCEPŢI LUCRURILE AŞA CUM SUNT. AŞA CUM VOIAM EU SĂ FIE. DACĂ O FĂCEAI, POATE CĂ ACUM GIOVANNI AR MAI FI TRĂIT. TE GÂNDEŞTI VREODATĂ LA ASTA?

NU TE-AM URÂT DINTOTDEAUNA, MIRANDA, DAR ACUM TE URĂSC.

ÎMI SIMŢI URA? O VEI SIMŢI.

În timp ce citea, hârtia îi tremura în mâini. Literele mari şi groase aveau ceva pueril, ca o hărţuială a bătăuşilor în curtea şcolii. Erau destinate să rănească, să umilească şi să sperie, reflectă ea. Nu putea permite una ca asta.

Dar, când îi sună interfonul, respiraţia i se opri cu un icnet şi degetele încleştate mototoliră marginile faxului. Îl puse pe birou, fără să judece, netezind îndoiturile chiar în timp ce răspundea apelului lui Lori:

— Da?

— A venit domnul Boldari, domnişoară doctor Jones. Se interesează dacă îl poţi primi un moment.

Ryan. Aproape îi rosti numele cu voce tare şi-şi apăsă degetele pe buze pentru a reţine cuvântul doar în mintea ei.

— Cere-i să aştepte, te rog.

— Desigur.

Deci, se întorsese. Miranda îşi frecă obrajii cu mâiniie, pentru a le alunga paloarea. Avea şi ea mândria ei. Avea dreptul la mândrie. Nu intenţiona să se repeadă pe uşă şi să-i sară de gât ca o puştoaică amorezată.

Lipsise aproape două săptămâni şi n-o sunase nici măcar o dată. A, ţinuseră legătura, îşi spuse ea, în timp ce-şi căuta pudriera şi se privea în oglinjoară pentru a-şi aranja părul şi a retuşa rujul. Memorii, telexuri, faxuri şi *E-mail,* toate trimise de cine ştie ce conţopist şi semnate în numele lui.

Nu se ostenise să se retragă cu blândeţe, când terminase cu ea. Îşi pusese personalul de birou s-o facă în locul lui.

N-avea să provoace o scenă. Mai erau de rezolvat destule probleme, la diverse niveluri. Urma să le ducă până la capăt.

Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti că avusese nevoie de el. Îi simţise nevoia în fiecare zi şi noapte ale acelor două săptămâni.

Se calmă, descuind sertarul să pună ultimul fax peste teancul celorlalte. Acum soseau zilnic, uneori doar câte un rând, două, alteori îndrugând verzi şi uscate, ca azi. Imprimata de la *E-mail* era printre ele, deşi *Lost1* n-o mai contactase niciodată. Încuie sertarul, vârî cheia în buzunar şi se duse la uşă.

— Ryan, îl primi ea cu un zâmbet politicos. Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi. Intră, te rog.

La biroul ei, Lori se uită de la unul la altul, dregându-şi vocea.

— Să reţin convorbirâie?

— Nu, nu va fi necesar. Ai dori o...

Nu apucă să termine. În clipa când închise uşa în urma lor, Ryan o strivi de aceasta şi-i cotropi gura într-un sărut de o poftă feroce, care-i spulberă tot zidul pe care şi-l înălţase cu atâta grijă.

Strângând pumnii, îşi ţinu braţele pe lângă trup, fără a-i răspunde nicicum, nici măcar cu patima împotrivirii.

Când se retrase – cu ochii îngustaţi speculativ – Miranda îşi înclină capul, retrăgându-se lateral.

— Cum a fost voiajul?

— Lung. Unde plecaseşi, Miranda?

— Aici am fost. Sunt convinsă că vrei să vezi designul final. Am schiţele. Voi fi încântată să te conduc jos şi să-ţi arăt ce am terminat până acum. Cred c-o să-ţi placă.

Se apropie de planşetă, unde începu să desfăşoare o coală mare de

hârtie.

— Astea pot să mai aştepte.

Miranda ridică privirea, cu capul într-o parte:

— Ai altceva în minte?

— Absolut. Dar, evident, şi asta poate aştepta. Rămânând cu ochii îngustaţi, se apropie de ea, ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima oară, observând detaliile. Când ajunseră faţă în faţă, o cuprinse cu o mână de sub bărbie, desfăcându-şi încet degetele pe obrazul ei.

— Mi-a fost dor de tine.

O spusese cu o undă de nedumerire în glas, ca şi cum tocmai ar fi rezolvat o enigmă complicată.

— Mai mult decât intenţionasem, decât m-am aşteptat. Mai mult decât doream.

— Serios? se îndepărtă ea cu un pas, căci atingerea lui o tulburase. De-asta mi-ai telefonat atât de des?

— De-asta nu ţi-am telefonat.

Îşi îndesă mâinile în buzunare. Se simţea ca un neghiob. Şi avea în stomac o palpitaţie nervoasă care-l prevenea că un om putea trece prin stări mai alarmante decât neghiobia.

— De ce nu m-ai sunat tu? Am luat măsuri să ştii unde puteai să mă găseşti.

Miranda înclină din cap. Era o imagine rară şi stranie. Ryan Boldari stânjenit.

— Da, diversele tale asistente mi-au comunicat cu foarte multă eficienţă pe unde umblai. Întrucât proiectul de-aici progresa conform planului, nu aveam niciun motiv să te deranjez cu el. Şi de vreme ce păreai să fi luat hotărârea de a rezolva singur celelalte probleme, nu prea aveam ce face.

— Nu trebuia să devii atât de importantă, se legănă el înapoi pe călcâie, parcă încercând să-şi regăsească echilibrul. Nu vreau să contezi atât de mult pentru mine. Îmi stă în drum.

Miranda se întoarse într-o parte, destul de repede, spera, ca să nu-i vadă durerea care-i apăruse în ochi. Orice emoţie atât de puternică, de acută, s-ar fi observat oricum.

— Dacă voiai să închei relaţia noastră personală; Ryan, o puteai face cu mai puţină nepăsare.

Ryan îi puse mâinile pe umeri, le strânse şi o răsuci în loc, furios, când încercă să se smulgă.

— Par eu să doresc să se termine? O trase spre el, acoperindu-i iarăşi gura cu a lui, în timp ce Miranda se zbătea să scape.

— Aşa simţi, că vreau să termin?

— Nu te juca aşa cu mine.

Încetă să se mai lupte, vorbind cu voce slabă, tremurătoare. N-avea decât să se dispreţuiască pe ea însăşi pentru asta, dar nu putea schimba situaţia.

— Nu sunt pregătită pentru asemenea jocuri.

— N-am ştiut că te pot face să suferi. Cu furia risipindu-i-se, îşi rezemă fruntea de a ei.

Mâinile care o înşfăcaseră de umeri se îmblânziră, coborându-i uşor pe braţe.

— Poate că am vrut să văd dacă puteam. Nu-i prea onorabil din partea mea.

— Am crezut că n-aveai să te mai întorci. Dorind cu disperare să recâştige distanţa şi controlul care spera că o însoţea, se desprinse din braţele lui.

— Oamenilor le este remarcabil de uşor să mă părăsească.

Abia acum înţelese Ryan că vătămase ceva foarte fragil, căruia nu-i recunoscuse valoarea. Nu numai încrederea ei în el, ci şi credinţa în ei doi. Fără a gândi, a plănui sau a calcula şansele, se mulţumi s-o privească, vorbindu-i:

— Sunt pe jumătate îndrăgostit de tine. Poate chiar mai mult. Şi nu mi-e deloc uşor.

Ochii Mirandei se întunecară, păli. Se rezemă cu o mână de birou, simţind că-şi pierdea echilibrul.

— Eu... Ryan...

Niciun efort nu putea prinde cuvintele care i se învârtejeau prin cap, pentru a le aşeza în gânduri coerente.

— N-ai niciun răspuns logic la asta, aşa-i, domnişoară doctor Jones? se apropie el, luând-o de mâini. Cum procedăm cu situaţia?

— Nu ştiu,

— Oricare ar fi soluţia, nu vreau s-o facem aici. Poţi pleca?

— Ăă... Da, cred că da.

Zâmbind, îi atinse degetele cu buzele.

— Atunci, vino cu mine.

Se duseră acasă.

Prespusese că dorea să meargă într-un loc liniştit, unde puteau sta de vorbă, pentru a pune în ordine emoţiile aceiea care le erau atât de vizibil străine amândurora. Poate într-un restaurant, sau în parc, din moment ce primăvara îşi dezlănţuise fermecătorul dans în Maine.

Dar Ryan pornise pe drumul de coastă şi niciunul din ei nu scotea o vorbă, Miranda privea promontoriul, apa, de un albastru calm în lumina amiezei, înţr-o parte şi alta a drumului.

Pe plaja prelungă şi stâncoasă de la răsărit, o femeie privea un băieţel jucându-se în valurile vesele şi aruncând firimituri pescăruşilor lacomi. Şoseaua se arcuia destul de aproape pentru ca Miranda să distingă zâmbetul larg şi încântat de pe faţa copilului, când păsările se repezeau în jos să înhaţe ospăţul.

Dincolo de ei, pânzele de un roşu blând ale unui schooner se umflau în vânt, navigând cu bucurie spre sud. Se întreba dacă şi ea fusese vreodată atât de inocent-fericită ca băieţaşul acela, sau la fel de liniştit-încrezătoare ca ambarcaţiunea.

Pe partea de la miazăzi, copacii îmbrăcaseră verdele crud al lui aprilie, mai mult voal decât ţesătură. Acea înfăţişare îi plăcea cel mai mult, îşi dădu ea seama, începutul acela delicat. Curios, că nu-şi cunoscuse niciodată această preferinţă. Pe măsură ce drumul urca, copacii începeau să se agite, legănându-şi ramurile sub un cer blând de primăvară, dantelat cu nori albi şi paşnici ca vata. Iar acolo, pe marginea colinei unde se înălţa casa cea veche, era neaşteptatul ocean de un galben vesel. O întindere de narcise, o pădure de magnolii, şi unele şi altele sădite înainte de a se fi născut ea.

Spre surprinderea ei, Ryan opri maşina, zâmbind:

— E fabulos.

— Bunica mea le-a plantat pe toate. Spunea că galbenul e o culoare simplă şi-i face pe oameni să zâmbească.

— Îmi place bunica ta.

Pradă unui impuls, coborî, merse pe marginea drumului şi-i culese un buchet de trâmbiţe galbene.

— Cred că nu s-ar supăra, comentă el, în timp ce revenea în maşină, oferindu-i-le.

— Nu, n-ar avea nimic împotrivă.

Dar constată că-i venea să plângă.

— Ţi-am mai adus odată narcise, îi puse Ryan o mână pe obraz, făcând-o să se întoarcă pentru a-l privi. De ce nu te fac să zâmbeşti?

Cu ochii închişi, Miranda îşi cufundă faţa în flori. Aveau o mireasmă insuportabil de gingaşă.

— Nu ştiu ce să fac, cu ceea ce simt. Am nevoie de etape, de nişte etape rezonabile, uşor de înţeles.

— Nu-ţi vine niciodată să te arunci şi să vezi unde cazi?

— Nu.

Însă ştia că exact asta făcuse.

— Sunt o laşă.

— Eşti tu orice, numai laşă nu.

Miranda scutură din cap cu aprindere:

— Când păşesc pe teritoriul emoţiilor, devin laşă şi mă tem de tine.

Ryan lăsă mâna să-i cadă, întorcându-se pentru a apuca volanul cu amândouă. Excitaţia şi vinovăţia îi clocoteau în abdomen.

— E periculos să-mi spui lucrul ăsta. Mă pot folosi de el, pot să profit.

— Ştiu. La fel cum eşti capabil să te opreşti pe marginea drumului şi să culegi narcise. Dacă ai fi capabil numai de una din stările astea, nu m-aş teme de tine.

Fără o vorbă, Ryan porni din nou maşina, urcând încet pe aleea arcuită, până în faţa casei.

— Nu sunt dispus să bat în retragere, astfel ca între noi să nu fie decât

afacerile. Dacă-ţi închipui că există posibilitatea asta, te înşeli.

Miranda tresări, când mâna lui se repezi s-o prindă de bărbie.

— Te înşeli amarnic, adăugă el, iar ameninţarea mătăsoasă din glasul lui îi făcu inima să bată plină de emoţie şi panică.

— Indiferent ce simt, n-am să mă las silită, îl apucă ea de încheietura mâinii, împingându-i-o la o parte. Şi păstrez valabile orice variante.

Cu aceste cuvinte, deschise portiera şi coborî din maşină, fără să-i observe surâsul fulgerător. Şi patima din ochi.

— Mai vedem noi, domnişoară doctor Jones, murmură el, urmând-o pe trepte.

— Indiferent de relaţia noastră personală, avem anumite priorităţi. Trebuie să recapitulăm planurile expoziţiei.

— O vom face, îşi zornăi Ryan mărunişul din buzunar, în timp ce Miranda descuia uşa.

— Am nevoie să-mi dai mai mai multe detalii despre ceea ce te-aştepţi să se întâmple când îi vom fi adunat pe toţi la un loc.

— Le vei afla.

— Trebuie să vorbim pe îndelete despre toate, pas cu pas. Vreau să-mi organizez totul în minte.

— Ştiu.

Miranda închise uşa. Rămaseră uitându-se unul la altul, în antreul tăcut. Gâtul i se uscă precum deşertul, când Ryan îşi scoase geaca de piele, privind-o.

Ca vânătorul în faţa prăzii, îşi spuse ea, întrebându-se de ce era atât de-al dracului de plăcută senzaţia aceea.

— Am aici o copie a proiectului. Sus, în cabinet. Le am aici, toate hârtiile. Copiile sunt sus,

— Sigur că da, făcu el un pas înainte. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta. Ştii ce vreau să-ţi fac, domnişoară doctor Jones? În clipa asta, în locul ăsta.

Se mai apropie cu un pas, oprindu-se doar înainte de a o atinge, deşi simţea nevoia urgentă de ea pulsându-i prin toate celulele trupului.

— În domeniul ăsta încă n-am hotărât nimic. Şi trebuie să ne ocupăm de

afaceri.

Inima i se zbătea între coaste ca un musafir nerăbdător şi grosolan bătând cu pumnii într-o uşă încuiată.

— Am copiile aici, repetă ea. Aşa că aş putea să lucrez la ele, când nu... O, Doamne!

Se repeziră unul la altul. Mâini trăgând de haine pe dibuite, guri ciocnindu-se, pentru a se contopi apoi. Dogoarea se revărsa ca un gheizer în erupţie, pârjolindu-i cu aburi. Îl trăgea cu disperare de cămaşă.

— O, Doamne, nu pot suferi asta.

— N-am s-o mai port niciodată.

— Nu, nu, tremură în gâtlejul ei un râs zguduit. Nu pot suferi că sunt aşa de hămesită. Atinge-mă. Nu mai rezist. Atinge-mă.

— Încerc.

Îi smuci vesta prăzulie pe care o avea pe sub jacheta de tweed.

— Tocmai azi ţi-ai găsit să pui toate drăciile astea pe tine.

Ajunseră până la baza scării, unde se împiedicară. Vesta îşi luă zborul.

— Stai. Trebuie să...

Degetele i se afundară în părul ei, împrăştiind agrafele, pe când se încârligau în acea cascadă roşie bogată.

— Miranda.

Din nou îi pogorî gura peste a ei, oceane de dorinţă învolburându-se în acea violentă întâlnire a buzelor.

Îi înghiţi gemetele, şi pe ale lui, ospătându-se cu ele în timp ce mai rupeau să urce, pe poticnite, încă două trepte. Miranda îi scotea cămaşa din pantaloni, se chinuia să-i tragă mânecile în josul braţelor, gâfâia sufocată, suspina că mai voia, când în sfârşit, în sfârşit mâinile ei găsiră pielea.

Muşchii lui îi vibrau sub mâini. Îi simţea inima bătând, la fel de nebuneşte ca a ei. Nu era decât sex. Nu rezolva nimic, nu dovedea nimic. Dar, Dumnezeu îi era matror, nu-i păsa.

Bluza de bumbac apretată i se agăţă pe încheieturi, la manşete, şi un moment rămase imobilizată, fascinant de neputincioasă, în timp ce Ryan o împingea la perete şi se înfrupta din sânii ei.

Voia un război, feroce, primitiv, sălbatic. Şi îl găsi în el însuşi, şi în reacţiile şi revendicările ei animalice. Degetele i se năpustiră în jos, descheind pantalonii bărbăteşti, lunecând peste ea, în ea, fâcând-o să împingă din şolduri înainte. Juisă brutal, rostindu-i cu voce înecată numele în timp ce trupul i se zguduia în şocuri.

Gura i se repezi peste faţa lui, peste gât, mâinile i se înfipseră în şolduri, smucind de haine, scoţându-l din minţi. Se afundă în ea acolo unde erau, împingând-o cu putere în perete, adâncindu-se tot mai mult.

Miranda se agăţa de el, zgâriindu-l cu unghiile pe spate. Sunetele pe care le scotea, mârâieli primitive, ţipete pătimaşe, scâncete guturale, îi aţâţau sângele în vene. Când se moleşi, o ridică de şolduri, orb şi surd faţă de orice cu excepţia nevoii lipsite de judecată de a poseda, a poseda, a poseda. Fiecare mişcare violentă era câte o cucerire.

A mea.

— Mai vreau, gâfâi el. Stai cu mine. Întoarce-te.

— Nu pot.

Mâinile îi alunecară de pe umerii lui umezi. Avea mintea şi trupul secătuite.

— Mai ia.

Miranda deschise ochii, pentru a se pomeni captivă într-ai lui. Atât de întunecoşi, de fierbinţi, cu auriul dens sclipind ca stelele, concentraţi numai asupra ei. Pielea începu să-i trepideze din nou, mici şocuri de dorinţă care scânteiau în terminaţiile nervoase, răspândindu-se. Apoi, acele spasme se transformară în dureri, crude, pulsânde, care prefăceau fiecare respiraţie într-un geamăt fără sens. Plăcerea avea gheare şi o sfâşia, ameninţând s-o sfârtece în bucăţi.

Când Miranda ţipă, îşi îngropa faţa în părul ei şi se lăsă să se prăbuşească.

☼ ☼ ☼

Parcă ar fi scăpat cu viaţă dinr-o catastrofă feroviară, reflectă Ryan. La limită. Zăceau prăvăliţi pe podea, cu trupurile înlănţuite şi amorţite, cu minţile risipite. Miranda stătea răsturnată peste el, numai fiindcă aşa căzuseră cu mijlocul peste abdomenul lui şi faţa în jos, pe covorul persan.

La fiecare câteva minute, stomacul îi tresărea, iar Ryan ştia că mai era în viaţă.

— Miranda.

Horcăi cuvântul, dându-şi seama deodată că avea gâtlejul ars de sete. Răspunsul ei fu un amestec de mormăit şi geamăt.

— Crezi că poti să te ridici?

— Când?

Cu un mic hohot de râs, Ryan întinse mâna s-o mângâie pe fund.

— Acum ar fi cel mai bine.

Cum Miranda nu se mişcă, mârâi:

— Apă. Vreau să beau apă.

— Nu poţi să mă împingi la o parte?

Nu era chiar aşa de simplu, dar reuşi să se extragă de sub trupul ei inert. Se rezemă cu o mână de perete ca să-şi ţină echilibrul, în timp ce cobora scara. În bucătărie, gol, bău două pahare cu apă de la robinet, apoi îl umplu şi pe al treilea. Mai sigur pe picioare, porni înapoi, cu zâmbetul lărgindu-i-se când privi hainele şi florile împrăştiate.

Miranda continua să zacă pe jos în capul scării, pe spate, cu ochii închişi, un braţ azvârlit deasupra capului şi părul ca o claie splendidă, accentuat de roşul intens al covorului.

— Domnişoară doctor Jones. Ce-ar spune *Art Revue* despre asta?

— Hmmm.

Continuând să zâmbească, Ryan se lăsă pe vine şi-i împinse latura sânului cu paharul pentru a-i atrage atenţia.

— Poftim, cred că ai nevoie.

— Mmm, reuşi Miranda să se salte în şezut; luă paharul cu ambele mâini şi îl bău pe tot.

— Nici n-am ajuns în dormitor.

— Există oricând ocazia. Pari foarte relaxată.

— Parcă m-aş fi drogat.

Clipi din ochi, privind spre tabloul de pe perete din spatele lui, şi văzu sutienul alb care atârna triumfal de colţul superior al ramei.

— Ăla-i al meu?

Ryan se uită înapoi şi-şi trecu limba peste dinţi.

— Cred că eu nu purtam.

— Dumnezeule!

Fu nevoit să-i acorde o bilă albă pentru viteza cu care îşi reveni, repezindu-se să-l smulgă. Cu ochii mari şi mici scâncete deznădăjduite scăpându-i din gât, începu să adune în grabă hainele, încercând să salveze florile pe care le striviseră.

Ryan se rezemă de perete, urmărind spectacolul.

— Nu-mi găsesc un ciorap.

Când îl privi, cu hainele ghemotocite la piept, îi surise:

— Îl mai ai pe picior.

Miranda coborî privirea, pentru a vedea modelul tradiţional cu romburi pe piciorul stâng.

— A...

— Ce drăguţ arăţi. Ai un aparat foto?

Întrucât părea momentul cel mai potrivit, îi trânti toate hainele în cap.

☼ ☼ ☼

La insistenţele lui Ryan, luară o sticlă de vin alb cu ei pe faleză, aşezându-se în soarele cald de primăvară.

— Ai dreptate, spuse el. Primăvara e minunat aici.

Apa se închidea, de la bleu pal la orizont, până la o nuanţă mai închisă, pe unde bărcile îi străbăteau suprafaţa, şi un verde intens, aproape negru, lângă ţărm, unde valurile loveau în stânci.

Adia un vânt uşor, ca o mângâiere.

Brazii înşiraţi pe mal, urcând panta, aveau cetină proaspătă, verde-deschis. În copacii de esenţă tare se zăreau mugurii viitoarelor frunze.

Pe plaja neregulată de jos nu umbla nimeni, să deranjeze grămezile de scoici sparte, azvârlite de o furtună recentă. Lui Ryan îi părea bine, se bucura că bărcile erau departe, mici ca nişte jucării, iar geamandurile tăceau.

Erau singuri.

Dacă privea înapoi către casă, putea distinge vag forma vechii grădini dinspre sud. Cele mai multe uscături şi buruieni cafenii spinoase fuseseră

curăţite. Pământul era săpat proaspăt şi greblat. Se vedeau mici pete verzi. Miranda spusese că avea să grădinărească, îşi aminti el, şi era o femeie care îşi ducea intenţiile până la capăt.

Îi plăcea s-o privească lucrând. L-ar fi încântat enorm s-o vadă în genunchi acolo, concentrată să readucă la viaţă vechea grădină, transpunând în realitate schiţele pe care le desenase.

I-ar fi plăcut să vadă ceea ce făcea ea să înflorească.

— Ar trebui să fim în cabinetul meu, la lucru, spuse ea, în timp ce vinovăţia începea să străpungă plăcerea după-amiezei.

— Să ne închipuim că am făcut o ieşire pe teren.

— Trebuie să vezi proiectul final al expoziţiei.

— Miranda, dacă n-aş avea încredere în tine, pe deplin, n-ai fi în posesia proprietăţilor mele, sorbi el din vin, îndreptându-şi gândurile, fără tragere de inimă, spre muncă. În orice caz, ai trimis la sediul meu rapoarte zilnice. Cred că mi-am format o imagine.

— Munca la proiect mi-a dat timp să plasez alte lucruri în perspectivă. Nu ştiu ce putem rezolva cu toate astea, pe lângă beneficile evidente pentru organizaţia mea şi a ta şi o contribuţie generoasă la N.E.A. Celelalte...

— Celelalte progresează şi ele.

— Ryan, ar trebui să comunicăm la poliţie toate informaţiile pe care le avem. M-am gândit bine. Asta ar fi trebuit să facem încă de la început. M-am lăsat atrasă – din orgoliu, desigur, şi datorită sentimentelor faţă de tine...

— Nu mi-ai spus care-s alea. Ai de gând?

Miranda se uită în altă parte, privind geamandurile metalice înalte care se legănau uşor şi fără sunet.

— Pentru nimeni nu am simţit ceea ce simt pentru tine. Nu ştiu nici ce e, nici ce să fac. Familia mea nu are vocaţia relaţiilor personale.

— Ce-are a face aici familia ta?

— Blestemul neamului Jones, oftă ea uşor, căci nu era nevoie să se uite înapoi pentru a şti că Ryan zâmbea. Întotdeauna o încurcăm. Neglijare, apatie, egocentrism. Nu ştiu ce e, dar pur şi simplu nu ne pricepem să

convieţuim cu oamenii.

— Deci, eşti un produs al genelor tale şi nu eşti stăpână pe tine însăţi.

Faţa ei se întoarse scurt, indignarea tăioasă din ochi făcându-i să surâdă. Apoi, stăpânindu-se, Miranda înclină capul.

— Bine zis. Dar rămâne faptul că am aproape treizeci de ani şi niciodată n-am avut o relaţie serioasă, de durată. Nu ştiu dacă sunt capabilă să menţin una.

— Mai întâi, trebuie să doreşti să afli. Vrei s-o ştii?

— Da, începu Miranda să-şi frece nervoasă mâna pe pantaloni, dar Ryan i-o prinse, ţinând-o în loc.

— Atunci, începem de aici. Nu mă aflu în elementul meu mai mult decât tine.

— Tu nu-ţi ieşi niciodată din elementul tău, murmură ea. Ai prea multe elemente.

Ryan râse, strângând-o de mână.

— Ce-ar fi să ne purtăm ca o pereche care se simte bine şi să-ţi povestesc despre drumul meu la San Francisco?

— Te-ai întâlnit cu fratele tău.

— Da, el şi familia lui vor veni la gală. Restul familiei o să vină de la New York.

— Cu toţii? Vine toată familia ta?

— Sigur. E un mare eveniment. Oricum, trebuie să te previn că vei fi examinată minuţios.

— Minunat. Încă un motiv de nervozitate.

— Vine şi mama ta. Şi tatăl tău – ceea ce ridică o mică dilemă, întrucât el crede că sunt altcineva.

— O, Doamne, uitasem! Ce facem?

— Ne vom preface că habar n-avem ce tot îndrugă.

Văzând-o că-l privea cu gura căscată, Ryan zâmbi.

— Rodney e englez, eu nu sunt. Şi nu arată nici atât de bine ca mine.

— Chiar crezi că tatăl meu va înghiţi găluşca?

— Evident, fiindcă e varianta noastră şi o vom susţine cu încăpăţânare, îşi încrucişă Ryan picioarele la glezne, în timp ce inspira aerul răcoros şi

umed, dându-şi seama că de zile întregi nu se mai relaxase complet. De ce Dumnezeu să mă fi prezentat faţă de el drept altcineva – mai ales din moment ce eram – la New York când a venit să te viziteze? Va fi nedumerit, dar nu e niciun risc să-l facă pe Ryan Boldari mincinos în faţă.

Miranda lăsă un moment gândul să se aşeze.

— Nu văd ce alte posibilităţi avem şi, cu siguranţă, tatăl meu nu e prea atent la oameni, dar...

— Tu doar ia-te după mine şi zâmbeşte cât mai mult. Deci, cât am stat la San Francisco, l-am căutat pe Harrison Mathers.

— L-ai găsit pe Harry?

— I-am găsit locuinţa. Nu era acasă. Dar am petrecut o interesantă jumătate de oră cu boarfa din apartamentul de vizavi. Mi-a spus că lipsea de câteva zile şi că...

— Un moment, îşi smulse Miranda mâna dintr-a lui, ridicând un deget. Eşti bun să repeţi?

— Că lipsea de câteva zile?

— Nu, ai spus ceva în sensul că ţi-ai petrecut timpul cu o prostituată.

— A meritat cu prisosinţă cincizeci... ei, de fapt, o sută. I-am mai dat cincizeci, la sfârşit.

— A, ca un fel de bacşiş?

— Mda, îi zâmbi el radios. Eşti geloasă, scumpo?

— Ar fi deplasat?

— Puţină gelozie e foarte sănătoasă.

— Atunci e bine.

Şi-şi strânse pumn mâna recent eliberată, trântindu-i o directă în stomac.

Ryan icni sufocat, îndreptându-se de spate, prudent, în eventualitatea că se hotăra să-i mai dea una.

— Rectific. Gelozia este, categoric, nesănătoasă. Am plătit-o ca să-mi vorbească.

— Dacă aş fi crezut altceva, acum erai în drum spre stâncile alea de jos.

De data asta, când Ryan o privi cam speriat, zâmbi.

— Şi ce ţi-a spus?

— Ştii, calmul ăsta yankeu poate fi cam înspăimântător uneori, domnişoară doctor Jones. Mi-a spus că eram al doilea om care venise în ziua aia să-l caute. În momentul respectiv, ţinea spre mine un pistol foarte mare.

— Un pistol. Avea pistol?

— Nu-i plăcuse cum arăta primul individ. În general, femeile din sfera ei profesională se pricep să evalueze rapid bărbaţii. Din descrierea ei, aş spune că avea dreptate – e cazul ca tu s-o ştii cel mai bine. Cred că era acelaşi care te-a atacat.

Mâna Mirandei se ridică repede la gât.

— Cel care a fost aici, care mi-a furat poşeta? A fost la San Francisco?

— În căutarea tânărului Harry – şi, după câte presupun, fostul tău student a avut mare noroc că nu era acasă. E implicat, Miranda. Persoana pentru care a făcut bronzul, căreia i l-a dat sau i l-a vândut, nu vrea să-o mai incomodeze cu prezenţa lui.

— Dacă-l găseşte...

— Am aranjat să stea cineva cu ochii după el. Mai întâi trebuie să-l găsim.

— O fi fugit. Poate ştia dă-l căutau.

— Nu cred, m-am uitat prin camera lui. Îşi lăsase acolo toate materialele artistice şi o mică rezervă de iarbă, se rezemă din nou Ryan în coate, privind norii ce pluteau leneşi pe cer. Nu mi-a dat impresia că plecase în mare grabă. Avem avantajul de a şti că îl caută cineva, în momentul de faţă, nimeni nu ştie că şi noi îl căutăm. După stilul în care trăia, fie n-a primit prea mult în schimbul falsului, fie a tocat scurt banii, fără să exploreze minunata lume a şantajului.

— N-ar fi fost firesc ca mai întâi să-l ameninţe?

— La ce bun? Doar nu voiau să le scape. Doreau să-l elimine, rapid şi discret.

În ochii Mirandei, însă, se citea ceva.

— De ce?

— Am primit nişte... comunicate. Era un cuvânt academic, profesional, şi o făcea mai puţin nervoasă.

— Comunicate?

— Faxuri, în cea mai mare parte. De câtva timp. După plecarea ta, au început să sosească zilnic. Prin fax, un *E-mail,* aici şi la birou.

Ryan se îndreptă din nou. De astă dată, avea ochii strânşi şi reci.

— Ameninţări?

— Nu tocmai, sau nu ameninţări cu adevărat, până recent.

— De ce nu mi-ai spus?

— Îţi spun *acum.*

— De ce naiba nu m-ai anunţat că se întâmpla chestia asta?

Expresia mată cu care îl privi îl făcu să se ridice în picioare atât de repede încât răsturnă paharul într-o parte, iar acesta se rostogoli peste stânci.

— Nu ţi-a trecut niciun moment prin minte, nu-i aşa? Să-mi spui că erai pândită, speriată în felul ăsta? Nu-mi spune că nu te-ai speriat, se răsti el, înainte ca Miranda să-i poată răspunde. Ţi se vede pe faţă.

După părerea lui, se vedea prea mult, şi prea uşor.

— Ce-ai fi putut face tu?

O privi lung, cu un foc mocnit în ochi, apoi, înfundându-şi mâiniie în buzunare, se întoarse.

— Ce spuneau?

— Diverse. Unele dintre ele sunt foarte calme, scurte şi subtil ameninţătoare. Altele sunt mai disjuncte, fără cap şi coadă. Alea au un caracter mai personal, vorbesc despre lucruri întâmplate sau mici evenimente din viaţa mea.

Întrucât avea pe şira spinării o senzaţie de a fi pândită, se ridică în picioare.

— Unul a venit după ce Giovanni... după ce Giovanni. Spunea că am mâiniie mânjite cu sângele lui.

Ryan fu nevoit să-şi lase deoparte nemulţumirea şi indignarea. Îl surprindea cât de mult i le stârnise pe amândouă neîncrederea Mirandei în el. Nu se bazase pe el. Se întoarse, privind-o drept în ochi.

— Dacă şi tu crezi asta, dacă laşi un anonim nenorocit să te convingă, eşti o proastă şi-i dai exact ceea ce vrea.

— Ştiu, Ryan. Înţeleg perfect.

Crezuse că o putea spune calm, dar vocea i se frânse.

— Ştiu că e cineva care mă cunoaşte destul de bine pentru a se folosi de lucrurile care mă rănesc cel mai mult.

Se apropie de ea, cuprinzând-o strâns cu braţele.

— Ţine-te de mine. Haide, strânge-mă.

Când braţele Mirandei îl încercuiră în sfârşit, îşi frecă obrazul de părul ei.

— Nu eşti singură, Miranda.

Dar fusese singură, atât de mult timp. Un om ca el n-avea să ştie niciodată cum e să stai într-o cameră plină de oameni şi să te simţi aşa de singură. De străină. De nedorită.

— Giovanni... a fost unul dintre puţinii oameni care mă făceau să mă simt... normală. Ştiu că mesajele mi le tirimite cel care l-a ucis. O ştiu, la nivelul minţii, Ryan. Dar în inimă, voi rămâne întotdeauna vinovată. Iar ei o ştiu.

— Atunci, nu-i lăsa să se folosească aşa de tine, nici de el.

Miranda închisese ochii, copleşită de consolarea pe care i-o oferea. Acum îi deschise, privind spre mare, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul.

— Se folosesc de el, murmură. Ai dreptate, i-am lăsat să se folosească de el pentru a mă lovi pe mine. Oricine o fi, mă urăşte şi s-a asigurat că o ştiu şi eu, în faxul care a sosit azi.

— Ai câte un exemplar din toate?

— Da.

— Vreau să le văd.

Când Miranda dădu să se îndepărteze, o ţinu pe loc, mângâindu-i părul. Chiar nu simţea că tremura? se întrebă el.

— E-mail-ul. I-ai dat de urmă?

— N-am avut deloc noroc. Numele utilizatorului nu figurează pe server – serverul pe care-l folosim aici şi la Standjo.

— L-ai păstrat în computer?

— Da.

— Atunci îl vom localiza.

„Noi, sau Patrick”, îşi mai spuse el.

— Îmi pare rău că n-am fost aici, se retrase, încadrându-i faţa. Acum am venit, Miranda, şi nimeni nu-ţi va face niciun rău atâta timp cât sunt eu lângă tine.

Cum nu-i răspunse, o strânse mai tare, privind-o drept în ochi.

— Să ştii că nu fac promisiuni cu uşurinţă, fiindcă, după ce le fac, nu mi le mai încalc. Voi merge cu tine tot drumul, până la capăt. Şi nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

Se opri, apoi făcu un pas pe care-l considera periculos, spre o margine ameninţătoare.

— Tot mai vrei să vorbeşti cu Cook?

Fusese atât de sigură că era calea cea mai potrivită. Atât de sigură, până în momentul când Ryan se uitase la ea şi îi promisese. Până când, cu acea făgăduială, o făcuse să creadă, în pofida oricărei raţiuni, că putea avea încredere în el.

— Vom merge până la capăt. Ryan. Cred că niciunul dintre noi nu s-ar putea mulţumi cu mai puţin.

☼ ☼ ☼

— Puneţi soclul direct peste semn, făcu Miranda un pas înapoi, privindu-i pe cei doi oameni voinici de la întreţinere ridicând piedestalul din marmură de un metru pentru a sta exact în centrul sălii; ştia că era punctul din mijloc de trei ori măsurase, personal. Da, bine. Perfect.

— Asta-i ultimul, domnişoară doctor Jones?

— În zona asta, da, vă mulţumesc.

Îşi îngustă ochii, imaginându-şi bronzul lui Donatello cu Venus scăldat în lumină, pe coloană.

Acea galerie era dedicată operelor Renaşterii timpurii. Un Brunelleschi de mare preţ stătea după un geam, iar două tablouri de Masaccio erau înrămate ornamental şi agăţate deja, lângă un Botticelli înalt de patru metri, reprezentând maiestuoasa înălţare la cer a Maicii Domnului. Mai era un Bellini care onorase cândva peretele unei vile veneţiene.

Cu Donatello-ul în centru, etalarea prezenta primele trei adevărate izbucniri de inovaţie artistică reprezentând nu numai temelia strălucirii din secolul al şaisprezecelea, ci şi o perioadă de mare artă în sine.

Adevărat, considera stilul epocii mai puţin emoţional, mai nepătimaş. Reprezentarea personajelor, chiar şi în opera lui Masaccio, era cam statică, emoţiile umane fiind mai mult stilizate decât reale.

Dar era un miracol că existau asemenea lucruri şi puteau fi studiate, analizate, la secole întregi după executarea lor.

Bătându-se cu un deget pe buze, studie restul sălii. Pusese ca ferestrele înaite să fie drapate în material bleumarin înspicat cu fir de aur. Aceleaşi drapaje se aşterneau pe mese de diferite înălţimi, iar peste materialul sclipitor erau expuse instrumentele artiştilor din era respectivă. Dălţi şi palete, compasuri şi pensule. Le alesese personal pe fiecare din muzeu.

Mare păcat că trebuia să stea închise sub sticlă, însă chiar şi în cazul unei asemenea mulţimi bogate şi sofisticate, degetele puteau deveni lipicioase.

Pe un enorm suport din lemn sculptat stătea o *Biblie* uriaşă, deschisă la paginile scrise manual, cu ornamentaţii migăloase, de călugării din vechime. Alte mese erau pline cu bijuteriile preferate de bărbaţii şi femeile perioadei. Existau papuci brodaţi, un pieptene, caseta de fildeş a unei doamne, fiecare piesă aleasă anume pentru acel loc. Sfeşnice imense de fier încadrau arcada.

— Foarte impresionant, apăru printre ele Ryan.

— Aproape perfect. Arta, cu fundamentele ei sociale, economice, politice şi religioase. Anii 1400. Naşterea lui Lorenzo Magnificul, Pacea de la Lodi şi echilibrul care a rezultat din ea, oricât de precar, între principalele state italiene.

Gesticula spre o hartă întinsă, datată 1454, de pe perete.

— Florenţa, Milano, Neapole, Veneţia şi, desigur, statul papal. Naşterea unei noi şcoli de gândire în artă – umanismul: Cheia lui a fost cercetarea raţională.

— Arta nu e niciodată raţională.

— Ba cum să nu fie.

Ryan se rezumă să clatine din cap:

— Eşti prea ocupată să te uiţi într-o operă, pentru a te mai uita şi *la* ea. Frumuseţea, arătă el spre faţa senină a Madonei, este cel mai iraţional

lucru. Eşti nervoasă, adăugă, când îi luă mâinile şi-i simţi răceala pielii.

— Neliniştită, preciza ea. Celelalte zone le-ai văzut?

— Mă gândeam să mă conduci tu.

— În regulă, dar n-am prea mult timp. O aştept pe mama, în mai puţin de-o oră. Vreau să fie totul în ordine, când ajunge ea aici.

Porni împreună cu el prin încăpere.

— Am lăsat spaţii de mişcare largi, plasând sculpturile – cu bronzul lui Donatello în centru, de jur împrejur, pentru o vedere circulară completă. Oamenii trebuie lăsaţi să se plimbe liberi, apoi să treacă pe uşa asta în galeria următoare, cea mai spaţioasă, care reprezintă Marea Renaştere.

Trecură şi ei.

— Aici, continuăm dezvoltarea temei, arătând nu numai operele de artă, ci şi ceea ce le înconjura, le susţinea, le inspira. Am folosit mai mult auriu şi roşu. Ca să exprim puterea, a bisericii, a regalităţii.

Tocurile îi ţăcăneau pe duşumeaua de marmură, în timp ce mergea în cerc, studiind detalii, căutând orice infimă ajustare mai era de făcut.

— Epoca asta a fost mai bogată şi mai dramatică. Atât de multă energie. N-a putut să dureze, dar – în perioada scurtului său apogeu a produs cele mai importante lucrări ale oricărei epoci, de dinainte şi de după aceea.

— Sfinţi şi păcătoşi?

— Poftim?

— Cele mai populare modele ale artei, sfinţii şi păcătoşii. Sexualitatea crudă şi totuşi elegantă şi egoismul zeilor şi al zeiţelor, juxtapuse cu brutalitatea războiului şi umăr la umăr cu marea suferinţă a martirilor.

Ryan studia chipul căzut în beatitudine dar şi cu un fel de nedumerire al Sfântului Sebastian, gata să fie străpuns de săgeţi.

— Nu i-am înţeles niciodată pe martiri. Vreau să zic, ce rost avea?

— Răspunsul cel mai evident ar fi credinţa lor.

— Nimeni nu-ţi poate fura credinţa, dar viaţa mai mult ca sigurcă ţi se poate lua – şi încă în cele mai perverse şi inventive moduri, îşi agăţă el degetele mari în buzunarele pantalonilor. Săgeţi pentru etern popularul Sebastian, frigerea de viu a bătrânului Sfânt Lorenzo. Crucificări, bucăţi de trup smulse într-o veselie. Lei, tigri şi urşi. Vai de mine şi de mine.

Împotriva propriei voinţe, Miranda chicoti.

— Tocmai de-asta au fost martiri.

— Exact, se întoarse el dinspre Sebastian, zâmbindu-i radios. Deci, ai în faţă hoarda păgână şi uneltele ei de tortură, primitive dar totuşi hidos de eficiente. De ce să nu spui doar: „Sigur, nicio problemă, fetelor şi băieţi. Ce zeu aţi prefera să ador azi? Ceea ce spui nu schimbă ce gândeşti sau crezi, dar îţi poate schimba cu siguranţă starea de viaţă.

Arătă cu degetul mare spre pânză:

— Întreabă-l doar pe bietul Sebastian.

— Se vede clar că ai fi prosperat în perioadele de persecuţie.

— Ba bine că nu.

— Şi cum rămâne cu cuvintele ca integritatea, convingerea, curajul?

— De ce să mori pentru o cauză? Mai bine să trăieşti pentru ea.

În timp ce Miranda cugeta la această filosofie, căutându-i cusururile, Ryan se îndepărtă să studieze o masă acoperită artistic cu artifacte religioase. Crucifixuri de argint, potire, relicve.

— Uluitoare treabă ai făcut aici, domnişoară doctor Jones.

— Cred că merge foarte bine. Tiţian-ii vor fi punctul focal major al sălii ăsteia, împreună cu Rafael-ul tău. E o piesă magnifică, Ryan.

— Da, îmi place şi mie foarte mult. Vrei s-o cumperi? îi zâmbi el. Frumuseţea meseriei mele, domnişoară doctor Jones, este că toate au un preţ al lor. Oferă-l, şi-ţi aparţine.

— Oricum, multe dintre piesele noastre sunt donate sau date în împrumuturi permanente. Dar dacă vorbeşti serios despre vânzarea Rafael-ului, am să elaborez o ofertă.

— Nici chiar pentru tine, iubito.

Miranda nu făcu decât să ridice din umeri. Nu se aşteptase la altceva.

— Aici aş pune „Doamna întunecată”, spuse ea deodată. De fiecare dată când îmi imaginam sala asta, când mă gândeam la unghiuri, fluenţă, tematică, o vedeam stând pe o coloană albă cu lujeri de viţă încolăciţi în jos. Uite-aici, făcu ea un pas înainte. Sub proiectorul ăsta. Unde s-o vadă toată lumea. Unde s-o pot vedea şi eu.

— O vom lua înapoi, Miranda.

Nu răspunse nimic, nemulţumită că visase cu ochii deschişi.

— Vrei să vezi şi sala următoare? Ţi-am expus Vasari-urile.

— Mai târziu. Se apropie de ea. Trebuia s-o facă.

Intenţionase să-i spună imediat, dar nu suportase să-i readucă în ochi expresia aceea hăituită.

— Miranda, am primit un telefon de la fratele meu din San Francisco. De la Michael. Azi noapte, a fost pescuit din golf un cadavru. Era Harry Mathers.

Miranda făcu ochii mari, ţintuindu-i pe-ai lui mult timp, înainte de a-i închide pur şi simplu, întorcând capul.

— Nu fost un accident. O întâmplare.

— Reportajele pe care le-a auzit fratele meu nu prezentau multe detalii. Doar că a fost omorât înainte de a fi aruncat în apă.

Cu beregata tăiată, adăugă el în gând, dar nu exista niciun motiv pentru a adăuga acest detaliu. Miranda ştia deja cine şi de ce o făcuse. La ce bun să mai afle şi cum?

— Trei oameni, până acum. Trei morţi. Şi pentru ce?

Cu spatele spre el, privi faţa luminoasă a Madonei.

— Pentru bani, pentru artă, pentru amorul propriu? Poate că pentru toate trei.

— Sau poate din niciuna dintre cauzele astea, de fapt. Poate că din cauza ta.

Junghiul scurt şi dureros din inimă o făcu să se zguduie o dată înainte de a se răsuci spre el. Ryan îi văzu frica în ochi şi ştiu că nu pentru ea însăşi se temea.

— Din cauza mea? Ar fi posibil să mă urască cineva atât de mult? De ce? Nu mă pot gândi la nimeni asupra căruia să fi avut un asemenea impact, nimeni, pe care să-l fi lovit atât de profund încât să asasineze pentru a proteja o minciună care-mi ruinează reputaţia profesională. Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, Harry era aproape un copil.

Cu vocea înverşunată, ascuţită de furia care se rostogolea pe sub teamă, repetă:

— Doar un copil, şi a fost retezat ca un fir rămas în aer. Cu tot atâta

nepăsare. Pentru cine aş putea să contez atât de mult încât să omoare aşa un băiat? Eu n-am contat niciodată pentru nimeni.

Iar acesta, îşi spuse Ryan, era cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată rostit de cineva. Şi cu atât mai trist, cu cât Miranda îl credea.

— Ai un impact mai puternic decât îţi dai seama, Miranda. Eşti tare, ai succes. Te concentrezi pe ceea ce vrei şi încotro te îndrepţi. Şi ajungi la destinaţie.

— N-am călcat pe nimeni în picioare pe drum.

— Poate că n-ai observat. Patrick lucrează la urmărirea *E*-mail-ului pe care l-ai primit.

— Bine.

Îşi trecu o mână prin păr. Nu observase? Putea fi chiar atât de absorbită de ea însăşi, atât de retrasă, de rece?

— A reuşit? A trecut mai mult de-o săptămână. Credeam că s-a lăsat păgubaş.

— Nu abandonează niciodată, când îşi înfige dinţii într-un rebus pe computer.

— Ce e? Ce încerci să-mi ascunzi?

— Numele utilizatorului a fost ataşat pentru foarte scurt timp de un cont. Aplicat, retras şi îngropat sub cât mai mult jargon de computer.

Simţi formându-i-se în stomac un nod rece. Era o veste proastă, ştia. Foarte proastă.

— Ce cont era?

Ryan îi puse mâinile pe umeri:

— Al mamei tale.

— Nu e cu putinţă.

— Mesajul fusese expediat din Florenţa, cu codul regional, sub contul înregistrat pe numele Elizabeth Stanford-Jones şi sub parola ei. Îmi pare rău.

— Nu se poate, se smulse Miranda din fata lui. Oricât de mult... oricât de puţin... nu contează, îngăimă ea. Nu putea face asta. Nu mă poate urî atât de mult. Nu pot să accept.

— A avut acces la ambele bronzuri. Nimeni n-ar fi luat-o la întrebări. Te-

a chemat, apoi te-a concediat şi te-a trimis acasă. Te-a dat afară din Institut. Regret, îi puse el o mână pe obraz, dar trebuie să ţii seama de realitate.

Era logic. Era hidos. Închise ochii, lăsându-i braţele s-o cuprindă.

— Mă scuzaţi.

Miranda se smuci în braţele lui, ca şi cum împuşcături, nu cuvinte, s-ar fi auzit în spatele ei. Foarte încet, se întoarse, trăgând prelung aer în piept, ca să se pregătească.

— Bună, mamă.

Elizabeth nu părea să fi petrecut ultimele câteva ore zburând peste un ocean şi înfruntând micile neajunsuri ale voiajelor internaţionale. Avea părul coafat impecabil, iar taiorul albastru ca oţelul nu avea nicio cută sau încreţitură.

Miranda se simţea ca întotdeauna când avea în faţă perfecţiunea neabătută a mamei sale – ciufulită, şleampătă, nearătoasă. Acum, în combinaţie se mai adăuga şi suspiciunea. Era posibil ca femeia aceea care toată viaţa predicase integritatea să-şi fi trădat propria fiică?

— Scuzaţi-mă că vă întrerup din... muncă.

Prea obişnuită cu dezaprobarea părintească pentru a mai reacţiona, Miranda nu făcu decât să dea din cap:

— Elizabeth Standford-Jones, Ryan Boldari.

— Domnule Boldari.

Elizabeth evalută situaţia, conchise că proprietarul galeriei ceruse participarea Mirandei la proiect şi din alte motive pe lângă calificările ei şi, întrucât rezultatele erau în beneficiul Institutului, adăugă în zâmbet căldură:

— Ce plăcere, să te cunosc în sfârşit.

— Onorat, traversă el sala pentru a-i da mâna, remarcând că mama şi fiica nici măcar nu se deranjau cu sărutările în gol pe care le schimbau adesea femeile.

— Sper că ai călătorit fără probleme.

— Într-adevăr, mulţumesc.

Un chip frumos, îşi spuse ea, şi maniere elegante. Fotografiile pe care i

le văzuse în revistele de artă, de-a lungul anilor, nu prea putuseră imortaliza forţa acelei combinaţii.

— Îmi prezint scuzele pentru că nu am putut ajunge mai devreme, aşa cum plănuisem. Sper că proiectul avansează aşa cum ai anticipat, domnule Boldari.

— Ryan, te rog. Şi mi-a întrecut deja aşteptările. Fiica ta e tot ce mi-aş fi putut dori.

— Ai fost ocupată, constată ea, către Miranda.

— Foarte. Am închis pentru public aripa, la etajul asta, de două zile. Echipa a muncit mult, dar merită.

— Da, observ şi eu, scrută ea sala, plăcut impresionată, după care continuă: Dar mai aveţi de lucru, evident. Acum veţi putea folosi şi talentele de la Standjo. Azi au mai venit câţiva angajaţi, iar alţii vor sosi mâine. Ştiu că se află la dispoziţia voastră. Elise şi Richard sunt aici, împreună cu Vincente şi soţia lui.

— Andrew ştie că a venit Elise?

Elizabeth înălţă din sprâncene:

— Dacă nu, va afla curând.

Iar avertismentul din tonul ei era clar. N-avea să se discute nicio chestiune de familie, nici să fie lăsată să perturbe activitatea.

— Pe tatăl tău îl aşteptăm diseară. Ne va fi de un ajutor enorm, la selecţia finală a artefactelor.

— Am şi făcut selecţiile finale, declară sec Miranda.

— Rareori se întâmplă ca un proiect de proporţiile astea să nu aibă de câştigat de pe urma unui ochi proaspăt.

— Plănuieşti să-mi iei *şi* proiectul ăsta?

Un moment, Elizabeth păru gata să răspundă. Buzele i se întredeschiseră, tremurând, dar apoi redeveniră forme, în timp ce se întorcea spre Ryan:

— Aş dori foarte mult să-ţi văd Vasari-urile.

— Da, Ryan, arată-i-le. Sunt în zona următoare. Dacă mă scuzaţi amândoi, am o întâlnire.

— Mă simt dator să-ţi spun, Elizabeth, începu Ryan, când Miranda ieşi,

că această foarte impresionantă expoziţie n-ar fi fost posibilă fără fiica ta. Ea a conceput-o, a proiectat-o şi a implementat-o.

— Sunt pe deplin conştientă de talentele Mirandei.

— Da? replică el ponderat, cu o uşoară şi intenţionat ironică arcuire a sprâncenelor. Atunci, e clar că m-am înşelat. Am presupus că, din moment ce nu comentaseşi rezultatele a patru săptămâni de muncă intensă din partea ei, însemna că le găseai unele lacune.

În ochii femeii licări ceva ce-ar fi putut să fie jenă. Ryan spera că aşa era.

— Câtuşi de puţin. Am toată încrederea în capacităţile Mirandei. Dacă are un defect, este excesul de entuziasm şi tendinţa de a se implica prea mult pe plan personal.

— Cei mai mulţi le-ar considera valori, nu defecte.

O provoca, dar Elizabeth nu înţelegea motivul.

— În afaceri, obiectivitatea e esenţială. Sunt sigură că eşti de acord.

— Eu prefer în toate pasiunea. Este mai riscantă, dar rezultatele sunt mult mai satisfăcătoare. Miranda are pasiune, dar tinde să şi-o reprime. Sperând, cred, aprobarea ta. I-o acorzi vreodată?

Enervarea i se manifestă cu răceală, ca o lucire rece în ochi şi o îngheţare a vocii.

— Relaţiile dintre mine şi fiica mea nu te privesc, domnule Boldari, mai mult decât mă privesc pe mine cele dintre dumneata şi ea.

— Ciudat. Aş spune că e tocmai invers, de vreme ce fiica ta şi cu mine suntem amanţi.

Degetele lui Elizabeth se strânseră scurt pe cureaua servietei diplomat subţiri pe care o purta agăţată pe umăr.

— Miranda e adultă. Nu mă amestec în problemele ei personale.

— Atunci, să ne rezumăm la cele profesionale. Spune-mi despre „Doamna întunecată”.

— Mă scuzi?

— „Doamna întunecată”, rămase Ryan cu ochii aţintiţi asupra ei. Unde e?

— Bronzul Fiesole, răspunse calmă Elizabeth, a fost furat dintr-o

magazie de la Bargello, acum câteva săptămâni. Nici eu şi nici autorităţile nu avem idee unde se află în prezent.

— Nu vorbeam despre copie, ci despre original.

— Original?

Faţa îi rămase inexpresivă. Se simţea însă ceva. Înţelegere, şoc, cugetare – era greu de spus, cu o femeie atât de rigid controlată.

— Elizabeth?

Intră un grup de persoane, cu Elise în frunte. Ryan văzu o femeie scundă, armonios clădită, cu un păr ca de zână tuns scurt şi ochi mari, strălucitori. O urma la un pas un om palid şi chel pe care îl etichetă ca fiind Richard Hawthorne, apoi o sosie planturoasă a Sophiei Loren ţinând de braţ un bărbat robust, cu piele măslinie şi păr alb lucios. Soţii Morelli, conchise el. Din spate îi domina, cu afectuoase zâmbete părinteşti, John Carter.

— Scuzaţi-mă, îşi împreună Elise mâinile frumoase. Nu ştiam că sunteţi ocupaţi.

Mai recunoscătoare pentru întrerupere decât lăsa să se vadă, Elizabeth făcu prezentările.

— Ce plăcere să vă cunosc, spuse Elise. Abia anul trecut v-am vizitat galeria din New York. E o comoară. Şi asta, se învârti ea în loc, cu ochii strălucind. E superbă. Richard, lasă harta aia în pace şi uită-te la tablouri.

Richard Hawthorne se întoarse, cu un zâmbet spăşit.

— Nu pot rezista niciodată unei hărţi. E un exponat excelent.

— Cred că aţi muncit ca nişte sclavi, îl bătu Vincente pe Carter inimos pe umăr.

— Din clipă-n clipă m-aşept să fiu chemat la frecatul podelelor, zâmbi din nou Carter, spăşit. Miranda face sectoare cu noi. Abia ieri am terminat restaurarea Bronzino-ului. Am auzit că toţi cei din departament s-au cutremurat când au văzut-o venind. De două săptămâni, toţi şefii de departamente bagă-n ei numai Maalox. Pe Miranda nu pare s-o deranjeze. Femeia asta are nervi de oţel.

— A făcut o treabă excelentă, privi iarăşi Elise în jur. Unde e?

— Are o întâlnire, răspunse Elizabeth.

— O găsesc eu mai târziu. Sper că ne va pune la muncă.

— Ştie că eşti aici.

— Bine. Mă... mă gândeam să văd dacă Andrew e liber, câteva momente, îi zâmbi ea a scuză lui Elizabeth, eu nostalgie. Aş vrea să văd ce mai face. Dacă n-ai nevoie de mine acum.

— Nu, du-te.

Întoarse o privire amuzată, când Gina Morelli începu să exclame şi să gângurească în faţa vitrinei cu bijuterii.

— Richard, ştiu că abia aştepţi să vizitezi biblioteca.

— Sunt un om previzibil.

— Distracţie plăcută.

— Vom şti unde să-l găsim, spuse Vincente. Îngropat cu nasu-n cărţi. Eu, unul, o aştept pe Gina să studieze şi să râvnească la fiecare frafastâc – şi pe urmă, să mă târască la cumpărături, clătină el din cap. E la fel de previzibilă.

— Două ore, anunţă Elizabeth, pe tonul ei de directoare. Apoi, ne întâinim aici şi vedem ce mai este de făcut.

☼ ☼ ☼

În faţa uşii de la cabinetul lui Andrew, Elise ezită. Asistenta lipsea de la birou şi era mulţumită pentru asta. Domnişoara Purdue îi era devotată lui Andrew şi n-ar fi aprobat vizita neanunţată a fostei sale soţii. Îi auzi glasul pe uşa deschisă. Era puternic şi îi provoca o nostalgie ciudată.

Întotdeauna îi plăcuse glasul lui. Tonul clar, accentul elegant, uşor kennedyesc. Prespunea, în felul ei, că văzuse în el un fel de vlăstar al unei puternice familii din New England, încununată de succese.

Căsnicia lor avusese atât de multe posibilităţi. Câte speranţe îşi mai făcuse. Dar, în cele din urmă, nu mai avusese altă soluţie decât să divorţeze şi să meargă înainte. Din câte ştia, avusese mult mai mult succes decât Andrew.

Deşi era conştientă de regretul care i se citea în ochi, afişă un zâmbet vesel şi bătu uşor în tocul uşii.

— Ne aşteptăm la cinci sute de invitaţi, spuse el în receptor, apoi ridică privirea şi încremeni.

Toate amintirile îl năpădiră, strop cu strop. Prima oară când o văzuse, la angajarea ca şefă adjunctă de laborator, recomandată de tatăl lui. Cu halat alb şi ochelari de protecţie. Felul cum îşi ridicase ochelarii pe cap, când Miranda le făcuse prezentările.

Felul cum râsese, spunându-i că era şi timpul, când Andrew în sfârşit îşi adunase curajul s-o invite în oraş. Prima oară când făcuseră dragoste. Şi ultima. Modul cum arătase în ziua nunţii, strălucitoare şi delicată. Cum arătase când îi spusese că totul se terminase, atât de rece şi distantă. Şi toate stările intermediare, alunecând dinspre speranţă şi fericire către insatisfacţie, dezamăgire, dezinteres.

Glasul de la telefon îi suna ca un zumzet vag în urechi. Strânse pumnul, sub birou. Îşi dorea mai mult ca orice să aibă în el un pahar.

— Va trebui să mai vorbim şi despre celelalte, dar toate detaliile se găsesc în comunicatul de presă. Sunt sigur că putem aranja un scurt interviu mâine seară, în timpul ceremoniei... N-ai pentru ce.

— Iartă-mă, Drew, începu ea, când Andrew închise. Domnişoara Purdue nu e la birou, aşa că m-am gândit să profit de ocazie.

— E-n regulă.

Cuvintele găunoase îi zgâriau gâtlejul.

— Nu era decât un reporter.

— Evenimentul generază multă presă pozitivă.

— Avem nevoie.

— Au fost două luni grele.

Andrew nu se ridică, aşa cum se aşteptase Elise, care intră în cameră şi se opri în faţa lui, cu biroul despărţindu-i.

— M-am gândit că ar fi cel mai bine şi mai uşor, pentru amândoi, dacă am discuta câteva minute. N-aş fi venit, dar a insistat Elizabeth. Şi, trebuie să recunosc, aş fi fost dezolată să ratez evenimentul.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea, oricât de rău îl ardea în inimă.

— Am vrut să vină toţi membrii importanţi ai organizaţiei.

— Tot mai eşti supărat pe mine.

— Nici nu ştiu cum mai sunt.

— Pari obosit.

— Pregătirea expoziţiei ăsteia nu mi-a prea lăsat timp de odihnă şi recreere.

— Ştiu că e neplăcut, întinse ea o mână, după care o retrase la loc, parcă dându-şi seama că nu era binevenită. Ultima dată când ne-am văzut a fost...

— În cabinetul unui avocat, încheie Andrew.

— Da, coborî Elise privirea. Aş vrea să fi putut proceda altfel. Amândoi eram atât de lezaţi şi revoltaţi, Drew. Sperasem ca de-acum înainte să putem fi măcar...

— Prieteni? râse el amar, nici pe departe atât de dureros precum cuvântul inofensiv pe care îl rostise.

— Nu, nu prieteni, se umeziră de emoţie fabuloşii ei ochi. Doar ceva mai puţin decât duşmani.

Nu la asta se aşteptase, la expresia aceea cinică şi dură. Anticipase regret, nefericire, chiar o izbucnire de mânie. Fusese pregătită pentru oricare dintre ele. Dar nu pentru acel scut solid din care toate eforturile ricoşau înapoi spre ea.

O iubise. Ştia că o iubise şi se ţinuse de acest gând chiar şi în momentul când semnase hârtiile de divorţ.

— Nu e nevoie să fim duşmani, Eiise. Nu e nevoie să mai fim nimic.

— De acord, a fost o greşeală, clipi ea o dată, de două ori, şi lacrimile îi dispărură. Nu voiam ca vreo complicaţie să strice succesul de mâine. Dacă ai fost necăjit şi te-ai apucat de băut...

— M-am lăsat de băut.

— Nu zău.

Vocea îi redeveni rece, iar amuzamentul ei crud îl împunse cu nepăsare. Era un talent pe care i-l uitase.

— Unde-oi mai fi auzit eu vorba asta?

— Diferenţa e că acum nu mai are nimic în comun cu tine, şi totul cu mine. Am golit o droaie de sticle după tine, Elise, şi am terminat. Poate că asta te dezamăgeşte. Poate te simţi jignită că nu mă târăsc, nu sunt distrus să te văd în faţa mea. Nu mai eşti centrul vieţii inele.

— N-am fost niciodată.

Controlul îi cedase suficient pentru a lăsa cuvintele să iasă răstite.

— Dac-aş fi fost, m-ai mai fi avut şi acum.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi grăbită. Când ajunse la lift, ochii o usturau de lacrimi. Apăsă pe buton cu pumnul.

Andrew aşteptă până când bocănitul rapid al tocurilor ei se stinse, după care îşi coborî capul pe birou. Avea stomacul încleştat în noduri, urlând după o înghiţitură de alcool, numai una, ca să înece totul.

Era atât de frumoasă. Cum putuse să uite cât de frumoasă era? Îi aparţinuse, odată, şi nu reuşise s-o păstreze, să salveze căsnicia, să fie omul de care avea ea nevoie.

O pierduse fiindcă nu ştiuse cum să dăruiască destul, să iubească destul, să fie destul.

Trebuia să plece. Să respire. Avea nevoie să se plimbe, să alerge, să-şi scoată din organism mirosul parfumului ei. Coborî pe scară, pentru a evita zona care fremăta de activitate, strecurându-se printre puţinii vizitatori din zonele deschise publicului, şi ieşi.

Îşi lăsă maşina în parcare şi porni pe jos, mergând până când cea mai mare parte a arsurii din stomac îi trecu. Umblă până când nu mai fu nevoit să se concentreze pentru a inspira şi a expira de fiecare dată normal, îşi spuse că acum judeca limpede, absolut limpede.

Iar când se opri în faţa magazinului de băuturi, când privi la sticlele care făgăduiau uşurarea, bucuria, evadarea, îşi spuse că putea face faţă la un pahar, două.

Nu numai că le putea face faţă, ci le şi *merita.* I se cuveneau pentru că supravieţuise acelui contact faţă în faţă cu femeia pe care promisese s-o iubească, s-o respecte şi s-o preţuiască. Femeia care îi promisese acelaşi lucru. Până la moarte.

Intră, privind pereţii cu sticle închise şi deschise la culoare aliniate pe rafturi. Litri, jumătăţi şi sferturi, aşteptând*, cerşind* să fie alese.

„Încearcă-mă şi te vei simţi mai bine. Te vei simţi iarăşi minunat. Te vei simţi fantastic.”

Sticle lucioase cu etichete colorate. Sticle şlefuite cu nume bărbăteşti.

Wild Turkey, Jim Beam, Jameson.

Alese o sticlă de *Jack Daniel's,* plimbându-şi un deget pe familiara etichetă neagră. Iar sudoarea începu să i se adune la baza spinării.

Bunul Jack. Jack Black cel oricând de nădejde.

Îi simţea gustul pe limbă, simţea căldura lunecându-i pe beregată pentru a cădea binevenită să-i liniştească stomacul.

Duse sticla la casă şi, cu degete pe care şi le simţea groase şi stângace, îşi scoase portofelul.

— Atâta tot? întrebă casieriţa, facturând sticla.

— Da, răspunse cu glas surd Andrew. Îmi ajunge atât. O luă cu el, în punga subţire de hârtie. Îi simţea greutatea, forma, în timp ce mergea.

O răsucire de capac, şi gata cu toate necazurile. Adio, ghem usturător din burtă.

În timp ce soarele cobora spre asfinţit, iar aerul se răcorea, intră în parc.

Trompetele galbene ale narciselor străluceau peste tot, ca un mic ocean de veselie, accentuate de cupele roşii, mai elegante, ale lalelelor. Primele frunze încolţeau pe stejarii şi arţarii care urmau să răspândească umbră când arşiţa verii pârjolea totul în scurta ei trecere prin Maine. Fântâna arteziană clipocea, un dans muzical în mijlocul parcului.

La stânga, leagănele şi toboganele erau pustii. Copiii se aflau acasă, spălându-se pentru cină. Îşi dorise şi el copii, nu? Îşi imaginase cum şi-ar fi întemeiat o familie, o familie adevărată, ai cărei membri ştiau să iubească, să se atingă între ei. Râsete, basme la culcare, mese familiale zgomotoase. Nici asta nu-i reuşise.

Se aşeză pe o bancă, privind balansoarele goale, ascultând susurul fântânii şi trecându-şi mâna în sus şi-n jos pe forma sticlei din punga de hârtie subţire.

O înghiţitură, îşi spuse. Doar o duşcă din sticlă. Iar apoi, nimic din toate acestea nu avea să mai conteze aşa de mult.

Două înghiţiuri; şi te puteai întreba de ce contaseră atâta.

☼ ☼ ☼

Annie trase două beri din butoi, în timp ce mixerul de alături sfârâia cu ingredientele unei carafe de margaritas. Ora veselă de vineri seara era un sport popular. Veneau mai mult salariaţi, dar avea două mese de studenţi

care profitau de preţurile mici şi aperitivele gratuite, în timp ce-şi bârfeau profesorii.

Îşi arcui spatele, încercând să-şi uşureze durerea vagă de la baza coloanei, în timp ce privea prin salon pentru a se asigura că toate chelneriţele mulţumeau clienţii. Puse în paharele cât toate zilele sare şi suc de lămâie.

Unul dintre obişnuiţii localului spunea un banc cu un om şi o broască dansatoare. Îi turnă o nouă *vodka collins,* râzând când auzi poanta.

La televizorul de deasupra barului se transmitea un meci de baschet în nocturnă.

Îl văzu pe Andrew intrând, văzu ce avea în mână. Stomacul îi porni într-un picaj lent, dar continuă să lucreze, înlocuia scrumierele pline cu altele curate, ştergea cercurile umede de pe tejghea. Îl privi apropiindu-se, aşezându-se pe un taburet liber, punând sticla pe bar.

Ochii li se întâlniră pe deasupra pungii de hârtie maro. Annie avu grijă să evite orice expresie.

— N-am desfăcut-o.

— Bravo. Foarte bine..

— Am vrut. Şi încă mai vreau.

Îi făcu semn chelneriţei şefe, apoi îşi scoase şorţul.

— Ţine-mi locul. Hai să mergem la o plimbare, Andrew.

Andrew dădu din cap, dar luă punga cu el când o urmă afară.

— Am fost la un magazin. Mi-a făcut bine să fiu înăuntru.

Felinarele de pe stradă se aprinseseră, mici insule de lumină în întuneric. Traficul de la sfârşitul săptămânii se aglomera pe străzi. Posturi de radio contradictorii se războiau prin ferestrele deschise ale maşinilor.

— M-am dus în parc şi am stat pe o bancă de lângă fintână, îşi mută Andrew sticla dintr-o mână în cealaltă ca pentru a o păstra proaspătă. Nu prea era lume. M-am gândit că puteam trage o duşcă, două. Doar cât să mă încălzesc.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu.

— E greu. Ştiu că e greu ceea ce faci. Iar în seara asta, ai luat hotărârea

potrivită. Orice-ar fi, orice nu-i în regulă, nu mai poţi adăuga şi băutura pe deasupra.

— Am văzut-o pe Elise.

— Aha...

— A venit la expoziţie. Ştiam că venea. Dar când am ridicat ochii şi am văzut-o, m-a lovit drept în moalele capului. A încercat să amelioreze situaţia, dar n-am lăsat-o.

Annie îşi adună umerii, înfundându-şi mâiniie în buzunare, pe când îşi spunea că era nebună să-şi închipuie măcar că ea şi Andrew aveau vreo şansă. Că ea avea vreo şansă.

— Trebuie să faci ceea ce consideri că e just.

— Nu ştiu ce e just. Ştiu numai ce nu e.

Andrew se îndreptă spre acelaşi parc, se aşeză pe aceeaşi bancă şi puse sticla afături.

— Îţi pot spune ce să faci, Andrew, dar cred că dacă nu rezolvi problema asta şi-o laşi să mai continue, te va face să suferi şi mai departe.

— Ştiu.

— Va sta doar câteva zile. Dacă ai putea să te împaci cu situaţia, şi cu ea, cât timp e aici, ţi-ar fi mult mai bine. Eu n-am făcut niciodată pace cu Buster. Canalia!

Surâse, sperând că s-o facă şi el, dar Andrew continuă doar s-o privească lung, cu ochii aceia serioşi şi neabătuţi.

— Of, Andrew, îşi mută ea privirea. Vreau să spun că n-am făcut niciodată efortul de a ne putea comporta civilizat, şi mă mai roade şi-acum întrucâtva. N-a meritat, martor mi-e Dumnezeu, dar tot mă roade. M-a lovit, în multe feluri, aşa că în ultimă instanţă nu vreau decât să-l lovesc şi eu pe el. Doar că mai rău. Sigur, n-am făcut-o niciodată, fiindcă puţin îi pasă de mine.

— De ce-ai rămas cu el, Annie? Îşi împinse o mână prin păr.

— Fiindcă îi promisesem. Depunerea jurământului la oficiul stării civile, în pauza de masă, nu e totuna cu a o face într-o catedrală solemnă, în rochie albă de mireasă.

— Mda, îi strânse el uşor mâna pe care i-o luase într-a lui. Ştiu. Mă crezi

sau nu, şi eu am vrut să mi le ţin pe ale mele. Am vrut să dovedesc că puteam. Eşecul a fost ca o dovadă că nu eram cu nimic altfel decât tatăl meu, decât tatăl lui, decât oricare dintre ei.

— Eşti tu însuţi, Andrew.

— Înspăimântător gând.

Fiindcă aveau amândoi nevoie, Annie se aplecă înainte să-i atingă buzele cu ale ei, lăsând să i se despartă când se apropie şi Andrew. Îl absorbi.

Dumnezeu s-o ajute.

Simţea tăişul disperării, dar Andrew era atent cu ea. Cunoscuse prea mulţi bărbaţi care nu aveau grijă. Mâna ei îi mângâia faţa, simţind înţepăturile bărbii de o zi, apoi pielea netedă a gâtului.

Nevoia care se aprinse în ea era scandaloasă, iar Annie se temea că n-avea să-i fie de folos nici unuia.

— Tu nu semeni cu ei, îşi lipi ea obrazul de al lui, înainte ca sărutul s-o sleiască prea tare.

— Mă rog, astă seară nu, oricum, luă Andrew sticla, întinzându-i-o. Poftim, profit sută la sută pentru tine.

Îşi dădu seama că era uşurat. Ca un om care trage de volanul maşinii chiar înainte de a se prăbuşi într-o prăpastie.

— Înainte de a merge acasă, trec pe la o întrunire, pufni el zgomotos. Annie, în legătură cu mâine seară. Ar însemna mult pentru mine dacă te-ai răzgândi, să vii şi tu.

— Andrew, ştii că nu am ce căuta printre toată lumea aia distinsă a artei.

— Ai ce căuta lângă mine. Dintotdeauna.

— Serile de sâmbătă sunt grele.

Pretexte, îşi spuse. Laşo.

— Am să mă mai gândesc. Acum trebuie să plec.

— Te conduc, se ridică el, luând-o iarăşi de mână. Annie, vino mâine seară.

— Mă mai gândesc, repetă ea, fără nici cea mai mică intenţie de a se ţine de cuvânt. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se confrunte cu Elise

pe terenul celeilalte.

Capitolul 27

— Trebuie să ieşi afară de-aici.

Miranda ridică privirea de la birou, unde lucra îngropată într-un munte de hârtii, pentru a-l vedea pe Ryan privind-o din uşă.

— În momentul de faţă, practic locuiesc aici.

— De ce simţi că trebuie să le faci singură pe toate?

Îşi trecu creionul printre degete.

— E ceva în neregulă cu felul cum se fac?

— Nu asta am vrut să spun, se apropie Ryan şi, rezemându-şi palmele de birou, se aplecă spre ea. Nu e nevoie să-i dovedeşti nimic.

— Nu e vorba de mama mea. E vorba de a mă asigura că seara de mâine va fi un succes. Acum, mai am de rezolvat câteva detalii.

Ryan îi smulse creionul din mână şi îl rupse în două. Miranda clipi din ochi, uimită de enervarea intensă din expresia lui.

— Ce gest matur!

— A fost mai matur decât să fac acelaşi lucru cu gâtul ăla al tău ţeapăn.

Dacă ridica între ei un scut de argint, ar fi fost un zid mai puţin palpabil decât felul cum i se închise faţa.

— Nu-mi veni cu mutre din-astea. Nu sta acolo, jucându-te cu nelipsitele tale liste, ca şi cum n-ar fi nimic mai important pe lume pentru tine decât următoarele articole de bifat. Eu nu-s un împuţit de articol şi ştiu perfect ce se întâmplă înlăuntrul tău.

— Fără vulgarităţi.

Ryan se răsuci pe călcâie, pornind spre uşă. Miranda se aşteptă să iasă şi să-şi vadă de drum, la fel cum făcuseră ceilalţi. În schimb, trânti uşa şi o încuie. Tremurând, Miranda se ridică în picioare.

— Habar n-am de ce te-ai înfuriat aşa.

— Nu? Crezi că nu ţi-am văzut faţa când ai auzit de unde venise *E-mail-ul?* Chiar te crezi atât de stăpână pe tine însăţi, domnişoară doctor Jones,

încât să nu ţi se observe deznădejdea?

Îl omora. Complexităţiile şi complicaţiile ei îl omorau cu zile. Nu avea chef de ele, îşi spuse, furios. Nu voia să se pomenească încontinuu obligat să-şi croiască drum prin forţă până la ea.

— Nu cred că am încercat în vreun fel să omor mesagerul... începu ea.

— Şi nu mă lua nici pe tonul ăsta de şcoală particulară, că nu ţine. Ţi-am văzut faţa când a intrat mama ta. Totul, în tine, s-a oprit pe loc. Pus la rece.

Aceste cuvinte o atinseră, usturător. Brutal.

— Mi-ai cerut să accept posibilitatea foarte mare ca mama mea să se fi folosit de mine, să mă fi trădat şi terorizat. Că ar fi implicată într-un mare furt de artă care s-a soldat deja cu moartea a trei oameni. Asta mi-ai cerut, şi acum critici felul în care am preferat să reacţionez.

— Mi-ar fi convenit mai mult s-o trânteşti în cur şi să-i pretinzi explicaţii.

— Chestiile astea or fi mergând la tine în familie. Într-a mea, nu suntem chiar aşa de volatili.

— Mhm, familia ta preferă tăişul de gheaţă care spintecă fără să curgă sânge. Pot să-ţi spun, Miranda, că în ultimă instanţă căldura e mai curată şi de-o mie de ori mai umană.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să fac? Fir-ar al dracului, ce? Să răcnesc la ea, să strig, să înjur şi să acuz?

Dintr-un gest larg al braţului, împrăştie pe jos toate hârtiile aranjate în ordine şi creioanele ascuţite cu grijă, de pe birou.

— Ce voiai, să-i cer să-mi spună adevărul? Să mărturisească sau să nege? Dacă mă urăşte atât de mult încât să fi făcut asta, mă urăşte destul şi ca să mă mintă în faţă.

Îşi împinse scaunul înapoi, azvârlindu-l de perete.

— Niciodată nu m-a iubit. Nici măcar un singur gest de afecţiune faţă de mine n-a făcut. Niciunul dintre ei, mie, lui Andrew sau între ei – în viaţa mea, niciunul din ei nu mi-a spus vreodată că mă iubeşte, nici măcar nu s-au ostenit să mintă, ca să-mi fac măcar iluzii. Tu nu ştii cum e să nu fii îmbrăţişat niciodată, să nu ţi se spună, şi să te doară sufletul pentru asta.

Îşi apăsă mâinile pe stomac, ca şi cum n-ar mai fi suportat durerea

adunată acolo.

— Să te *doară* aşa de tare şi atâta timp încât să trebuiască să n-o mai doreşti, că altfel mori.

— Nu, nu ştiu cum e, răspunse încet Ryan. Spune-mi tu.

— A fost ca şi cum aş fi crescut într-un căcat de laborator, totul steril şi în perfectă ordine, documentat, calculat, dar fără niciun strop din bucuria descoperirii. Reguli, atâta tot. Reguli de limbaj, de conduită, de educaţie. Fă cutare, şi fă-o aşa şi nu altfel, fiindcă nimic altceva nu se acceptă. Nimic altceva nu e corect. Cât de multe dintre regulile astea a încălcat, dacă a făcut ceea ce crezi tu?

Respira greu, ochii îi ardeau, îşi încleşta pumnii. Ryan privise, ascultase, fără a se mişca sau a ridica glasul. Singurul sunet din încăpere era respiraţia ei întretăiată, pe când privea în jur la debandada pe care o provocase.

Năucită, îşi împinse scaunul, frecându-şi cu mâna inima care bătea cu putere. Pentru prima oară, îşi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji, atât de fierbinţi încât ar fi trebuit să-i ardă pielea.

— Asta voiai să fac?

— Voiam să scoţi ce ai pe suflet.

— Cred că ai reuşit, îşi apăsă ea degetele pe tâmple. Crizele îmi dau dureri de cap.

— N-a fost o criză.

Miranda râse slab:

— Tu cum ai numi-o?

— Cinste, zâmbi uşor Ryan. Chiar şi în domeniul meu de activitate, cunosc vag conceptul. Nu eşti rece, Miranda, continuă el, cu blândeţe. Doar speriată. Nu eşti imposibil de iubit, numai că nu eşti apreciată.

Deşi simţea lacrimile, stătea neputincioasă în timp ce-i curgeau pe faţă.

— Nu vreau să fie mama mea făptaşa, Ryan.

Se apropie de ea, îi dădu degetele la *o* parte şi le înlocui cu ale lui.

— Avem mari şanse să aflăm toate, răspunsurile în următoarele două zile. Atunci, totul se va sfârşi.

— Dar va trebui să trăim în continuare cu acele răspunsuri.

☼ ☼ ☼

O conduse acasă şi o convinse să ia un somnifer şi să se culce devreme. Faptul că abia avu nevoie să insiste nu-i dovedea decât că era frântă. Când fu convins că adormise, când Andrew se închise şi el în aripa lui de casă, Ryan îmbrăcă puloverul şi pantalonii negri pe care îl prefera pentru spargerile nocturne.

Îşi vârî sculele în buzunar, alegând o servietă neagră din piele moale cu curea pentru umăr, în eventualitatea că găsea ceva ce trebuia luat cu ei.

Găsi cheile Mirandei la locul lor, în buzunarul lateral al poşetei. Ieşi fără zgomot, se aşeză la volanul maşinii ei şi potrivi scaunul ca să stea comod, înainte de a scoate din viteză şi a trage frâna de mână. Maşina porni în josul pantei, cu farurile stinse.

Ar fi putut susţine că era neliniştit, că luase maşina ca să facă o plimbare, dacă Miranda sau Andrew auzeau motorul. Dar de ce să mintă când nu era necesar? Aşteptă până ajunse la patru sute de metri distanţă, apoi porni motorul şi aprinse farurile.

La radio se transmitea Puccini şi, cu toate că împărtăşea pasiunea Mirandei pentru, operă, nu se prea potrivea cu starea lui de spirit. Reţinu lungimea de undă, apoi începu să caute pe alte canale. Când îl auzi pe George Thorogood zbierând *Bad to the Bone,* zâmbi în sinea lui şi-l lăsă să continue.

La marginea oraşului, traficul se mai îndesi puţin. Oamenii mergeau la petreceri, la întâlniri de weekehd, sau se întorceau acasă pentru că nu fuseseră destul de interesante. Mai era puţin până la miezul nopţii.

Cale lungă, îşi spuse el, de la oraşul care nu doarme niciodată.

Devreme la culcare, devreme la sculare, yankeii ăştia. Ce popor admirabil! Opri maşina în parkingul hotelului, departe de intrare. Era destul de sigur că aceeaşi trăsătură lăudabilă îi caracteriza şi pe vizitatorii din Florenţa. Diferenţa de şapte ore putea fi ucigătoare în primele două zile.

Cu ocazia primului sejur, locuise în acelaşi hotel şi cunoştea perfect locurile. Îşi mai luase şi măsura de prevedere să noteze numerele tuturor camerelor pe care intenţiona să le viziteze în noaptea aceea. Nimeni nu-l

luă în seamă când traversă holul, îndreptându-şe direct spre lifturi, ca un om grăbit să se culce.

Elizabeth şi Elise locuiau într-un apartament cu două dormitoare, la etajul de elită. Accesul liftului până acolo necesita o cheie. Fiind un om prevăzător – şi cu obiceiuri îndelung exersate – păstrase cheia de acces când predase camera, data trecută.

Nu văzu lumină pe sub niciuna dintre cele trei uşi ale apartamentului, nu auzi dinăuntru niciun murmur de voci sau de televizor. Intră în salon în mai puţin de două minute. Se opri în întuneric, ascultând, judecând, lăsându-şi ochii să se adapteze. Ca măsură de precauţie, descuie uşile terasei, pentru a avea o ieşire alternativă în caz de necesitate.

Apoi, se apucă de lucru. Căută mai întâi prin salon, deşi se îndoia că vreuna dintre femei ar fi lăsat vreun obiect vital sau incriminator în zonă.

În primul dormitor, fu nevoit să aprindă lanterna, ţinând-o spre partea opusă patului, de unde se auzea respiraţia slabă şi regulată a unei femei. Luă cu el în salon servieta şi poşeta, să le cerceteze conţinutul.

Cea din pat era Elizabeth, constată el, căutând prin portvizit. Scoase totul, studiind fiecare chitanţă, fiecare petec de hârtie, citind însemnările din agendă. Găsi o cheie, în acelaşi loc unde şi-o ţinea şi fiica ei – în buzunarul cu fermoar. O cheie de seif, observă el, băgând-o în buzunar.

Verifică paşaportul, remarcând că ştampilele coincideau cu datele pe care le aflase de la vărul lui. Era prima călătorie a lui Elizabeth în State, după mai mult de un an, dar în ultimele şase luni făcuse două voiajuri scurte în Franţa.

Puse totul la loc cu excepţia cheii şi repetă procedeul cu bagajul; apoi, în timp ce Elizabeth dormea, îi scotoci debaraua, scrinul, trusa de cosmetice din baie.

Abia peste o oră fu satisfăcut şi trecu la al doilea dormitor.

Când termină, ajunsese s-o cunoască foarte bine pe fosta soţie a lui Andrew. Îi plăcea lenjeria de mătase şi parfumul *Opium.* Deşi se îmbrăca în stil conservator, prefera cele mai bune case de modă. Gusturile costisitoare necesitau bani. Reţinu să-i verifice veniturile.

Îşi adusese cu ea de lucru, dacă laptopul de pe birou însemna ceva în

acest sens. Ceea ce, după părerea lui, o făcea să fie sau conştiincioasă, sau obsesivă. Conţinutul poşetei şi cel al servietei erau ordonate, fără ambalaje vechi sau hârtiuţe.

Caseta de bijuterii conţinea câteva piese valoroase de aur italian, pietre colorate judicios alese şi un medalion de argint antic, cu fotografia unei bărbat şi cea a unei femei. Erau poze alb-negru îngălbenite şi, după stil, estimă că datau din perioada celui de-al doilea război mondial.

Bunicii ei, presupuse el, trăgând concluzia că Elise avea o discretă latură sentimentală.

Le lăsă pe cele două femei să doarmă şi porni prin hol, spre camera lui Richard Hawthorne, Şi acesta dormea adânc.

Avu nevoie de zece minute pentru a găsi recipisa unei unităţi de depozitare din Florenţa – pe care o vârî în buzunar. Avu nevoie de treisprezece, pentru a găsi 38-ul. Îl lăsă la locul lui.

Peste douăzeci de minute, localizase carneţelul ascuns într-un ciorap negru. Parcurgând la lumina lanternei scrisul înghesuit, Ryan citi în grabă, la întâmplare. Buzele i se strânseră într-un zâmbet crud. Vârî carnetul în buzunar, lăsându-l pe Richard să doarmă. Îl aştepta, îşi mai spuse el în timp ce se strecura afară, o deşteptare dură.

☼ ☼ ☼

— Scuză-mă, ai spus cumva că ai spart azi-noapte apartamentul mamei mele?

— Nu s-a spart nimic, o asigură Ryan.

Avea senzaţia că alergase după Miranda ore întregi, încercând să-i fure treizeci de minute între patru ochi.

— În dormitor?

— Am intrat prin salon, dacă asta te face să te simţi mai bine. Nu prea avea rost să-i aducem pe toţi aici, la un loc, dacă nu făceam ceva, odată ce veneau, i-am sustras din poşetă o cheie de seif. Mi s-a părut suspect că a luat-o cu ea într-o asemenea călătorie. Dar e de la o bancă americană. Una din Maine – cu o sucursală în Jones Poiht.

Miranda se aşeză la birou, pentru prima oară de la şase dimineaţa. Se făcuse amiaza, iar Ryan o agăţase în sfârşit în timpul întâlnirii cu florarul,

dându-i de ales între a merge în cabinetul ei şi a fi dusă pe sus până acolo.

— Nu înţeleg, Ryan. Cu ce poate conta cheia unui seif de bancă?

— În genere, oamenii îşi ţin acolo obiecte valoroase sau importante pentru ei – şi pe care nu vor să pună mâna alţii. În orice caz, am să verific.

Aşteptă până când Miranda deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată o vorbă.

— În camera lui Elise n-am găsit nimic altceva cu excepţia unui laptop. Pare ciudat să-l fi cărat atâta drum pentru numai patru zile, când îşi petrece cea mai mare parte a timpului aici. Voi avea vreme să mă întorc şi să văd dacă-l pot deschide în lipsa ei.

— A, aşa ar fi cel mai bine, răspunse Miranda, cu o mişcare nepăsătoare a mâinii.

— Exact. În apartamentul soţilor Morelli am găsit destule bijuterii ca să frângă spinarea unui elefant. Femeia aia are un viciu serios al sclipiciurilor – iar dacă reuşesc să accesez contul din bancă al lui Vincente, vom vedea cât de mult s-a afundat în datorii ca să i le plătească. Şi-acum, tatăl tău...

— Tatăl meu? N-a sosit decât după miezul nopţii.

— Mie-mi spui? Am fost cât pe ce să dau nas în nas cu el pe culoar, când am ieşit din apartamentul mamei tale. Foarte cumsecade hotel, să-i cazeze pe toţi la acelaşi etaj.

— Aşa, am blocat camerele, murmură ea.

— În orice caz, până m-am ocupat de celelalte a avut timp să se instaleze. A adormit ca o lumânare stinsă. Ştiai că tatăl tău a fost în Insulele Cayman de trei ori în ultimul an?

— În Cayman?

Miranda se miră că nu-i cădea capul pe podea, atât de tare se învârtea.

— Popular loc, Caymanele. Bune pentru scufundări, plajă şi spălări de bani. Mă rog, toate astea sunt speculaţii. Dar în camera lui Hawthorne am dat peste filonul de aur.

— Ai avut o noapte foarte productivă, în timp ce eu dormeam.

— Aveai nevoie de odihnă. Uire ce-am găsit, scoase el recipisa de depunere, despăturind-o. A închiriat spaţiul ăsta a doua zi după ce a fost adus bronzul la Standjo. Înainte ca mama ta să-ţi telefoneze. Ce spunea

Andrew despre coincidenţe? Nu există.

— Oamenii pot închiria spaţii din tot felul de motive.

— În general, nu închiriază un mic garaj în afara oraşului, când nu au maşină. M-am interesat, şi n-are. Apoi, mai era şi arma.

— Armă?

— Pistol – nu mă întreba marca şi modelul. Încerc să le evit, dar mi s-a părut foarte eficient.

Alene, luă cafetiera de pe reşou, o mirosi şi constată mulţumit că lichidul rămas înăuntru era încă proaspăt.

— Cred că există o lege în legătură cu transportul armelor la bordul avionului, adăugă el, în timp ce turna o ceaşcă. Mă îndoiesc că l-a adus aici pe canalele adecvate. Şi de ce ar avea nevoie de pistol un cercetător liniştit şi cuminte, când participă la deschiderea unei expoziţii?

— Nu ştiu. Richard şi pistol. N-are niciun sens.

— Ba cred că s-ar putea să aibă, după ce citeşti asta, dădu el la iveală carneţelul. E necesar să citeşti, dar am să-ţi spun dinainte esenţialul. Descrie un bronz înalt de nouăzeci virgulă patru centimetri şi greu de douăzeci şi patru virgulă şaizeci şi opt de kilograme. Un nud de femeie. Conţine rezultatele testelor despre respectivul bronz, plasându-i la sfârşitul secolului al cincisprezecelea şi atribuindu-i stilul lui Michelangelo.

Văzu cum i se decolorau obrajii şi ochii îi deveneau sticloşi, după care îi întinse cafeaua, ţinând-o până când Miranda cuprinse ceaşca în ambele mâini.

— Primul test este datat în ziua când „Doamna întunecată” a fost primită sub semnătură la Standjo, orele nouăsprezece zero-zero. Cred că, în cele mai multe seri, laboratorul se închide la ora opt.

— L-a testat de unul singur.

— Le enumera pas cu pas, consemnând orele şi rezultatele. Două nopţi de muncă neîntreruptă, adăugând câteva puncte de cercetare. Documentaţia. A găsit ceva ce tu nu ştiai şi nu ţi-a spus. Un vechi act de botez de la Mânăstirea Milostivirii, scris de stareţă pentru un copil de sex masculin. Numele mamei a fost înregistrat ca fiind Giulietta Buonadoni.

— A avut un copil. Citisem că a existat un copil, posibilul fiu nelegitim al

unui de Medici. L-a dat, cel mai probabil pentru propria lui protecţie, din cauza tensiunilor politice ale epocii.

— Copilul a fost botezat Michelangelo.

Văzu că ideea îşi făcea efectul.

— Am putea presupune că după tăticul.

— Michelangelo n-a avut niciun copil. Toate izvoarele arată că a fost homosexual.

— Asta nu-l face incapabil să conceapă un copil, ridică el din umeri. Dar nu înseamnă nici că era copilul lui, ci doar confirmă teoria că au avut o relaţie personală strânsă, iar dacă aşa e...

— Ajută la susţinerea ipotezei că a folosit-o ca model.

— Exact. Hawthorne a considerat că era destul de important ca să noteze în carneţelul lui – şi să-ţi ascundă informaţia. Dacă au fost amanţi, fie şi numai o dată, sau dacă au avut o legătură platonică destul de strânsă încât ea să-şi boteze după el singurul copil, facem paşi mari spre concluzia că el e autorul sculpturi.

— Nu este o dovadă, dar, da, ar adăuga pondere. Devine din ce în ce mai improbabil să nu se fi folosit de ea şi nu avem documente despre nicio altă sculptură sau pictură a lui Michelangelo pentru care să fi pozat Giulietta Buonadoni. Da da, e excelent, murmură ea, închizând ochii. Dacă nu pentru altceva, măcar ca rampă să continuăm căutările.

— N-a vrut să cauţi.

— Nu, iar eu i-am făcut pe plac. Am lăsat pe mâna lui aproape toate cercetările. Cele pe care le-am făcut se bazau în primul rând pe surse aflate de la el. A recunoscut-o, la fel ca mine. Probabil, de la prima vedere.

— Aş spune că este o ipoteză corectă, domnişoară doctor Jones.

Miranda începea să înţeleagă, sensul, logica şi etapele.

— Richard a furat bronzul şi l-a copiat. Şi „David”-ul, trebuie să-l fi luat şi pe el.

Îşi apăsă pumnul pe abdomen.

— L-a asasinat pe Giovanni.

— N-avem nicio dovadă, replică Ryan, punând carnetul pe birou. Dar e un indiciu în plus.

— Trebuie să anunţăm poliţia.

— Încă nu, puse el mâna pe carnet, înainte ca Miranda să-l poată lua. Aş... avea mult mai multă încredere în deznodământ, dacă am avea bronzurile înainte de a vorbi cu sticleţii. Mâine voi pleca la Florenţa, să caut în garaj. Dacă nu sunt acolo, înseamnă că sunt la el acasă, sau ele, sau informaţiile despre locul unde se află. După ce le-am luat, stabilim ce să le spunem poliţiştilor.

— Trebuie să plătească pentru Giovanni.

— Va plăti. Va plăti pentru toate. Dă-mi patruzeci şi opt de ore, Miranda. Dacă tot am ajuns până aici.

Miranda strânse buzele.

— N-am pierdut din vedere ce efect poate avea povestea asta asupra carierei mele, sau ce poate însemna pentru lumea artelor. Şi ştiu că am încheiat un târg. Dar acum îţi cer să accepţi, să promiţi că pe primul plan va fi dreptatea făcută lui Giovanni.

— Dacă Hawthorne e vinovat de moartea lui Giovanni, o să plătească. Îţi promit.

— Bine. Vom aştepta până te întorci de la Florenţa, ca să ne adresăm poliţiei. Dar diseară? Cum o vom putea scoate la capăt diseară? Va fi prezent. Este prezent şi acum.

— Diseară procedăm cum ne-am înţeles. Vin sute de oameni, continuă el, înainte ca Miranda să obiecteze. Totul e pregătit. Nu faci decât să te laşi dusă de curent. Institutul, galeriile mele, sunt implicate prea adânc ca să mai baţi în retragere. Şi tu eşti implicată. În plus, nu ştim dacă a acţionat singur.

Miranda îşi plimbă mâinile în sus şi-n jos pe braţe.

— Şi totuşi, ar putea fi şi mama mea. Ar putea fi oricare dintre ei.

Nu avea ce face cu expresia pierdută din ochii ei.

— Trebuie să rezişti, Miranda.

— Asta şi intenţionez, îşi lăsă ea mâinile să cadă. O voi face.

— Hawthorne a comis o greşeală. Acum vom vedea dacă – el, sau altcineva – mai face una. Când o să am bronzurile, îl vom da pe mâna poliţiei. Presimt că nu va vrea să fie spânzurat singur.

— Spânzurat?! sări Miranda în picioare.

— Vorba vine.

— Dar... în închisoare, sau chiar mai rău; asta înseamnă. Ani de zile, poate toată viaţa... Dacă e cineva din familia mea, unul dintre ei, Ryan, nu pot. Nu, n-aş fi în stare. M-am înşelat.

— Miranda...

Întinse el mâinile să le prindă pe ale ei, dar Miranda şi le azvârli în sus, cuprinsă de panică.

— Nu, nu, iartă-mă. Nu e just, ştiu că nu e just. Giovanni, şi omul acela, săracul, cu soţia şi copiii lui, dar... dacă aflăm că e unul dintre ei, nu ştiu dacă voi mai putea trăi cu conştiinţă curată, ştiind că am ajutat să fie închis.

— Stai naibii un minut! o înşfacă Ryan înainte de a apuca să scape, accesul său scurt de nervi surprinzându-i pe amândoi. Cel ce e vinovat de toate astea a pus şi viaţa ta în joc. Voi avea grijă să plătească şi pentru asta.

— Nu, viaţa mea nu. Doar reputaţia, avântul carierei.

— Cine l-a tocmit pe ticălosul ăla să te terorizeze cu cuţitul? Cine-ţi trimite faxuri ca să te sperie, să te lovească?

— Trebuie să fi fost Richard, răspunse ea, cu ochii copleşiţi de deznădejde. Iar dacă n-a fost el, nu pot fi răspunzătoare pentru închiderea cuiva din familia mea.

— Şi ce variantă mai ai? Să-i iaşi liberi? Să laşi „Doamna întunecată” acolo unde e, să distrugi carnetul, să uiţi tot ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dar şi eu am nevoie de timp. Mi-ai cerut patruzeci şi opt de ore. Îţi cer şi eu acelaşi iucru. Trebuie să fie o zonă de mijloc. Undeva.

— N-aş crede, luă el carnetul, ţinându-l în palma ca şi cum l-ar fi cântărit; apoi, i-l întinse: ia-l, păstrează-l.

Miranda îl privi iung, luându-l delicat, ca şi cum ar fi fript-o.

— Cum să rezist până la sfârşitul zilei? Şi diseară?

— Cu şira asta yankee a spinării? Ai să te descurci de minune. Voi fi lângă tine. Împreună suntem băgaţi în afacerea asta.

Dădu din cap, puse carneţelul într-un sertar şi îl încuie. Patruzeci şi opt

de ore, îşi zise ea. Atâta răgaz avea ca să se decidă dacă făcea cunoscut conţinutul carnetului, sau îi dădea foc.

☼ ☼ ☼

Va fi perfect. Acum ştiu exact cum va ieşi. Toate sunt pregătite. Miranda te-a pus la punct pentru mine. Vor fi prezenţi toţi acei oameni, admirând marea artă, turnându-şi şampanie pe gât, înfulecând toate aperitivele alea drăgălaşe. Ea va trece printre ei, graţioasă şi calmă. Sclipitoarea domnişoară doctor Jones. Perfecta domnişoară doctor Jones.

Condamnata domnişoară doctor Jones.

Va fi propria ei piesă de interes central, lăfăindu-se în complimente. Strălucită expoziţie, domnişoară doctor Jones! Superbă expoziţie! A, da, cu toţii o vor spune, toţi o vor gândi, iar greşelile pe care le-a făcut, situaţiile penibile pe care le-a creat se vor pierde în trecut. Ca şi cum eu aş fi muncit degeaba.

Steaua ei e din nou în ascensiune.

Diseară, se va prăbuşi.

Am plănuit propria mea expoziţie pentru diseară, una care o va eclipsa pe a ei. Am intitulat-o „Moarte pentru trădare”.

Cred că va avea cronici foarte impresionante.

Capitolul 28

Nimeni nu ştia că în stomac îi palpitau maniacal fluturi înarmaţi cu mici coase. Mâinile îi erau calme şi sigure, zâmbetul dezinvolt. În minte, se vedea pe ea însăşi tremurând de nervozitate la tot pasul, bâlbâindu-se în timpul fiecărei conversaţii. Dar scutul era ridicat, neabătuta domnişoară doctor Jones se afla la locul ei.

Alesese o rochie lungă bleumarin închis, cu guler înalt de panglică şi mâneci terminate în manşete strâmte. Era recunoscătoare pentru cât de mult o acoperea, căci îi era frig, mult prea frig. Nu-i mai fusese cald de când primise carnetul de la Ryan.

Îşi privise mama, elegantă ca o împărătească în rochia ei roz catifelată,

tratând invitaţii – o atingere pe braţ ici, o mână sau un obraz oferit la sărutat colo. Întotdeauna avea de spus lucrul potrivit la momentul potrivit, persoanei potrivite.

Soţul ei o însoţea, desigur, seducător în tuxedo, aventurierul umblat cu aerul interesant al unui savant. Cât de reuşit arătau împreună, cât de perfecţi păreau, la suprafaţă, Jones-ii din Jones Point. Niciun cusur nu tara lustrul. Iar sub lustru nu se găsea niciun dram de substanţă. Cât de uşor lucrau ca echipă, când voiau, reflectă ea. O făceau pentru Institut, pentru artă, pentru reputaţia neamului Jones, şi niciodată pentru familie ca atare.

Ar fi vrut să-i urască pentru asta, dar se gândea la carnet şi nu simţea decât frică.

Întoarse capul dinspre ei, trecând prin arcadă.

— Locul tău e într-una din picturile astea, o luă Ryan de mână, răsucind-o în loc, cu câteva momente înainte de a ajunge la alt mic grup. Arăţi magnific.

— Sunt de-a dreptul îngrozită.

Apoi râse puţin, dându-şi seama că, în urmă cu numai câteva luni, n-ar fi putut spune nimănui ce avea pe suflet.

— Întotdeauna mă apucă spaima, în mijlocul mulţimilor.

— Atunci, ne vom închipui că suntem numai noi doi. Dar lipseşte ceva. Şampania.

— Astă seară beau numai apă.

— Un pahar, un toast, îi dădu el o cupă luată de la un chelner în trecere. Pentru rezultatele încununate de succes ale muncii tale, domnişoară doctor Jones.

— Mi-e cam greu să mă bucur de ele.

— Trăieşte clipa, îi aminti el. Este cel mai potrivit moment.

Îi atinse uşor buzele cu ale lui.

— Timiditatea ta mă înduioşează, îi murmură la ureche, făcând să se înalţe nu puţine sprâncene în jur. Şi ai un talent admirabil de a ţi-o ascunde.

Norii din ochii Mirandei se risipiră.

— Tu ai talentul ăsta din naştere, sau ţi l-ai format?

— Care? Am atât de multe.

— Talentul de a şti exact ce să spui, exact la momentul oportun.

— Poate că nu fac decât să ştiu ce anume ai nevoie să auzi. În Sala centrală se dansează. N-ai dansat niciodată cu mine.

— Sunt o dansatoare jalnică.

— Sau, n-ai fost niciodată condusă cum se cuvine.

Miranda ridică din sprâncene, chipurile cu dispreţ, întocmai cum sperase.

— Hai să aflăm.

Ţinându-i o mână în josul spatelui, o conduse printre invitaţi. Ştia şi cum să se descurce prin mulţime, remarcă ea. Cum să farmece cu câteva cuvinte şi să meargă mai departe. Auzea acordurile slabe ale unui vals – pian şi vioară – murmur de conversaţie şi, ocazional, câte un tril sau hohot de râs.

Decorase Sala centrală cu lujeri lungi de viţă şi palmieri în jardiniere, printre toate sclipind nenumărate beculeţe italieneşti albe care-i aminteau de nişte stele. Crini albi şi trandafiri sângerii înmiresmaţi ieşeau ca lăncile din vazele de cristal drapate cu panglici aurii. Fiecare cristal al candelabrului antic fusese spălat manual cu apă şi oţet, pentru a scânteia ca o cascadă strălucitoare.

Dansatorii se roteau, alcătuind perechi frumoase în ţinuta lor de seară, sau sorbeau vin. Alţii stăteau adunaţi pe scară, sau aşezaţi în fotoliile pe care le tapiţase cu damasc roz.

Fu oprită şi felicitată de cel puţin douăsprezece ori. Dacă se auzeau murmure ocazionale despre Bronzul Fiesole, majoritatea oamenilor erau destul de discreţi pentru a aştepta până se îndepărta destul ca să nu-i mai audă.

— Iat-o pe doamna Collingsforth, dădu din cap Miranda spre o femeie cu o uluitoare claie de păr alb, într-o rochie de catifea maro.

— De la Portlans Collingsforths?

— Da. Vreau să mă asigur că are tot ce-i trebuie – şi să te prezint. Îi plac foarte mult tinerii atrăgători.

Miranda îşi croi drum spre locul unde stătea aşezată văduva, bătând cu

piciorul tactul muzicii.

— Doamnă Collingsforth, sper că vă simţiţi bine.

— Fermecătoare muzică, spuse ea cu o voce ca un croncănit de cioară. Şi luminile sunt drăguţe. Era şi timpul să aduci puţină voie-bună în locul ăsta. Spaţiile care găzduiesc arta nu trebuie să fie înăbuşitoare. Arta e vie. Nu poate fi depozitată asemenea cadavrelor. Iar dumnealui cine să fie?

— Ryan Boldari, se aplecă el să-i sărute degetele noduroase. Am rugat-o pe Miranda să ne facă prezentările, doamnă Collingsforth. Doream să vă mulţumesc personal pentru generozitatea de a fi împrumutat Institutului atât de multe piese minunate din colecţia dumneavoastră. Dumneavoastră aţi făcut expoziţia.

— Dacă fata asta ar da mai multe petreceri, în loc să se îngroape în laborator, i le-aş fi împrumutat mai curând.

— Nu pot să vă contrazic, îi zâmbi Ryan radios, făcând-o pe Miranda să se simtă în plus. Arta se cere sărbătorită, nu doar studiată.

— Stă lipită de microscop.

— Unde pierde adesea din vedere ansamblul.

Doamna îşi îngustă ochii, ţuguindu-şi buzele:

— Îmi placi.

— Vă mulţumesc. Mă întreb, Madame, dacă aş putea abuza de dumneavoastră la un dans.

— Ei, licăriră ochii bătrânei. Mi-ar face plăcere, domnule Boldari.

— Vă rog, numiţi-mă Ryan, îi ceru el, ajutând-o să se ridice. Îi aruncă Mirandei un zâmbet de lup, peste umăr, în timp ce o conducea pe doamna Collingsforth spre ringul de dans.

— Îi merge, uns, murmură Andrew la urechea Mirandei.

— Ca slănina pe o creangă. Mare minune că nu cade, să-şi rupă gâtul.

Întrucât încă mai avea şampania în mână, sorbi din pahar.

— I-ai cunoscut familia?

— Îţi arde de glume? Cred că jumate din oamenii de-aici îi sunt rude. Maică-sa m-a luat de guler, vrând să ştie dacă ne-am gândit vreodată să organizăm cursuri de artă pentru copii, şi dacă nu, de ce, nu-mi plac copiii? Şi până să mă dezmeticesc, m-a prezentat unui psiholog infantil – femeie,

necăsătorită. E extraordinară.

— Psiholoaga?

— Nu... în fine, părea foarte drăguţă şi aproape la fel de nedumerită ca mine. Mama lui Ryan. Formidabilă femeie.

Îşi ţinea mâinile în buzunare. Le scoase, se agăţă de o coloană sculptată, începu să-şi facă de lucru cu cravata.

Miranda i-o luă pe una, strângându-i-o:

— Ştiu că ţi-e greu. Atâta lume... şi Elise...

— Un fel de mică probă a focului. Elise, părinţii ei, şi peste tot pileală pe gratis.

Privi din nou spre intrare. Annie nu venise.

— Trebuie să ai mereu o ocupaţie. Vrei să dansezi?

— Cu tine? o privi el uimit, după care trecu la un râs lejer şi sincer. Am ajunge amândoi la urgenţă, cu degetele de la picioare rupte.

— Risc, dacă vii şi tu.

Zâmbetul Mirandei deveni duios.

— Miranda, întotdeauna ai fost un personaj principal în viaţa mea. N-am nicio problemă. Hai doar să ne uităm la cei care ştiu ce fac.

Apoi, zâmbetul îi încremeni pe buze. Miranda nu trebui să întoarcă privirea pentru a şti că o văzuse pe Elise. Aceasta se apropie de ei, ca o zână lustruită, în voaluri albe. Chiar în momentul când voia să i-o reproşeze, Miranda văzu nervozitatea din ochii lui Elise.

— Voiam doar să vă felicit, pe amândoi, pentru succesul acestei expoziţii minunate. Toţi sunt într-al nouălea cer. Aţi făcut o treabă fabuloasă pentru institut, şi pentru organizaţie.

— Am avut multe ajutoare, răspunse Miranda. Oamenii au muncit mult şi din greu, ca să se realizeze:

— Mai perfectă nici că se putea. Andrew.

Păru să inspire o gură întreagă de aer.

— Vreau să-mi prezint scuzele pentru că ţi-am creat dificultăţi. Ştiu că prezenţa mea aici te stânjeneşte. Nu voi mai sta mult, astă seară, şi m-am hotărât ca mâine să plec la Florenţa.

— Nu e nevoie să-ţi schimbi planurile pentru mine.

— E şi în interesul meu.

O privi pe Miranda, chinuindu-se să surâdă.

— Nu voiam să plec fără a găsi un minut pentru a-ţi spune cât de mult admir ceea ce ai reuşit aici. Părinţii tăi sunt foarte mândri.

Miranda holbă ochii, înainte de a apuca să se stăpânească.

— Părinţii mei?

— Da, Elizabeth tocmai spunea...

— Annie.

Andrew rostise numele aproape ca o rugăciune, iar Elise se întrerupse, pentru a-l privi.

— Scuzaţi-mă,

Se îndepărtă, pornind spre ea. Părea pierdută, îşi spuse el, într-o mare de oameni. Şi atât de fermecătoare, cu părul ei strălucitor. Rochia roşie ardea ca o flacără, răspândind căldură şi viaţă printre toate costumele negre conservatoare.

— Mă bucur atât de mult că ai venit, se agăţă el de mânile ei, ca de două corzi de salvare.

— Nu ştiu de ce am făcut-o. Deja mă simt ridicol.

Rochia era prea scurtă, după părerea ei. Prea roşie.

Prea de toate. Cerceii de la magazinul universal arătau ca nişte candelabre ieftine – şi ce-o apucase să-şi cumpere pantofi cu catarame de strasuri? Probabil arăta ca o boarfă pornită în pelerinaj.

— Îmi pare aşa de bine că eşti aici, repetă Andrew şi, ignorând privirile celor din jur, o sărută.

— Ce-ar fi să pun mâna pe-o tavă şi să împart de băut? Mi-ar sta mai bine.

— Îţi stă de minune. Hai să vorbeşti cu Miranda.

Dar, când se întoarse, întâlni ochii lui Elise. Stătea exact în locul unde o lăsase. O văzu pe Miranda atingând-o pe braţ şi murmurându-i ceva, dar Elise nu făcu decât să clatine din cap, apoi se îndepărtă grăbită.

— Soţia ta părea supărată, comentă Annie, în timp ce acidul îi ardea stomacul,

— Fostă soţie, îi aminti Andrew, recunoscător s-o vadă pe Miranda

pornind spre ei.

— Annie, ce bine-mi pare că te văd. Acum ştiu după cine s-a uitat Andrew toată seara.

— Nu voiam să vin.

— Mă bucur că te-ai răzgândit.

Rareori se întâmpla ca Miranda să-şi urmeze impulsurile, dar acum o făcu, aplecându-se să-şi lipească obrazul de al lui Annie.

— Are nevoie de tine, îi şopti, îndreptându-se apoi la loc, cu un surâs. Văd nişte persoane pe care cred că ţi-ar face plăcere să le cunoşti. Andrew, prezint-o pe Annie domnului şi doamnei Boldari.

Urmărindu-i direcţia privirii, Andrew zâmbi:

— Mda, mulţumesc. Vino, Annie, o să-ţi placă la nebunie oamenii ăştia.

Mirandei îi crescuse inima, văzând lumina aceea caldă din ochii lui Andrew. Era atât de bine dispusă, încât îl lăsă pe Ryan s-o ia la dans.

Când îl zări pe Richard, cu nasul aproape lipit de un tablou cu Sfânta Familie şi ochii atenţi sub ochelari, se rezumă să întoarcă privirea.

Avea să urmeze sfatul lui Ryan – de data asta – şi să trăiască momentul.

Se gândea la încă un pahar de şampanie şi la un nou dans, când o găsi Elizabeth.

— Miranda, îţi neglijezi îndatoririle. Am vorbit cu mai multe persoane care au spus că încă n-au schimbat niciun cuvânt cu tine. Expoziţia nu e de ajuns, trebuie să te ocupi de invitaţi.

— Sigur, ai dreptate.

Îi dădu mamei sale paharul din care încă nu sorbise şi privirile li se susţinură un lung moment.

— Am să-mi fac datoria. Voi face ceea ce e de făcut, spre binele Institutului.

Făcu un pas înapoi.

Nu, îşi dădu ea seama, făcea ceea ce era de făcut pentru ea însăşi.

— Puteai să spui – măcar o dată, în seara asta, ai fi putut să-mi spui că am făcut o treabă bună. Dar cred că ţi s-ar fi oprit în gât.

Şi se răsuci, pornind în sus pe scară pentru a se amesteca printre vizitaorii de la etajul trei.

— S-a întâmplat ceva, Elizabeth?

Îi aruncă o privire soţului ei, care sosise alături, apoi întoarse capul din nou spre Miranda.

— Nu ştiu. Cred că trebuie să afiu.

— Senatorul Lamb ar dori să te vadă. E un mare susţinător ai N.E.A.

— Da, ştiu cine e.

Vocea îi era o idee prea tăioasă. Şi-o îndulci, deliberat.

— Voi fi încântată să vorbesc cu el.

Iar apoi, îşi spuse ea, avea să rezolve cu Miranda.

☼ ☼ ☼

Îi pierduse urma lui Ryan şi presupunea că Andrew îi făcea cunoştinţă mai bine lui Annie cu soţii Boldari. Timp de o oră, Miranda se concentra asupra rolului ei de gazdă. Când în sfârşit se strecură la toaletă, avu nesperata uşurare să vadă că nu era nimeni.

Prea multă lume, îşi spuse ea, rezemându-se un moment de placa de marmură. Pur şi simplu nu se pricepea să se poarte cu atât de mulţi oameni. Conversaţii, nimicuri, bancuri nesărate. Avea faţa ţeapănă de-atâta zâmbit.

Apoi, se scutură. Nu avea de ce să se plângâ. Totul era perfect. Expoziţia, gala, presa, reacţia. Avea să contribuie mult la a remedia recentele ştirbituri din reputaţia ei.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Şi ar fi fost, dac-ar fi ştiut ce să facă mai departe.

Deciziile erau pentru a doua zi, îşi reaminti ea. După ce se confrunta cu mama ei. Acela era singurul răspuns. Singurul pas logic. Era momentul ca ele două să se privească în faţă.

Şi dacă mama ei era vinovată? Dacă făcea parte dintr-o conspiraţie cu furturi şi crime?

Clătină din cap. Mâine, îşi spuse ea din nou, dând să-şi scoată rujul din poşetă.

Explozia sonoră îi făcu mâna să se smucească. Micul tub auriu căzu ţăcănind pe placă. Ochii, îndreptaţi spre imaginea lor din oglindă, se dilatară.

Împuşcături? Imposibil.

Chiar în timp ce refuzul se repezea prin mintea ei, auzi zbieretul ascuţit şi înspăimântat al unei femei.

Se năpusti la uşă, răsturnându-şi poşeta pe jos, cu conţinutul împrăştiindu-se în urma ei.

Afară, oamenii strigau, unii alergau. Se îmbulzi printre ei, făcându-şi loc cu mâinile şi coatele. Ieşind la loc liber, o luă la fugă spre scară chiar în timp ce Ryan apărea de pe palierul inferior.

— S-a... De sus. S-a auzit de sus.

— Stai aici.

Parcă vorbise la pereţi. Miranda îşi săltă rochia şi se repezi pe urmele lui. Ryan dădu la o parte cordonul de catifea care despărţea birourile de la etajul doi de zona petrecerii.

— Tu caută încolo, începu ea. Eu mă uit...

— Ba pe dracu'. Dacă nu vrei să stai locului, atunci vii cu mine.

O apucă strâns de mână, străduindu-se să-i protejeze trupul cu al lui, în timp ce pornea pe culoar.

Pe scară, în urma lor, răsunau şi alţi paşi. Andrew sări ultimele trei trepte.

— Ăsta a fost un pistol. Miranda, du-te jos. Annie, mergi cu ea.

— Nu.

Întrucât niciuna dintre cele două femei nu avea de gând să asculte, Ryan gesticula spre stânga:

— Voi căutaţi într-acolo. Noi o luăm pe-aici. Cine a tras cu pistolul, probabil că s-a dus de mult, adăugă el, în timp ce împingea prudent o uşă. Dar rămâi în spatele meu.

— Ce eşti tu, vestă anti-glonţ?

Miranda întinse mâna pe sub braţul lui şi aprinse lumina, împingând-o înapoi, Ryan intră să inspecteze rapid camera. Convins că era goală, o trase şi pe ea înăuntru.

— Foloseşte biroul ăsta. Încuie uşa şi cheamă poliţia.

— O să-i chem când ştiu ce să le spun, îl înghionti ea în lături, pentru a porni pe culoar spre camera următoare.

Aproape că-i smulse braţul din umăr:

— Încearcă să te expui mai puţin, domnişoară doctor Jones.

Îşi croiră drum înainte, până când Ryan zări o lumină slabă care ieşea pe sub uşa cabinetului ei.

— Aici te-ai schimbat pentru petrecere. Ai lăsat lampa aprinsă.

— Nu. Şi uşa ar trebui să fie încuiată. Uite că nu e perfect închisă.

— Descalţă-te.

— Poftim?

— Scoate-ţi pantofii. Vreau să poţi fugi, dacă trebuie, nu să-ţi rupi o gleznă pe tocurile astea.

Fără o vorbă, Miranda se rezemă de el doar atâta cât să se descalţe. Ar fi putut să pară comic, îşi spuse ea, văzând cum Ryan luă un pantof, ţinându-l cu tocul înainte, ca o armă, în timp ce se apropiau de uşă.

Dar mâna i se umezea într-a lui şi nu găsea nici urmă de haz.

Ryan se trase spre o latură a uşii şi o împinse uşor. Se deschise de vreo două degete, după care se ciocni de un obstacol. Din nou, Miranda aprinse plafonierele, pe sub braţul lui.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Recunoscu partea de jos a rochiei albe de voal, luciul slab al pantofilor argintii. Lăsându-se în genunchi, împinse uşa cu umărul până se putu strecura înăuntru.

Elise zăcea prăbuşită cu faţa în jos. Îi curgea sânge dintr-o rană dinapoia capului, prelingându-se peste obrazul palid.

— Trăieşte, spuse grăbită Miranda, după ce-i apăsă degetele pe gât, găsind un puls neregulat. Este vie. Cheamă salvarea. Repede.

— Poftim, îi îndesă Ryan o batistă în mână. Apasă-i-o pe rană. Vezi dacă poţi opri hemoragia.

— Tu grăbeşte-te.

Împături batista în formă de tampon, ca să fie cât mai groasă, şi o aplică. Privirea i se plimbă prin jur, oprindu-se spre bronzul „Venus” pe care-l ţinea în cabinet. O copie după Donatello-ul râvnit de Ryan.

Încă un bronz, îşi spuse ea, amorţită. Încă o copie, încă o victimă.

— Miranda, ce...

Andrew împinse uşa, apoi se opri brusc.

— Iisuse! O, Iisuse, Elise, îngenunche el, începând să bâjbâie la rană, la faţa femeii. A murit? O, Dumnezeule mare!

— Nu, e vie. Ryan cheamă o ambulanţă. Dă-mi batista. Nu cred că e o rană adâncă, dar trebuie să-i opresc sângele.

— Trebuie s-o acoperim. Ai o pătură, nişte prosoape? întrebă Annie, Are nevoie să-i ţină de cald, în caz că e în stare ele şoc,

— În cabinetul meu. E un şal acolo. Pe uşa aia.

Annie păşi rapid peste Andrew.

— Cred că e mai bine s-o întoarcem, apăsă Miranda cu putere tamponul. Să ne asigurăm că nu are şi alte răni. Poţi, Andrew?

— Mda.

Mintea i se răcise ca piatra, întinse mâinile cu grijă, sprijinind gâtul lui Elise în timp ce o răsucea. Pleoapele ei tresăriră.

— Cred că-şi revine. Nu văd alt sânge decât cel de la cap.

Îi atinse uşor cu degetul o vânătaie care i se forma pe tâmplă.

— Probabil s-a lovit la cap când a căzut.

— Miranda, reveni Annie în cameră; avea ochii întunecaţi, vocea surdă. Te cheamă Ryan. De ea ne ocupăm Andrew şi cu mine.

— În regulă. Încercaţi s-o menţineţi calmă, dacă se trezeşte.

Se ridică în picioare, oprindu-se numai când Annie o strânse de braţ.

— Fii tare, îi murmură ea, după care trecu s-o acopere pe Elise cu şalul. Ambulanţa e pe drum.

Miranda intră în cabinet. O singură ambulanţă n-avea să fie de ajuns, îşi spuse ea, ameţită. Două batiste nu puteau şterge atâta sânge. Pe birou se adunase o baltă întreagă, curgând pe covor. Fereastra din spate era stropită ca de o ploaie roşie cleioasă. Căzut pe spate peste birou, cu roşeaţa răspândindu-se pe cămaşa albă cu volane, zăcea Richard Hawthorne.

☼ ☼ ☼

Securitatea ţinea presa şi curioşii departe de etajul doi. Când sosi echipa de la omucideri, câmpul criminalistic fusese delimitat, iar Elise era în drum spre spital.

Miranda îşi repetă declaraţia la nesfârşit, recapitulând fiecare moment. Şi minţind. Minciuna, îşi spuse ea ca prin ceaţă, îi devenea o a doua natură.

Nu, nu avea idee ce căutaseră Richard şi Elise în cabinetul ei. Nu, nu ştia de ce ar fi vrut cineva să-i omoare. Când în sfârşit îi spuseră că era liberă să plece, coborî scara pe picioare fragile ca sticla.

— Nu te lasă şi pe tine să pleci, Annie?

— Ba da, au spus că deocamdată au terminat cu mine.

Miranda privi spre gărzile care încadrau arcadele şi cei câţiva poliţişti ce cutreierau prin hol. Se aşeză lângă Annie.

— Nici eu nu ştiu ce să fac. Cred că încă mai discută cu Ryan. Pe Andrew nu l-am văzut.

— L-au lăsat să plece cu Elise, la spital.

— Aha. Era firesc să considere că e cel mai firesc lucra.

— Încă o mai iubeşte.

— N-aş crede.

— Continuă să fie nebun după ea, Miranda. Şi de ce n-ar fi?

Îşi apăsă mâinile pe laturile capului.

— Iar eu sunt nebună, jalnică, ruşinată că-mi fac griji ca astea, când a fost împuşcat un om, iar Elise e rănită.

— Nu întotdeauna îţi poţi controla sentimentele. Nici eu n-o credeam, dar acum ştiu.

— Şi eu mi le ţineam destul de sigur în frâu. În fine... Îşi trase nasul, frecându-şi faţa cu mâinile, apoi se ridică.

— Mai bine să mă duc acasă.

— Aşteaptă-l pe Ryan, Annie. Te va duce el, cu maşina.

— E-n regulă. Am şi hârbul meu aici. Nicio problemă. Spune-i lui Andrew că sper ca Elise să fie bine şi... ne mai vedem.

— Annie, adineaori am vorbit serios. Are nevoie de tine.

Annie îşi scoase cerceii de petrecere, masându-şi loburile urechilor pentru a-şi pune din nou sângele în mişcare.

— Are nevoie să poată conta pe el însuşi. Are nevoie să ştie cine e şi ce vrea. Cu asta nu pot să-l ajut, Miranda, şi nici tu nu poţi.

Nu părea capabilă să ajute pe nimeni, îşi zise Miranda, când rămase singură, privindu-şi mâinile. Nimic din ceea ce atinsese, nimic din tot ce făcuse în ultimele luni, nu dusese decât la dezastru. Privi peste umăr, când auzi paşi pe scară. Ryan coborî, o ocoli şi, fără să spună nimic, o ridică în picioare şi o îmbrăţişa.

— O, Doamne, o, Doamne, Ryan! Câţi mai urmează?

— Şşş, o mângâje el pe spate. Era pistolul lui, îi murmură la ureche. Acelaşi pe care l-am găsit în cameră. Cineva l-a împuşcat pe bietul nenorocit cu propriul lui pistol. N-ai fi putut face nimic.

— N-aş fi putut face nimic, repeta ea obosită, retrăgându-se pentru a sta pe propriile-i picioare. Vreau să merg la spital, să văd ce face Elise. Andrew e acolo. Nu trebuie să-l lăsăm singur.

☼ ☼ ☼

Nu era singur. Miranda avu surpriza de a-şi vedea mama în sala de aşteptare, privind pe fereastră, cu un pahar de plastic cu cafea în mână.

Andrew se opri în loc când o văzu intrând, apoi clătină din cap şi porni din nou.

— Vreo veste? îl întrebă Miranda.

— I-au stabilizat starea, la urgenţă. Radiografii, analize – n-au venit să ne spună rezultatele. Medicul de gardă presupune că e o comoţie, dar vor sări facă o tomografie pentru a exclude orice leziune cerebrală. A rămas mult timp fără cunoştinţă. A pierdut mult sânge.

Iar o parte din acesta, observă el, păta tivul de la rochia Mirandei.

— Ar trebui să te duci acasă, spuse. Ryan, du-o.

— Rămân cu tine, la fel cum ai sta şi cu tu mine.

— Okay. Okay, îşi rezemă Andrew fruntea de a surorii sale. Rămaseră uniţi astfel, în timp ce Elizabeth, întorcându-se de la fereastră, îi contempla. Când îl surprinse pe Ryan privind-o, obrajii se înroşiră uşor.

— Este cafea. Nu-i nici proaspătă, nici băubilă, dar e foarte tare şi fierbinte.

— Nu, se îndepărtă Miranda de Andrew, făcând un pas înainte. Unde-i tata?

— E... Nu ştiu. Cred că s-a întors la hotel. Nu avea ce să facă aici.

— Dar tu eşti aici. Avem de vorbit.

— Scuzaţi-mă, domnişoară doctor Jones.

Se întoarseră toţi trei, făcând gura lui Cook să tresară a jenă.

— Cred că situaţia e cam încurcată.

— Domnule detectiv Cook, simţi Miranda că stomacul i se căptuşea rapid cu gheaţă. Sper că nu sunteţi bolnav.

— Bolnav? Aha, da, spital, bolnav. Nu. Am venit să vorbesc cu doamna doctor Warfield, după ce aprobă medicii.

— Cu Elise? clătină Andrew din cap, mirat. Credeam că sunteţi la secţia furturi. N-a fost jefuit nimeni.

— Uneori, aceste chestiuni au legătură între ele. Băieţii de la omucideri vor vorbi cu ea. Urmează o noapte lungă. Poate îmi spuneţi şi mie ce ştiţi, ca să-mi formez o imagine mai clară, înainte de a vorbi cu doamna doctor Warfield.

— Detectiv... Cook, da? se apropie Elizabeth. Chiar este necesar să ţineţi un interogatoriu în sala de aşteptare a unui spital, în timp ce aşteptăm, destul de răscopţi, rezultatele analizelor?

— Îmi pare foarte rău pentru necazul dumneavoastră, doamnă Jones.

— Stanford-Jones.

— Da, Elizabeth Standford-Jones. Sunteţi şefa victimei.

— Corect. Richard şi Elise lucrează amândoi pentru mine, la Florenţa. Lucrau pentru mine, se corectă ea, cu o uşoară schimbare în culoarea feţei. Richard a lucrat pentru mine.

— Cu ce se ocupa?

— Cu cercetări, în primul rând. Era un strălucit istoric de artă. Un izvor nesecat de fapte şi date dar, mai mult, înţelegea spiritul lucrărilor pe care le cerceta. Era nepreţuit.

— Şi doamna doctor Warfield?,

— Este directoarea mea de laborator în Florenţa. O cercetătoare capabilă, eficientă şi demnă de încredere.

— A fost nora dumneavoastră.

Privirea lui Elizabeth nu ezită, nici nu se îndreptă spre fiul ei.

— Da. Am rămas în relaţii bune.

— Foarte bine. De cele mai multe ori, fostele soacre tind să dea vina pe soţiile fiilor lor pentru toate necazurile. Nu se găsesc multe care pot să lucreze împreună şi... să rămână în bune relaţii.

— Suntem intelectuale, domnule detectiv. Şi nu permit ca dificultăţile familiale să intervină în muncă, sau în opinia mea despre o persoană. Ţin foarte mult la Elise.

— Se întâmpla ceva între ea şi Hawthorne?

— Ceva?

O spuse cu un dezgust atât de îngheţat, încât temperatura păru să scadă vertiginos.

— Ceea ce insinuaţi e jignitor, josnic şi necuviincios.

— Sunt informat că amândoi erau adulţi necăsătoriţi. Nu vreau să insult pe nimeni, întrebând dacă aveau o relaţie personală. Se aflau împreună într-un-birou de la etajul doi. Petrecerea era jos.

— Nu am idee ce căutau în cabinetul Mirandei, dar e clar că nu erau singuri.

Trecu pe lângă el, când un medic în halat verde apăru în uşă.

— Elise?

— Evoluează bine, răspunse medicul. Are o comoţie destul de serioasă, e cam dezorientată, dar tomografia a fost clară, iar starea pacientei e stabilă.

Elizabeth închise ochii, expirând tremurător.

— Aş dori s-o văd,

— Am permis accesul poliţiei. Doreau s-o chestioneze imediat ce era posibil, şi a fost şi ea de acord. Când am propus să aştepte până mâine, a început să se agite. Părea să fie mai liniştită dacă le vorbea chiar din noaptea asta.

— Voi cere să discut şi eu puţin cu ea, îşi scoase Cook insigna, după care dădu din cap spre Elizabeth şi Andrew. Aştept. Am timp destul.

Aşteptă mai mult de o oră şi n-ar fi reuşit s-o vadă, dacă Elise nu insista din nou să-şi dea declaraţia.

Cook văzu o femeie fragilă, cu o vânătaie lividă pe tâmpla dreaptă, ce se întindea violetă spre ochi. Ochii erau obosiţi şi injectaţi.

Dar aceste defecte nu făceau decât să-l sporească frumuseţea. Părul brunet îi era înfăşurat în bandaje albe. Cook ştia că fusese lovită în spatele capului şi sângerase abundent. Presupunea că îi răseseră o parte din părul acela lucios, pentru a coase rana. Mare păcat!

— Sunteţi detectivul... regret, nu mai reţin numele pe care mi l-au spus.

— Cook, doamnă. Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Vreau să ajut.

Se strâmbă, când îşi schimbă poziţia, făcând ca durerea să-i radieze prin cap.

— Nu peste mult îmi vor da medicamentele. După aceea n-am să mai pot gândi limpede.

— Încerc să termin cât mai repede. Vă deranjează dacă mă aşez aici?

— Nu, vă rog, ridică Elise privirea spre tavan, ca şi cum s-ar fi concentrat să ajungă dincolo de durere. De fiecare dată când încep, am impresia că e un vis urât. Că nu s-a întâmplat în realitate.

— Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat? Tot ce vă amintiţi.

— Richard. L-a împuşcat pe Richard.

— Cine?

— Nici măcar nu ştiu, nu sunt sigură.. N-am văzut. L-am văzut doar pe Richard.

Ochii i se umplură de lacrimi, care se revărsară, prelingându-se pe obraji.

— A murit. Mi-au spus că e mort. M-am gândit că poate... nu ştiu... dar au spus că a murit. Bietul Richard!.

— Ce făceaţi sus cu el?

— Nu eram cu el – îl căutam.

Ridică mâna liberă, pentru a-şi şterge lacrimile,

— Spusese că urma să se întoarcă la hotel, oricând voiam să plecăm. Richard nu prea e omul petrecerilor. Urma să luăm împreună un taxi. Eu voiam să plec.

— Vă plictiseaţi?

— Nu, zâmbi ea uşor. Era o expoziţie minunată, prezentată superb. Dar... dar sunt sigură că aţi aflat, între timp, Andrew şi cu mine am fost

căsătoriţi, şi era penibil. Avea o prietenă acolo.

— Scuzaţi-mă, doamnă doctor Warfield, dar sunt informat că dumneavoastră aţi divorţat de el.

— Da, într-adevăr, şi s-a finalizat acum peste un an, dar asta nu te împiedică să simţi... să simţi, puse ea punct. A fost jenant şi deprimant pentru mine. M-am simţit datoare să stau cel puţin două ore. Elizabeth e foarte bună cu mine şi era o ceremonie importantă pentru ea. Miranda şi cu mine am păstrat o prietenie oarecum prudentă şi nu voiam să dau impresia că munca ei nu contează. Dar doream să plec şi m-am gândit că, la ora aceea, nimeni n-avea să observe.

— Aşa că aţi pornit în căutarea lui Hawthorne.

— Da. Nu cunoştea decât câteva persoane şi nu e un om foarte sociabil. Stabiliserăm să plecăm pe la zece şi jumătate, aşa că am încercat să-l găsesc. Mă aşteptam să-l văd adunat într-un colţ, sau cu nasul în cine ştie ce hartă. Apoi, m-am gândit că poate urcase la bibliotecă. Nu era acolo. Ăă... regret, încep să-mi pierd şirul gândurilor.

— Nu face nimic. Luaţi-o încet.

Elise închise ochii.

— Am hoinărit un timp, până am văzut lumină în cabinetul Mirandei. Am vrut să cobor, dar i-am auzit glasul. L-am auzit strigând ceva, ceva gen: „M-am săturat”.

Începu să tragă cu degetele de cearşaf, ciupindu-l mărunt, agitată.

— M-am apropiat. Se auzeau voci. Dar n-am distins ce spuneau.

— Era vocea unui bărbat, sau a unei femei?

— Nu ştiu, îşi frecă ea centrul frunţii, obosită. Pur şi simplu nu ştiu. Vorbea foarte încet, aproape în şoaptă. Am stat acolo câteva minute, fără să fiu sigură ce să fac. Cred că m-am gândit că Richard şi Miranda veniseră să discute ceva şi nu voiam să-i deranjez.

— Miranda?

— Era cabinetul ei, aşa că am presupus... M-am gândit să mă întorc singură, şi atunci... am auzit împuşcăturile. Au fost atât de puternice, de, neaşteptate, M-au şocat atât de tare, încât n-am mai judecat. Am năvălit înăuntru. Cred că am strigat. Şi... Nu mi-e deloc clar.

— E-n regulă. Spuneţi-mi doar ce vă amintiţi.

— L-am văzut pe Richard, căzut pe birou. Peste tot, sânge. Miros de sânge şi, cred, de praf de puşcă. Un fel de miros de ars, în aer. S-ar putea să fi urlat. Cu siguranţă am urlat, şi pe urmă m-am întors. Voiam să fug. Mi-e atât de ruşine, voiam să fug şi să-l las acoio. Cineva... ceva m-a lovit.

Cu gesturi delicate, duse mâna la spatele capului să-şi atingă bandajul.

— Ţin minte un fulger în capul meu, apoi, nimic. Nimic, până când m-am trezit în ambulanţă.

Acum plângea de-a binelea, încercând să ajungă la cutia cu şerveţele de pe noptieră. Cook i-o dădu şi aşteptă să-şi şteargă faţa.

— Vă mai amintiţi cât timp îl căutaserăţi?

— Zece, cincisprezece minute, cred. Nu prea ştiu.

— Când aţi intrat în cabinet, n-aţi văzut pe nimeni?

— Numai pe Richard... închise ea ochii, cu lacrimile infiltrându-se printre gene. Numai pe Richard, iar acum e mort.

Capitolul 29

Era aproape ziuă, când Annie deschise uşa şi îl găsi pe Andrew în hol. Era palid ca hârtia, cu cearcăne grele la ochi. Mai avea pe el smokingul, cravata lărgită la gât, primul nasture lipsă. Cămaşa albă ca zăpada era şifonată şi mânjită de sânge.

— Elise?

— O să fie bine. O ţin sub observaţie, dar a avut noroc. O comoţie, câteva cusături. Niciun semn de hemoragie intracraniană.

— Hai în casă, Andrew. Ia loc.

— A trebuit să vin, ca să-ţi spun.

— Ştiu. Intră. Am şi făcut cafeaua.

Era înfăşurată într-un halat şi se demachiase, dar Andrew văzu cât de obosiţi îi erau ochii.

— Te-ai culcat?

— Am făcut o încercare. N-a mers. Pregătesc ceva pentru micul dejun.

Andrew închise uşa, privind-o cum parcurgea scurta distanţă până la bucătărie pentru a deschide micul frigider. Scoase ouă, şuncă, o tigaie. Turnă cafea în două căni mari, albastre.

Lumina zorilor intra pe ferestrele înguste, formând modele pe podea. În cameră mirosea a cafea şi garoafe.

Annie era desculţă.

Puse şunca în tigaia de fontă şi, curând, încăperea se umplu de aromă şi sunet. Bunele sunete de duminică dimineaţă, îşi spuse el. Mirosuri ca la mama acasă.

— Annie.

— Stai jos, Andrew. Dormi pe picioare.

— Annie.

O luă de umeri, răsucind-o în loc.

— A trebuit să mă duc cu Elise în noaptea asta.

— Bineînţeles.

— Nu mă întrerupe. A trebuit să merg, să mă asigur că era bine. A fost soţia mea cândva, aşa că-i datoram măcar lucrul ăsta. Nu m-am descurcat bine în căsnicie, iar la divorţ, nici pe-atâta. M-am gândit la asta în timp ce aşteptam să iasă doctorul şi să ne spună cum se simţea. M-am gândit şi la ceea ce aş fi putut face altfel pentru ca mariajul nostru să meargă. Răspunsul este unul singur: nimic.

Râse scurt, plimbându-şi mâinile în lungul braţelor ei.

— Nimic. Înţelegerea acestui lucru mă făcea să mă simt ca un ratat. Acum, mă face să înţeleg că mariajul a eşuat. Nu eu, şi nici ea. Căsnicia a eşuat.

Aproape absent, se aplecă s-o sărute pe creştetul capului.

— Am aşteptat până am fost sigur că îşi va reveni, apoi am venit aici, fiindcă trebuia să-ţi spun.

— Ştiu, Andrew.

În semn de sprijin, şi cu o uşoară nerăbdare, îl bătu pe braţ.

— Se arde şunca.

— N-am terminat de vorbit. Nici măcar n-am început.

— Ce n-ai început?

— Să-ţi spun. Mă numesc Andrew şi sunt alcoolic.

Tremură o dată, apoi se stăpâni.

— N-am băut treizeci de zile. Se fac treizeci şi una. Astă noapte am stat în spital şi m-am gândit la băutură. Nu pare să fie soluţia. Apoi, m-am gândit la tine. Tu eşti soluţia. Te iubesc.

Ochii ei se umeziră, dar clătină din cap.

— Nu eu sunt soluţia ta, Andrew. Nu pot fi.

Se desprinse, începu să întoarcă şunca, dar Andrew întinse mâna şi stinse aragazul.

— Te iubesc.

Îi cuprinse faţa în palme, ca să stea nemişcată.

— O parte din mine te-a iubit întotdeauna. Restul, a trebuit să se maturizeze destul ca să înţeleagă. Ştiu ce simt şi ştiu ce vreau. Dacă nu ai aceleaşi sentimente pentru mine şi nu vrei ceea ce vreau eu, atunci spune-mi. Spune-mi-o de-a dreptul. Nu mă va trimite să caut nicio sticlă. Dar trebuie să ştiu.

— Ce vrei să-ţi spun? îl bătu ea cu un pumn în piept, nervoasă. Tu eşti doctor în arte. Eu sunt o barmaniţă. Tu eşti Andrew Jones din neamul Jones, din Maine, iar eu sunt Annie Melean de nicăieri.

Îşi puse mâinile peste ale lui, dar nu se putu îndura să i le desprindă de faţa ei,

— Eu am un bar, tu ai institutul. Vino-ţi în fire, Andrew.

— În momentul de faţă, nu mă interesează snobismele tale.

— Snobisme? se frânse vocea ei, jignită. Pentru numele lui Dumnezeu...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, o trase el în sus, făcând-o să se înalţe pe vârfuri. Ce simţi pentru mine şi ce doreşti?

— Sunt îndrăgostită de tine şi doresc un miracol.

Zâmbetul i se întinse încet, adâncindu-i gropiţele în obraji. Annie tremura sub mâinile sale, iar lumea lui tocmai devenise sigură ca o stâncă.

— Nu ştiu dacă o să se califice ca miracol. Dar îmi voi da toată silinţa.

O luă în braţe.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

Panica îi palpită prin gât, încolăcindu-se până în degetele de la picioare.

— N-am spus că mă culc cu tine.

— N-ai spus nici că nu. Îmi asum un mare risc. Annie se agăţă de cadrul uşii, ţinându-se pe viaţă şi pe moarte.

— Serios? Chiar aşa?

— Pe bune. S-ar putea ca de data asta mişcările mele să nu-ţi placă. Dacă nu-ţi plac, probabil ai să mă refuzi când te voi cere de soţie.

Degetele ei se înmuiară precum ceara, lunecând de pe tocul uşii.

— Ai... ai putea să mă ceri acum, ca să scapi de toată tensiunea.

— Nu, o culcă el pe pat, cu ochii în ochii ei. După. După, Annie, murmură, lăsându-se peste ea.

Se întorcea acasă, găsea comoara. Era un lucru simplu şi extraordinar. De astă dată nu mai erau inocenţi, nu mai erau doi copii împiedicaţi, dornici şi curioşi. Toţi anii trecuţi de-atunci lăsaseră timp relaţiei dintre ei să se coacă.

Acum, parcă ar fi decantat vinul vechi dintr-un soi ales.

Braţele ei îl cuprinseră. Era atât de blând, de atent, superb de migălos. Mâinile sale mari o cutreierau, urmărindu-i gâtul, umerii, bătătorind calea pentru buze. Îi murmura, aiureli minunate, în timp ce-şi scotea smokingul şi o lăsa să-l ajute să dea jos cămaşa. Apoi, pielea începu să-i lunece peste a ei, făcându-i pe amândoi să ofteze.

Se crăpa de ziua în lumina trandafirie care anunţa furtuni. Dar în patul cel îngust era linişte şi răbdare. Fiecare atingere, fiecare gustare era luată şi dăruită cu bucurie paşnică.

Chiar şi când Annie tremură, când nevoia începu să crească dureros în ea, zâmbi şi îi aduse din nou gura peste a ei.

De astă dată, Andrew o primi, însufleţindu-i trupul cu mângâieri, fixând ritmul cu al lui. Şi prima dată când Annie atinse culmea, arcuindu-se tot mai sus cu un geamăt de voluptate, se rostogoli odată cu ea din simplă bucurie.

Îi presără sărutări pe spate, peste omoplaţi, în jos spre şolduri, apoi o întoarse să-i dezmierde sânii. Mâinile ei se mişcau peste el, explorând, tatonând, excitând. Când respiraţiile se îngroşară, în soarele tot mai

puternic, lunecă înăuntrul ei.

Un ritm lent, statornic, savurând, prelungind. Aparţinând. Annie se ridica şi cobora odată cu Andrew, urcând înlănţuită cu el când ajunseră pe pisc, ţinându-se strâns în timp ce tremurau acolo. Căderea împreună cu el fu ca o plutire în jos dintre nori.

Apoi, Andrew îşi schimbă poziţia, o trase lângă el şi-şi îngropă faţa în părul ei.

— Încă îmi mai place cum te mişti, Andrew, oftă ea lângă umărul lui. Îmi place mult cum te mişti.

Se simţea din nou întreg, tămăduit.

— Îmi place tatuajul tău, Annie. Îmi place mult tatuajul tău.

— O, Doamne, se strâmbă ea, uitasem de el.

— Niciodată nu voi mai privi un fluture la fel ca înainte.

Când ea râse şi-şi ridică faţa, continuă să zâmbească:

— Mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg de ce aveam nevoie, ce anume mă face fericit. Şi îmi dă şansa să te fac şi pe tine fericită. Vreau să-mi clădesc o viaţă şi să întemeiez o familie cu tine.

— Rău am mai rasolit-o amândoi prima oară.

— Nu eram pregătiţi.

— Într-adevăr, îi atinse ea faţa. Se pare că acum suntem.

— Fii a mea.

Îi depuse un sărut în palmă.

— Lasă-mă să fiu al tău. Vrei, Annie?

— Da, răspunse ea, punându-mi mâna pe inimă. Da, Andrew. Vreau.

☼ ☼ ☼

Ryan stătea în cabinetul Mirandei, încercând să-şi imagineze. A, încă mai putea vizualiza destul de clar modul cum arătase în noaptea trecută. Asemenea lucruri se întipăresc în creier şi rareori mai pot fi şterse, chiar şi cu cele mai mari eforturi.

Pe covor se vedea o pată urâtă, ferestrele erau mânjite, iar pudra echipei criminalistice stătea presărată pe toate suprafeţele.

Cât de departe propulsase glonţul trupul lui Richard? se întrebă el. Cât de aproape stătuseră el şi asasinul unul de altul? Destul de aproape,

pentru ca gloanţele să fi lăsat arsuri de pulbere pe cămaşa smokingului. Destul de aproape pentru ca Hawthorne să fi privit în ochii ucigaşului, văzându-şi acolo moartea.

Ryan era al dracului de sigur.

Făcu câţiva paşi înapoi, spre uşă, contemplând încăperea.

Birou, scaune, fereastră, lampa care fusese aprinsă. Scrin, dulapuri. Le vedea pe toate.

— N-aveţi ce căuta aici, domnule Boldari.

— Au luat banda, răspunse Ryan, fără să se întoarcă. Se pare că anchetatorii au cules tot ce se putea din zona asta.

— E mai bine s-o ţinem închisă încă un timp.

Cook aşteptă până când Ryan plecă din prag, apoi închise uşa.

— Nu e nevoie ca domnişoara doctor Jones vadă din nou totul, nu-i aşa?

— Nu, absolut nicio nevoie.

— Dar dumneavoastră aţi vrut să mai vedeţi o dată.

— Am vrut să văd dacă mi-e totul clar în minte.

— Şi aţi reuşit?

— Nu complet. Pare să nu fie niciun semn de luptă, nu-i aşa, domnule detectiv?

— Într-adevăr. Totul e în ordine – mai puţin biroul.

— Victima şi asasinul au stat cam la fel de aproape ca noi doi acum. Nu credeţi?

— Plus-minus câteva degete. Mda, ştia cine a apăsat pe trăgaci, Boldari. L-ai cunoscut, aşa-i?

— Pe fugă, vineri când a sosit, şi l-am revăzut în noaptea morţii lui.

— Înainte nu-l mai întâlniseşi?

— Nu.

— Mă mir, având în vedere că şi dumneata şi el lucraţi în domeniul artei.

— Există mulţi oameni, în diverse zone ale activităţilor artistice, pe care nu i-am cunoscut.

— Mda, dar ştii, lumea e mică. Te mişti destul de firesc prin locul ăsta.

— La fel ca dumneata, murmură Ryan. Crezi că am venit aici azi-noapte şi am tras două gloanţe în Richard Hawthorne?

— Nu. Avem mai mulţi martori care te plasează la parter când s-au auzit împuşcăturile.

Ryan se rezemă de perete. Îşi simţea pielea încleiată, ca şi cum o parte din hidoşenia camerei de alături s-ar fi lipit de el.

— Norocul meu că-s un tip sociabil.

— Mda – desigur, câţiva dintre acei oameni îţi sunt rude, dar mai sunt şi alţii. Deci, presupun că eşti disculpat. Nimeni nu poate spune unde era doctoriţa Jones, domnişoara doctor Miranda Jones, în intervalul respectiv.

Ryan se desprinse de perete rapid, aproape violent, înainte de a se controla. Dar mişcarea făcuse ochii lui Cook să licărească.

— Sunteţi foarte amicali.

— Destul de amicali ca să ştiu că Miranda e ultima fiinţă care ar putea ucide.

Alene, Cook scoase o lamă de chewing-gum, i-o oferi, apoi şi-o despacheta sieşi, când Ryan se mulţumi să-l privească în continuare.

— Curios, ce pot face unii oameni, când au motivaţia potrivită.

— Şi a ei care ar fi?

— M-am gândit mult la asta. Este bronzul, cel de aici, cel care a fost sustras dintr-o vitrină, foarte ordonat, foarte profesionist. Am depistat mai multe spargeri cu acelaşi sistem. Cineva ştie ce face, cineva e bun al naibii pe meserie, cineva are relaţii.

— Deci, ce e hoţul Mirandei — un spărgător expert în artă?

— Sau un cunoscut de-al ei, unul cu care e destul de amicală, adăugă Cook, cu un zâmbet subţire. Curios, cum de-au dispărut şi hârtiile despre piesa aia. Şi mai curios, când am făcut nişte cercetări la o topitorie pe care o foloseşte institutul ăsta, am aflat că şi altcineva se interesase. Cineva care se dădea drept student aici şi a înşirat o poveste despre o figură de bronz turnată acolo acum vreo trei ani.

— Şi care ar fi legătura cu situaţia de-acum?

— Numele pe care l-a spus la topitorie nu figurează în registrele de aici. Iar bronzul care-l interesa atât de mult era o statuetă a lui David, cu praştia. Se pare că avea chiar şi o schiţă.

— Atunci, s-ar putea să aibă legătură cu spargerea, înclină Ryan capul.

Sunt bucuros să aflu că faceţi progrese.

— Ei, încerc şi eu. Se pare că domnişoara doctor Jones – Miranda Jones – a predat un curs despre piesele de bronz renascentiste.

— Fiind expertă în domeniu, sunt convins că a predat mai multe cursuri pe tema asta, sau pe altele, înrudite.

— Un student de-al ei a comandat la topitorie turnarea unui „David” de bronz, la mult timp după ce bronzul dispărut a ajuns la ea pentru expertiză.

— Fascinant.

Cook ignoră sarcasmul uşor din tonul lui Ryan.

— Mda, înseamnă că sunt multe căpeţele care aşteaptă să fie legate. Studentul s-a lăsat de facultate imediat după ce a fost turnat bronzul. Şi, ştii, cineva a luat-o la întrebări pe mama lui, spunând că e de aici şi că voia să ia legătura cu el. Puştiul se mutase la San Francisco. Acurn două nopţi, l-au pescuit din golf.

— Îmi pare rău să aud.

— Dumneata ai rude la San Francisco.

De astă dată, ochii lui Ryan se îngustară, scăpărători:

— Ia seama ce spui, domnule detectiv.

— Nu făceam decât un comentariu. Tânărul era artist, dumneata ai acolo o galerie de artă. M-am gândit că poate-i cunoşteai. Se numea Mathers, Harrison Mathers.

— Nu, nu cunosc niciun Harrison Mathers, dar mă pot interesa destul de uşor dacă avem expuse lucrări de-ale lui.

— Poate n-ar fi rea ideea.

— Mathers ăsta e un alt căpeţel, vorba dumitale?

— A, da, unul din alea care te fac să te scarpini în cap. Apoi, am început să mă gândesc la bronzul ăla de mare valoare din Florenţa, cel care a reieşit că nu avea o valoare chiar atât de mare. Aş zice că domnişoara doctor Jones a fost destul de necăjită, şi foarte supărată şi pe mama ei, fiindcă o dăduse afară din proiect. Am aflat că cineva a furat piesa, a intrat drept în magazia de la Muzeul Naţional de-acolo şi a luat-o, cât ai zice peşte. Ei, de ce să vrea cineva să ia ceva, să-şi asume un asemenea furt,

pentru un obiect care nu valorează mai mult decât preţul metalului?

— Arta e un mister subiectiv, domnule detectiv. Poate i-a căzut cu tronc cuiva.

— Se poate, dar cel care a făcut-o era profesionist, nu un găinar de două parale. Profesioniştii nu-şi pierd timpul fără motive serioase. Eşti de acord cu asta, nu-i aşa, domnule Boldari? Fiind şi dumneata un profesionist.

— Desigur.

„Al dracului să fiu dacă nu-mi place sticletele ăsta," reflectă Ryan.

— Detest pierderea de timp.

— Exact. Mă face să mă întreb cât poate valora bronzul ăla pentru cineva.

— Dacă-l văd, domnule detectiv, îi fac o evaluare şi te-anunţ. Dar îţi pot spune că şi dacă era real, şi dacă valora milioane Miranda tot n-ar fi ucis pentru el. Şi cred că eşti de acord, adăugă Ryan. Fiind şi dumneata profesionist.

Cook chicoti. Ceva nu era în regulă la tipul ăsta, îşi spuse el. Dar era nevoit să-l placă.

— Nu, nu cred că a omorât pe nimeni şi nu mi-o pot imagina zburdând prin lume să şterpelească tablouri şi statui. Femeia asta are integritatea întipărită pe frunte. De-asta ştiu, în adâncul meu, că ascunde ceva. Ştie mai mult decât spune. Iar dacă eşti destul de amic cu ea, Boldari, convinge-o să-mi explice ce este, înainte să ajungă cineva la concluzia că poate fi lichidată.

☼ ☼ ☼

Se întreba cât de mult putea spune, cât putea risca să spună. Stătea în Galeria de Sud, înconjurată de arta marilor maeştri, cu mâinile peste faţă. Şi suferea.

Ştia că detectivul Cook era sus. Îl văzuse intrând şi, ca un copil care se fereşte de o predică, se ascunsese după o uşă până când trecuse de ea.

Când intră mama ei, îşi lăsă mâinile să cadă în poală.

— Mă aşteptam să te găsesc aici.

— A, da, se ridică Miranda, luând o cupă de şampanie dintre cele adunate pe o masă. Retrăiesc gloriile trecute. Unde altundeva să fi fost?

Unde să mă duc?

— Nu l-am putut găsi pe fratele tău.

— Sper că doarme. A avut o noapte grea.

Nu adăugă că dimineaţă, când plecase de acasă, Andrew nu dormea – cel puţin, nu în patul lui.

— Cu toţii am avut. Mă duc la spital. Tatăl tău mă aşteaptă acolo. Sperăm că Elise poate primi vizite şi că o vor externa azi după-amiază.

— Transmite-i urările mele. Voi încerca să trec mai pe seară, fie pe la spital, fie la hotel, dacă-i dau drumul. Te rog să-i spui că poate sta la noi acasă oricât de mult timp vrea.

— Ar fi stânjenitor.

— Da, dar comunică-i totuşi oferta.

— Generos din partea ta. A... a avut noroc că n-a fost rănită mai grav. Era posibil... Am fi putut-o găsi la fel ca pe Richard.

— Ştiu că ţii foarte mult la ea.

Miranda puse paharul jos, exact în locul de unde îl luase. Avu grijă ca piciorul să i se potrivească precis în cercul pe care îl lăsase pe faţa de masă.

— Mai mult, cred, decât ai ţinut vreodată la propriii tăi copii.

— Nu prea e momentul pentru meschinării, Miranda.

Ridică privirea spre ea:

— Mă urăşti?

— Ce lucruri ridicole spui, şi în ce moment prost ales.

— Când ar fi momentul potrivit ca să-mi întreb mama dacă mă urăşte?

— Dacă e vorba de afacerea din Florenţa...

— A, e ceva mult mai vechi, mult mai profund decât ceea ce s-a întâmplat la Florenţa, dar deocamdată merge şi atât. Nu mi-ai stat alături. Niciodată n-ai făcut-o. Toată viaţa am aşteptat momentul când aveai să fii în sfârşit lângă mine. De ce naiba n-ai fost alături de mine?

— Refuz să tolerez un asemenea comportament.

Cu o privire îngheţată, Elizabeth se răsuci şi dădu să iasă. N-avea să ştie niciodată ce anume o îndemnase să treacă peste educaţia de-o viaţă, dar Miranda traversă sala, o apucă pe Elizabeth de braţ şi o întoarse în loc cu o

violenţă care le ului pe amândouă.

— N-ai să-mi întorci spatele până nu-mi dai un răspuns. M-am săturat de moarte să mă tot laşi de izbelişte, şi la propriu, şi la figurat. De ce nu mi-ai putut fi niciodată mamă?

— Fiindcă nu eşti fiica mea, se răsti Elizabeth, cu o flacără albastră aprinzându-i-se în ochi. Niciodată n-ai fost a mea.

Îşi smulse braţul, respirând accelerat şi cu putere, în timp ce-şi pierdea treptat controlul.

— Cum îndrăzneşti să vii cu pretenţii, după tot ce-am sacrificat, tot ce-am îndurat, fiindcă tatăl tău a hotărât să-şi dea bastarda drept fiica mea.

— Bastardă?

Lumea ei, deja zguduită, i se clătină sub picioare.

— Nu sunt fiica ta?

— Nu, nu eşti. Mi-am dat cuvântul că n-aveam să-ţi spun niciodată.

Înfuriată că lăsase ca nervii şi oboseala să-i învingă stăpânirea de sine, Elizabeth merse cu paşi mari la fereastră, privind afară.

— Eşti femeie matură şi poate că ai dreptul să ştii.

— Am...

Miranda îşi duse o mână la inimă, nefiind sigură că mai continua să bată.

— Cine e mama mea? Unde e?

— A murit acum câţiva ani. Era o nimeni, adăugă Elizabeth, întorcându-se.

Soarele nu mai e generos cu femeile trecute de o anumită vârstă. În lumina lui, Miranda văzu că Elizabeth arăta descompusă, aproape bolnavă. Apoi, un nor acoperi soarele şi momentul trecu.

— Una dintre... interesele trecătoare ale tatălui tău.

— A avut o aventură.

— Îl cheamă Jones, nu? replică amar Elizabeth, apoi dădu din mână, plictisită. În cazul de faţă, a fost neatent, iar femeia a rămas gravidă. Reiese că nu s-a descurajat la fel de uşor ca majoritatea celorlalte. Charles nici nu se gândea s-o ia de soţie, fireşte, iar când şi-a dat seama, femeia a insistat să se ocupe el de copil. A fost o situaţie dificilă.

Un junghi scurt şi feroce de durere străpunse starea de şoc.

— Nici ea nu m-a dorit.

Ridicând infim din umeri, Elizabeth se aşeză.

— Habar n-am ce dorea femeia aia. Dar a ales să-i pretindă lui Charles să te crească el. Charles a venit la mine şi mi-a prezentat problema. Aveam de ales între a divorţa şi a suporta scandalul, pierzând tot ceea ce începusem să clădesc aici, la Institut, şi renunţând la planurile pentru propria mea organizaţie, sau...

— Ai rămas cu el.

Pe sub şoc, pe sub tăişul fierbinte al durerii, se simţea o indignare mocnită.

— După o asemenea trădare, ai rămas cu el.

— Aveam de ales. Am ales varianta cea mai avantajoasă pentru mine. N-a fost lipsită de sacrificii. A trebuit să mă izolez, să pierd luni preţioase, în timp ce aşteptam naşterea ta.

Amintirea acelei perioade încă mai putea ieşi la suprafaţă, ca un acid.

— Când te-ai născut, a trebuit să te prezint drept fiica mea. Ţi-am duşmănit existenţa, Miranda, zise ea simplu. Poate că e nedrept, dar e exact.

— Da, să fim exacţi, se întoarse Miranda cu spatele, incapabilă să mai suporte. Să ne ţinem de fapte.

— Nu sunt o fire maternă şi nici nu pretind că aş fi, gesticulă din nou Elizabeth, cu oarecare nerăbdare în voce. După ce s-a născut Andrew, n-am avut intenţia să mai fac vreun copil. Niciodată. Apoi, într-o împrejurare unde nu avusesem niciun rol, mi s-a impus responsabilitatea de a creşte copilul soţului meu ca şi cum mi-ar fi aparţinut şi mie. Îmi aminteai de nepăsarea lui, de lipsa lui de integritate conjugală. Pentru Charles, nu erai decât amintirea unei grave erori de calcul.

— Eroare de calcul, repetă încet Miranda. Da, cred că şi asta e exact. Acum nu mai e un mister de ce niciunul dintre voi nu m-a putut iubi vreodată – sau cât de cât, dacă e vorba pe-aşa. N-o aveţi înlăuntrul vostru.

— Ai fost îngrijită bine, ţi s-a oferit un cămin bun, o educaţie aleasă.

— Şi niciun moment de afecţiune adevărată, încheie Miranda,

întorcându-se la loc; văzu în faţa ei o femeie cu control rigid şi ambiţii dominante, care schimbase emoţia pe avansare. Toată viaţa m-am zbătut să fiu demnă de afecţiunea voastră. Îmi pierdeam vremea.

Oftând, Elizabeth se ridică în picioare.

— Nu sunt un monstru. Nu ţi s-a făcut niciun rău, niciodată n-ai fost neglijată.

— Nici îmbrăţişată.

— Am făcut pentru tine tot ce-am putut, ţi-am dat toate posibilităţile să te afirmi în domeniul tău. Până la şi inclusiv Bronzul Fiesole.

Ezită, apoi se duse să deschidă o sticlă de apă minerală pe care personalul încă nu o luase.

— Ţi-am luat acasă rapoartele, radiografiile, documentele. După ce m-am calmat, după ce partea cea mai neplăcută a trecut, n-am mai fost atât de sigură că puteai face asemenea greşeli flagrante, sau că ai fi influenţat rezultatele testelor. Niciodată nu ţi-am pus la îndoială cinstea.

— O, mulţumesc foarte mult, replică sec Miranda.

— Rapoartele, toate documentele, mi-au fost furate din seiful de-acasă. Poate că nici n-aş fi aflat, dar înainte de a veni încoace am vrut să scot ceva. Şi am văzut că dispăruseră.

Turnă apă într-un pahar, astupă la loc sticla şi bău.

— Voiam să iau perlele bunicii tale, să le aduc aici şi să le pun în seiful pe care-l am la banca locală. Urma să ţi le dau înainte de plecare.

— De ce?

— Poate fiindcă, deşi n-ai fost niciodată a mea, a ei ai fost întotdeauna.

Puse paharul la loc.

— N-am să mă scuz pentru ceea ce-am făcut, nici pentru hotărârile pe care le-am luat. Nu-ţi cer să mă înţelegi, fiindcă nici eu nu te-am putut înţelege vreodată pe tine.

— Şi-atunci, nu-mi rămâne decât să accept realitatea asta?

— Eu am făcut-o. Îţi voi cere ca tot ceea ce am vorbit să rămână între aceşti patru pereţi. Eşti o Jones şi, ca atare, ai responsabilitatea de a proteja numele familiei.

— A, da, halal nume, pufni Miranda, însă clătină totuşi din cap. Îmi

cunosc îndatoririle.

— Nu mă îndoiesc. Trebuie să mă duc la tatăl tău, îşi luă Elizabeth geanta. Voi discuta problema şi cu el, dacă vrei.

— În ce scop?

Deodată, Miranda se simţi obosită, prea obosită ca să-şi mai facă griji, să se întrebe sau să-i pese.

— De fapt, nu s-a schimbat nimic, aşa-i?

— Exact.

După ce Elizabeth plecă, Miranda râse fără chef şi se duse la fereastră. Furtuna care ameninţase toată ziua se apropia, pe un cer inflamat.

— Eşti okay?

Se rezemă de el, când îi puse mâinile pe umeri.

— Cât ai auzit?

— Aproape tot.

— Iar ai tras cu urechea, murmură ea, furişându-te tiptil pe labe de pisică. Nici nu ştiu ce să simt.

— Orice simţi, e bine. Eşti stăpână pe viaţa ta, Miranda. Întotdeauna ai fost.

— Cred că n-am încotro.

— Vei vorbi cu tatăl tău despre asta?

— Ce rost ar avea? Nu m-a văzut niciodată. Nu m-a auzit. Iar acum, ştiu şi de ce.

Închise ochii, întorcându-se cu obrazul în mâna lui.

— Ce fel de oameni sunt, Ryan, cei din care mă tragn eu? Tatăl meu, Elizabeth, femeia care m-a dat lor?

— Nu-i cunosc, o întoarse el blând, până ajunseră faţă în faţă. Dar te cunosc pe tine.

— Mă simt...

Trase prelung aer în piept şi o spuse.

— Uşurată. De când mă ştiu, m-am temut că eram ca ea, că nu aveam nicio şansă reală de a nu semăna cu ea. Dar nu sunt. Nu semăn.

Cutremurându-se, îşi rezemă capul pe umărul său.

— Nu trebuie să mai am niciodată grija asta.

— Îmi pare rău pentru ea, murmură Ryan. Pentru că s-a închis faţă de tine. Faţă de iubire.

Miranda ştia ce era iubirea, îi cunoştea terorile şi fiorii. Orice s-ar fi întâmplat, era recunoscătoare că acea parte din ea se deschisese. Chiar dacă broasca fusese forţată de un hoţ.

— Da, şi eu.

Se mai ţinu de ei, un ultim moment, apoi se retrase să stea pe propriile-i picioare.

— Mă duc la Cook cu carnetul lui Richard.

— Lasă-mi timp să ajung la Florenţa. N-am vrut să plec azi, mai ales când ai toate astea pe cap. Voi decola diseară, dacă reuşesc, sau dimineaţă la prima oră. Reducem la treizeci şi şase de ore. Atâta ar trebui să ajungă.

— Nu-ţi pot acorda mai mult. Trebuie să se termine odată.

— Se va termina.

Miranda zâmbi, constatând că-i era mai uşor decât se aşteptase.

— Şi fără furişări prin dormitoare şi scotoceli prin seifuri sau casete de bijuterii.

— Categoric, nu. Imediat ce termin cu Carter-ii.

— Of, pentru Dumnezeu!

— N-am să m-ating de-un lucru. N-am rezistat eu în faţa perlelor ălora ale bunicii tale? A fermecătorului aur italian al Elisei? Chiar şi faţă de medalionul ăla drăguţ pe care i l-aş fi putut da uneia dintre nepoatele mele? Am fost un erou.

— Nepoatele tale sunt prea mici pentru medalioane, oftă ea, rezemându-şi din nou capul de umărul lui. Eu pe-al meu l-am primit abia la şaisprezece ani. Bunica mea mi-a dăruit unul foarte frumos, în formă de inimă, pe care-l avea de la mama ei.

— Iar tu ai pus înăuntru o şuviţă din părul prietenului tău.

— Cam greu. N-am avut prieteni. Oricum, îşi pusese ea deja fotografia, şi pe a bunicului. Ca să nu-mi uit rădăcinile.

— Aşa?

— Sigur. Neamurile bune din New England îşi ţin minte întotdeauna

rădăcinile. Sunt o Jones, spuse ea încet, iar Elizabeth avea dreptate. N-oi fi fost eu niciodată a ei, dar a bunicii mele am fost toată viaţa.

— Acum vei avea şi perlele.

— Da, şi le voi preţui ca pe o comoară. Medalionul l-am pierdut acum câţiva ani. Mi s-a frânt inima.

Simţindu-se mai bine, se îndreptă de spate.

— Trebuie să-i trimit aici pe cei de la întreţinere. Să facă ordine la loc. Sper ca mâine să putem deschide expoziţia pentru public.

— Aşa să faci, murmură el. Ne vedem acasă, mai târziu. Să te duci direct acolo, auzi, ca să nu trebuiască să te caut.

— Unde m-aş putea duce?

Capitolul 30

Fluierând, Andrew intră în casă. Ştia că avea un zâmbet lipit pe buze. Toată ziua fusese acolo. Nu numai datorită sexului – mă rog, îşi spuse el, urcând la trap scara, sexul nu fusese rău deloc. Trecuse o lungă perioadă de uscăciune pentru gâtul lui Andrew J. Jones.

Dar era îndrăgostit. Iar Annie îl iubea şi ea. Ziua petrecută împreună fusese cea mai interesantă, cea mai liniştitoare, cea mai uluitoare experienţă din viaţa lui. Aproape spirituală, conchise el, cu un chicotit.

Gătiseră micul dejun împreună şi îl mâncaseră în pat. Vorbiseră până începuse să-l usture gâtul. Atât de multe cuvinte, atâtea gânduri şi sentimente îmbulzindu-se să iasă. Niciodată nu-i putuse vorbi cuiva aşa cum vorbea cu Annie.

Cu excepţia Mirandei. Abia aştepta să-i spună Mirandei.

Aveau să se căsătorească în iunie.

Nu o nuntă mare, formală, nimic în genul celei cu Elise. Ceva simplu şi delicat, aşa voia Annie. În curtea din spatele casei, cu prieteni şi muzică. Urma să-i ceară Mirandei să fie domnişoară de onoare. Cât avea să-i mai placă.

Intră în dormitor. Voia să scape din porcăria aia mototolită de tuxedo.

Apoi, ieşea cu Annie la cină în oraş, iar a doua zi urma să-i cumpere un inel. Ea spusese că nu avea nevoie, dar pe el problema îl băga în viteza a patra. Voia să-şi vadă inelul pe degetul ei.

Scoase sacoul şi îl aruncă în lături. Jură să-şi strângă lucrurile din cameră, cândva pe parcursul săptămânii. El şi Annie n-aveau să se mute acolo, după nuntă. Acum casa era a Mirandei. Noii domnul şi doamna Jones urmau să pornească în căutare de casă imediat ce se întorceau din luna de miere.

Voia s-o ducă la Veneţia.

Încă mai zâmbea, când se chinui să-şi scoată butonii. Cu coada ochiului, zări o mişcare. Durerea îi explodă în cap, o explozie de lumină roşie înapoia retinelor. Genunchii i se îndoirâ în timp ce încerca să fugă, să riposteze. A doua lovitură îl doborî peste o masă, în întuneric.

☼ ☼ ☼

Furtuna izbucnise. Miranda mai avea un kilometru şi jumătate până acasă, când ploaia începu să-i şiroiască peste parbriz. Fulgerele spintecau cerul atât de aproape, încât tunetele însoţitoare zgâlţâiau maşina. Avea să fie una rea de tot. Îşi impuse să încetinească, deşi în acel moment nu dorea nimic mai mult decât să fie acasă, uscată, la căldură.

Ceaţa se târa pe pământ, acoperind cotul drumului. Pentru a se concentra mai bine, închise radioul şi se aplecă peste volan.

În minte, însă, i se derulau toate.

Telefonul de la Florenţa, apoi jaful. Plecarea lui John Carter, în timp ce ea întârzia. Bronzul fusese în seiful din cabinetul mamei sale. Cine avea acces la seif? Numai Elizabeth.

Dar, dacă învăţase ceva din asocierea cu Ryan, era că încuietorile se fabricau numai pentru a fi forţate.

Richard făcuse teste; prin urmare, dobândise accesul la bronz. Cine mai lucrase cu el? Cine adusese pistolul la Institut şi îl folosise?

John? Încercă să-şi imagineze, dar nu vedea decât chipul său patern şi preocupat. Vincente? Zgomotosul, prietenosul, părintescul Vincente? Era posibil ca oricare dintre ei să fi tras două gloanţe în Richard şi s-o lovească pe Elise?

Şi de ce în cabinetul ei, de ce la o ceremonie cu sute de oameni umblând pe la etajele inferioare? De ce să-şi fi asumat un asemenea risc?

Fiindcă avea impact, îşi dădu ea seama. Fiindcă îi aducea din nou numele în presa de scandal. Fiindcă distrusese inaugurarea expoziţiei şi îi eclipsase ei toate eforturile.

Era o răzbunare personală, asta trebuia să fie. Dar ce făcuse pentru a crea o asemenea animozitate obsedantă? Cui îi pricinuise vreun rău? Lui John, îşi spuse. Dacă era dizgraţiată iremediabil, dacă era silită să demisioneze din Institut, el ar fi fost candidatul logic la înlocuirea ei. Ar fi însemnat o avansare, un salariu mărit, mai multă putere şi prestigiu.

Putea fi ceva atât de simplu?

Sau Vincente. O cunoştea de cel mai mult timp, fusese cel mai apropiat de ea. Făcuse oare ceva care să-i provoace duşmănia, invidia? Era vorba de bani, ca să cumpere bijuteriile, hainele, voiajele scumpe care o făceau fericită pe tânăra lui soţie?

Cine mai rămăsese? Giovanni şi Richard erau morţi, Elise se afla în spital. Elizabeth...

Era posibil ca din ranchiuna de-o viaţă să fi încolţit o ură de acest gen?

Las-o în seama poliţiei, îşi spuse, răsucindu-şi umerii pentru a risipi tensiunea când opri maşina în faţa casei, în mai puţin de treizeci şi şase de ore, avea să arunce pisica moartă în curtea lui Cook.

Însemna să-şi petreacă aproape toată seara elaborând fiecare detaliu pe care i-l putea spune. Şi toate cele pe care nu le putea dezvălui.

Îşi luă servieta. Carnetul lui Richard era înăuntru şi intenţiona ca în seara aceea să-l citească din scoarţă în scoarţă. Poate că îi scăpase ceva, la parcurgerea rapidă pentru care avusese timp.

Faptul că avea umbrela în portbagaj, nu pe scaunul de alături, dovedea doar că era cu gândurile prea împrăştiate pentru a judeca logic. Ridică servieta deasupra capului ca să se apere, luând-o la fugă spre verandă.

Se udă totuşi leoarcă.

În casă, îşi răvăşi părul cu o mână pentru a-l scutura de apă şi îl strigă pe Andrew. Nu-l mai văzuse de când plecase din spital, noaptea, dar maşina lui era parcată în locul obişnuit. Luase hotărârea că era momentul

să stea de vorbă.

Era timpul să-i spună totul, avea destulă încredere în el pentru asta.

Strigă din nou, în timp ce pornea pe scară. La naiba, voia să scape de hainele ude, să facă o baie fierbinte. De ce nu-i răspundea, cel puţin?

Probabil că dormea. Omul ăsta dormea ca morţii. Ei bine, trebuia să facă figura lui Lazăr, fiindcă voia să-i spună tot ce putea înainte de a sosi mama lor.

— Andrew?

Uşa camerei lui nu era complet închisă, dar ciocăni de formă înainte să o împingă. În cameră domnea o beznă totală şi, cu toate că se aştepta de la el să înjure îngrozitor, întinse mâna spre comutatorul lampadarului. Mormăi şi ea o înjurătură, când lumina rămase stinsă.

Aveau curent electric. Fir-ar să fie, iarăşi nu înlocuise becul. Porni înainte, cu gândul de a-l zgâlţâi bine, şi se împiedică de el.

— Andrew, pentru numele lui Dumnezeu!

În lumina vie a unui fulger, îl văzu la picioarele ei, cu acelaşi tuxedo din noaptea trecută.

Nu i se întâmpla prima oară să-l găsească dormind pe jos cu hainele pe ei, duhnind a alcool. Prima i se trezi furia, într-o izbucnire arzătoare care o împinse să se răsucească pe călcâie, să iasă şi să-l lase acolo unde căzuse. Apoi o năpădi dezamăgirea, tristeţea.

— Cum ai fost în stare să-ţi faci iarăşi asta? murmură ea. Se ghemui, sperând că nu era atât de departe dus încât să nu-l poată ridica şi duce în pat.

Deodată, o frapa faptul că nu se simţea miros de whiskey, nici sudoarea bolnăvicioasă care îl emana. Întinse mâinile, îl scutură şi, cu un oftat, îi atinse capul.

Şi simţi ceva cald şi cleios. Sânge.

— O, Doamne. Andrew! Nu, o, te rog.

Cu degetele mânjite, tremurătoare, îi căută pulsul. Iar lampa de pe noptieră se aprinse.

— N-a murit. Încă.

Vocea era înceată, cu o undă de râs.

— Ai vrea să rămână în viaţă, Miranda?

☼ ☼ ☼

În mod normal, Ryan nu putea suferi să se repete, dar intră în apartamentul lui Elizabeth exact la fel ca data trecută. Nu era momentul pentru fandoseli. Camerele erau tăcute şi pustii, dar pentru el asta nu conta.

Ar fi ştiut să găsească o cale de a trece pe lângă sau prin orice ocupant.

În dormitor, scoase caseta de bijuterii, întocmai la fel ca în urmă cu două nopţi. Şi luă din ea pandantivul.

Nu e a decât o presimţire, un ţurţure de gheaţă în măruntaie îl învăţase să-şi urmeze instinctele. Privi fotografiile vechi, fără a vedea nicio asemănare aparte.

Sau, poate, în jurul ochilor. Ochii femeii aveau ceva anume...

Cu o mică baghetă, scoase ovalul elegant din medalion. Scrisese dedicaţia sub fotografia ei, nu a soţului. Aşa cum se aşteptase şi el.

Şi îi îngheţă sângele, oprindu-se în vene, când citi: *Pentru Miranda, cu ocazia împlinirii a şaisprezece ani. Să nu uiţi niciodată de unde vii, nici unde vrei să ajungi. Buni*

— Te-am prins, spuse el încet, vârând medalionul în buzunar. Scotea deja telefonul, în timp ce ieşea grăbit pe coridor.

☼ ☼ ☼

— Elise.

Miranda făcu un efort să vorbească liniştită, să-şi ţină ochii îndreptaţi spre faţa lui Elise, nu către pistolul care o ţintea drept în mijlocul pieptului.

— E grav rănit. Trebuie să chem o ambulanţă.

— O să mai reziste un timp.

Cu mâna liberă, îşi ciocăni bandajul, la ceafă.

— Eu am rezistat. Uluitor, cât de repede îţi poţi reveni după o lovitură zdravănă în cap. Ai crezut că era beat, nu-i aşa?

Gândul îi făcu ochii să sticlească de încântare.

— Zău că e perfect. Dacă-mi venea şi mie ideea şi aveam timp, aş fi luat o sticlă şi o turnam peste el. Ca să pregătesc decorul. Nicio grijă, l-am lovit doar de două ori – nici pe departe la fel de des, nici la fel de tare, ca pe

Giovanni. Dar, în fond, Andrew nu m-a văzut. Giovanni, da.

Îngrozită că fratele ei avea să sângereze de moarte în timp ce ea stătea cu mâinile în sân, Miranda smulse un tricou de pe podeaua plină de haine, îl făcu ghemotoc şi-l apăsă pe rană.

— Giovanni îţi era prieten. Cum ai putut să-l omori?

— N-o făceam, dacă nu l-ai fi amestecat tu. Ai mâinile mânjite de sângele lui, la fel ca de al lui Andrew, acum.

Miranda îşi încovoie degetele în palmă.

— Şi Richard.

— A, Richard. Ăsta s-a sinucis, se adânci între sprâncenele lui Elise o cută mică, de iritare, A început să se piardă cu firea imediat după moartea lui Giovanni. Se dezmembra bucată cu bucată. Plângea ca un ţânc, îmi spunea că trebuia să înceteze. Nimeni nu trebuia să moară, spunea. Mă rog, ridică ea din umeri. Schimbare de plan. În clipa când ţi-a trimis E-mail-ul ăla ridicol, a fost ca şi mort.

— Dar pe celelalte, faxurile, tu le-ai trimis.

— A, da...

Cu mâna liberă, Elise îşi răsuci lănţişorul fin de aur de la gât.

— Te-au speriat, Miranda? Te-au zăpăcit? Te-au pus pe gânduri?

— Da.

Continuând să se mişte încet, Miranda trase o pătură de la picioarele patului şi o întinse peste fratele ei.

— Şi pe Rinaldi l-ai ucis.

— Omul ăla mă plictisea mereu. Tot insista că bronzul era veritabil – de parcă un instalator s-ar pricepe la aşa ceva. Până şi în cabinetul lui Elizabeth a dat buzna, îndrugând verzi şi uscate. Dar a făcut-o să-nceapă să aibă îndoieli. Mi-am dat seama.

— Ai bronzul, dar nu-l vei putea vinde niciodată.

— Să-l vând? De ce aş vrea să-l vând? Crezi că de bani e vorba? râse ea, ţinându-se cu 0 mână de burtă. Niciun moment n-a fost vorba de bani. De tine a fost. De tine şi de mine, Miranda, ca întotdeauna.

Un fulger lumină geamul din spatele lui Elise, înfigându-şi în cer degetele răşchirate.

— Nu ţi-am făcut nimic.

— Te-ai născut! Te-ai născut cu toate în palmă! Nepreţuita fiică a casei. Eminenta domnişoară doctor Jones din neamul Jones din Maine, cu respectabilii tăi părinţi, ascendenţa de tot căcatul, servitorii, încrezuta de bunică-ta în casa ei mare de pe faleză.

Gesticula înnebunită, făcând ca stomacul Mirandei să se întoarcă pe dos la fiecare mişcare a pistolului în toate direcţiile.

— Ştii unde m-am născut eu? Într-un spital de caritate şi am trăit într-un împuţit de apartament cu două camere, fiindcă tatăl meu n-a vrut să mă recunoască, nu şi-a asumat răspunderea. Meritam tot ceea ce aveai tu şi le-am primit. Dar eu a trebuit să muncesc pentru asta, să cerşesc burse. M-am asigurat că învăţam la aceleaşi colegii ca tine. Te-am urmărit, Miranda. N-ai ştiut niciodată că te pândeam.

— Nu.

Miranda luă tricoul de pe capul lui Andrew. Hemoragia părea să slăbească. Se rugă să nu fie doar rodul dorinţei ei.

— Şi pe urmă, nici nu erai prea sociabilă, nu? Uimitor, cât de plicticoasă te făceau toţi banii ăia. Iar eu trebuia să-mi sug de sub unghii şi să economisesc, în timp ce tu locuiai tot timpul într-o casă frumoasă, servită la pat, bălăcindu-te în glorie.

— Lasă-mă să chem salvarea pentru Andrew.

— Gura! Taci dracu’ din gură. N-am terminat.

Făcu un pas înainte, împungând în gol cu pistolul.

— Ţine-ţi naibii gura şi ascultă-mă, că de nu, îl împuşc pe nenorocitul ăsta acum şi aici.

— Nu! se interpuse Miranda, instinctiv, între pistol şi Andrew. Nu-i face nimic, Elise, te ascult.

— Şi mai tacă-ţi gura. Iisuse, cât îţi mai urăsc clanţa aia. Tu vorbeşti şi toată lumea te ascultă. De parc-ai scuipa monezi de aur.

Azvârli cu piciorul un pantof abandonat pe podea, care se lovi îndesat de perete.

— Eu trebuia să fiu, dintotdeauna ar fi trebuit să fiu eu – şi afurisitul care a lăsat-o pe maică-mea gravidă, care i-a promis totul, dacă n-ar fi fost

însurat cu bunică-ta.

— Bunica mea? clătină Miranda din cap, în timp ce degetele i se apropiau încet de pulsul lui Andrew. Vrei să spui că bunicul meu a fost tatăl tău?

— Căcănarul ăla bătrân nu era în stare să-şi ţină prohabul încheiat, nici după şaizeci de ani. Mama mea era tânără şi proastă şi a crezut c-avea să-i dea cu roiu' căţelei ăleia de nevastă-sa şi s-o ia pe ea de soţie. Tâmpita, tâmpita, tâmpita.

Pentru a-şi puncta sentimentele, înhaţă un *presse-papiers* de agat şi îl aruncă peste capul Mirandei. Se ciocni de perete, bubuind ca o ghiulea.

— S-a lăsat folosită. L-a lăsat să scape fără să plătească, nimic n-a făcut ca să i-o plătească, aşa că am trăit de azi pe mâine.

Cu ochii scânteind de furie, răsturnă masa. Altă Jones, îşi spuse Miranda, înnebunită, altă legătură neglijentă şi sarcină incomodă. Se echilibra pe vârfurile picioarelor, încordată. Dar pistolul reveni, cu ţeava spre trupul ei. Iar Elise zâmbi suav.

— Te-am urmărit. Ani de zile te-am urmărit. Ani de zile am făcut planuri. Ai fost ţinta mea, de când mă ştiu. Am intrat în acelaşi domeniu. Am fost întru totul la fel de bună ca tine. Ba chiar mai bună. M-am măritat cu frate-tău ăsta bun de nimic, m-am făcut nepreţuită mamei taie. Îi sunt mai fiică decât i-ai fost tu vreodată.

— A, da, replică Miranda cu deplină sinceritate. Aşa e. Crede-mă, nu însemn nimic pentru ea..

— Eşti piesa centrală. Oricum aş fi ajuns la poziţia ta, mai devreme sau mai târziu. Iar tu ai fi cerşit firimituri. Mai ţii minte „David"-ul? A fost o mare lovitură din partea ta, nu?

— Aşa că l-ai furat, şi l-ai pus pe Harry să-l reproducă.

— Harry era foarte entuziast. Este jalnic de uşor să manipulezi bărbaţii. Se uită la mine şi-şi zic: e aşa de delicată, de drăgălaşă. Şi nu vor decât să fută şi să ocrotească.

Râse din nou, cu privirea lunecându-i spre Andrew.

— Trebuie să recunosc că fratele tău făcea nişte mişcări destul de bune la pat. A fost un beneficiu colateral plăcut, dar şi mai plăcut a fost să-i

zdrobesc inima. Să-l văd cum dădea în patima beţiei fiindcă nu putea înţelege ce făcuse ca să mă îndepărtez de el. Sărmanul, sărmanul Andrew!

Apoi expresia i se schimbă din nou, capricioasă ca fulgerele de afară şi la fel de volatilă.

— Urma să-l aduc înapoi, în cele din urmă, după ce terminam totul. După ce te terminam pe tine. Ce superbă ironie ar fi fost. Şi-am s-o fac, adăugă ea, cu zâmbetul ivindu-i-se iarăşi pe buze. Zdreanţă aia de nimic pe care o regulează acum nu va mai fi nici măcar o amintire când eu am să mă mut din nou în Maine. Mai exact, dacă-l las să trăiască.

— Nu e nevoie să-i faci niciun rău. Nu el e de vină, Elise. Lasă-mă să chem salvarea. Poţi ţine pistolul îndreptat spre mine. Nu voi încerca să fug. Lasă-mă doar să chem o ambulanţă.

— Nu prea eşti obişnuită să te milogeşti, aşa-i? Dar te prinde bine. Pe toate le faci aşa de bine, Miranda. Am să mă gândesc.

Înclină capul, a avertisment, când Miranda se ridică.

— Atenţie. N-aş vrea să te omor, nu din prima, ci să te schilodesc.

— Ce doreşti? întrebă Miranda. Ce naiba vrei de la mine?

— Vreau să asculţi! strigă Elise, agitând pistolul atât de tare încât ţeava sări dinspre inima Mirandei către cap, şi înapoi. Vreau să stai şi s-asculţi ce am de spus, iar când termin, să te târăşti la picioarele mele. Vreau totul.

— De acord.

Cât timp avea? se întrebă înnebunită Miranda. Cât mai rămăsese până când Elise avea să cedeze, până se descărca pistolul?

— Ascult. „David”-ul a fost numai un exerciţiu, în fond, nu?

— A, suntem deşteaptă. Mereu cea mai deşteaptă. A fost o rezervă. Ştiam că-ţi puteam ştirbi şi cu el reputaţia. Dar am răbdare. Obligatoriu urma să apară ceva mai important – cu felul cum ţi se înălţa steaua, avea să urmeze şi altceva, mai important. Şi a venit „Doamna întunecată”. Am ştiut, de cum mi-a spus Elizabeth că voia să te cheme, pentru că urma să sosească o piesă de mare valoare, am ştiut că asta era ocazia. Avea încredere în mine. Avusesem eu grijă. Ani de zile îi făcusem toate toanele.

Adăugă, cu nepăsare:

— Standjo va fi şi al meu. Voi fi în funcţia de directoare înainte să

împlinesc patruzeci de ani.

Miranda privi într-o parte, căutând o armă.

— Uită-te la mine! La mine să te uiţi când îţi vorbesc.

— Mă uit, Elise. Te ascult. Era vorba de „Doamna întunecată”.

— Ai văzut vreodată o piesă mai magnifică? Altceva la fel de puternic?

— Nu.

Ploaia bătea în ferestre ca într-o tobă.

— Nu, n-am mai văzut. Ai dorit-o. Nu te pot învinui. Dar n-ai putut-o face singură. Aşa că l-ai atras şi pe Richard,

— Richard era îndrăgostit de mine. Ţineam foarte mult la el, continuă ea, aproape visătoare. Poate că l-aş fi luat de bărbat, pentru un timp cel puţin. Era util, ar fi putut continua să fie foarte util. Am făcut testele noaptea. Cunoşteam cifrul seifului lui Elizabeth. A fost ridicol de simplu. Nu trebuia decât să aranjez ca tu să întârzii. Am precizat că nu trebuia să fii grav rănită. Voiam să rămâi sănătoasă până te puteam distruge eu.

— Iar Richard a făcut copia.

— Cum spuneam, era foarte util. O parte din treabă am făcut-o chiar eu. Voiam să treacă de testele fundamentale, să le inducă în eroare chiar şi pe unele dintre cele mai elaborate. Ai reacţionat perfect, Miranda. Ai ştiut de cum ai văzut-o, la fel ca mine. Era inconfundabilă. Puteai s-o simţi, nu? Puterea piesei ăleia, gloria ei.

— Da, am simţit-o.

I se păru că-l auzise pe Andrew mişcându-se, dar nu putea fi sigură.

— Ai strecurat informaţii despre proiect presei.

— Elizabeth este foarte strictă în problemele astea. Reguli şi dispoziţii, canale adecvate, integritate. Şi ea a reacţionat exact cum mă aşteptasem – nici n-a contat că am îmboldit-o subtil, afirmând tot timpul că eram sigură că n-o făcuseşi cu intenţie. Te lăsaseşi doar captivată. Erai entuziasmată. Am fost susţinătoarea ta, Miranda. Am fost sclipitoare.

Telefonul sună în timp ce se uitau lung una la alta. Elise zâmbi încet.

— Lăsăm să răspundă robotul, da? Avem atâtea de vorbit.

☼ ☼ ☼

De ce naiba nu răspundea? Ryan se lupta cu furtuna, derapând pe

asfaltul ud, în timp ce accelera şi mai mult. Plecase de la Institut, acasă. Nu răspundea nici la telefonul celular, nici la cel din casă. Conducând cu o singură mână, formă numărul de la informaţii şi îl află pe cel al spitalului.

— Cu Elise Warfield, ceru el. E pacientă.

— Doamna doctor Warfield a fost externată astă seară.

În abdomen i se adună din noi gheaţa. Apăsă pe accelerator, lansând maşina într-o pendulare violentă. Învingându-şi obişnuinţa de-o viaţă, sună la poliţie.

— Daţi-mi-l pe detectivul Cook.

☼ ☼ ☼

— Voi avea nevoie de copii, Miranda. Unde sunt?

— Nu sunt la mine.

— Ei, ştii bine că minţi, şi minţi aşa de prost. Am mare nevoie de copiile alea.

De astă dată, făcu un pas înainte.

— Vrem ca totul să se încheie ordonat, nu?

— De ce ţi le-aş da? Oricum ai să mă omori.

— Sigur că da. E singurul pas logic, nu-i aşa? Dar...

Schimbă direcţia pistolului, făcând ca inima Mirandei să se oprească în piept.

— Pe Andrew nu-s nevoită să îl omor.

— Nu, ridică grăbită Miranda mâinile, într-un gest de capitulare. Te rog.

— Dă-mi copiile, şi nu-l voi omorî.

— Sunt ascunse, la far.

Cât mai departe de Andrew.

— A, perfect. Nu ghiceşti unde am fost procreată? începu Elise să râdă cu lacrimi. Mama mea mi-a povestit cum a chemat-o acolo – ca s-o picteze – şi pe urmă a sedus-o. Cât e de minunat, că toate se sfârşesc în locul unde au început.

Gesticula cu pistolul:

— După dumneata, nepoată Miranda.

Cu o ultimă privire spre fratele ei, Miranda se întoarse. Ştia că pistolul era aţintit spre spatele său. Către coloana vertebrală, bănuia. Într-un

spaţiu mai larg, ar fi avut o şansă. Dacă îi putea distrage atenţia lui Elise doar o clipă, ar fi încercat. Era mai înaltă, mai puternică şi cu mintea întreagă.

— Poliţia strânge laţul, îi spuse ea lui Elise, continuând să privească drept înainte. Cook e hotărât să rezolve cazul. Nu se va da bătut.

— După cele din seara asta, cazul se va închide. Mergi înainte. Întotdeauna mergi cu paşi aşa de hotărâţi, Miranda – să fim consecvenţi.

— Dacă mă împuşti, ce explicaţii vei da?

— Sper că nu va fi necesar. Dar dacă totuşi este, voi pune pistolul în mâna lui Andrew, cu degetul pe trăgaci, şi-am să mai trag odată. Va fi scârbos, dar în cele din urmă se va ajunge la concluzia logică: v-aţi certat pentru povestea asta. Tu l-ai lovit, el te-a împuşcat. E pistolul tău, la urma urmei.

— Da, ştiu. Nu cred că ţi-a fost uşor să te loveşti singură, să-ţi provoci comoţia, după ce l-ai omorât pe Richard.

— Un cucui, câteva împunsături de ac. Am câştigat multă simpatie şi contribuie mult ca să mă exonereze. Cum să fi putut o mititică fragilă ca mine să-şi adune curajul pentru un asemenea atac?

Îi înfipse pistolul la baza coloanei vertebrale.

— Dar noi două ştim că pot mult mai mult.

— Ştim într-adevăr. Vom avea nevoie de o lanternă.

— Ia-o. Încă o mai ţii în sertarul al doilea, pe stânga, cred. O adevărată creatură a obişnuinţelor.

Miranda scoase lanterna, aprinzând-o în timp ce o cântărea în mână. Putea servi drept armă. Nu-i mai lipsea decât ocazia.

Deschise uşa din spate şi ieşi în ploaia torenţială. Se gândi s-o ia la fugă, să facă un salt în ceaţa ce se îndesea. Dar pistolul continua să-i stea lipit de spinare. Ar fi murit înainte de a face primul pas.

— Se pare că ne vom uda leoarcă. Mergi mai departe.

Cocoşată împotriva vântului şi a ploii, Miranda porni cu pas sigur spre promontoriu. Acum, distanţa era imperativă.

Auzea valurile bubuind sălbatic, ştârnite de furtună. Fiecare fulger profila falezele într-un relief accentuat.

— N-o să-ţi reuşească planul, Elise.

— Mergi acolo, mergi.

— N-o să meargă. Dacă tragi acum cu pistolul în mine, vor şti că a mai fost cineva aici. Vor şti că n-a putut s-o fi făcut Andrew. Şi te vor găsi.

— Gura. Ce-ţi pasă? Tu oricum ai să fii moartă.

— Nu vei avea niciodată ceea ce am eu. Asta vrei de fapt, nu? Numele, genealogia, poziţia socială. Niciodată n-au să fie ale tale.

— Te înşeli. Le voi avea pe toate. Iar tu, în loc să fii doar ruinată, vei fi moartă.

— Richard avea un carneţel.

Acum se călăuzea după lumina rotitoare a farului de pe promontoriu, şi strânse mai bine lanterna în mână.

— A scris totul. Tot ce-a făcut.

— Minţi!

— Totul, Elise. Toate sunt trecute pe hârtie. Vor şti că am avut dreptate. Moartă sau vie, tot îmi va rămâne gloria. Aşa că tot ce-ai făcut e degeaba.

— Curvo. Căţea mincinoasă!

— Dar eu mint atât de prost.

Cu dinţii strânşi, se răsuci în loc. Forţa loviturii o nimeri pe Elise în braţul ridicat, trântind-o la pământ. Miranda sări asupra ei, dând să apuce pistolul.

Îşi dădu seama că greşise. Normalitatea mintală nu era un avantaj.

Elise se lupta ca un animai, muşcând, sfâşiind cu unghiile. Simţi o arsură dureroasă la gât, scurgerea sângelui, în timp ce se rostogoleau pe pământul pietros, spre marginea falezei.

☼ ☼ ☼

Ryan o strigă pe nume în timp ce se repezea în casă, continuând să strige pe când urca în fugă scara. Când îl găsi pe Andrew, groaza îi strânse inima într-un cleşte încins. Auzi tunetul, apoi detunăturile cu ecouri ale unor focuri de armă. Cu pielea înfrigurată de spaimă, se năpusti pe uşile terasei.

Afară, profilate pe lumina fulgerelor, văzu două siluete luptându-se pe faleză. Chiar în timp ce rostea prima rugăciune, sărind peste balustradă, le

văzu dispărând după margine.

☼ ☼ ☼

Respiraţia îi ardea gâtul, cu suspine. Peste tot simţea dureri, mirosul sângelui şi al fricii. Se ţinea de ţeava alunecoasă a armei, încercând s-o smulgă. Îi tresaltă în mână, o dată, de două ori, iar furia sunetului o lovi dureros în urechi.

Cineva urla, urla, urla. Încercă să-şi înfigă călcâiele în pământ şi se pomeni cu picioarele atârnând în gol. La lumina împuşcăturilor şi a fulgerelor, văzu faţa lui Elise deasupra ei, schimonosită, cu gura căscată, dinţii dezgoliţi, ochii orbiţi de nebunie. În ochii aceia, preţ de o înfricoşătoare secundă, se zări pe sine însăşi.

De undeva îşi auzi strigat numele, cu disperare. Ca pentru a răspunse, se răsuci, împingând feroce, în timp ce Elise o zgâria, se rostogoliră peste buza falezei.

Auzea un râs de femeie, sau poate plâns, pe când se agăţa cu degetele de pământ şi pietre, simţind că era trasă în jos.

O mie de rugăciuni i se învălmăşeau în cap, o mie de imagini amestecate. Stânca o muşca de piele, în timp ce trupul i se chinuia să se ţină de peretele falezei. Gâfâind, înnebunită de spaimă, privi peste umăr şi văzu faţa albă a lui Elise, cu ochii negri, o văzu chiar şi atunci dând drumul stâncii pentru a ţinti cu pistolul – şi căzu.

Tremurând, suspinând, Miranda îşi lipi obrazul de suprafaţa rece a falezei. Muşchii îi ţipau, degetele o ardeau. Sub ea, marea pe care o iubise întotdeauna plescăi o dată şi rămase în aşteptare.

Stomacul i se cutremura, revărsându-i în gât o greaţă ameţitoare. Înfruntându-şi-o, ridică din nou faţa în ploaia torenţială, privind marginea aflată la treizeci de centimetri mai sus, pe deasupra căreia raza de lumină a vechiului turn mătura întunericul ca pentru a o îndruma.

N-avea să moară astfel. N-avea să piardă astfel. Rămase cu ochii îndreptaţi spre ţel, chinuindu-se să găsească un cât de mic punct de sprijin cu picioarele. Se târî în sus un centimetru, asudând, apoi încă unul, după care vârfurile picioarelor i se desprinseră.

Se mai ţinea doar cu degetele însângerate, când peste margine apăru

capul lui Ryan.

— Iisuse! Sfinte Iisuse, Miranda, ţine-te bine. Priveşte-mă, Miranda, uită-te-aici, ia-mă de mână.

— Alunec.

— Ia-mi mâna. Trebuie să te întinzi, doar puţin.

Se propti pe pietrele alunecoase, întinzând ambele mâini spre ea.

— Nu-mi pot da drumul. Mi-au îngheţat degetele. Nu le pot desprinde. Cad.

— Ba n-ai să cazi.

Sudoarea îi şiroia pe faţă, amestecată cu ploaia.

— Ia-mă de mână, Miranda.

În timp ce panica îi urla în cap, zâmbi:

— Hai, domnişoară doctor Jones. Ai încredere-n mine.

Aerul se revărsă din pieptul Mirandei într-un suspin frânt, nebunesc. Îşi desprinse de stâncă degetele amorţite, întinzând mâna spre a lui. O secundă, cu un gol în stomac, simţi că atârna la un milimetru de moarte. Apoi, mâna lui i-o apucă strâns.

— Acum cealaltă. Am nevoie de amândouă.

— O, Doamne, Ryan!

Orbeşte, îşi dădu drumul.

Când îi simţi toată greutatea în braţe, Ryan crezu că aveau să se răstoarne amândoi. Se retrase încet, blestemând ploaia care le făcea mâinile alunecoase, părând să transforme stânca în sticlă şlefuită. Dar Miranda îl ajuta, împingându-se cu picioarele, respirând şuierător de efort.

Îşi propti coatele de margine, apăsând, julindu-şi-le până la carne, în timp ce Ryan o trăgea pe ultimii centimetri peste margine.

Când se prăvăli peste el, o cuprinse în braţe, legănând-o pe genunchi, pe când se balansau amândoi în ploaie.

— Te-am văzut căzând. Am crezut că muriseşi.

— Era cât pe ce...

Avea faţa îngropată la pieptul lui, unde inima bătea în spasme tari, neregulate. De undeva din depărtare se auzea ţipătul ascuţit al sirenelor.

— ... Dacă nu veneai. Nu mă mai puteam ţine mult timp.

— Te ţineai tu, îi înclină Ryan capul pe spate, privind-o în ochi; avea faţa plină de sânge. Te-ai fi ţinut, repetă el. Acum, poţi să te ţii de mine.

Şi o ridică în braţe, s-o ducă în casă.

— Nu-mi da drumul, un timp.

— N-o să-ţi dau.

Epilog

Dar o făcu. Ar fi trebuit să se aştepte. Hoţ afurisit. „Ai încredere-n mine”, spusese. Iar ea avusese încredere, îi salvase viaţa, numai pentru a o lăsa în zdrenţe, nepăsător.

A, aşteptase, îşi spuse Miranda, în timp ce se învârtea prin dormitor. Stătuse lângă ea până i se trataseră toate tăieturile şi vânătăile. Îi fusese alături până se asiguraseră că Andrew era în afara oricărui pericol. La urma urmei, îi salvase viaţa. Nemernicul! Şi pe urmă dispăruse, fără o vorbă, fără niciun avertisment, îşi făcuse bagajele şi plecase.

Ştia unde. Doar ea mai avea cunoştinţă de garajul din Florenţa. Plecase după „Doamna întunecată”. Nu se îndoia că de-atunci pusese mâna pe ea, şi pe „David”. Probabil că i le şi pasase unui client de-ai lui, contra unei sume grase, iar acum se lăfăia pe cine ştie ce plajă de la tropice, bând punci de rom şi ungând cu loţiune fundul vreunei blondine.

Dacă-l mai vedea vreodată... dar, desigur, n-avea să-l mai revadă. Toate afacerile lor – latura legală – erau coordonate de directorul galeriei. Expoziţia avea un succes fulminant. Câştigase de pe urma ei, precum şi din participarea la lămurirea câtorva asasinate.

Mirandei îi rămăsese reputaţia ei. Presa internaţională era într-al nouălea cer. Viteaza şi strălucitoarea domnişoară doctor Jones.

Elise dorise s-o distrugă şi, până la urmă, îi adusese gloria.

Dar nu avea bronzul, nici pe Ryan. Iar acum era singură, într-o casă mare şi goală, cu Andrew îngrijit de logodnica lui în timp ce se restabilea. Era fericit, se vindeca rapid, iar Mirandei îi părea bine pentru el. Şi era cumplit de invidioasă.

Avea reputaţia ei, nici vorbă. Avea Institutul şi poate, în sfârşit, deplina cunoştinţă a respectului părinţilor ei, dacă nu şi a iubirii lor.

În materie de viaţă personală, nu avea nimic.

Prin urmare, nu-i rămânea decât să-şi făurească una nouă. Avea să urmeze sfaturile cu care o pisau toţi şi să-şi ia o vacanţă lungă şi binemeritată.

A, da, asta avea să se întâmple, îşi spuse ea, încruntată, deschizând uşile terasei pentru a ieşi în noaptea caldă de primăvară.

Florile pe care le sădise în urnele mari de piatră înmiresmau văzduhul. Dulceaţa bobocilor, aroma garoafelor, farmecul verbinei. Da, învăţa despre lucruri mici şi fermecătoare, pe îndelete. Cu bucurie. Să trăiască momentul.

Plină şi albă, luna se înălţa deasupra mării, navigând printre stele şi răspândind peste toată priveliştea marină o aură mistică, intimă. Marea îşi cânta melodia aspră, cu o aroganţă care o făcea să jinduiască.

Plecase de două săptămâni. Ştia că n-avea să se mai întoarcă. În cele din urmă, totul era cum fusese întotdeauna. Existau lucruri mai importante decât Miranda.

Şi totuşi, avea să treacă peste asta. Era deja pe drum. Urma să-şi ia vacanţa aceea, dar folosindu-şi timpul acasă. Aici era nevoie de ea.

Acasă, clădind căminul care nu-i fusese dăruit niciodată. Avea să termine grădina, să zugrăvească. Să cumpere perdele noi.

Şi, chiar dacă n-avea să se mai încreadă în niciun bărbat în viaţa ei, cel puţin ştia că putea să aibă încredere în ea însăşi.

— Ar fi o atmosferă mai potrivită, dacă ai purta un capot lung, vaporos.

Nu se clinti. Se mai stăpânea îndeajuns ca să n-o facă. Începu să se întoarcă încet.

Îi zâmbea. Îmbrăcat în negru, ca un hoţ, îi zâmbea din uşa dormitorului.

— Blugi şi tricou, continuă el. Deşi îţi stau drăguţ, le lipseşte romantismul unui capot de mătase care să fâlfâie în briză împrejurul tău.

Ieşi pe terastă.

— Bună seara, domnişoară doctor Jones.

Miranda îl privi fix, simţindu-i degetele pe obraz, unde vânătaia încă nu i

se ştersese.

— Canalie, murmură ea şi-i trânti un pumn în plină faţă.

Îl împinse câţiva paşi înapoi, făcându-i vederea să se tulbure. Dar îşi ţinea bine echilirul. Îşi mişcă uşor falca, ştergându-şi gura de sânge.

— Ei, straşnic mod de a răspunde la salut. Evident, nu eşti prea mulţumită că mă vezi.

— N-aş fi mulţumită decât văzându-te după gratii, ticălosule. Te-ai folosit de mine, m-ai minţit. Ai încredere, aşa ai spus, şi tot timpul nu te-a interesat altceva decât bronzul.

Ryan îşi plimbă limba peste gingii, simţind gust de sânge. La naiba, puternică directă de dreapta mai avea femeia aia.

— Nu e tocmai exact.

Miranda strânse pumnul, gata să-l folosească din nou.

— Te-ai dus la Florenţa, nu? Ai plecat de-aici, te-ai urcat în avion şi ai zburat la Florenţa, după statui.

— Sigur că da. Ţi-am şi spus că aveam de gând.

— Hoţ nenorocit.

— Ba sunt un hoţ excelent. Până şi Cook a fost de aceeaşi părere – deşi n-o va dovedi niciodată.

Zâmbi din nou, aranjându-şi cu degetele părul des şi brunet pe care vântul i-l răvăşea senzual.

— Iar acum, sunt un hoţ în retragere.

Miranda îşi încrucişa braţele pe piept. Umărul stâng încă o mai durea, din noaptea de pe faleză, iar durerea slăbea când şi-l susţinea.

— Presupun că poţi trăi pe picior mare, în retragere, cu banii pe care i-ai încasat pe bronzuri.

— Nimeni n-ar fi nevoit să mai muncească, mai multe vieţi la rând, cu cât valorează un Michelangelo.

În timp ce Miranda îşi încleşta pumnii, o privi atent, scoţându-şi o ţigară de foi.

— E cea mai superbă piesă pe care am văzut-o în viaţa mea. Copia era bună, îi sugera forţa. Dar nu-i putuse imortaliza sufletul, spiritul, esenţa. Sunt uimit că cineva care le-a văzut pe amândouă le-ar fi putut confunda.

„Doamna întunecată” cântă, Miranda. E incomparabilă.

— Aparţine poporului italian. Locul ei e într-un muzeu, unde să poată fi admirată şi studiată.

— Ştii, acum e prima oară când te referi la ea astfel. Înainte spuneai mereu „piesa”, sau „bronzul”, dar niciodată „*ea.*”

Miranda se întoarse spre gazon, unde grădina – a ei, acum – strălucea în lumina lunii.

— N-am de gând să discut despre pronume.

— E mai decât atât şi-o ştii foarte bine. Ai aflat un lucru pe care îl neglijaseşi, în toţi anii goanei tale după cunoaştere. Arta trăieşte.

Suflă un nor de fum.

— Ce face Andrew?

— Acum vrei să discutăm despre familia mea. Perfect. Toată lumea se simte foarte bine. La fel Elizabeth, şi Charles.

Aşa îi numea acum.

— S-au întors la vieţilor lor separate şi, cu toate că Elizabeth o regretă pe „Doamna întunecată”, e destul de bine. Mai mult suferă din cauza lui Elise. Trădarea încrederii şi a afecţiunii.

Întoarse capul.

— Ştiu ce simte. Ştiu perfect ce înseamnă să fii folosită şi înlăturată astfel.

Ryan dădu să facă un pas înainte, apoi se răzgândi, rezemându-se de perete. Nu era rost de seducţii, scuze, cuvinte suave, cu starea în care se afla Miranda.

— Ne-am folosit unul de altul, o corectă el. Şi am reuşit al naibii de bine.

— Iar acum, am terminat, declară ea sec. Ce doreşti?

— Am venit să-ţi propun un târg.

— Nu zău? Şi de ce-aş primi să mă târguiesc cu tine?

— Îmi trec prin minte mai multe motive. Mai întâi, spune-mi un lucru. De ce nu m-ai turnat la poliţie?

— Fiindcă eu mă ţin de cuvânt.

— Asta era?

Când Miranda nu-i răspunse, ridică din umeri, deşi îl deranja.

— Atunci, okay, să trecem la afaceri. Am ceva ce ţi-ar plăcea să vezi.

După ce aruncă havana peste balustradă, reveni în dormitor şi-şi aduse geanta. Scoase un obiect împachetat cu grijă. Încă înainte de a-l dezvălui, Miranda ştiu şi rămase prea stupefiată ca să vorbească.

— Splendidă, nu-i aşa? ridică el statueta, ţinând-o ca pe o iubită, cu mare grijă şi posesivitate. Pentru mine, a fost dragoste la prima vedere. E o femeie care îngenunchează bărbaţii, şi o ştie. Nu este întotdeauna generoasă, dar fascinează. Nu-i de mirare că s-au comis crime pentru ea.

O privi, pe Miranda, studiind modul cum arăta, cu lumina lunii sclipindu-i în păr şi pe umeri.

— Ştii, când am găsit-o, într-o cutie metalică, încuiată într-un cufăr, în garajul ăla plin de praf – unde era ascunsă şi maşina lui Elise, apropo – când am scos-o şi am ţinut-o aşa ca acum pentru prima oară, aş fi fost gata să jur că am auzit cântec de harpă. Crezi în asemenea lucruri, domnişoară doctor Jones?

Aproape că auzea şi ea, cum auzise în visuri.

— De ce-ai adus-o aici?

— Mi-am închipuit că vrei s-o revezi. Ai fi dorit să fii sigură că era la mine.

— Ştiam că o luaseşi.

Nu se putu stăpâni. Apropiindu-se, îşi trecu un deget peste faţa zâmbitoare de bronz.

— O ştiu de două săptămâni. De îndată ce mi-am dat seama că plecaseşi, am ştiut.

Ridică privirea spre chipul lui. Chipul lui frumos şi trădător.

— Nu mă aşteptam să te mai întorci.

— De fapt, ca să fiu sincer, nici eu, puse Ryan statueta pe masa de piatră. Amândoi am obţinut ceea ce doriserăm. Ţu ţi-ai recâştigat reputaţia. În ultima vreme, ai ajuns o adevărată celebritate. Eşti răzbunată. Mai mult decât răzbunată, eşti ridicată în slăvi, îmi imaginez că ai primit oferte de la editori de cărţi şi de la Hollywood, ca să le vinzi povestea ta.

Aşa era, şi continua să se simtă penibil.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ajung şi acolo, murmură el. Am respectat învoiala. Nu acceptasem niciun moment să-l dau pe „David” înapoi, iar în privinţa ei – n-am stabilit să fac altceva decât să o găsesc. Am găsit-o, iar acum e a mea, aşa că punem pe masă un târg nou. Cât de mult o doreşti?

Au nevoie de toată voinţa ei ca să nu rămână cu gura căscată.

— Adică vrei să mi-o vinzi? Vrei să cumpăr un bun furat?

— De fapt, mă gândeam la un schimb.

— Un schimb?

Se gândi la Cellini-ul pe care-l dorea. Şi la Donatello. Începură s-o mănânce paimele.

— Ce vrei în schimbul ei?

— Pe tine.

Gândurile ei, în goană rapidă, puseră o frână bruscă.

— Poftim?

— O doamnă pentru o doamnă. Mi se pare cinstit.

Miranda se duse până la capătul terasei şi înapoi. O, era mai nesuferit decât un vierme.

— Te-aştepţi să fac sex cu tine în schimbul unui Michelangelo.

— Nu fi proastă. Eşti tu bună, dar nicio femeie nu e chiar atât de bună. Vreau totul. E a mea, Miranda. Poate aş reuşi chiar să-mi revendic privilegiul găsitorului, deşi e delicat. Dar o am, iar tu, nu. În ultimele câteva zile mi-a trecut prin minte, spre marea mea stânjeneală, că te doresc pe tine mai mult decât pe ea.

— Nu te urmăresc.

— Ba mă urmăreşti foarte bine. Eşti prea inteligentă ca să nu înţelegi. Poţi s-o iei. Poţi s-o pui pe consolă, sau s-o duci înapoi la Florenţa. O poţi folosi şi ca să rezemi uşa, mă doare-n cot. Dar trebuie să-mi dai ceea ce vreau în schimbul ei. Am chef să locuiesc în casa asta.

Simţea o apăsare cumplită în piept.

— Vrei să locuieşti aici?

— Ştii, domnişoară doctor Jones, îşi îngustă el ochii, nu cred că te prefaci tare de cap. Pur şi simplu nu-ţi vine să crezi. Da, vreau să locuiesc în casa

asta. E ideală pentru creşterea copiilor. Ia uite-o, s-a albit la faţă ca o stafie. Dumnezeule, ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Întotdeauna eşti atât de şocată când cineva îţi întrerupe firul logic. Şi te iubesc, Miranda, mai presus de orice raţiune.

Miranda scoase un sunet care nu se putea articula în cuvinte, din moment ce inima i se poticnea în piept. Se împiedică. Şi căzu.

Ryan veni spre ea, mai mult amuzat decât alarmat. Nu i se clintise un muşchi.

— În privinţa copiilor, trebuie neapărat să insist, Miranda. Sunt irlandez, şi italian. La ce altceva poţi să te aştepţi?

— Mă ceri în căsătorie?

— Într-acolo mă îndrept. Poate te va mira că nu mi-e mai uşor decât ţi-este ţie. Am spus că te iubesc.

— Te-am auzit.

— La naiba, încăpăţânato...

Se întrerupse, inspirând acut.

— Vrei bronzul, nu?

Înainte de a apuca să răspundă, îi prinse bărbia în căuşul palmei.

— Şi mă iubeşti.

Când sprâncenele i se îmbinară, zâmbi:

— Nu te osteni să negi. Dacă nu mă iubeai, nu m-ai fi refuzat cât ai clipi când ţi-ai dat seama că mă dusesem s-o iau pentru mine însumi.

— Am trecut peste asta.

— Mincinoaso, îşi coborî el gura s-o muşte uşor pe a ei. Primeşte propunerea, Miranda. N-ai să regreţi.

— Eşti un hoţ.

— În retragere.

Frământându-i şoldul cu o mână, pe cealaltă o vârî în buzunar.

— Poftim, ca să fie oficial.

Miranda se smulse din sărutare, smucindu-şi mâna când Ryan începu să-i pună inelul pe deget. Inelul, observă ea surprinsă şi încântată, pe care i-l mai dăduse o dată.

— Nu mai fi aşa de căpoasă, îi luă el mâna, desfăcându-i degetele

pentru a împinge inelul la locul lui. Acceptă târgul.

În sfârşit, Miranda recunoscu apăsarea din piept. Începuse din nou să-i bată inima.

— Ai plătit inelul?

— Iisuse! Da, am plătit inelul.

Stătu pe gânduri, privind scânteierea vie. Şi lăsându-l să asude puţin – spera.

— O voi da înapoi Italiei. S-ar putea ca explicaţiile privind modul cum am ajuns în posesia ei să fie cam dificile.

— O să ne gândim noi la ceva. Şi primeşte odată târgul, fir-ar să fie.

— Câţi copii?

Zâmbetul i se întinse încet pe buze.

— Cinci.

— Te rog, pufni în râs Miranda. Doi.

— Trei, negociabil.

— Trei, ultima ofertă.

— S-a făcut.

Dădu să-şi coboare capul, dar Miranda îi trânti o mână în piept.

— N-am terminat.

— Ba ai să termini, iubito, dacă te sărut, replică el, cu exact atâta aroganţă cât s-o facă să-şi înghită un zâmbet.

— Fără lucrări colaterale, spuse ea, severă. De niciun fel, din niciun motiv.

Ryan se strâmbă:

— Din *nicium* motiv? Ar putea apărea unul întemeiat.

— Niciunul.

— M-am retras, bombăni el, nevoit însă să-şi maseze durerea din piept. Fără misiuni colaterale.

— Şi-mi vei da înapoi toate actele false de identitate pe care le-ai acumulat în cariera ta perstiţă.

— Toate? Dar...

Se opri.

— Bine.

Putea oricând să facă rost de altele, dacă împrejurările i-o cereau.

— Altceva?

— Cam asta ar fi tot.

Îl atinse pe obraz, apoi îi încadra chipul.

— Te iubesc mai presus de orice raţiune, murmură ea, preţuind cuvintele îndeajuns ca să i le înapoieze. Şi primesc târgul. Te iau, dar asta înseamnă că mă iei şi tu pe mine. Blestemul neamului Jones. Nu aduc noroc.

— Domnişoară doctor Jones, îşi apăsă el buzele în palma ei. Norocul tău e pe cale să se schimbe. Ai încredere-n mine.

SFÂRŞIT